BESTSELLER NEW YORK TIMES
WILLIAM KENT KRUEGER
ACEST TĂRÂM AL BLÂNDEȚII
„Dacă ți-a plăcut Acolo unde cântă racii, o să adori Acest tărâm al blândeții... O poveste plină de duioșie."
PARADE
TREI
FICTION CONNECTION

WILLIAM KENT KRUEGER

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

ACEST TĂRÂM AL BLÂNDEȚII

BOOKZONE

TREI

FICTION CONNECTION

William Kent Krueger

Acest tărâm al blândeții

Traducere din limba engleză de Andreea Popescu

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design și ilustrație foto: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Andreea-Lavinia Dădârlat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KRUEGER, WILLIAM KENT
Acest tărâm al blândeții / William Kent Krueger ; trad. din lb. engleză de Andreea Popescu. – București: Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-1178-7

I. Popescu, Andreea (trad.)

821.111

Titlul original: *This Tender Land*
Autor: William Kent Krueger

Copyright © 2019 by William Kent Krueger
Originally published by Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1178-7

Pentru Boopie, cu dragoste

O, Muză, cântă-mi și prin mine spune povestea.

Homer, *Odiseea*

Partea întâi

Dumnezeu e o tornadă

Prolog

La început, după ce a făcut cerul și pământul, lumina și întunericul, uscatul și marea, precum și toate ființele vii care trăiesc în aceste locuri, după ce a creat bărbatul și femeia și înainte de a se odihni, cred că Dumnezeu ne-a mai făcut un dar. Ca să nu uităm originea divină a acestei frumuseți atotcuprinzătoare, ne-a dat poveștile.

Sunt un povestitor. Locuiesc într-o casă la umbra unui sicomor pe malul râului Gilead. Când mă vizitează strănepoții, îmi spun că sunt bătrân.

— Bătrân e un clișeu, le spun eu, prefăcându-mă dezamăgit. E de o banalitate îngrozitoare. O insultă. M-am născut odată cu soarele, pământul, luna, planetele și toate stelele. Fiecare fărâmă din trupul meu a fost acolo de la începuturi.

— Ești un mincinos, se încruntă ei în joacă.

— Nu sunt un mincinos. Sunt un povestitor, le reamintesc eu.

— Atunci, spune-ne o poveste, mă roagă ei.

N-am nevoie să insiste. Poveștile sunt bucuria vieții mele și le împărtășesc cu drag.

Ceea ce am să vă relatez a început pe malurile râului Gilead. Chiar dacă ați crescut în inima ținutului, nu vă amintiți probabil aceste întâmplări. Evenimentele din vara anului 1932 au însemnătate doar pentru cei care le-au trăit și puțini dintre ei mai sunt în viață.

Gilead este un râu frumos, mărginit de plopi roșii, care erau bătrâni și pe vremea copilăriei mele.

Lucrurile stăteau altfel atunci. Nu erau mai bune sau mai ușoare, doar diferite. Nu călătoream ca acum, iar pentru mulți locuitori ai districtului Fremont din Minnesota, lumea se limita la ce se putea vedea până la linia orizontului. La fel ca mine, nu înțelegeau că, dacă ucizi un om, viața ta se schimbă pentru totdeauna. Dacă acel om învie, te transformi. Am văzut asta și alte miracole cu ochii mei. Printre multele lecții de înțelepciune pe care viața mi le-a dat în toți acești ani, este și aceasta: fii deschis către orice, căci nu-i chip să nu se întâmple ceea ce întrezărești cu toată inima.

Povestea pe care am să v-o spun s-a petrecut într-o vară, cu mult timp în urmă. E despre moarte, răpire și copii urmăriți de nenumărați demoni. Este o poveste despre curaj și lașitate. Despre dragoste și trădare. Și, desigur, despre speranță. Oare nu despre asta e vorba în orice istorisire bună?

Capitolul unu

Albert i-a dat nume șobolanului. I-a spus Faria.

Era o ființă bătrână, un ghem de blană cenușiu cu alb. Stătea aproape tot timpul prin ungherele micii sale celule, alergând cu pași iuți de-a lungul zidului către colțul unde pusesem câteva firimituri din biscuitul tare care fusese masa mea. Noaptea nu-l puteam vedea, dar auzeam foșnetul ușor pe când fugea de lângă crăpătura din colț pe paiele de pe podea, înhățа firimiturile și se întorcea în același fel. De câte ori lumina lunii cădea în direcția bună și razele ei strălucitoare se strecurau prin fanta îngustă care era singura fereastră, luminând pietrele de pe zidul de est, puteam să zăresc uneori reflectându-se forma zveltă și ovală a lui Faria. Avea blana de un argintiu-pal, iar coada subțire se târa în urma lui ca o prelungire a făpturii sale.

Prima oară când am fost dus în ceea ce soții Brickman numeau camera tăcută, l-au închis și pe fratele meu mai mare, Albert, acolo. Era o noapte fără lună, în celula mică era întuneric beznă, patul consta dintr-o rogojină subțire de paie întinsă pe podeaua de pământ, iar ușa era un dreptunghi din fier ruginit, cu o deschizătură în partea de

jos, pe unde era împinsă o farfurie pe care întotdeauna se găsea doar un biscuit tare. Eram foarte speriat. Mai târziu însă, Benny Blackwell, un Sioux din Rosebud, ne-a spus că, pe vremea în care Școala Pregătitoare Lincoln pentru Indieni era un avanpost militar numit Fort Sibley, camera tăcută fusese folosită pe post de carceră. În acele timpuri, acolo stătuseră soldații. Când Albert și cu mine am ajuns în camera aceea, erau închiși numai copii.

Pe atunci nu știam nimic despre șobolani, în afară de povestea fluierașului din Hamelin care scăpase orașul de dăunători. Mă gândeam că erau creaturi murdare care mâncau orice și care probabil aveau să ne devoreze și pe noi. Albert, care era cu patru ani mai mare decât mine și mult mai înțelept, mi-a spus că oamenilor le e cel mai teamă de ceea ce nu înțeleg și, dacă ceva te sperie, cel mai bine este să încerci să te familiarizezi cu acel lucru. Asta nu înseamnă că n-o să mai fie înspăimântător în continuare, dar teama de care ești conștient e mai ușor de gestionat decât cea pe care ți-o închipui. Astfel că Albert i-a dat un nume șobolanului, căci un nume îl făcea un șobolan aparte. Când l-am întrebat de ce Faria, mi-a spus că era dintr-o carte, *Contele de Monte Cristo*. Lui Albert îi plăcea foarte mult să citească. Mie îmi plăcea să-mi creez propriile povești. De câte ori ajungeam în camera tăcută, îl hrăneam pe Faria cu firimituri și îmi imaginam istorisiri despre el. Am studiat articole despre șobolani din *Encyclopaedia Britannica* luată de pe rafturile bibliotecii de la școală și am descoperit că sunt inteligenți și sociabili. De-a lungul anilor și al multor nopți petrecute în izolarea camerei tăcute, m-am împrietenit cu mica ființă. Faria. Un șobolan extraordinar. Tovarășul celor neadaptați. Un alt prizonier în închisoarea întunecată a soților Brickman.

În prima noapte petrecută în camera tăcută, Albert și cu mine am fost pedepsiți fiindcă o contraziseserăm pe doamna Thelma Brickman, directoarea școlii. Albert avea doisprezece ani, iar eu, opt. De-abia veniserăm la Școala Lincoln. După cină, alcătuită dintr-o tocană apoasă și fără niciun gust, ce conținea numai câteva bucățele de morcov, cartofi, ceva vâscos și verde și niște zgârciuri, doamna Brickman se așeza în capătul marii săli de mese și le spunea tuturor copiilor o poveste. Majoritatea cinelor erau urmate de una dintre poveștile doamnei Brickman. De obicei conțineau o lecție de morală pe care ea o credea importantă. După aceea, voia să știe dacă erau întrebări. Mi-am dat seama mai târziu că era o aroganță din partea sa, ca să pară că ne invita cu adevărat să purtăm un dialog cu ea, unul care să semene cu o conversație între un adult înțelept și un copil inteligent. În acea seară ne spusese povestea întrecerii dintre iepure și broasca-țestoasă. Când ne-a întrebat dacă aveam nelămuriri, am ridicat mâna. A zâmbit și mi-a dat cuvântul.

— Da, Odie?

Știa cum mă cheamă. M-am emoționat. Printre atâția copii, atât de mulți, încât nu credeam că voi reuși să învăț cum îi chema pe toți, ea și-a amintit numele meu. M-am întrebat dacă era din cauză că veniserăm acolo de puțin timp sau pentru că eram cele mai albe fețe într-o încăpere mare plină de copii indieni.

— Doamnă Brickman, ați spus că morala poveștii e că lenea este un lucru îngrozitor.

— Așa este, Odie.

— Credeam că a fi lent și conștiincios te ajută să câștigi cursa.

— Nu văd nicio diferență.

Tonul vocii sale era ferm, fără să fie și aspru, deocamdată.

— Tatăl meu mi-a citit povestea, doamnă Brickman. Este una dintre fabulele lui Esop. Și a spus...

— *A spus*?

Tonul vocii ei era acum diferit. Ca și cum încerca să scuipe un os de pește înțepenit în gât. *A spus*? Stătuse așezată pe un taburet care o înălța, astfel încât toți cei aflați în sala de mese puteau s-o vadă. S-a dat jos și s-a îndreptat, printre mesele lungi, cu băieți de o parte și fete de cealaltă, către mine și Albert. În tăcerea mormântală a marii săli, puteam auzi scârțâitul tocurilor ei de cauciuc pe podeaua veche în timp ce se apropia. Băiatul de lângă mine, al cărui nume nu-l știam încă, s-a tras la o parte, ca și cum încerca să se îndepărteze de un loc unde urma să cadă fulgerul. I-am aruncat o privire lui Albert, iar el a clătinat din cap, sugerându-mi să nu scot nicio vorbă.

Doamna Brickman s-a aplecat amenințător spre mine.

— *A spus*?

— D-d-da, doamnă, am răspuns, bâlbâindu-mă, dar pe un ton plin de respect.

Și unde e *el*?

— Șt-știți, doamnă Brickman.

— A murit, asta e. *El* nu mai e aici să-ți citească povești. Acum asculți povești spuse de mine. Iar poveștile astea înseamnă exact ceea ce spun eu că înseamnă. Ai înțeles?

— Eu... eu...

— Da sau nu?

S-a aplecat și mai mult spre mine. Era zveltă, ovalul delicat al chipului ei având culoarea unei perle. Ochii îi erau verzi și pătrunzători, precum ghimpii noi ai unui

trandafir. Avea părul lung și moale, pe care îl peria ca pe blana unei pisici. Mirosea a talc și răspândea un iz foarte vag de whisky, un amestec de arome cu care urma să mă obișnuiesc de-a lungul anilor.

— Da, am spus eu cu glasul cel mai stins cu care vorbisem vreodată.

— Nu a vrut să vă supere, doamnă, a zis Albert.

— Am vorbit cumva cu tine?

Ghimpii din ochii ei verzi l-au împuns pe Albert.

— Nu, doamnă.

Doamna Brickman s-a îndreptat de spate și a aruncat o privire prin sală.

— Mai sunt alte întrebări?

Crezusem — sperasem, mă rugasem — că totul se terminase aici. Dar în acea noapte, domnul Brickman a venit în dormitor și ne-a chemat afară pe mine și pe Albert. Domnul Brickman era înalt și subțire, și în plus era și chipeș, după cum spuneau multe femei de la școală, însă tot ce am văzut eu au fost ochii lui care erau două pupile negre, amintindu-mi de un șarpe cu picioare.

— Voi, băieți, veți dormi în altă parte de data asta, a zis el. Urmați-mă.

N-am închis un ochi în acea primă noapte în camera tăcută. Era aprilie și vântul ce bătea dinspre câmpiile pustii din Dakota era încă rece. Tatăl nostru murise cu mai puțin de o săptămână în urmă. Mama se stinsese cu doi ani înainte. Nu aveam rude în Minnesota, nici prieteni, pe nimeni care să ne cunoască sau căruia să-i pese de noi. Eram singurii băieți albi într-o școală pentru indieni. Ce putea fi mai rău? Atunci am auzit șobolanul și mi-am petrecut restul acelor ore lungi și întunecate, până în zori, lipit de Albert și de ușa de fier, cu genunchii la

gură, plângând, și doar Albert mă putea vedea și oricum numai lui îi păsa.

Trecuseră patru ani între acea primă noapte și cea pe care tocmai o petrecusem în camera tăcută. Mai crescusem și mă schimbasem. Vechiul și speriatul Odie O'Banion dispăruse de mult, la fel ca mama și tata. Acest Odie care eram acum avea o înclinație spre revoltă.

Când am auzit cheia învârtindu-se în broască, m-am ridicat în capul oaselor pe rogojina de paie. Ușa de fier s-a deschis și lumina dimineții s-a revărsat înăuntru, orbindu-mă pentru o clipă.

— Haide, Odie, scoală-te.

Deși nu puteam desluși conturul feței, am recunoscut vocea imediat: Herman Volz, bătrânul german care se ocupa de atelierul de tâmplărie și era consilierul adjunct al băieților. Stătea în prag, împiedicând lumina soarelui să pătrundă în încăpere. S-a uitat în jos la mine prin ochelarii lui groși, chipul său blând fiind palid și trist.

— Vrea să te vadă, mi-a zis. Te duc la ea.

Volz vorbea cu accent german, așa că *v* suna ca *f*.

M-am ridicat în picioare, am împăturit cuvertura subțire și am așezat-o pe o stinghie fixată de zid ca să poată fi folosită de următorul copil care avea să fie trimis acolo, știind prea bine că acela voi fi eu.

Volz a încuiat ușa în spatele nostru.

— Ai dormit bine? Te mai doare spatele?

Uneori erai bătut cu biciul înainte de a fi dus în camera tăcută, iar seara de dinainte nu făcuse excepție. Mă durea spatele din pricina rănilor, dar nu-mi plăcea să vorbesc despre asta.

— Am visat-o pe mama, am spus.

— Chiar așa?

Camera tăcută era ultima dintr-un șir de încăperi aflate într-o clădire lungă care fusese odată închisoarea avanpostului. Celelalte camere — toate celule la început — deveniseră spații de depozitare. Volz și cu mine am înaintat de-a lungul fostei închisori și am traversat curtea către clădirea administrației, o construcție cu două etaje din piatră roșie care se înălța printre ulmii maiestuoși ce fuseseră plantați de primul comandant al Fortului Sibley. Copacii aruncau întruna umbră asupra clădirii, ceea ce o transforma într-un loc veșnic întunecat.

— A fost un vis plăcut, deci? a întrebat Volz.

— Ea era într-o barcă pe râu. Eu eram în alta, încercând s-o prind din urmă și să-i văd chipul. Dar oricât de tare vâsleam, ea era mereu prea departe.

— Nu pare să fi fost un vis frumos, a zis Volz.

Purta o salopetă curată cu pieptar peste o cămașă albastră de lucru. Mâinile lui uriașe, julite și pline de cicatrici de la lucrul în atelier, îi atârnau pe lângă corp. Jumătate din degetul mic de la mâna dreaptă îi lipsea; o pierduse în urma unui accident cu un fierăstrău. Pe la spate, unii copii îl numeau Bătrânul Patru-și-Jumătate, dar Albert și cu mine nu-i spuneam așa. Tâmplarul german fusese întotdeauna bun cu noi.

Am intrat în clădire și ne-am îndreptat spre biroul doamnei Brickman. Aceasta era așezată în capătul mesei mari, cu un șemineu de piatră în spatele ei. M-a surprins puțin să-l văd pe Albert acolo. Stătea drept și înalt lângă ea, ca o santinelă. Chipul său nu exprima nimic, dar ochii lui îmi vorbeau. *Ai grijă, Odie*, îmi spuneau.

— Mulțumesc, domnule Volz, a zis directoarea. Poți aștepta afară.

Întorcându-se să plece, Volz mi-a pus o mână pe umăr, un gest simplu, dar a cărui intenție am apreciat-o.

— Îmi fac griji pentru tine, Odie, mi s-a adresat doamna Brickman. Încep să cred că șederea ta la Școala Lincoln se apropie de sfârșit.

Nu știam ce voia să spună, dar n-aș fi zis că era neapărat vorba de ceva rău.

Directoarea avea o rochie neagră; părea să fie culoarea ei preferată. O auzisem odată din întâmplare pe domnișoara Stratton, profesoara de muzică, spunându-i altei profesoare că doamna Brickman se îmbrăca în negru din cauză că era obsedată de înfățișarea sa și considera că negrul te face mai zvelt. Avea efect, căci directoarea îmi evoca mânerul lung și subțire al unui vătrai. Preferința ei pentru această culoare îi adusese o poreclă pe care toți o foloseam, fără ca ea să știe, desigur: Vrăjitoarea Neagră.

— Știi la ce mă refer, Odie?

— Nu sunt sigur, doamnă.

— Chiar dacă nu sunteți indieni, șeriful ne-a rugat să vă acceptăm pe tine și pe fratele tău fiindcă nu mai erau locuri la orfelinatul de stat. Am făcut-o din bunătate. Mai există însă o variantă pentru băieții ca tine, Odie. Școala de corecție. Știi ce e?

— Știu, doamnă.

— Vrei să fii trimis acolo ?

— Nu, doamnă.

— Așa m-am gândit și eu. Atunci, Odie, ce vei face?

— Nimic, doamnă.

— Nimic?

— N-am să fac nimic care să mă trimită acolo, doamnă.

Directoarea și-a pus mâinile pe masă, una peste alta, și și-a răsfirat degetele, formând un fel de plasă pe lemnul

făcuit. Mi-a zâmbit, cu satisfacția unui păianjen ce tocmai înhățase o muscă.

— Bine, a zis ea. Bine.

Apoi a făcut un semn cu capul către Albert.

— Ar trebui să iei exemplu de la fratele tău.

— Da, doamnă. Mă voi strădui. Ați putea să-mi dați muzicuța înapoi?

— Ții mult la ea, nu-i așa?

— Nu prea. E doar o muzicuță veche. Îmi place să cânt. Mă ferește de necazuri.

— Un dar de la tatăl tău, probabil.

— Nu, doamnă. Am găsit-o undeva. Nu-mi amintesc unde.

— Ciudat, a zis ea. Albert mi-a povestit că e un dar de la tatăl vostru.

— Vedeți? am spus, dând din umeri. Nu e destul de specială ca să-mi amintesc de unde o am.

Ea m-a privit pătrunzător, apoi a zis:

— Foarte bine.

A scos o cheie din buzunarul rochiei, a descuiat un sertar și a luat de acolo muzicuța.

Am întins mâna, dar ea a tras-o înapoi.

— Odie?

— Da, doamnă.

— Data viitoare nu ți-o mai dau, ai priceput?

— Da, doamnă, am priceput.

Mi-a întins-o, iar degetele ei de păianjen mi-au atins mâna. Când m-am întors în dormitor, mi-a trecut prin minte să folosesc săpunul din sodă de la baie ca să-mi frec mâna până la sânge.

Capitolul doi

— Școala de corecție, Odie, a spus Albert.
Nu glumea.
— Am încălcat vreo lege?
— Femeia asta obține tot ce vrea, a zis Volz.
— La naiba cu Vrăjitoarea Neagră!

Am ieșit din umbra ulmilor și ne-am îndreptat spre curtea cea mare care fusese odată locul de defilare al Fortului Sibley. În linie dreaptă spre sud, dincolo de dreptunghiul uriaș acoperit cu iarbă, se aflau bucătăria și sala de mese. În restul perimetrului erau răspândite celelalte clădiri ale școlii: dormitorul pentru copiii mai mici, spălătoria și depozitul de utilaje, atelierele de tâmplărie și de prelucrare a lemnului, unul deasupra celuilalt. Undeva mai în spate erau dormitoarele pentru copiii mai mari și clădirea unde se afla sala de clasă, care erau construcții mai noi. Totul fusese făcut din piatră roșie, provenită de la o carieră locală. Mai departe se găseau terenul de sport, turnul de apă, garajul cu piesele mari de echipament și autobuzul școlii, un depozit și vechea închisoare. Proprietatea era mărginită la nord de râul Gilead.

Dimineața era însorită și caldă. Băieții cărora li se dăduse de lucru afară tundeau deja iarba și o pliveau de-a lungul potecilor. Câteva fete stăteau în genunchi pe alei cu găleți și perii, curățând dalele. Cine mai curăța aleile așa? Era o muncă inutilă, una despre care știam cu toții prea bine că trebuia să le suprime fetelor orice dorință de independență și să întărească dominația școlii. S-au uitat la noi când am trecut, dar niciuna nu a îndrăznit să ne vorbească fiindcă privirea scrutătoare a supraveghetorului, un bărbat neîngrijit și mohorât pe nume DiMarco, era mereu ațintită asupra lor. DiMarco îmi făcuse rănile pe spate. Când un băiat era bătut la Școala Lincoln, DiMarco îndeplinea această misiune și se bucura de fiecare șfichiuit al biciului. Era sfârșitul lunii mai și orele se terminaseră. Mulți dintre copiii de la Școala Lincoln plecaseră acasă pe timpul verii la familiile lor din rezervațiile din Minnesota, Dakota, Nebraska sau chiar mai departe. Copiii ca mine și ca Albert, care nu aveam rude sau ale căror familii erau prea sărace sau prea strâmtorate ca să-i ia înapoi, locuiau la școală permanent.

În dormitor, Albert mi-a curățat rănile de pe spate, iar Volz le-a uns cu blândețe, folosind o alifie din hamamelis pe care o ținea la îndemână pentru astfel de situații. M-am spălat, apoi ne-am îndreptat spre sala de mese. Deasupra intrării era încă gravat POPOTĂ, o denumire rămasă din zilele de odinioară, când soldații primeau de mâncare acolo. Sub comanda fermă a doamnei Peterson, care se ocupa de hrănirea tuturor copiilor, numai mâncare nu se primea. Deși era groaznic de uzată, podeaua marii săli era mereu curată ca lacrima. După ce terminam de mâncat, șirurile de mese erau șterse cu apă și puțin detergent de vase. Bucătăria și brutăria erau

conduse cu o mână de fier. Auzisem că doamna Peterson se plânsese că niciodată nu erau îndeajuns de mulți bani ca să cumperi mâncare bună, însă reușea să se descurce cu ce avea. E adevărat că supele conțineau mai mult apă decât ingrediente și deseori aveau gustul a ceva adunat cu polonicul dintr-un șanț, pâinea era tare și suficient de grea ca să poți sparge o piatră cu ea (pretindea că drojdia era prea scumpă), iar carnea, când exista, era mai mult zgârciuri, dar fiecare copil mânca trei feluri pe zi.

După ce am intrat în sala de mese, Volz a spus:

— Am vești rele pentru tine, Odie. Dar și bune. Mai întâi cele rele. Vei munci pe fâneața lui Bledsoe astăzi.

M-am uitat la Albert și mi-am dat seama că era adevărat. Chiar că erau vești rele. Aproape am regretat că nu mă mai aflam în camera tăcută.

— De asemenea, nu ai luat micul dejun. Dar știi deja asta.

Micul dejun se servea la șapte fix. Volz mă scosese de la izolare la ora opt. Nu era vina lui, desigur, așa hotărâse doamna Brickman. O ultimă pedeapsă: fără micul dejun azi.

Asta se întâmpla înaintea uneia dintre cele mai grele munci pe care un copil de la Școala Lincoln trebuia să o facă. M-am întrebat care erau veștile bune.

Mi-am dat seama imediat. Donna Șoim Înalt a venit dinspre bucătărie, purtând un șorț și o bonetă albă și ducând un castron alb ciobit plin cu griș. Ca și mine, Donna Șoim Înalt avea doisprezece ani. Aparținea tribului Winnebago din Nebraska. Când sosise, cu doi ani în urmă, la Școala Lincoln, era slabă și tăcută, cu părul lung prins în două cozi. Îi tăiaseră cozile și o despăduchează. După cum procedau cu atâția copii nou-veniți,

îi scoseseră hainele ponosite, o dăduseră cu gaz din cap până în picioare și o îmbrăcaseră în uniforma școlii. Pe atunci nu vorbea prea multă engleză și nu zâmbea deloc. În timpul anilor petrecuți la Lincoln, am înțeles că acesta nu era un comportament neobișnuit pentru copiii aduși direct din rezervații.

Acum însă zâmbea cu timiditate, așezând castronul pe masă pentru mine și aducându-mi apoi și o lingură.

— Mulțumesc, Donna, am spus.

— Mulțumește-i domnului Volz, a zis ea. El s-a certat cu doamna Peterson. I-a spus că e o crimă să te pună să muncești nemâncat.

Volz a râs.

— A trebuit să promit că o să-i fac un făcăleț nou în atelier.

— Doamna Brickman se va supăra, am zis eu.

— Dacă doamna Brickman nu află, cu atât mai bine. Mănâncă, m-a îndemnat Volz. Apoi te conduc la Bledsoe.

— Donna? s-a auzit o voce de femeie din bucătărie. Nu mai pierde timpul.

— Mai bine du-te, a sfătuit-o Volz.

Fata mi-a aruncat o ultimă privire misterioasă, apoi a dispărut în bucătărie.

— Mănâncă, Odie, a spus Volz. Mă duc să mă împac cu doamna Peterson.

Când am rămas singuri, Albert a zis:

— Ce naiba a fost în capul tău? Să aduci un șarpe?

— Nu sunt eu de vină.

Am început să mănânc grișul fierbinte.

— Bun, a zis el. Niciodată nu ești tu de vină. Doamne, Odie, ești tot mai aproape să pleci de la Lincoln.

— Asta nu e așa groaznic.

— Crezi că școala de corecție e mai bună?

— Nu poate fi mai rău.

Mi-a aruncat o privire de gheață.

— De unde ai luat șarpele?

— Ți-am spus, nu am făcut-o eu.

— Mie poți să-mi spui adevărul, Odie. Nu sunt doamna Brickman.

— Doar sluga ei.

Mi-am dat seama că îl jignisem și am crezut că o să mă lovească. În schimb, a zis:

— Doamna Brickman ia cântatul foarte în serios.

— E singura care o face.

Am zâmbit amintindu-mi de dansul ei sălbatic când a simțit șarpele alunecându-i pe picior. Era un șarpe negru inofensiv. Dacă ar fi fost o festă, ar fi fost una îndrăzneață din cauza bătăii care urma cu siguranță. Chiar și eu aș fi avut ezitări. Am bănuit că făptura ajunsese în sala de mese din întâmplare.

— Pun pariu că doamna Brickman și-a udat pantalonașii. Tuturor li s-a părut amuzant.

— Însă tu ai fost bătut și ți-ai petrecut noaptea cu Faria. Iar azi vei munci pe fâneața lui Bledsoe.

— Fața pe care a făcut-o a meritat din plin.

Nu era chiar adevărat. Știam că până la apusul soarelui aveam să regret că fusesem învinuit din cauza șarpelui. Rănile de la bătăile lui DiMarco încă mă usturau, iar praful de la fân și transpirația mea sărată aveau să-mi întețească durerea. Dar nu voiam ca Albert, îngâmfatul acela atotștiutor, să-mi vadă îngrijorarea.

Fratele meu avea șaisprezece ani atunci. Se făcuse înalt și slab de când se afla la Școala Lincoln. Avea părul roșu, cu un vârtej urât la spate. Ca majoritatea roșcaților,

se umplea de pistrui repede. Vara părea să aibă o erupție pe față. Era conștient de înfățișarea lui și considera că arăta ciudat. Încerca să compenseze prin inteligență. Albert era cel mai deștept copil pe care îl cunoșteam, cel mai deștept din toată Școala Lincoln. Nu avea un fizic deosebit, dar era respectat pentru agerimea minții. Și ținea foarte mult la onoare. Nu era o trăsătură moștenită, căci eu nu dădeam doi bani pe ceea ce Albert numea valori morale, iar tatăl nostru fusese un escroc. Fratele meu era însă de neclintit când venea vorba să facă ceea ce era corect. Sau ce considera el că e corect. Nu eram mereu de acord cu el în această privință.

— Unde lucrezi astăzi? am întrebat între două înghițituri de griș.

— Îl ajut pe Conrad la niște piese.

Aceasta era o altă calitate a lui Albert. Era îndemânatic. Avea o minte care putea rezolva cu ușurință o problemă tehnică ce altora le dăduse bătăi de cap. Lucra deseori cu Bud Conrad, care se ocupa de reparații la Școala Lincoln. Drept urmare, Albert se pricepea la boilere, pompe și motoare. Îmi închipuiam că mai târziu va deveni inginer sau ceva de genul ăsta. Încă nu știam ce voiam eu să fiu. Știam numai că mă voi afla foarte departe de Școala Lincoln.

Aproape terminasem de mâncat, când am auzit o voce de copil strigând:

— Odie! Albert!

Micuța Emmy Frost alerga spre noi prin sala de mese, urmată de mama ei. Cora Frost le preda ore de gospodărie — gătit, cusut, călcat, decorat, curățat — fetelor de la școală și ore de citit nouă tuturor. Era o femeie simplă și zveltă. Părul îi era blond-roșcat, dar nici până azi nu-mi

amintesc culoarea ochilor ei. Avea nasul lung, coroiat. Întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva îl avusese rupt când era mică și fusese îndreptat prost. Era bună, miloasă și, chiar dacă nu atrăgea privirile bărbaților, mie mi se părea frumoasă ca un înger. Mereu mă gândeam la ea ca la o piatră prețioasă: frumusețea nu stă în bijuteria în sine, ci în felul în care reflectă lumina.

Emmy însă era o dulceață, cu un ciuf de păr cârlionțat, la fel ca Micuța Orfană Annie din revistele de benzi desenate, și toți o iubeam.

— Mă bucur că ți-au dat de mâncare, a spus doamna Frost. Te așteaptă o zi grea.

M-am întins să o gâdil pe Emmy. S-a tras înapoi chicotind. Am ridicat privirea spre mama ei și am clătinat din cap cu tristețe.

— Domnul Volz mi-a spus. Voi munci pe fâneața lui Bledsoe.

— *Trebuia* să muncești pe fâneața lui Bledsoe. Am reușit să-ți schimb însărcinarea. Veți lucra pentru mine astăzi. Tu, Albert și Moses. Grădina și livada mea trebuie curățate. Domnul Brickman tocmai a fost de acord să vă iau pe voi trei să mă ajutați. Termină-ți micul dejun și plecăm.

Am înfulecat ce mai rămăsese și mi-am dus castronul la bucătărie, unde i-am explicat domnului Volz situația. A venit cu mine la masă.

— L-ai făcut pe Brickman să se răzgândească? a întrebat-o el pe doamna Frost, foarte impresionat.

— Am fluturat puțin din gene, domnule Volz, și bărbatul acela s-a topit de tot.

Ar fi fost adevărat dacă ar fi fost o frumusețe. Am bănuit că bunătatea sufletului ei îl cucerise.

— Odie, asta nu înseamnă că nu trebuie să muncești din greu azi, a spus Volz.

— Voi munci și mai din greu, am promis.

— O să am eu grijă de asta, a adăugat Albert.

La ora mesei, copiii intrau pe uși diferite în sală, fetele, dinspre est și băieții, dinspre vest. În acea dimineață doamna Frost ne-a condus către intrarea băieților, care nu putea fi zărită dinspre clădirea administrației. M-am gândit că nu voia ca Thelma Brickman să ne vadă și eventual să anuleze decizia soțului ei. Toți știam că, deși domnul Brickman era capul familiei, soția lui dădea ordinele.

Doamna Frost a condus camioneta ei prăfuită Model T de-a lungul râului Gilead spre orașul Lincoln, aflat cam la un kilometru spre est de școală. Emmy stătea în față. Albert și cu mine ședeam pe platforma descoperită. Am trecut de piața unde se afla tribunalul districtului Fremont împreună cu ghiulelele și cele două tunuri folosite de Primul Regiment de Infanterie Voluntari din Minnesota în Războiul Civil. Mai multe automobile erau parcate în piață, dar eram în anul 1932 și nu toți fermierii își permiteau unul, astfel că mai existau câteva căruțe trase de cai legați acum de stâlpi. Am trecut de brutăria Hartman și am simțit mirosul plăcut de pâine caldă făcută cu drojdie, în care nu-ți rupeai dinții când mușcai din ea. Deși mâncasem deja grișul, mirosul m-a făcut să-mi fie foame din nou. Am trecut de secția de poliție a orașului, unde un agent aflat pe trotuar și-a scos cascheta în fața doamnei Frost. S-a uitat lung la Albert și la mine, iar privirea lui pătrunzătoare mi-a amintit de amenințarea doamnei Brickman, cum că mă trimite la

școala de corecție, de care pretinsesem că nu-mi păsa, dar care de fapt mă înspăimânta.

Dincolo de oraș, tot pământul fusese arat. Drumul plin de noroi se întindea printre câmpurile pe care porumbul tânăr răsărea în șiruri drepte din pământul negru. Citisem într-o carte că toată zona aceea fusese cândva o prerie, unde iarba era mai înaltă decât un stat de om și solul era fertil și la o adâncime de cincisprezece metri. Spre vest se înălța culmea Buffalo, o întindere lungă de dealuri joase necultivabile, iar dincolo de ea se afla Dakota de Sud. La est, în direcția către care ne îndreptam, ținutul era plat și, cu mult înainte de a ajunge, am putut vedea câmpurile ce-i aparțineau lui Hector Bledsoe.

La Școala Pregătitoare Lincoln pentru Indieni, băieții erau mână de lucru pentru Bledsoe sau pentru orice alt fermier din regiune care avea nevoie de muncă gratuită. Era cuprinsă în partea de „educație" din școală. Nu învățam nimic, în afară de faptul că nu voiam să ajungem fermieri nici în ruptul capului. Era întotdeauna o muncă murdară, istovitoare — să cureți staulul vacilor, să hrănești porcii, să depănușezi porumbul sau să tai laurii, toate făcute sub un soare necruțător —, dar să întorci fânul pentru Bledsoe era absolut îngrozitor. Petreceai întreaga zi ridicând acele baloturi uriașe, leoarcă de transpirație și plin de praful de la fân, care te făcea să te scarpini, ca și cum te înțepau sute de purici. Nu te opreai decât la prânz, care adesea însemna un sendviș uscat și apă încălzită de soare. Copiii care munceau pentru Bledsoe erau cei mai mari și mai puternici sau unii care, ca mine, le creau probleme celor din conducerea școlii. Fiindcă nu eram la fel de puternic precum băieții mai mari, aveam de suferit nu numai din

cauza lui Bledsoe. Ceilalți copii se plângeau că nu munceam îndeajuns. Când Albert era acolo, mă apăra de orice necaz, însă Albert era favoritul Vrăjitoarei Negre și rareori muncea pentru Bledsoe.

Doamna Frost a luat-o peste câmpul unde lucerna, tăiată și uscată, se întindea în șiruri ce ajungeau până la orizont. Bledsoe era pe tractor, manevrând utilajul care făcea baloturile. Unii băieți aruncau fânul înăuntru cu furcile; alții veneau în spatele lor, ridicând baloturile și încărcându-le într-un camion cu platformă condus de fiul lui Bledsoe, un băiat vânjos pe nume Ralph, la fel de ticălos ca tatăl său. Doamna Frost a parcat în fața tractorului, așteptându-l pe Bledsoe. Acesta a oprit motorul și a coborât de la locul lui. Am aruncat o privire către băieții de la școală; erau goi până la brâu, transpirau abundent, iar părul negru le devenise auriu din cauza prafului. În ochi aveau o expresie familiară — pe de o parte ușurare că se puteau odihni puțin, pe de altă parte ură fiindcă Albert și cu mine nu munceam din greu ca ei.

— Bună dimineața, Hector, a spus doamna Frost veselă. Merge bine treaba?

— Mergea, a răspuns Bledsoe.

Nu și-a scos pălăria de paie în prezența femeii, ceea ce majoritatea bărbaților făceau.

— Ce dorești?

— Pe unul dintre băieții tăi. Domnul Brickman mi l-a promis.

— Oricine ar fi, Brickman mi l-a promis mie mai întâi.

— Și apoi s-a răzgândit, a zis ea.

— Pe mine nu m-a sunat să-mi spună.

— Cum să dea de tine aici, în mijlocul câmpului?

— Putea să o sune pe nevastă-mea.

— Vrei să faci o pauză mai lungă și să mergem la fermă să o întrebăm pe Rosalind?

Ar fi durat mai mult de o jumătate de oră. Am văzut cum ochii copiilor care se sprijineau de baloturi s-au umplut de speranță.

— Sau mă crezi pe cuvântul meu de doamnă?

Mi-am dat seama că Bledsoe rumega ideea. Dacă nu voia să o facă mincinoasă, trebuia să cedeze. În sufletul lui meschin, negru și schimonosit era cu totul împotrivă, dar nu putea să pună la îndoială cuvântul acestei femei, profesoară la școală și văduvă. Era evident cât de mult o ura din cauza asta.

— Despre cine e vorba? a întrebat el.

— Moses Washington.

— La naiba!

Bledsoe și-a scos pălăria de paie și a dat cu ea de pământ, plin de dezgust.

— E cel mai bun dintre ei.

— Acum e al meu, Hector.

Doamna Frost s-a uitat la un copil care stătea lângă utilaj și îl umplea cu fân.

— Moses, a strigat ea. Pune-ți cămașa și vino cu mine.

Mose și-a înșfăcat iute cămașa și a sărit sprinten de pe utilaj. S-a îndreptat spre camionetă, a săltat peste margine cu ușurință și a venit lângă mine și Albert, care stăteam așezați cu spatele sprijinit de cabina șoferului. Ne-a făcut semn cu mâna, *Salut* și eu i-am răspuns tot prin semne, *Ce noroc ai, Mose. Ce noroc avem toți*, a răspuns el și a desenat un cerc prin aer care ne cuprindea pe Albert și pe mine.

— Ei bine, cred că l-am luat pe cel de care aveam nevoie, a spus doamna Frost.

— Cred că da, a zis Bledsoe și s-a aplecat să-și ridice pălăria.

— Oh, dacă dorești, aici este biletul de voie pe care domnul Brickman l-a scris pentru mine, a zis doamna Frost și i-a întins hârtia lui Bledsoe.

— Puteai să mi-l dai de la început.

— Și tu ai fi putut să mă crezi pe cuvânt. La revedere.

Am plecat de pe câmp și ne-am uitat cum Bledsoe s-a urcat din nou pe tractor, începând să înainteze iar printre lungile șiruri de lucernă uscată, în timp ce băieții își reluau munca lor nenorocită.

Lângă mine, Mose a făcut un gest de mulțumire către soarele de dimineață și a zis din nou prin semne, *Ce noroc avem*.

Capitolul trei

Proprietatea Corei Frost se afla cam la trei kilometri spre est de orașul Lincoln, pe malul sudic al râului Gilead. Cuprindea o casă veche, o mică livadă de meri, o grădină imensă, un hambar și câteva șoproane. Cât trăise soțul ei, cultivaseră o parcelă mare cu porumb. Ea și Andrew Frost lucraseră la Școala Lincoln, domnul Frost fiind profesor de sport. Tuturor ne plăcuse de domnul Frost. Era pe jumătate Sioux și pe jumătate scoțian-irlandez, fiind și un sportiv extraordinar. Fusese trimis la Școala Indiană Carlisle din Pennsylvania și îl cunoștea pe Jim Thorpe personal. Când avea unsprezece ani, fusese în tribună în ziua când acel mare sportiv ajutase echipa lui de copii indieni să bată măr elita fotbalului de la Harvard. Domnul Frost murise într-un accident la fermă. Era urcat pe grapa sa cu discuri, ținând-o pe micuța Emmy în poală și conducându-l pe Big George, masivul cal de tracțiune al familiei Frost, de-a lungul câmpului arat, răsturnând bulgării de pământ negru. Când s-a apropiat de capătul câmpului și a întors calul, acesta a dat peste un cuib de viespi aflat în iarba de lângă gard. Calul s-a cabrat și a luat-o la galop, panicat. Micuța Emmy a alunecat din

poala tatălui ei și a fost aruncată de pe utilaj. Încercând să o prindă, Andrew Frost a căzut în calea tăișului ascuțit, de 46 de centimetri, al grapei, care l-a retezat în două. În cădere, Emmy s-a lovit cu capul de un stâlp din gard și a stat în comă două zile.

În vara lui 1932, Andrew Frost era mort de un an. Văduva lui își adunase puterile și mersese mai departe. Dăduse în arendă pământul arabil unui alt fermier, dar mai trebuia să aibă grijă de grădină și livadă. Era mereu nevoie de reparații la casa cea veche, ca și la hambar sau la șoproane. Uneori, eu, Mose sau Albert eram trimiși la ea, ca să dăm o mână de ajutor, ceea ce nu ne deranja. Cred că nu-i era ușor să o crească pe Emmy singură și totodată să se ocupe de treburile de la fermă și să predea în continuare la Școala Lincoln. Deși doamna Frost era o femeie bună, părea mereu apăsată de griji, iar zâmbetul ei era mai puțin luminos decât altădată.

Când am ajuns la destinație, ne-am dat jos din camionetă, iar ea ne-a pus la muncă imediat. Nu ne scăpase de pe fâneața lui Bledsoe doar din bunătate. I-a dat lui Mose o coasă și i-a cerut să taie iarba care crescuse înaltă printre pomii din livadă. Pe mine și pe Albert ne-a pus să construim un gard împotriva iepurilor în jurul grădinii. Fiindcă salariul pe care îl primea de la Școala Lincoln îi ajungea numai să supraviețuiască, grădina și livada erau importante. Ca să completeze hrana ei și a lui Emmy pe timpul iernii lungi, punea legume la conservă și făcea gem din fructe. În timp ce noi munceam, ea și cu Emmy săpau grădina.

— Ai noroc că ți-ai recăpătat muzicuța, a spus Albert.

Tocmai terminaserăm de săpat o groapă, iar eu țineam stâlpul de la gard pe care urma să-l fixăm. Între

timp Albert umplea groapa cu pământ, îndesându-l cu putere.

— Întotdeauna mă amenință că nu mi-o mai dă înapoi.

— Își duce la îndeplinire amenințările.

— Dacă mi-ar păstra muzicuța, n-ar avea cu ce să mă mai amenințe. Nu mă deranjează să fiu trimis în camera tăcută.

— Ar putea să-i ordone lui DiMarco să-ți dea și mai multe bătăi. Lui i-ar face plăcere.

— Doare numai pentru scurt timp, după care trece.

Albert nu fusese bătut niciodată, așa că nu avea de unde să știe. Bătaia pe care ți-o dădea DiMarco durea îngrozitor și, după aceea, o zi întreagă abia puteai să te miști. Dar era adevărat: durerea trecea.

— Dacă ar ști cât de mult ții la muzicuță, ar face-o bucăți în fața ta.

— Mai bine să nu afle, am spus eu pe un ton cam amenințător.

— Crezi că i-aș spune?

— Nu știu sigur ce ai face zilele astea.

Albert m-a înșfăcat de cămașă și m-a tras aproape de el. Deja era plin de pistrui și fața lui semăna cu niște cereale înmuiate într-un castron.

— La naiba, numai eu te apăr de școala de corecție.

Albert înjura rar. Chiar dacă vorbise încet, doamna Frost l-a auzit.

S-a oprit din săpat și, îndreptându-și spatele, a spus:

— Albert.

Fratele meu mi-a dat drumul, împingându-mă ușor.

— Într-o zi o să intri într-un bucluc de care n-o să te mai pot scăpa.

Mi s-a părut că de-abia aștepta ziua aceea.

Am făcut o pauză, ca să luăm prânzul. Doamna Frost ne-a dat niște sendvișuri delicioase cu șuncă și salată, sos de mere coapte și limonadă. Am mâncat împreună sub plopul uriaș de pe malul râului Gilead.

Mose a întrebat prin semne: *Încotro se îndreaptă râul?*

— Se unește cu Minnesota, care se varsă în Mississippi, care curge 2400 de kilometri până în Golful Mexic, a răspuns doamna Frost.

Lung drum, a replicat Mose, scoțând un fluierat.

— Am să plutesc în josul lui cândva, a zis Albert.

— Ca Huck Finn? a întrebat doamna Frost.

— Ca Mark Twain. Am să lucrez pe un vapor pe fluviu.

— Mi-e teamă că vremurile acelea au trecut, Albert, a spus doamna Frost.

— Putem să mergem cu canoea, mamă? a întrebat Emmy.

— Când terminați ce aveți de lucru. Poate o să și înotăm.

— Vrei să ne cânți ceva, Odie? m-a rugat Emmy.

N-a fost nevoie să-mi ceară a doua oară. Am scos muzicuța din buzunarul de la cămașă și am lovit-o de palmă ca să scutur praful. Apoi am cântat una dintre melodiile mele preferate, „Shenandoah". Era frumoasă, dar în cheie minoră, așa că la sfârșit apărea mereu o intonație tristă. În timp ce cântam pe malul râului Gilead, iar soarele colora apa cu o strălucire verzuie și umbrele copacilor se răsfirau în jurul nostru, am văzut lacrimi în ochii doamnei Frost și am înțeles că acel cântec îi plăcuse și soțului ei. M-am întrerupt.

— De ce te-ai oprit, Odie? m-a întrebat Emmy.

— Nu mai știu mai departe, am mințit eu.

Am început imediat să cânt ceva mai vesel, o melodie pe care o auzisem la radio, interpretată de Red Nichols

and His Five Pennies și intitulată „I Got Rhythm". O exersasem, dar n-o mai cântasem niciodată până atunci pentru nimeni. Toți ne-am înveselit imediat, iar doamna Frost a început să mă acompanieze, ceea ce m-a surprins fiindcă nu știam că avea și versuri.

— Gershwin, a spus ea când am terminat.

— Ce?

— Nu ce, Odie. Cine. Cel care a compus acest cântec. Numele lui e George Gershwin.

— N-am auzit niciodată de el, am spus, dar compune cântece destul de bune.

— Chiar o face, a zâmbit ea. Și tu le interpretezi bine.

Mose a făcut un semn, iar Emmy a aprobat din cap.

— Cânți ca un înger, Odie.

La auzul acestor cuvinte, Albert s-a ridicat în picioare.

— Mai avem treabă de făcut.

— Ai dreptate, a zis doamna Frost și a început să strângă coșul de picnic.

După ce a sfârșit de cosit iarba din livadă, Mose ni s-a alăturat ca să ne ajute cu gardul împotriva iepurilor. Când am terminat, doamna Frost și-a ținut promisiunea și ne-a trimis pe noi, băieții, la râu ca să ne distrăm puțin, să ne spălăm de praf și de noroi în timp ce ea pregătea cina. Ne-am scos hainele și am sărit drept în apă. Transpirasem toată după-amiaza sub un soare fierbinte, iar apa rece a râului Gilead era divină. Tocmai ne bălăceam, când Emmy ne-a strigat de pe mal:

— Putem merge cu canoea acum?

I-am cerut să se întoarcă cu spatele în timp ce noi ieșeam din râu și ne îmbrăcam. Apoi Mose și Albert au luat canoea de pe micul rastel de pe malul râului, unde o ținea mereu domnul Frost, și i-am dat drumul pe râu.

Eu am luat cele două vâsle. Emmy s-a așezat la mijloc cu mine, în timp ce Albert și Mose au apucat fiecare câte o vâslă, stând unul la proră și celălalt la pupă, și am pornit.

Râul Gilead era lat de numai zece metri, iar curentul era constant și liniștit. Un timp ne-am îndreptat spre est pe sub coroanele copacilor. Ambele maluri erau tăcute.

— E plăcut, a zis Emmy. Mi-aș dori să plutim așa pentru totdeauna.

— Până la Mississippi? am întrebat eu.

Mose și-a lăsat vâsla pe carenă și a făcut un semn: *Până la ocean.*

Albert a scuturat din cap.

— N-o să reușim niciodată într-o canoe.

— Dar putem să ne imaginăm, am zis eu.

Ne-am întors și ne-am îndreptat în susul râului spre ferma Frost. Am așezat la loc canoea pe rastel, am pus vâslele dedesubt și am pornit spre fermă.

Atunci am primit veștile rele.

Capitolul patru

Cu toții am recunoscut automobilul soților Brickman, un Sedan Franklin Club argintiu. Era acoperit de praful de pe drumurile lăturalnice și trona în mijlocul aleii de pământ ca un leu mare și înfometat.

— O, Doamne, a spus Albert. S-a zis cu noi.

Mose ne-a îndemnat prin semne: *Fugiți.*

— Dar domnul Brickman a fost de acord să lucrăm aici astăzi, am spus.

Albert și-a strâns buzele cu asprime.

— Nu domnul Brickman mă îngrijorează.

Se aflau în ceea ce doamna Frost numea salonul, o mică sufragerie cu o canapea și două scaune cu tapițerie înflorată. Pe polița de deasupra căminului era o fotografie înrămată a domnului și doamnei Frost cu Emmy între ei, arătând foarte fericiți. Așa cum toți cei asemenea nouă, care nu aveau o familie, credeau că trebuiau să arate.

— Ah, iată-vă în sfârșit, a spus Vrăjitoarea Neagră, ca și cum lipsiserăm zeci de ani și întoarcerea noastră îi făcea o mare bucurie. V-a plăcut plimbarea cu barca?

— Emmy a vrut să meargă și n-am putut să o lăsăm singură pe râu, a zis Albert.

— Bineînțeles că nu ați putut, a fost de acord doamna Brickman. E mult mai plăcut să mergi cu barca pe râu decât să muncești pe o fâneață, nu-i așa?

Mi-a zâmbit și mă așteptam în fiecare clipă să văd o limbă bifurcată ieșindu-i printre buze.

— Băieții au lucrat din greu pentru mine azi, a spus doamna Frost. Moses mi-a cosit toată iarba din livadă și împreună au construit gardul împotriva iepurilor în jurul grădinii. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ei. Mulțumesc, Clyde, că i-am putut avea azi.

Domnul Brickman i-a aruncat o privire soției sale și zâmbetul ușor care îi apăruse pe buze s-a stins imediat.

— Clyde al meu e un om atât de bun, a zis doamna Brickman. Mi-e teamă că e un defect când vine vorba de copii care trebuie conduși cu o mână de fier.

A pus jos paharul de ceai cu gheață.

— Ar trebui să plecăm sau băieții nu vor mai apuca să ia cina.

— Voiam să le dau de mâncare aici înainte de a-i duce înapoi, a spus doamna Frost.

— Nu, nu, draga mea. Nici nu vreau să aud asta. Vor lua masa împreună cu ceilalți la școală. E seara de film. Nu vrem să-l piardă, nu-i așa?

S-a ridicat, înălțându-se de pe scaun ca un fum negru.

— Vino, Clyde.

— Mulțumesc, băieți.

Doamna Frost ne-a aruncat un zâmbet încurajator în timp ce ne conducea afară.

— Pa, Odie, a zis Emmy. Pa, Mose. Pa, Albert.

Fratele meu a ținut deschisă portiera pentru doamna Brickman, apoi el, Mose și cu mine ne-am urcat pe bancheta din spate, iar domnul Brickman s-a așezat la volan.

Doamna Frost stătea în poartă, cu Emmy lângă ea, având o expresie îngrijorată pe chip. După cât de trist ne făceau cu mâna pe când plecam, te puteai gândi că ne îndreptam spre execuție. Ceea ce nu era departe de adevăr.

Multă vreme nimeni n-a scos o vorbă. Domnul Brickman apăsa cu putere pe accelerație, astfel că ridica un nor de praf în spatele lui. Albert, Mose și cu mine comunicam de zor prin semne.

Mose*: S-a zis cu noi.*

Albert: *Mă ocup eu de asta.*

Eu: *Vrăjitoarea Neagră o să ne mănânce la cină.*

— Potoliți-vă, ne-a poruncit doamna Brickman, iar mie mi s-a părut că avea ochi la ceafă.

Când am ajuns la școală, domnul Brickman a tras mașina pe aleea din fața casei directorului, care era la mică distanță de clădirea administrației. Era o construcție frumoasă din cărămidă, cu două etaje, peluză și straturi de flori foarte îngrijite, de care se ocupau copiii de la școală. Am coborât cu toții, iar doamna Brickman a spus pe un ton încântat:

— Am ajuns la timp pentru cină.

Mesele aveau un orar strict: micul dejun la șapte, prânzul la douăsprezece, cina la cinci. Dacă nu ajungeai la timp, ratai tot, căci niciun copil nu avea voie înăuntru după ce toată lumea se așeza la mese. Mi-era foame. Munciserăm cu toții din greu toată ziua, deși nu atât de greu cum ar fi fost pe fâneața lui Bledsoe. Mă înfierbântasem din cauza comentariului Vrăjitoarei Negre. În ciuda a ceea ce îi spusese Corei Frost, bănuiam că aveam tot atât de puține șanse să mâncăm în seara aceea cum ar fi avut Custer să-i învingă pe indienii Sioux la Little Bighorn.

S-a dovedit că avusesem dreptate.

— Clyde, consider că e nevoie să dăm o lecție aici. Cred că acești băieți nu vor lua cina în seara asta.

— A fost vina mea, doamnă Brickman, a spus Albert. Trebuia să vă înștiințez înainte de a pleca.

— Așa e, trebuia, a zis ea și i-a zâmbit. Și fiindcă înțelegi ce trebuia să faci, o să primești cina în seara aceasta.

Albert s-a uitat la mine, dar n-a spus nimic. L-am urât atunci, am urât josnicia din el. Foarte bine, am zis în sinea mea. Sper să te îneci cu mâncarea.

— Băieți, a zis doamna Brickman, aveți ceva de spus?

Mose a aprobat din cap și a făcut un semn: *Ești o ticăloasă.*

— Ce-a spus? l-a întrebat Vrăjitoarea Neagră pe Albert.

— Că îi pare foarte rău. Dar doamna Frost i-a cerut să plece de pe câmp cu ea și ar fi fost nepoliticos să refuze un profesor.

— A spus prin semne toate astea? a întrebat ea.

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns Albert.

— Dar tu? mi s-a adresat ea mie. Tu n-ai nimic de zis?

Am făcut un semn: *Mă ușurez pe răsadurile tale de flori când nu te uiți.*

— Nu știu ce ai zis prin semne, a spus ea, dar sunt sigură că nu mi-ar face plăcere să aflu. Clyde, cred că micul nostru Odie nu va pierde numai cina. Va petrece noaptea în camera tăcută. Moses îi va ține de urât.

Am sperat că Albert va sări în apărarea noastră, dar nu a făcut nimic.

I-am spus prin semne: *Așteaptă numai. După ce adormi, o să mă ușurez pe fața ta.*

Am pierdut cina, dar nu mi-am pierdut muzicuța. În timp ce soarele apunea și toți copiii erau adunați în sala

cea mare ca să vadă filmul, am cântat melodiile mele favorite și ale lui Mose în camera tăcută. Știa versurile cântecelor și le rostea prin semne.

Mose nu era mut. Când avea patru ani, i se tăiase limba. Nimeni nu știa cine o făcuse. Fusese găsit bătut, inconștient, fără limbă, într-un șanț la marginea drumului, lângă mama sa împușcată mortal aproape de Granite Falls. Nu putea să comunice, să spună cine făcuse aceste fapte îngrozitoare. Întotdeauna a pretins că nu-și mai amintea. Chiar dacă ar fi putut vorbi, nu știa nimic despre familia lui. Nu-și cunoștea tatăl și mereu o numise pe mama lui doar Mama, așa că nu s-a putut afla numele ei adevărat. Autoritățile au insistat că au făcut tot ce au putut, ceea ce în cazul unui copil indian însemna că se făcuseră câteva cercetări printre locuitorii Sioux din regiune, dar niciunul nu îi cunoștea pe femeia moartă și pe copilul ei. La patru ani, venise să locuiască la Școala Lincoln. Deoarece băiatul nu putea să vorbească sau să-și scrie numele, directorul, care în vremea aceea era un bărbat pe care îl chema Sparks, îi dăduse un nume complet nou: Moses, fiindcă fusese găsit în niște trestii și Washington, care era președintele favorit al lui Sparks. Mose putea scoate niște sunete guturale înspăimântătoare, însă nu cuvinte, așa că de obicei tăcea. Excepție făcea râsul său. Avea un râs vesel, molipsitor.

Înainte ca Albert și cu mine să ajungem la Școala Lincoln, Mose se descurcase comunicând într-un limbaj al semnelor rudimentar. Învățase să scrie și să citească, dar fiindcă nu avea limbă, nu participase niciodată la discuțiile din clasă și majoritatea profesorilor îl ignorau. După sosirea noastră la școală, l-am învățat să comunice prin semne așa cum învățaserăm și noi. Bunica noastră

făcuse pojar când era gravidă și în consecință mama se născuse surdă. Bunica fusese învățătoare înainte de a se căsători, așa că deprinsese sistemul american de comunicare prin semne și o învățase și pe fiica ei. În acest mod comunica mama noastră, deci înainte de a putea vorbi, știam să mă exprim prin semne. Când doamna Frost ne-a descoperit talentul, a insistat să o învățăm și pe ea și pe soțul ei. Micuța Emmy a deprins imediat. De îndată ce a putut să comunice cu Mose, doamna Frost a devenit profesoara lui și l-a ajutat să capete cât mai repede o educație.

Sufletul lui Mose era poetic. Când eu cântam și el se exprima prin semne, mâinile îi dansau grațios prin aer și cuvintele nerostite pluteau delicat, având o frumusețe pe care nicio voce nu le-o putea conferi.

Chiar înainte ca ultima rază de lumină să se stingă și camera tăcută să se scufunde în beznă, Mose mi-a cerut: *Spune-mi o poveste.*

I-am spus povestea pe care mi-o imaginasem cu o noapte înainte, când eram în celula de piatră însoțit doar de Faria. Iată ce i-am povestit:

Aceasta este o poveste despre trei copii într-o noapte întunecată de Halloween. Pe un copil îl chema Moses, pe altul, Albert și pe al treilea, Marshall. (Pe Albert nu-l impresiona niciodată când îl transformam într-un personaj dintr-o poveste, dar lui Mose îi plăcea foarte tare. Marshall Foote era un copil de la Școala Lincoln, un Sioux din rezervația Pârâul Ciorii din Dakota de Sud, un copil foarte rău.) *Marshall era crud. Îi plăcea să le joace feste urâte celorlalți doi băieți. De acel Halloween, pe când mergeau spre casă noaptea târziu de la petrecerea unui prieten, Marshall le-a povestit despre Windigo. Le-a spus că Windigo era un uriaș înspăimântător, un monstru*

care fusese odată om, dar o magie neagră îl transformase într-o fiară înfometată care mânca oameni și a cărui poftă nu putea fi potolită niciodată. Chiar înainte să te prindă pe nepregătite, îți striga numele cu o voce ce semăna cu țipătul unei păsări de noapte stranii. Nu aveai scăpare fiindcă nu puteai să fugi, iar Windigo te prindea, îți smulgea inima și ți-o mânca în timp ce tu zăceai în agonie privindu-l neputincios.

Ceilalți doi băieți au spus că era nebun, că nu exista o asemenea ființă, dar Marshall a jurat că era adevărat. Când a ajuns la casa lui, s-a despărțit de ei, avertizându-i să fie atenți la Windigo.

Albert și Moses au mers mai departe glumind despre fiară, dar tresăreau la fiecare zgomot. Atunci, de deasupra lor s-a auzit o voce subțire, ascuțită care îi striga pe nume.

— Albert, striga ea, Moses!

Mose m-a înșfăcat de braț și mi-a scris prin semne în palmă: *Monstrul*?

— Poate, am spus eu. Ascultă.

Băieții au început să alerge speriați de moarte. Când au ajuns în locul unde ramura unui ulm uriaș atârna deasupra aleii, o umbră neagră s-a prăbușit din copac și a aterizat drept în fața lor.

— Am să vă mănânc inimile! a strigat.

Cei doi băieți au țipat și aproape au făcut pe ei de frică. Apoi umbra cea neagră a început să râdă, iar ei și-au dat seama că era Marshall. I-a făcut proști și fricoși și le-a spus să se ducă acasă, unde mamele lor îi puteau apăra. După care s-a îndepărtat, încă râzând de gluma lui.

Cei doi băieți au mers mai departe tăcuți și rușinați, dar și furioși pe Marshall, care nu le era deloc prieten.

Nu se îndepărtaseră prea mult, când au auzit altceva. Numele lui Marshall strigat din cerul de deasupra lor de o

voce stranie ca a unei păsări de noapte. Au simțit un miros îngrozitor de carne putredă. Au privit în sus și au văzut o formă uriașă, neagră care trecea pe deasupra lunii. O clipă mai târziu un țipăt înfiorător s-a auzit din spatele lor, un țipăt care semăna cu vocea lui Marshall. S-au repezit înapoi. Dar nu l-au mai găsit nicăieri. Nimeni nu l-a mai văzut vreodată.

Am tăcut și o liniște adâncă, rău prevestitoare s-a așternut în celula noastră întunecată. Apoi am țipat din toți rărunchii. Mose a scos și el un țipăt, unul dintre sunetele acelea guturale de neînțeles. După care a râs. M-a înșfăcat de mână și mi-a scris în palmă: *Aproape am făcut pe mine. Precum copiii din poveste.*

După aceea ne-am culcat, amândoi cufundați în gânduri.

În cele din urmă, Mose m-a bătut pe umăr și m-a luat de mână. *Spui povești, dar ele sunt reale. Există monștri și ei mănâncă inimile copiilor.*

Apoi Mose a început să respire tot mai adânc în timp ce adormea. Curând am auzit pașii mărunți și iuți ai lui Faria ieșind din ascunzătoare ca să vadă dacă am ceva firimituri pentru el. Nu aveam și nu mult după aceea am adormit.

M-am trezit în întuneric și am auzit scrâșnetul unei chei răsucindu-se în lacătul de la ușa de fier. M-am ridicat imediat în picioare. Primul gând m-a panicat. *DiMarco.* Nu credeam că va încerca să facă ceva cu amândoi aici, mai ales că unul era Mose. Dar la fel ca Windigo, DiMarco avea pofte uriașe, respingătoare și toți știam ce le făcea copiilor noaptea. Așa că m-am pregătit să lovesc și să zgârii, chiar dacă m-ar fi ucis din cauza asta.

Lumina unui felinar cu gaz s-a ivit în prag. Mose se trezise și el, stătea ghemuit și în alertă, cu trupul încordat ca un arc, gata să dea drumul unei săgeți. Mi-a aruncat o privire și a dat din cap, iar eu am știut că nu vom suporta purtarea destrăbălată a lui DiMarco fără să ripostăm.

Însă chipul care a apărut în lumina felinarului nu era al lui DiMarco. Herman Volz ne-a zâmbit, a dus un deget la buze și ne-a făcut semn să-l urmăm.

La vest de școală se întindea un câmp mare plin de bolovani și iarbă înaltă, iar dincolo de el era caverna adâncă a unei cariere de piatră părăsite. Am traversat câmpul luând-o pe o potecă bătătorită de-a lungul vremii de copii și de alții care fugiseră în căutarea singurătății, din dorința de a azvârli cu pietre în groapa aceea adâncă sau, dacă erai Herman Volz, din alt motiv. Acolo, la marginea carierei, exista un vechi șopron pentru utilaje și înăuntrul lui se afla un secret pe care numai Volz, Albert, Mose și cu mine îl știam. Volz ținea șopronul încuiat cu un lacăt greu.

Un foc mic ardea lângă șopron și am mirosit cârnații care se frigeau. Când ne-am apropiat, l-am văzut pe Albert mânuind o tigaie, fața sa fiind luminată de foc.

Volz a rânjit.

— Nu puteam să vă las să muriți de foame, băieți.

— Stați jos, a zis Albert. Mâncarea va fi gata curând.

În tigaie nu erau numai cârnați, ci și omletă, cartofi tăiați cuburi și ceapă. Albert era un bucătar bun. Când călătoream cu el și cu tata în lung și-n lat, Albert ne gătea. Uneori o făcea la un foc ca acesta, alteori, la mașina de gătit a unui motel din mijlocul pustietății. Vrăjitor însă nu era. Nu putea să facă mâncarea să apară ca prin farmec. Mi-am dat seama că cina noastră provenea din cămara lui Volz.

Îmi părea rău că îl urâsem pe Albert când Vrăjitoarea Neagră nu-l trimisese și pe el în camera tăcută, cu mine și cu Mose. M-am întrebat dacă nu cumva atunci se gândise la o soluție de a ne da de mâncare. Sau poate fusese tot ideea lui Volz. Oricum ar fi fost, nu mai puteam fi supărat.

— Ce film a fost în seara asta? am întrebat când ne-am așezat lângă foc.

— Ceva care s-a numit *Caravane în luptă*. Un western, a răspuns Albert.

Un western, bineînțeles. N-aveam nimic împotrivă. Îmi plăceau împușcăturile. Dar mi s-a părut mereu ciudat ca la Școala Lincoln să se dea filme în care indienii erau cei mai răi oameni și uciderea lor era cea mai bună soluție.

Am luat un băț și am scormonit în foc.

— A fost bun?

— Nu știu, a răspuns Albert, nu l-am văzut.

Mose a întrebat prin semne: *De ce*?

— După cină, doamna Brickman m-a pus să-i spăl și să-i lustruiesc Franklinul.

— Femeia aia și mașinile ei, a zis Volz clătinând din cap.

În fiecare an, domnul Brickman îi cumpăra o mașină nouă soției sale. Pretindeau că era important ca ea să aibă automobile respectabile fiindcă mergea mult cu mașina cu scopul de a aduna fonduri pentru școală. Ceea ce era adevărat. Era însă la fel de adevărat că viețile copiilor de la Școala Lincoln nu se îmbunătățeau.

— Își cumpără mașini elegante în timp ce copiii poartă încălțări ce par din carton.

Volz a fluturat din mâna cu patru degete și jumătate către întunericul de dincolo de foc.

— Domnul Sparks se răsucește în mormânt.

Domnul Sparks fusese primul soț al Vrăjitoarei Negre și directorul școlii, dar se stinsese din viață cu mult timp înainte de venirea noastră. Deși era mort de ani de zile, toată lumea încă vorbea respectuos despre el. Doamna Sparks preluase funcția de director. La scurt timp după aceea se căsătorise cu Brickman și își schimbase numele. Mi se părea interesant că ambele nume i se potriveau. Când era supărată, scotea scântei. Când tăcea, aveai sentimentul că aștepta momentul potrivit ca să se prăbușească peste tine cu toată greutatea și să te strivească precum o tonă de cărămizi.

— O urăsc pe vrăjitoarea asta, am spus.

— Nimeni nu se naște vrăjitoare, a zis Albert.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Uneori, când lucrez pentru ea, după ce a băut câteva pahare, se ivește ceva nou în sufletul ei. O anumită tristețe. Mi-a spus odată că atunci când avea opt ani, tatăl ei a vândut-o.

— E o minciună, am zis. Oamenii nu pot vinde alți oameni, mai ales propriii copii.

— Ar trebui să citești *Coliba unchiului Tom*, a spus Albert. Eu am crezut-o.

— Pun pariu că a vândut-o la un bâlci ca să sperie lumea.

Am râs, dar Albert m-a privit cu seriozitate.

— Ne-am pierdut tatăl fiindcă a murit. Al ei a vândut-o, Odie. A vândut-o unui bărbat care, ei bine... știi ce le face DiMarco copiilor.

Asta ar fi trebuit să o apropie de noi. Pentru mine însă era și mai josnică fiindcă știa ce însemna bătaia — sau mai rău — și totuși dădea copiii pe mâna lui DiMarco.

— Am s-o urăsc pe femeia asta până la moarte.

— Ai grijă, a zis Albert. Poate că ura i-a împietrit inima. Și încă ceva. Când bea, vorbește cu un oarece accent din Ozark.

— Vrei să spui că e neam de fermier de la munte ca noi?

— Da, la fel ca noi.

Fuseserăm crescuți într-un orășel în fundul unei văi din munții Ozark în Missouri. Când am sosit la Școala Lincoln, încă vorbeam cu un puternic accent din regiune. Asta, împreună cu o mare parte din identitatea noastră, se pierduse în anii petrecuți la școală.

— Nu cred, am zis.

— Îți spun, Odie. Oamenii nu se nasc răi. Viața îi schimbă în feluri groaznice.

Poate că așa era, dar eu tot uram sufletul ei întunecat.

Când mâncarea a fost gata, Albert a pus tigaia pe o piatră plată, apoi a scos o pâine neagră și o cutie de metal cu untură. Ne-a dat furculițe, iar Mose și cu mine am rupt pâinea și am întins untură pe ea. Am înfulecat ouăle, cârnații și cartofii.

Volz s-a dus la vechiul șopron și s-a întors cu o sticlă cu dop ce conținea un lichid limpede — alcool din cereale pe care îl făcea chiar el în alambicul lui secret din șopron.

Construise alambicul cu ajutorul și cunoștințele lui Albert. Mult înainte de a face contrabandă cu alcool pentru alții, tatăl meu produsese el însuși alcool ilegal. În copilărie, Albert lucrase cu el, construind multe distilerii ilegale, o îndeletnicire foarte căutată mai ales după ce a intrat în vigoare cel de-al 19-lea Amendament. Odată ce Volz i-a câștigat încrederea lui Albert și a știut că și el se poate încrede în fratele meu, construcția alambicului a fost, după cum îi plăcea lui Albert să spună, un lucru de

la sine înțeles. Știam că Volz nu producea alcool numai pentru el, ci mai și vindea ca să-și suplimenteze salariul pe care îl primea de la școală. Față de alții, toate acestea erau informații periculoase. Dar Volz fusese ca un părinte spiritual pentru noi și mai curând ne-am fi supus la cazne decât să-i divulgăm secretul.

Mose și cu mine am mâncat. Volz și-a băut sticla. Albert supraveghea cu privirea partea dinspre est ca să fie sigur că nu ne urmărește cineva.

Când am terminat masa, Mose mi-a comunicat prin semne: *Spune-le povestea.*

— Altă dată, am zis eu.

— Ce a spus? a întrebat Volz.

— Vrea ca Odie să ne spună una dintre poveștile lui, a zis Albert.

— N-am nimic împotrivă.

Volz a ridicat sticla într-un gest de încurajare.

— E pentru copii, am spus.

Mose a zis: *M-a speriat cumplit.*

— Ce a spus? a întrebat Volz.

— Că ar fi mai bine să o lăsăm pe altă dată, a răspuns Albert.

— De acord.

Volz a dat din umeri și a luat o înghițitură.

— Atunci ce-ar fi să ne cânți ceva, Odie, la instrumentul tău?

M-am bucurat, așa că mi-am scos muzicuța din buzunarul de la cămașă.

— Nu știu ce să zic.

Albert s-a uitat către semiluna aflată în creștere care lumina cerul și către clădirile de la Școala Lincoln înălțându-se întunecate în acea strălucire gălbuie.

— Ne-ar putea auzi cineva.

— Atunci cântă încet, a spus Volz.

— Ce v-ar plăcea? am întrebat.

Știam însă ce va răspunde. Când Volz bea, cerea mereu aceeași melodie.

— „Meet Me in Saint Louis", a spus bătrânul german.

Era orașul unde își întâlnise soția care murise demult.

Volz nu se îmbăta niciodată. Nu din cauză că era imun la efectele alcoolului, ci pentru că înțelegea cât de important era să nu te îmbeți. Bea până când îl cuprindea o căldură plăcută, când necazurile dispăreau și atunci se oprea. Așa se simțea când am terminat de cântat. A pus dopul sticlei și s-a ridicat în picioare.

— E timpul să vă duc înapoi la izolare.

A dus sticla în șopron și a încuiat ușa cu lacătul. Albert a pus tigaia, farfuriile și furculițele într-un rucsac vechi de la cercetași și a stins focul cu apa dintr-un bidon. A amestecat cenușa și jăraticul, aruncând mai multă apă până focul s-a stins de tot. Volz și-a aprins felinarul cu gaz și am părăsit cariera, mergând unul după altul în lumina lunii.

— Mulțumesc, domnule Volz, am spus, înainte ca el să închidă ușa camerei tăcute, apoi m-am întors spre fratele meu: Îmi pare rău că ți-am spus că o să mă ușurez pe fața ta. N-aș fi făcut-o.

— Ba da, ai fi făcut-o.

Avea dreptate, dar în condițiile date nu voiam să recunosc.

— Să dormiți bine, a zis Albert. Aveți nevoie să fiți odihniți mâine.

Ușa s-a închis încet, apoi cheia s-a răsucit în broască. Mose și cu mine eram din nou singuri în întuneric.

M-am întins pe rogojina de paie, gândindu-mă la cât de mult îl urâsem pe Albert când mi se păruse că se purtase ca un ticălos. M-am gândit la cât de mult îl iubeam acum, deși nu i-aș fi spus-o niciodată.

Am auzit fâșâitul ușor al lăbuțelor de-a lungul zidului și am căutat în buzunarul de la pantaloni ultimele bucățele din pâinea neagră pe care le păstrasem pentru Faria. Le-am aruncat într-un colț. Am deslușit pașii mici și rapizi, în timp ce el își aduna prada și alerga înapoi spre gaura din zid.

Eram gata să adorm, când Mose m-a atins pe braț. Mâna lui a alunecat spre mâna mea și mi-a răsfirat degetele. Mi-a desenat în palmă: *Ce norocoși suntem.*

Capitolul cinci

Nu Volz ne-a trezit dimineața, ci consilierul principal al băieților. Martin Greene era un bărbat vânjos, taciturn, cu un început de chelie, cu ochii mereu obosiți și niște urechi uriașe. Se mișca greoi, lucru care, din cauza urechilor mari, îmi amintea de un elefant. Ne-a condus în dormitor, vorbind tot timpul despre cum sperase că ne învățaserăm lecția și poate nu ne vom mai petrece timpul în camera tăcută din nou. A pus accent pe „cei trei *r*" care erau mereu menționați la Școala Lincoln — responsabilitate, respect, răsplată.

— Fiți atenți la primii doi și al treilea va veni de la sine, a zis el.

Ne-am spălat și ne-am pregătit de muncă. Nu i-am văzut pe Albert sau pe Volz și m-am îngrijorat. Am sperat că nu pățiseră nimic din pricina bunătății pe care ne-o arătaseră. La Școala Lincoln bunătatea nu era apreciată niciodată. Ralph, fiul lui Bledsoe, ne aștepta cu o camionetă, iar Mose și cu mine ne-am așezat pe platforma ei împreună cu ceilalți băieți care fuseseră trimiși să muncească pe fâneață.

Era o muncă grea, dar în ziua aceea nu a durat mult. Primăvara și vara munceam numai o jumătate de zi sâmbăta pentru fermieri. Asta se datora faptului că participam la meciurile de baseball pe care echipa școlii le juca după-amiaza. Hector Bledsoe ne-a servit un prânz alcătuit din pâine uscată și felii subțiri de brânză fără niciun gust, apoi ne-a dus el însuși cu mașina până la Școala Lincoln. În timp ce săream din camionetă, ne-a strigat:

— Odihniți-vă sfârșitul acesta de săptămână, băieți. Luni o să fie arșiță.

Am avut impresia că râsese vesel, însă cred că doar mi-am imaginat.

Unii dintre băieți, ca Mose de pildă, au fost nevoiți să se grăbească fiindcă urmau să joace. Restul ne-am îndreptat spre dormitoare. Cu câteva minute înainte ca jocul să înceapă, domnul Greene ne-a dus în marș pe teren. Am văzut fetele ieșind din dormitoarele lor, conduse de Lavinia Stratton, profesoara de muzică și consiliera lor principală. Domnișoara Stratton era o fată bătrână de o vârstă incertă. Era înaltă, cu trăsături alungite, cu picioare și brațe lungi, iar chipul ei era foarte comun și permanent îngrijorat. Avea mâini subțiri și degetele, ca tot ce ținea de ea, erau lungi și delicate. Când cânta la pian, închidea ochii, iar degetele sale prindeau viață. Uneori muzica ei era atât de fermecătoare, încât mă transporta departe de Școala Lincoln, ducându-mă pentru scurt timp pe un alt tărâm, unde eram fericit. În aceste clipe minunate credeam că lumea era frumoasă și că și ea e frumoasă. Când se oprea din cântat, chipul îi redevenea îngrijorat și era comună din nou, iar viața mea se întorcea la greutățile din care era mereu alcătuită.

Ne-am așezat pe băncile de lemn de la peluză. Se mai aflau acolo câțiva orășeni, mai ales ca să-l vadă pe Mose cum aruncă mingea. În același fel în care degetele domnișoarei Stratton plămădeau frumusețe pe claviatura pianului, Mose, când stătea pe movila de pământ și arunca mingea de piele, conferea splendoare întregii mișcări. În acea zi jucam împotriva unei echipe din Luverne, sponsorizată de Veteranii din Războaiele Externe. Băieții erau deja pe teren, încălzindu-se. M-am uitat după Albert, care nu era deloc tipul sportiv și întotdeauna stătea pe bancă. Nu l-am văzut nicăieri și m-am îngrijorat. Le-am zărit pe doamna Frost și pe Emmy așezate în capătul îndepărtat al peluzei. Veneau mereu la meciuri și ne încurajau. Fiindcă domnul Greene era ocupat să discute cu domnișoara Stratton, m-am furișat și am găsit un loc liber lângă Emmy.

— Salut, Odie, a spus ea zâmbind veselă.

— Bună ziua, Odie, a zis doamna Frost. Mă bucur să te văd. Mi-a fost teamă că doamna Brickman te-a încuiat în camera tăcută pentru totdeauna.

— Doar azi-noapte, am spus. Fără cină.

Doamna Frost a pălit.

— O să am o discuție cu femeia asta.

— E în ordine, am zis. Albert și domnul Volz au reușit să ne dea niște mâncare pe ascuns lui Mose și mie. I-ați văzut?

— Nu e Albert acolo?

A scrutat cu privirea terenul de joc, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Nu l-ai văzut?

— Nu l-am mai văzut de aseară. Și nici pe domnul Volz.

— Oare lucrează împreună la ceva în atelier?

— Poate, am zis, gândindu-mă că dacă îi ținea ceva departe era mai curând alambicul lui Volz.

Speram că asta era explicația și nu alte motive sinistre pe care le putea invoca Vrăjitoarea Neagră.

Atunci l-am văzut pe Volz înaintând printre băncile de lemn.

— Bună ziua, Cora, i-a spus doamnei Frost. Salut, micuță Emmy. Ești foarte drăguță azi.

Emmy a zâmbit, făcând gropițe în obraji.

— Herman, l-ai văzut pe Albert? l-a întrebat doamna Frost.

El a scuturat din cap, apoi a cercetat terenul.

— Ce l-ar reține să nu joace?

S-a uitat la mine.

— Tu l-ai văzut, Odie?

— Aseară l-am văzut ultima oară.

— Nu-i a bună, a zis Volz. Mă duc să aflu ce-i cu el. Odie, ar trebui să te întorci la ceilalți băieți.

— Nu poate sta cu noi? Vă rog, a spus Emmy.

Volz s-a încruntat, dar știam că va ceda. Nimeni nu-i rezista micuței Emmy.

— Mă ocup eu de asta, a promis el.

Când Andrew Frost trăia, antrenase echipa de baseball și îi adusese într-o formă fizică bună. Erau vestiți și nici măcar nepriceperea actualului antrenor, domnul Freiberg, a cărui meserie de bază era manevrarea utilajelor grele, nu diminuase eforturile răposatului soț al Corei Frost. Mose a făcut un meci foarte bun, jocul echipei în teren a fost fără cusur și am câștigat cu patru la zero. Ar fi fost distractiv dacă nu m-aș fi uitat tot timpul după Albert sau dacă Volz s-ar fi întors aducând vești despre

el. Dar când meciul s-a terminat, nu apăruse niciunul dintre ei.

După joc, înainte de cină, m-am bucurat de o oră din puținul nostru timp liber. M-am întins pe patul meu din dormitor, citind o revistă care se numea *Povești uimitoare* și pe care o luasem de la biblioteca școlii. Toate cărțile din Biblioteca Școlii Lincoln erau donații și nu cred că domnișoara Jensen, bibliotecara, verifica prea atent revistele donate. Găseam mereu publicații interesante — *Argosy*, *Benzi desenate cu aventuri*, *Povești ciudate* — printre ziare ca *Saturday Evening Post* sau *Ladies' Home Journal*. Nu aveam voie să luăm nimic din bibliotecă, dar era ușor să te furișezi cu o revistă sub cămașă.

În timpul anului școlar, băieții mai mici stăteau într-un dormitor, iar cei mai mari, în altul. Vara însă, când majoritatea elevilor plecau acasă, toți băieții erau adunați într-un singur dormitor. Pe când eu citeam, unul dintre copiii mai mici stătea singur pe patul lui, nu departe de al meu, privind în gol cu o expresie tristă și pierdută, ceea ce nu era ceva neobișnuit, mai ales la nou-veniți. Îl chema Billy Mânecă Roșie. Era din tribul Cheyenne de Nord, ce se afla undeva în vestul statului Nebraska. Venise la Școala Lincoln de la o altă școală indiană din Sisseton condusă de catolici. Toți știam despre școala Sisseton. Eddie Wilson, un copil Sioux din Cheyenne River, avea veri care fuseseră trimiși la Sisseton. Ne spunea ce îi povestiseră aceștia despre bătăi mai crunte decât ce primeam la Lincoln, despre călugărițe și preoți care veneau noaptea în dormitor, luau copiii din pat și îi puneau să facă lucruri groaznice. Știam că la Școala Lincoln erau câțiva angajați care abuzau copiii, mai ales Vincent DiMarco, dar ne dădeam toată silința

să-i informăm repede pe nou-veniți, ca să se ferească de necazuri. Cei care veneau de la alte școli, ca Billy, nu vorbeau despre ce li se făcuse, dar se vedea în privirea lor, în felul înspăimântat în care se uitau la toți și la toate. O simțeai de fiecare dată când încercai să te împrietenești cu ei și te loveai de acel zid invizibil pe care îl ridicaseră în încercarea disperată de a se apăra.

Eram cufundat într-o poveste despre un tip care se lupta cu marțieni în ținuturile Arcticii, când am ridicat privirea și l-am văzut pe DiMarco în prag. Am ascuns revista sub pernă, dar mi-am dat seama că nu era nevoie. Nici măcar nu se uita la mine. Îl privea țintă pe Billy. DiMarco a înaintat în dormitor printre cele două șiruri de paturi. Mai erau câțiva băieți în încăpere care se ridicaseră în capul oaselor și se uitau tăcuți pe când DiMarco trecea pe lângă ei. Billy nu l-a băgat în seamă. Era ocupat să mormăie pentru sine și să-și facă de lucru cu un obiect pe care îl ținea în mână. DiMarco s-a oprit la câteva paturi distanță și a rămas acolo, privind fix. Era mare și vânjos. Brațele, mâinile și încheieturile îi erau acoperite cu un păr negru, mătăsos. Era smead la chip și avea o barbă țepoasă. Ochii îi erau ca doi gândaci negri care îl măsurau acum pe Billy.

— Mânecă Roșie, a spus el.

Billy a tresărit ca și cum cineva îl electrocutase cu o mie de volți și a ridicat privirea.

— Vorbeai în indiană, a zis DiMarco.

Aceasta era o mare greșeală la Lincoln. Niciun copil nu avea voie să vorbească în limba lui maternă. Era un principiu strict al regulamentului intern, a cărui deviză era „Ucide indianul, salvează omul". Dacă erai prins vorbind în altă limbă decât engleza, erai trimis cel

puțin o noapte în camera tăcută. Uneori, dacă te prindea DiMarco, te alegeai și cu o bătaie drept pedeapsă.

Billy a scuturat ușor din cap, dar n-a spus nimic.

— Ce ai acolo?

DiMarco l-a apucat pe Billy de mâini.

Billy a încercat să scape, dar DiMarco l-a tras în sus și a început să-l zgâlțâie cu putere. Obiectul pe care băiatul îl ținea în mâini a căzut pe podea. DiMarco i-a dat drumul și a ridicat obiectul. Am văzut că era o păpușă făcută dintr-un cocean de porumb cu o eșarfă roșie drept rochie.

— Îți place să te joci cu lucruri pentru fetițe? a spus DiMarco. Cred că ai nevoie să stai o vreme în camera tăcută. Vino cu mine.

Billy nu s-a mișcat. Mi-am dat seama că știa — toți din dormitor știam — ce însemna de fapt să te duci cu DiMarco în camera tăcută.

— Vino, piele roșie fricoasă.

DiMarco l-a înșfăcat și a început să-l târască după el.

Înainte de a-mi da seama ce fac, m-am ridicat din pat.

— Nu vorbea indiana.

DiMarco s-a oprit.

— Ce-ai spus?

— Billy nu vorbea indiana.

— L-am auzit, a zis DiMarco.

— Nu l-ai auzit bine.

În timp ce rosteam aceste cuvinte, în mintea mea o voce țipa: *Ce naiba faci?*

DiMarco i-a dat drumul lui Billy și a venit spre mine. Mânecile cămășii lui albastre de lucru erau suflecate până la bicepși, care în acel moment mi se păreau enormi. Copiii din dormitor încremeniseră.

— Presupun că o să-mi spui că e a ta?

DiMarco a ridicat păpușa.

— Am făcut-o pentru Emmy Frost. Billy m-a rugat să i-o arăt înainte să i-o dau ei.

Nici nu s-a uitat la Billy să vadă dacă era adevărat. S-a uitat fix la mine, nu ca un leu a cărui foame era de înțeles, ci ca monstrul Windigo din povestea pe care i-o spusesem lui Mose cu o seară înainte.

— Cred că amândoi veți merge în camera tăcută cu mine, a spus el.

Fugi! mă sfătuia disperată vocea din capul meu.

Înainte să fac vreo mișcare, DiMarco m-a apucat de braț și degetele sale mi-au pătruns în carne, lăsându-mi vânătăi care aveau să-mi rămână multe zile. Am încercat să-l lovesc cu piciorul, dar am ratat și atunci m-a apucat de gât și n-am mai putut respira. L-am văzut pe Billy privindu-mă înspăimântat, gândindu-se probabil că îi venea rândul, iar dincolo de el i-am zărit pe ceilalți băieți stând împietriți, îngroziți și neajutorați. Deși am încercat să ripostez, strânsoarea lui DiMarco era prea puternică și formele deveneau cenușii și neclare.

Atunci am auzit o voce poruncitoare:

— Dă-i drumul, Vincent.

DiMarco s-a întors ținându-mă de gât. Herman Volz se afla în pragul ușii, cu Mose și Albert de o parte și de alta.

— Dă-i drumul, a repetat Volz și pentru mine vocea lui era la fel de binecuvântată precum cea a arhanghelului Mihail.

DiMarco nu m-a mai strâns de gât, ci m-a apucat de umăr ca într-o menghină, astfel că tot prizonierul lui eram.

— M-a atacat, a zis el.

— N-am făcut așa ceva, am încercat să spun, dar nu s-a auzit decât un orăcăit.

— Mânecă Roșie vorbea indiană, a zis DiMarco. Urma să-l pedepsesc. Știi regulamentul, Herman. Atunci O'Banion a sărit și m-a atacat.

— Billy nu vorbea indiană, am spus, încă răgușit, dar destul de clar.

— Cred că a fost o neînțelegere, Vincent, a zis Volz. Cred că nu vei lua acești băieți cu tine.

— Ascultă, neamțule..., a început DiMarco.

— Nu, tu să asculți. Îi dai drumul imediat băiatului și pleci din dormitor. Dacă aud că i-ai făcut rău lui Odie, lui Billy sau oricărui alt băiat, vin după tine și-ți trag o bătaie soră cu moartea. Ai înțeles?

Mâna lui DiMarco m-a strâns dureros de claviculă. După care, cu un brânci puternic, mi-a dat drumul.

— N-am terminat cu tine, Herman.

— Pleacă, i-a spus Volz. Acum.

DiMarco a trecut pe lângă mine. Volz, fratele meu și Mose s-au dat la o parte ca să-l lase să treacă, apoi au strâns rândurile din nou.

În liniștea ce s-a lăsat după plecarea lui DiMarco, l-am auzit pe Billy Mânecă Roșie trăgându-și nasul. Am luat păpușa de pe jos și i-am dat-o înapoi.

— Mai bine o ții ascunsă, i-am spus. Să nu rămâi niciodată singur cu domnul DiMarco, ai înțeles?

A încuviințat din cap, a deschis cufărul de la marginea patului și a aruncat păpușa înăuntru. Apoi s-a așezat cu spatele la mine.

— Ești bine, Odie?

Albert se afla acum lângă mine.

— Doamne sfinte, uite ce ți-a făcut la gât.

Nu puteam să văd, bineînțeles, dar după expresia de pe chipul său mi-am dat seama că era rău.

— Omul ăsta, a oftat Volz. Un laș nenorocit. Îmi pare rău, Odie.

Mose a clătinat din cap: *Un ticălos.*

Bătăile din trecut îmi lăsaseră răni și vânătăi, dar să fii strâns de gât și aproape omorât era diferit. Nu ca pedepsele despre care toți știam că lui DiMarco îi plăcea să le pună în aplicare. Era un atac personal. Detestasem gorila asta urâtă înainte și îmi fusese teamă de ea. Acum nu mai simțeam teamă, ci mânie. Mi-am jurat că va veni ziua când mă voi răzbuna pe DiMarco. O să am eu grijă de asta.

— Unde ai fost toată ziua? l-am întrebat pe Albert.

— Am fost ocupat, mi-a răspuns el și era clar că nu voia să mai pun întrebări.

M-am întors spre Billy Mânecă Roșie.

— Ești bine?

Nu mi-a răspuns. Stătea aplecat, privind fix în podea, pierdut în sine.

Eu îi aveam pe Albert, Mose și pe domnul Volz. M-am gândit că poate Billy Mânecă Roșie credea că nu are pe nimeni și nu mă puteam abține să nu mă gândesc la cât de singur era.

Pentru Billy, singurătatea a devenit și mai mare fiindcă în ziua următoare a dispărut.

Capitolul șase

În dimineţile de duminică, după micul dejun, eram obligaţi să participăm la slujba care se ţinea în sala de sport. Aveam două rânduri de haine la Şcoala Lincoln, unul de fiecare zi şi unul de duminică sau pentru ocaziile în care persoane înstărite din afara şcolii veneau să viziteze instituţia în perspectiva unei donaţii. Stăteam în hainele de duminică în tribună. Slujba era ţinută de domnul şi doamna Brickman, care şedeau pe două scaune în spatele unui podium. Muzica provenea de la o orgă portabilă la care cânta domnişoara Stratton. Domnul Brickman pretindea că e pastor, deşi nu ştiam în ce biserică fusese hirotonit. Făcea rugăciunile şi ţinea predica. Soţia lui citea fragmentele din Biblie.

Creştinismul era singura religie practicată la Şcoala Pregătitoare Lincoln pentru Indieni. Unii dintre copii merseseră la biserică în rezervaţii, mai ales la cele catolice, şi câteva fete purtau cruciuliţe la gât, singurele bijuterii acceptate la şcoală. Dar copiii catolici nu mergeau în oraş la biserica catolică. Stăteau în tribună împreună cu cei care crescuseră în regiuni izolate unde spiritele pe care le venerau aveau nume indiene.

Mulți dintre angajați participau și ei. Doamna Frost era acolo împreună cu Emmy în fiecare duminică, purtând haine curate și având un aer îngrijit. Nu cred că aceste slujbe îi aduceau împăcare spirituală, ci mai curând voia să ia parte cât mai mult posibil la viețile copiilor de la Școala Lincoln. Eu mă bucuram că era acolo. Prezența ei îmi amintea că nu existau numai soții Brickman și că până și în focul iadului putea să apară un înger cu o găleată de apă rece și un polonic.

Când predica, domnul Brickman devenea un alt om. Era imaginea unei furtuni răzbunătoare, umblând mândru și gesticulând, ridicând pumnul în aer și arătând acuzator cu degetul către vreun copil care din nefericire îi atrăgea atenția, prezicând distrugerea lui. Acest copil era simbolul nostru, al tuturor, deoarece după părerea domnului Brickman, fiecare dintre noi era o cauză pierdută, un înveliș trupesc format doar din gânduri păcătoase și capabil numai de fapte rele. Îmi dădeam seama că avea dreptate în privința mea, dar știam că majoritatea celorlalți copii erau doar dezorientați. Se străduiau să supraviețuiască la Școala Lincoln și să se îndrepte șovăitori către viețile lor viitoare.

La începutul predicii din acea duminică domnul Brickman a citit Psalmul 23, ceea ce era ciudat. De obicei își găsea inspirația într-un pasaj din Vechiul Testament care era plin de mustrări. După psalm a vorbit despre Dumnezeu ca păstorul nostru, făcând aluzie la el și la doamna Brickman. La fel ca Dumnezeu, și ei se gândeau la noi ca la niște oi care trebuiau îngrijite și făceau tot ce le stătea în puteri pentru asta, iar noi trebuia să fim recunoscători lui Dumnezeu pentru salvarea sufletelor noastre și soților Brickman pentru salvarea trupurilor

noastre, fiindcă ne ofereau un acoperiș deasupra capului și ne hrăneau. La sfârșitul predicii, a reieșit că trebuia să ne arătăm mai mult recunoștința față de ei și să nu le mai dăm atâtea bătăi de cap. Știam că modul egoist în care răstălmăcise acel minunat psalm era o ticăloșie, însă chiar voiam să cred că Dumnezeu era păstorul meu, că într-un fel mă conducea prin această vale întunecată care era Școala Lincoln și că nu trebuia să-mi fie teamă. Nu numai mie, ci și altor copii, precum Billy Mânecă Roșie. Dar adevărul de care mă loveam în fiecare zi îmi arăta că eram singuri, iar siguranța noastră nu depindea de Dumnezeu, ci de noi înșine și de cum ne ajutam unul pe altul. Deși încercasem să-l apăr pe Billy Mânecă Roșie, am considerat că nu era îndeajuns și mi-am jurat să mă străduiesc mai mult, să fiu mai bun. Voi încerca să fiu păstorul lui Billy și al tuturor copiilor ca el.

După slujbă, doamna Frost și Emmy ne-au oprit pe Albert, pe Mose și pe mine când ieșeam din sala de sport. Soții Brickman deja plecaseră, iar domnul Greene, care ne conducea înapoi în dormitor, a spus că era în ordine dacă mai rămâneam puțin. Ca majoritatea bărbaților de la Școala Lincoln, o plăcea pe tânăra și buna văduvă.

Când am rămas singuri în sala de sport, doamna Frost a spus:

— Vreau să vorbesc ceva cu voi, băieți.

Am așteptat, iar eu am privit-o pe Emmy, care zâmbea de parcă venise Crăciunul. Mă gândeam că, orice plan ar fi avut doamna Frost, Emmy era deja de acord cu ea.

— Băieți, ce-ați zice să locuiți cu Emmy și cu mine pe timpul verii?

Uimirea mea nu putea fi mai mare nici dacă ar fi spus „Vă dau un milion de dolari".

— Chiar ar fi posibil? a întrebat Albert.

— De mai multă vreme mă gândesc la asta, a răspuns doamna Frost. Am vorbit în cele din urmă cu domnul Brickman ieri după meci. A fost de acord, cu condiția să vreți și voi.

Mose a întrebat prin semne: *Dar Vrăjitoarea Neagră?*

— Clyde a spus că va vorbi cu Thelma, dar crede că ea nu se va opune.

S-a uitat la mine.

— Faptul că nu mai trebuie să-și bată capul cu tine, Odie, a cântărit mult în decizia domnului Brickman.

— Dar de ce ați făcut asta? am întrebat. Adică, mă bucur foarte mult, dar de ce?

Doamna Frost a întins mâna și a lăsat-o cu blândețe pe obrazul meu.

— Știai că și eu sunt orfană, Odie? Mi-am pierdut părinții când aveam paisprezece ani. Înțeleg ce înseamnă să fii singur pe lume.

S-a întors spre Albert și Mose.

— Vreau să-mi cultiv din nou pământul. Prin urmare, o să am nevoie de mult ajutor vara aceasta, ca și pe perioada recoltei. Voi doi vă apropiați de majorat. Curând veți pleca de la Școala Lincoln. Nu știu ce planuri aveți, dar n-ați vrea să locuiți cu mine?

— Ce se va întâmpla cu Odie și cu mersul la școală? a întrebat Albert.

Mie nu-mi păsa de școală, dar Albert se gândea mereu la viitor.

— Dacă planul nostru funcționează, va putea merge la școala din oraș. O să vedem. Ești de acord, Odie?

— Cum să nu?

Simțeam că-mi venea să chiui, s-o îmbrățișez pe doamna Frost și să dansez întruna. Nu-mi aminteam să mai fi fost așa de fericit vreodată.

— Ce spuneți? a întrebat ea.

— Spun ura!

Mi-am ridicat brațele entuziasmat.

Albert a răspuns mai serios:

— Cred că o să meargă.

Mose rânjea cu toată fața și a spus prin semne: *Norocoșii de noi.*

Doamna Frost ne-a avertizat să nu spunem nimic nimănui. Trebuia să mai aranjeze unele lucruri și, până ce toate se rezolvau, trebuia doar să așteptăm și — s-a uitat la mine mai ales — „Să nu dați de necazuri".

După ce doamna Frost a plecat, Albert s-a întors către mine:

— Nu-ți face prea multe speranțe, Odie. Amintește-ți, are de-a face cu Vrăjitoarea Neagră.

Întorși în dormitor, ne-am schimbat de hainele de duminică. Albert, Mose și cu mine ne uitam unul la altul și era limpede că nu ne venea să credem ce noroc aveam. Voiam să strig aleluia, dar m-am stăpânit. Volz a intrat în cameră și a vorbit în șoaptă cu Albert, după care au plecat împreună. Apoi domnul Freiberg a venit și l-a luat pe Mose și pe alți doi băieți să curețe terenul de baseball și să-l pregătească pentru meciul următor.

Mai aveam timp până la prânz, așa că m-am întins în pat și am privit în gol, imaginându-mi cum va fi viața alături de Cora Frost și de Emmy.

Nu îmi aminteam aproape deloc de mama mea. Murise când aveam șase ani. Albert mi-a spus că ceva

dinăuntrul ei a măcinat-o. Ultima mea imagine este cu ea zăcând în pat și privindu-mă cu o față ca un măr vești și zbârcit. Am urât această imagine a ei. Mi-am dorit mereu să am o poză cu ea ca să țin minte o imagine diferită, dar, când am sosit la Școala Lincoln, ne-au luat tot, inclusiv o fotografie pe care Albert o păstrase, cu noi toți — mama, tata, el și cu mine —, făcută când eram mic și locuiam în Missouri. Într-un fel, doamna Frost luase locul mamei mele, iar acum părea că așa va fi cu adevărat. Nu ne va adopta pe mine și pe Albert, dar cine știe?

Domnul Greene m-a întrerupt din visare când s-a aplecat brusc asupra mea și m-a întrebat:

— L-ai văzut pe Mânecă Roșie?

Copiii fugeau tot timpul de la Școala Lincoln. Dacă plecaseră dintr-o rezervație, de obicei se întorceau tot acolo, așa că nu era greu pentru autorități să-i găsească încercând să facă autostopul. Foarte puțini ajungeau în rezervație fără să fie prinși. Dacă reușeau să ajungă acasă, erau oricum trimiși înapoi. Cel mai greu de găsit erau copiii care nu aveau unde să se ducă și nimic la care să se întoarcă. Erau foarte mulți din aceștia. Dumnezeu știe ce era în mintea lor când fugeau.

Domnul Greene i-a întrebat pe toți băieții, dar nimeni nu văzuse când Billy fugise. Din curiozitate, am cercetat conținutul cufărului de la marginea patului. Mica păpușă dispăruse.

Duminică după-amiaza avea loc una dintre cele mai ridicole adunări de la Școala Lincoln: întâlnirea săptămânală a cercetașilor. Șeful nostru era un bărbat pe nume Seifert, bancher în oraș. Era gras și chel, cu o față de buldog și creștetul capului permanent transpirat, însă

era un om cumsecade. Își dădea silința să ne învețe tot felul de lucruri care ne-ar fi putut ajuta dacă ne rătăceam în pădure. Amuzant era că nu exista nicio pădure lângă Lincoln. Ne întâlneam în sala de sport, unde ni se făceau demonstrații despre cum să ascuțim o secure sau o lamă de cuțit, cum să identificăm copaci, plante, păsări și urme de animale. În fostul loc de defilare ni se arăta cum să montăm un cort, cum să legăm crengi ca să construim un adăpost cu un singur versant, cum să facem focul și cum să-l aprindem cu cremene și amnar. Vara, când aveau loc mai puține activități din cauza numărului redus de elevi, toți băieții trebuiau să participe. Dacă situația nu ar fi fost atât de tragică, mi s-ar fi părut amuzantă, anume faptul că acest om alb greoi demonstra unui grup de copii indieni activități pe care, dacă n-ar fi avut loc venirea albilor, ar fi știut să le facă aproape de când se năștеau.

Albert era liderul grupului nostru, o funcție pe care o lua în serios. Nici nu era de mirare. Domnul Seifert donase două exemplare din Manualul oficial al Cercetașului bibliotecii școlii, dar Albert era singurul care îl citise.

În acea după-amiază am învățat despre noduri. S-a dovedit interesant. Existau tot felul de noduri — cine ar fi crezut? — și toate aveau utilizări diferite. Le-am deprins destul de repede, dar era unul denumit nod de scaun simplu care m-a chinuit groaznic. Trebuia să-ți imaginezi funia ca pe un iepure care iese din vizuină, se învârte în jurul unui copac și intră înapoi în vizuină. Domnul Seifert ne-a spus că era nodul favorit al marinarilor, așa că până la urmă m-am lăsat păgubaș. N-aveam de gând să merg pe mare.

La sfârșitul adunării, domnul Seifert ne-a cerut să luăm loc și s-a uitat la noi de parcă îi venea să plângă.

— Băieți, a spus el, am vești proaste. Aceasta este ultima mea întâlnire cu voi ca șef al grupului.

N-am răspuns, dar era probabil deja obișnuit cu asta. Majoritatea acceptam ce ne spunea cu fețe împietrite.

— Banca la care lucrez mă transferă în Saint Paul. Plec săptămâna viitoare. Am încercat să găsesc pe altcineva să fie șeful grupului, dar mărturisesc că întâmpin unele dificultăți.

A scos o batistă albă curată din buzunar și am crezut că o să-și șteargă transpirația de pe chelie și frunte. În schimb, și-a suflat nasul și s-a șters la ochi.

— Sper că v-am învățat câteva lucruri ce vă vor fi de folos pe viitor. Nu mă refer la noduri sau la montatul unui cort. Mă refer la respectul pentru cine sunteți, la încrederea că veți reuși dacă munciți din greu.

S-a uitat la noi toți și pentru o clipă a părut că era prea emoționat pentru a continua.

— Sunteți la fel de buni ca toți ceilalți copii din această țară și să nu credeți pe nimeni care vă spune altceva. Jurământul unui cercetaș este un cod bun de urmat în viață. Sunteți alături de mine, băieți?

A ridicat mâna dreaptă pentru salutul cercetașului, iar noi am făcut la fel.

— Pe onoarea mea, am repetat noi împreună cu el, voi face tot ce-mi stă în puteri să-mi îndeplinesc datoria față de Dumnezeu și față de țară. Să respect legea cercetașilor. Să ajut mereu alți oameni. Să fiu fizic sănătos, cu mintea deschisă și cu principii morale.

Și-a coborât brațul.

— Vă doresc tuturor mult noroc.

S-a întors spre Albert, care stătea lângă el, și au dat mâna. Apoi domnul Seifert a ieșit încet din sala de

sport, arătând ca un om care pierduse un lucru de mare valoare.

Am păstrat tăcerea după ce a plecat.

Apoi Albert a spus:

— Bun, toată lumea înapoi la dormitor.

Volz și domnul Greene ne așteptau în ușa sălii de sport ca să ne conducă. În timp ce ieșeam, i-am întrebat pe amândoi:

— Ați aflat ceva despre Billy?

— Nimic, a răspuns domnul Greene.

— Apare el, m-a asigurat Volz. Întotdeauna se întâmplă așa.

Pe drumul de întoarcere am mers lângă Albert și Mose.

— Pe naiba îl transferă, a zis Albert.

Ce vrei să spui? a întrebat Mose prin semne.

— Domnul Seifert a refuzat să-i priveze de dreptul la ipotecă pe fermierii care nu-și plătiseră ratele. Oamenii din Saint Paul dau banca pe mâna unuia care va face asta.

— Ce înseamnă privarea de dreptul la ipotecă? am întrebat.

— Băncile le iau fermele.

— Pot s-o facă?

— Pot. N-ar trebui, dar pot. Totul e din cauza Crahului.

Aflasem de Crahul de pe Wall Street, dar nu știam ce înseamnă. Când am auzit prima oară despre asta, mi-am imaginat Wall Street ca fiind zidul unui castel uriaș ce adăpostea băncile și toți banii acestora. Apoi într-o zi — pe care au numit-o Vinerea Neagră, iar când mi-am imaginat-o, am văzut-o pe fundalul unui cer negru amenințător — zidul s-a prăbușit și toți banii depozitați la bancă au fost luați de vânt și au dispărut. Fiindcă trăiam la marginea Marilor Prerii, situația nu

mă interesa și nici nu mă afecta. Nimeni nu avea bani acolo.

În acea noapte, după ce s-a dat stingerea, am stat în pat și l-am ascultat pe unul dintre copiii mai mici cum plângea. Câteodată un nou-venit plângea noaptea luni în șir. Chiar și cei aflați aici de mai mult timp erau câteodată copleșiți de disperare și izbucneau în lacrimi. În ciuda veștilor bune din acea dimineață, și anume propunerea Corei Frost și posibilitatea de a pleca de la Școala Lincoln, eram destul de abătut. Mă gândeam la domnul Seifert, care era un om bun, însă bunătatea nu-l ajutase. Mă gândeam la toți copiii care fuseseră luați din casele lor și pierduseră tot ce le era familiar. Mă gândeam mai ales la Billy, din pricina căruia mă îngrijoram. Jurasem să fiu păstorul unor copii ca el, dar până când domnul Greene nu mă întrebase despre el, nici nu-mi dădusem seama că dispăruse.

— Crezi că îl vor găsi? am întrebat în șoaptă.

Patul lui Albert era lângă al meu. Nu aveam voie să vorbim după stingere, dar o puteam face dacă vorbeam foarte încet.

— Pe Billy Mânecă Roșie? Nu știu.

— Sper că e bine.

L-am auzit pe Albert răsucindu-se în pat și chiar dacă nu-l vedeam prea bine, știam că era cu fața către mine.

— Ascultă, Odie, nu-ți mai face atâtea probleme pentru alți oameni. Până la urmă, tot îi pierzi.

— Te gândești la tata?

— Nu o uita pe mama, a zis el.

Fiindcă o făceam din ce în ce mai mult.

— Ți-e teamă că o să fiu luat de lângă tine? am întrebat.

— Mi-e teamă că pe mine o să mă ia de lângă tine și atunci cine o să-ți mai poarte de grijă?

— Poate Dumnezeu?

— Dumnezeu?

A spus-o de parcă aș fi glumit.

— Poate că el chiar este așa cum se zice în Biblie, am sugerat. Dumnezeu este păstorul, noi suntem turma lui și el veghează asupra noastră.

Albert a tăcut multă vreme. L-am ascultat pe acel copil plângând în întuneric fiindcă se simțea pierdut și singur și credea că nimănui nu-i pasă.

În cele din urmă, Albert a spus în șoaptă:

— Ascultă, Odie, ce mănâncă un păstor?

Nu știam ce voia să spună cu asta, așa că n-am răspuns.

— Turma lui, a zis Albert. Unul câte unul.

Capitolul șapte

Luni dimineața, Mose și cu mine am fost trimiși să muncim pe fâneața lui Bledsoe. La micul dejun, Volz s-a oprit la masa noastră ca să ne dea vestea. Albert și alți băieți fuseseră trimiși să-l ajute pe germân să zugrăvească din nou vechiul turn de apă.

Turnul de apă era o legendă. Cu mult timp în urmă, până să ajung eu la Școala Lincoln, un băiat pe nume Samuel Ucide Mulți fugise. Înainte de a pleca, scrisese pe cisterna turnului de apă cu litere mari negre cuvintele BINE AȚI VENIT ÎN IAD! Ucide Mulți fusese unul dintre puținii copii care fugiseră și nu fusese prins, așa că devenise o parte importantă a miturilor legate de Școala Lincoln. Acoperiseră mesajul lui de adio cu un strat de var, dar de-a lungul anilor varul se mai șterse și literele mari și negre de dedesubt, care își găsiseră ecou în sufletul fiecărui copil de la Școala Lincoln, reîncepuseră să apară fantomatic.

Dimineața era liniștită și deja toridă, aerul fiind atât de apăsător, că parcă respirai sub apă. Știam că ziua va fi groaznică, așa cum prezisese Hector Bledsoe, dar mă îngrijora mai mult soarta lui Billy.

— Ați aflat ceva de Mânecă Roșie? am întrebat.

Volz a scuturat din cap.

— A trecut numai o zi. Ai răbdare, Odie.

Am fost transportați cu camionul lui Bledsoe — eu, Mose și toți ceilalți copii condamnați să facă baloturi și să întoarcă fânul toată ziua. Eram tăcuți, cum se cădea să fie un grup de băieți duși la lucru sub supravegherea unui fermier nemilos care ne trata ca pe niște animale. M-am gândit că Billy Mânecă Roșie făcuse alegerea corectă. Dacă aș fi fugit împreună cu el, când am fi fost prinși, pedeapsa mea ar fi constat probabil într-o noapte în camera tăcută și o bătaie serioasă, ceea ce ar fi fost mult mai bine decât o zi întreagă pe fâneață sub un soare necruțător, înghițind praf până m-aș fi sufocat.

La prânz ne-am oprit din lucru și ne-am înghesuit la umbră sub căruța de fân. Am mâncat sendvișul uscat pe care soția lui Bledsoe îl făcea pentru fiecare dintre noi și am împărțit un burduf cu apă. Toți zăceam transpirați, blestemându-l în tăcere pe Bledsoe și ziua în care ne născuserăm. Toți, în afară de Mose, care putea munci ore în șir fără să se plângă. Nu o făcea din cauză că nu avea voce ca să protesteze — degetele sale erau foarte expresive —, însă părea să se desfete cu munca fizică, îi plăcea cum îi punea la încercare trupul și spiritul. Nimeni nu-l învinuia fiindcă era singurul mulțumit dintre noi, căci întotdeauna sărea să ajute când vreun alt băiat nu făcea față. Din cauză că Mose accepta orice fără să spună nimic, Bledsoe îi dădea deseori cele mai grele îndatoriri.

M-am așezat lângă el sub căruță, privind către vest, unde cerul arăta amenințător. Norii se adunaseră deasupra culmii Buffalo. Nu din aceia albi și pufoși ca într-o zi de vară, era un zid negru precum cărbunele care înainta dinspre sud-vest și era brăzdat de fulgere. Hector Bledsoe

și fiul său, Ralph, stăteau în umbra camionului, scrutând cerul.

Mose m-a bătut pe braț și mi-a spus prin semne: *Furtună. Poate plecăm mai devreme.*

Am scuturat din cap și am zis:

— Bledsoe e un ticălos. Dacă nu muncim la fân, o să ne pună să curățăm țarcul vitelor în ploaie.

Am auzit scrâșnet de roți și am văzut-o pe doamna Bledsoe conducând Fordul lor Model B de-a lungul unui șir de baloturi de fân. S-a oprit lângă camion, a ieșit din mașină și a vorbit cu soțul ei, gesticulând către vest. Bledsoe a clătinat din cap, dar femeia și-a pus o mână în șold și l-a amenințat cu degetul. Bledsoe a cercetat din nou cerul care se acoperea repede de acei nori negri de furtună. A tras adânc aer în piept, a coborât din camion și s-a îndreptat spre noi. A scos o batistă mototolită din buzunar ca să-și sufle nasul plin de praf de la fân.

— Nevasta mea spune că vine tornada, băieți. Asta e tot ce a trebuit făcut pentru astăzi. Am să vă aduc înapoi aici după ce se usucă fânul. Urcați-vă în camion.

Niciodată un grup de băieți nu s-a mișcat atât de repede. Ne urcaserăm pe platforma camionului înainte ca Bledsoe să apuce să se șteargă la nas. Mose m-a împins cu cotul și a dat din cap către doamna Bledsoe, care aștepta lângă mașină, ca și cum voia să se asigure că soțul ei făcea așa cum promisese.

Mulțumește-i, mi-a spus el prin semne.

— Mulțumesc, doamnă, am strigat.

Ea a ridicat o mână și ne-a urmărit cu privirea în timp ce soțul ei ne ducea de acolo.

Când am ajuns la Școala Lincoln, norii erau negru-verzui și clocoteau precum fiertura din cazanul

vrăjitoarelor. Bătea vântul și, pe când coboram din camion, a început să cadă grindina. Nu se așteptaseră să ne întoarcem, așa că nu era nimeni acolo ca să ne însoțească. Nici nu era nevoie. Am alergat cu toții către dormitor. Clădirea era pustie, ceea ce nu era neobișnuit într-o zi normală. Prânzul trecuse de mult și toți copiii își reluaseră muncile zilnice. O asemenea amenințare ar fi trebuit să-i aducă înăuntru. Stăteam toți la ferestrele dormitorului și priveam cum furtuna mătura culmea Buffalo. Grindina a început să cadă cu și mai multă putere, iar zgomotul ei pe acoperiș era asurzitor, astfel că trebuia să țipăm ca să ne facem auziți. O fereastră s-a spart și o bucată de gheață de mărimea unei prune a căzut pe podea la picioarele lui Mose. Peste câteva minute grindina s-a oprit la fel de brusc cum începuse, dar furtuna nu s-a potolit. La un kilometru și jumătate depărtare am văzut vârtejul înalt, cenușiu alcătuit din nori cum cobora încet. Provenea din acel zid uriaș verzui care măturase culmea Buffalo și care îmi părea că seamănă cu degetul lui Dumnezeu atingând pământul. În clipa când l-a atins, s-a făcut negru ca păcura.

— Tornadă! a țipat cineva. Fugiți!

Nimeni nu s-a mișcat. Stăteam lipiți de ferestre în timp ce tornada se apropia. Tot corpul îmi fremăta de parcă era traversat de un curent electric. Acel deget lung și încovoiat al furtunii era îngrozitor la vedere, însă te hipnotiza. Aerul din jur era plin de resturi negre ca un stol de ciori înnebunite, rostogolite de o forță căreia nicio putere pământească nu putea să-i reziste. Era îndeajuns de aproape ca să văd cum smulgea copacii din rădăcini în timp ce traversa râul Gilead. A ajuns la turnul de apă și brusc mi-am amintit de Albert și de Volz, care zugrăveau

cisterna. Mi-am lipit fața de fereastră, chinuindu-mă să văd dacă mai erau acolo. Munca era numai pe jumătate făcută, BINE AȚI VENIT ÎN IAD! era încă vizibil pe sub zugrăveala veche, dar, din câte îmi dădeam seama, turnul era părăsit.

Tornada a devastat terenul de sport și am văzut băncile de la peluză desfăcându-se în bucăți. Ar fi trebuit să ne mișcăm, să fugim spre un adăpost, dar era prea târziu. Stăteam împietriți, privind cum ni se apropia sfârșitul.

Apoi, ca prin minune, tornada și-a schimbat direcția și a luat-o de-a lungul râului. A distrus zona aflată la nord de școală, alunecând pe lângă clădiri și pe lângă casa soților Brickman, îndreptându-se către oraș. Am alergat la ferestrele din partea de est a dormitorului și am urmărit tornada atingând marginea de sud a orașului, abătându-se peste fermele de lângă râu.

Mi-am dat seama încotro se îndrepta.

Și Mose a înțeles. M-a înșfăcat de braț și a spus prin semne: *Doamna Frost și Emmy*.

Când am ajuns afară, Volz și Albert veneau dinspre sala de mese. Ceilalți copii îi urmau unul după altul și am înțeles că toți se înghesuiseră în marea clădire de piatră ca să scape de furtună. Mose și cu mine am traversat în goană fostul loc de defilare.

— Doamna Frost și Emmy! am țipat. Le-ați văzut?

Volz a scuturat din cap.

— Astăzi nu.

— Tornada se îndreaptă direct către casa lor.

— N-ar trebui să fie pe aici pe undeva? a spus Albert.

— Să încercăm în sala ei de clasă, a zis Volz.

Nu era acolo.

— Doamna Brickman, a sugerat Volz. Ea trebuie să știe.

Am alergat spre casa soților Brickman și am bătut cu putere în ușă, dar n-a răspuns nimeni. Albert s-a dus la garaj și s-a uitat pe geam.

— Mașina ei nu e aici, a spus el.

Volz a bătut și mai tare, iar ușa s-a deschis în cele din urmă. Clyde Brickman stătea în prag, palid la față.

— Blestemata asta de tornadă aproape m-a omorât, a zis el.

— Cora Frost, a spus Volz. A fost la școală azi?

Brickman s-a încruntat și s-a gândit o clipă.

— Nu știu.

— Doamna Brickman, a insistat Volz. Ea știe?

— Thelma a plecat la Saint Paul azi-dimineață, Herman. Lipsește toată săptămâna.

— La naiba!

Volz s-a uitat spre est, pe urmele distrugerii lăsate de furtună. Toți am privit într-acolo. Nu-mi mai fusese așa de teamă niciodată.

— Așteptați aici, a zis Volz. Îmi iau mașina.

Ne-a dus pe toți, inclusiv pe Brickman, la casa Corei și a lui Emmy Frost. La marginea de sud a orașului, am văzut că toate clădirile de lemn de lângă silozurile de cereale erau complet distruse. Am urmat drumul de pământ de pe malul râului, trecând prin dezastrul creat de o putere capricioasă. Un hambar fusese rupt în două, iar la nici douăzeci de metri o casă era neatinsă. Un siloz rămăsese fără acoperiș, dar țarcul animalelor de lângă el era intact, iar vacile rumegau de parcă nimic nu se întâmplase. Am văzut o bucată mare de metal ruginit încovoiată peste trunchiul unui plop canadian, ca o hârtie de ambalat cadouri de Crăciun. Pentru prima oară după

mult timp m-am rugat cu sinceritate, implorându-l disperat pe Dumnezeu să le salveze pe Cora Frost și pe fiica ei.

Când am ajuns la fermă, toate speranțele mi s-au năruit. Acolo unde cu doar câteva zile înainte doamna Frost și soții Brickman își băuseră ceaiul în salon, nu mai era decât o podea făcută aschii. Hambarul fusese distrus. Mulți dintre pomii din livadă fuseseră smulși din rădăcini și zăceau aruncați într-o dezordine apocaliptică. Camioneta doamnei Frost era răsturnată, ca o carapace de broască-țestoasă. O tăcere apăsătoare domnea pretutindeni.

Am săpat printre ruine, ridicând resturi, strigându-le pe nume. Eram sigur că nu le vom găsi în viață și din cauza asta nici nu voiam să le găsim. Vedeam cum furtuna luase pe sus și distrusese construcții solide și nu voiam să văd cum nimicise niște ființe atât de fragile. Așa că mai mult am stat tăcut și nemișcat pe bârnele acoperișului care odată le adăpostise pe Cora și pe Emmy Frost și care, îmi închipuisem eu pentru scurt timp, urma să mă adăpostească și pe mine.

Îi pierdusem pe mama și pe tata. Fusesem bătut, umilit, aruncat în izolare, dar până în acea clipă încă mai sperasem că lucrurile se vor îmbunătăți.

Atunci Mose a spus prin semne: *Auziți?*

Am ascultat și am auzit și eu.

Mose a început să îndepărteze podelele și bârnele rupte. Ne-am alăturat și noi. Am muncit febril, curățând grămada de resturi de unde se auzeau strigătele slabe. Am găsit în sfârșit intrarea în pivniță care era blocată de două bucăți grele de grinzi rupte. Le-am dat la o parte și Mose a tras de ușă cu putere deschizând-o. Privindu-ne fix din întunericul dinăuntru, micuța Emmy Frost. Chipul și

hainele îi erau acoperite de praf, cârlionții încâlciți îi erau plini de moloz și clipea confuză din cauza luminii bruște. Mose s-a năpustit pe trepte, a ridicat-o în brațe și a scos-o afară, întrebând-o prin semne: *Mama ta?*

— Nu știu.

Emmy plângea isteric. A scuturat violent din cap și a repetat:

— Nu știu.

— A fost cu tine aici jos? a întrebat Volz.

Fetița a scuturat iar din cap și praful i s-a ridicat din păr ca un nor.

— M-a adus aici și apoi m-a lăsat singură.

— Unde s-a dus, Emmy? a întrebat-o Albert.

— La Big George, a răspuns ea. Voia să-i dea drumul din hambar.

După moartea soțului ei, Cora Frost se hotărâse să păstreze calul de tracțiune, deși să hrănești un animal așa de masiv costa foarte mult. Volz și Albert cercetaseră deja grămada de moloz care fusese hambarul, dar au alergat înapoi și au săpat din nou printre dărâmături.

— Unde e mama? plângea Emmy. Mama?

— Taci, fetițo, a spus Brickman. Nu ajută la nimic să plângi.

Emmy l-a ignorat.

— Mama!

Mose s-a așezat pe ruinele casei, a luat-o pe Emmy în poală și a ținut-o strâns la pieptul lui, iar ea a plâns și a tot plâns. După un timp, Albert și Volz s-au întors și au scuturat din cap.

— O duc înapoi la școală, a zis Volz.

— Merg cu tine, a spus Brickman.

Mi-am încrucișat brațele și am rămas nemișcat.

— Nu plec până nu o găsim pe doamna Frost.

Volz nu s-a opus.

— Foarte bine, Odie. Albert, Mose, rămâneți și voi?

Amândoi au încuviințat din cap.

— Trimit pe cineva să vă ia. Clyde, hai să o ducem pe fetiță de aici.

Au încercat să o despartă pe Emmy de Mose, dar ea se agăța de el cu putere, așa că în cele din urmă Volz a zis:

— Vino și tu, Mose.

Au plecat, Mose ducând-o în brațe pe micuța Emmy, însă Brickman a rămas în urmă, contemplând dezastrul.

— Doamne sfinte, a spus el încet.

— N-ați avut dreptate, am zis.

S-a uitat la mine încruntat.

— Cum adică?

— Ați spus că Dumnezeu este un păstor și are grijă de noi. Dumnezeu nu este un păstor.

N-a răspuns.

— Știți ce e Dumnezeu, domnule Brickman? O blestemată de tornadă, asta e.

Brickman s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat.

După ce au plecat toți, Albert și cu mine am rămas singuri. Deasupra noastră cerul era senin și albastru, ca și cum nu dezlănțuise iadul peste noi în ultimele ore. Am auzit o ciocârlie cântând.

— Urma să fie perfect, am spus. Totul urma să fie în sfârșit perfect.

Albert s-a răsucit, cuprinzând cu privirea dezastrul din jur. Când a vorbit, glasul i-a sunat aspru, cum nu-l mai auzisem vreodată.

— Unul câte unul, Odie, a zis. Unul câte unul.

Capitolul opt

Au găsit trupul Corei Frost mai târziu în acea zi, la un kilometru și jumătate distanță, stând ca într-un leagăn în crengile unui ulm în curtea unei ferme unde tornada nu distrusese nimic, însă adunase o mulțime de resturi. Big George, calul de tracțiune, era teafăr, nu departe de ruinele fermei Frost, păscând liniștit pe malul râului Gilead.

Când a primit vestea despre ce se întâmplase, doamna Brickman s-a întors din Saint Paul imediat. A declarat cu generozitate că Emmy Frost nu va rămâne fără o mamă mult timp. Intenționa să o adopte pe fetiță cât mai curând posibil.

Când a auzit asta, Mose a întrebat prin semne: *Vrăjitoarea Neagră să fie noua ei mamă*? Apoi a mimat niște cuvinte cu care doamna Frost, dacă ar mai fi trăit, nu ar fi fost de acord niciodată.

— Ceea ce Vrăjitoarea Neagră dorește, obține, a zis Albert pe o voce joasă, resemnată.

Mie mi se părea un alt lucru nedrept dintr-un lung șir de întâmplări nefericite. Puteam trăi toată viața cu dezamăgirea și distrugerile pe care un Dumnezeu nemilos le adusese în calea mea. Poate le meritam. Dar Emmy Frost?

În scurta ei viață bucurase pe toată lumea. Și doamna Frost? Dacă existase vreodată un înger pe pământ, ea fusese.

Înmormântarea a avut loc joi, în sala de sport. Toți copiii de la școală au fost acolo, în afară de Billy Mânecă Roșie, care nu fusese încă găsit de autorități. Eram îmbrăcați în hainele de duminică, podiumul de pe care predica domnul Brickman se afla pe podeaua sălii de sport, iar în spatele lui se înșirau câteva scaune pentru el, doamna Brickman și Emmy, care ședea nemișcată ca o păpușă fără viață. Nu o mai văzusem din ziua îngrozitoare a tornadei. Purta o rochie nouă și pantofi de piele noi. Molozul, praful și noroiul îi murdăriseră atât de tare părul, încât nu l-au putut spăla, așa că pur și simplu o tunseseră aproape zero. Dacă n-ar fi avut rochia, ai fi zis că e băiat.

Domnișoara Stratton s-a așezat la orgă. A cântat „Stânca vieții" și toți am mormăit în cor. Domnul Brickman a rostit panegiricul. Pentru prima oară din câte îmi aminteam, a vorbit pe un ton respectuos, fără fraze pompoase. Nu-mi plăcuse niciodată de el, dar i-am fost recunoscător pentru lucrurile bune — și adevărate — spuse despre Cora Frost.

Apoi soții Brickman au avut parte de o surpriză.

— Odie O'Banion și cu mine dorim să vă oferim ceva în amintirea doamnei Frost, a anunțat domnișoara Stratton.

Mi-a făcut semn din cap și m-am ridicat în picioare.

— Ce faci? a șoptit Albert.

S-a uitat la soții Brickman, care îmi aruncau priviri dușmănoase.

— Ascultă numai, i-am spus eu încet.

Mose mi-a spus prin semne: *Să fie ceva frumos, Odie.*

Am stat în picioare lângă orgă, mi-am scos muzicuța din buzunar, iar domnișoara Stratton și cu mine am interpretat cântecul pe care îl repetaserăm în secret.

Îmi promisesem că nu voi plânge. Voiam să împărtășesc cu ei singurul dar pe care îl puteam oferi în amintirea Corei Frost. Însă când am început să cânt primele note din „Shenandoah", mi-au dat lacrimile. Am continuat să cânt, domnișoara Stratton m-a acompaniat, iar muzica însăși părea să jelească nu doar pierderea din acea săptămână. Cântam pentru familiile, copilăriile și visurile care, pentru unii dintre noi, dispăruseră pentru totdeauna. În timp ce cântam, am ajuns în acel loc unde numai muzica mă putea duce. Deși Cora Frost murise și urma să fie îngropată împreună cu speranța mea deșartă pentru o viață mai bună, mi-am imaginat că ea asculta de undeva cu soțul ei alături, iar amândoi ne zâmbeau mie, lui Emmy, lui Albert, lui Mose și celorlalți ale căror vieți fuseseră mai frumoase datorită lor. Emoțiile mă copleșiseră.

Când am terminat, toată lumea plângea, până și domnul Brickman, care nu era chiar un om rău. Vrăjitoarea Neagră însă nu avea suflet și n-a vărsat nicio lacrimă. Se uita urât la mine și la domnișoara Stratton. Am încercat să mă întorc la locul meu din tribună, însă domnișoara Stratton m-a apucat de mână și nu m-a lăsat să plec.

Domnul Brickman a încheiat cu o rugăciune și copiii au început să iasă unul după altul. Doamna Brickman s-a aplecat spre Emmy și i-a spus ceva, apoi s-a ridicat și s-a îndreptat către orgă.

— Minunată melodie, a zis ea, dar tonul vocii ei sugera altceva. Nu m-am așteptat.

Domnișoara Stratton s-a uitat la Vrăjitoarea Neagră cu o expresie de parcă s-ar fi așteptat ca aceasta să se repeadă la ea și să o înghită.

— A fost ideea mea, doamnă, am spus eu. Știam că era melodia preferată a doamnei Frost. Domnișoara Stratton doar m-a ajutat.

— Te-a ajutat. Desigur. Însă, Lavinia, data viitoare când te hotărăști să ajuți, anunță-mă și pe mine. Trebuie să-ți spun că mi se pare foarte ciudat că îndeplinești atât de ușor toanele unuia dintre elevii noștri.

— Nu se va mai întâmpla, Thelma.

Doamna Brickman m-a măsurat cu privirea.

— Ai cântat bine, Odie.

— Mulțumesc, doamnă.

— Bucură-te de muzicuța ta cât mai poți.

S-a îndreptat spre Emmy, a luat-o de braț și a dus-o afară. Fetița m-a privit o singură dată. Știam ce înseamnă o pierdere și îmi rupea sufletul să o văd pe chipul ei.

Domnișoara Stratton s-a uitat fix la locul unde se aflaseră cele două și a spus încet:

— Tornada n-a ucis-o pe femeia care merita.

Aveam puțin timp liber la Școala Lincoln și așa a fost și în acea zi. Toți aveam îndatoriri de îndeplinit. Terminaserăm de strâns fânul de pe câmpul lui Bledsoe, dar mi se dăduse altă treabă — să muncesc pe terenurile școlii sub supravegherea nemiloasă a lui DiMarco. N-aveam niciun chef să lucrez pentru DiMarco în acea după-amiază. Pe când ceilalți îi urmau pe Volz și pe domnul Greene spre sala de mese, m-am făcut nevăzut.

Aproape cinci kilometri ne despărțeau de ferma Frost distrusă. Când am sosit, am văzut că nu se schimbase

nimic din acea după-amiază groaznică a tornadei; molozul rămăsese neatins. Frunzele copacilor smulși din livadă erau deja uscate, maronii și sfărâmicioase. Camionul era tot răsturnat și încă îmi amintea de carapacea unei broaște-țestoase. Am văzut un iepure ronțăind mugurii din grădina cea mare a doamnei Frost. M-a privit, dar n-a fugit. Ferma era complet distrusă, însă la mai puțin de o sută de metri depărtare copacii de lângă râu erau neatinși.

M-am îndreptat către rastelul unde domnul Frost ținuse mereu canoea. Mica ambarcațiune era sprijinită de suport, cu vâslele sub ea. M-am așezat pe malul râului și mi-am amintit de ultima dată când fusesem acolo, ultima zi fericită. Plânsesem puțin când cântasem „Shenandoah", dar de data asta am plâns în hohote. L-am urât pe Albert că avusese atât de multă dreptate. N-ar fi trebuit să mă atașez de doamna Frost și de Emmy. Prima murise și a doua era ca și moartă pentru mine. Mă întrista îngrozitor soarta fetiței, dar ce puteam face? Era la fel ca în cazul lui Billy Mânecă Roșie. N-aveam să fiu niciodată păstorul cel bun, așa cum îmi doream.

M-am ridicat, mi-am șters ochii și m-am întors la casa ruinată ca să mai sap prin moloz, sperând să găsesc obiectul după care venisem. Știam zona unde trebuia să caut și am muncit o mare parte din după-amiază ridicând, împingând, târându-mă și curățând. Când fugisem de la Școala Lincoln, știam că șansele mele de reușită în această mică misiune erau neînsemnate, dar cu cât săpam mai mult, cu atât mai descurajat eram.

Am zărit o cutie de metal acoperită de praf, cea în care doamna Frost ținuse pricomigdale. Am recuperat-o dintre dărâmături și am deschis-o. Înăuntru mai erau șase prăjiturele, neatinse de moloz datorită capacului închis

ermetic. Le-am scos pe toate, le-am băgat în număr egal în buzunare și am continuat să sap. Cinci minute mai târziu am găsit ce căutam. Colțul unei rame argintii pentru fotografii se ițea din spatele unei bucăți de bârnă. A trebuit să apuc de dedesubt ca să ajung la ea. Am prins-o cu grijă. Sticla se spărsese, dar fotografia dinăuntru era intactă. Am scos-o, am băgat-o în cămașă, m-am dat jos de pe grămada de moloz și am plecat.

Când am ajuns în dormitor, era aproape ora cinei, iar ceilalți băieți se spălau. Volz m-a văzut și a venit repede la mine.

— Ai dat de necaz, Odie, mi-a spus. DiMarco e furios. O să te jupoaie de viu. Unde ai fugit așa?

— Am avut ceva de făcut, am zis.

Albert și Mose s-au întors de la spălător și amândoi mă priveau de parcă urma să mă alătur doamnei Frost, să fiu mort și îngropat.

— DiMarco abia așteaptă să te pedepsească, Odie, a spus Albert. Chiar i-ai dat un motiv întemeiat. Unde naiba te-ai dus?

— Atenție cum vorbești, l-a atenționat Volz pe fratele meu.

Mose era speriat și mi-a spus prin semne: *O să-ți facă pielea fâșii, Odie.*

— Nu-mi pasă, am zis. Era important.

Albert m-a înșfăcat de umăr și și-a înfipt degetele în carnea mea, la fel de tare cum făcuse DiMarco cu câteva zile în urmă.

— Unde ai fost? Ce era așa de important?

Înainte să răspund, l-am auzit pe DiMarco strigând în spatele meu:

— O'Banion!

Am scos fotografia pe care o dezgropasem din moloz și i-am dat-o repede lui Albert.

— Nu-l lăsa s-o vadă.

Apoi m-am întors către DiMarco.

A venit către mine ca un taur și puteam să jur că podeaua se zgâlțâia. În mâna dreaptă ținea biciul bine-cunoscut tuturor.

— Vincent, a început Volz.

— *Fincent*? l-a maimuțărit DiMarco, bătându-și joc de accentul lui german.

Apoi a ridicat mâna ca un avertisment.

— Taci, Herman. De data asta, al meu e.

M-a înșfăcat de gulerul cămășii și a început să mă tragă după el.

— Să mergem, domnule.

— Vin și eu, a zis Volz repede.

DiMarco s-a oprit și a rumegat ideea. Eu eram foarte recunoscător, căci știam că dacă eram singur cu DiMarco, ar fi făcut mai mult decât să mă biciuiască.

— Foarte bine, a zis el, o s-o facem aici. Vreau ca toți băieții să vadă ce se întâmplă când unul dintre ei nu respectă regulile. Scoate cămașa, O'Banion, și întoarce-te cu spatele.

Mi-am descheiat încet nasturii, m-am întors și i-am dat cămașa lui Mose, care s-a uitat la mine ca și cum el era cel care urma să fie bătut. Am scuturat din cap și i-am transmis prin semne: *E în ordine*.

— Albert, Moses, țineți-l, le-a poruncit DiMarco.

— Vă rog, nu, l-a implorat Albert.

— Ține-l sau te bat și pe tine. Poate continui și cu alți băieți. Vreți să simțiți biciul pe spinarea voastră? Știați că asta se va întâmpla.

Era adevărat și de aceea Volz stătea deoparte, neajutorat. Albert m-a prins de un braț și Mose de celălalt, iar eu mi-am făcut curaj.

Mai fusesem biciuit de multe ori, dar DiMarco nu mă mai bătuse atât de crunt cum a făcut-o în acea zi. Mi-am jurat că nu o să-i dau satisfacția să scot vreun sunet, dar la a zecea lovitură de bici am țipat în cele din urmă și am izbucnit în lacrimi. DiMarco m-a mai lovit de două ori cu brutalitate, apoi Volz a ordonat:

— Ajunge!

Am fost ușurat când bătrânul german l-a însoțit pe DiMarco în timp ce mă ducea în camera tăcută. Mi-era teamă că DiMarco se mai gândea și la alte pedepse.

— Să dormi bine, O'Banion, a spus DiMarco. Am o îndatorire specială pentru tine mâine. Dacă îți închipui că acum te doare, așteaptă numai.

S-a întors spre Volz.

— Nu te băga în treaba asta, Herman. Clyde Brickman mi-a spus să fac tot ce trebuie ca să-l stăpânesc pe derbedeul ăsta. E al meu acum.

— Dacă îl mai lovești, Vincent, nu-mi pasă dacă mă concediază, dar o să te rup în bătaie.

— O să vedem cine va învinge până la urmă, Herman. O'Banion, dă-mi blestemata aia de muzicuță.

Îmi luase deja multe, demnitatea, hotărârea fermă de a nu ceda când biciul mușca din spatele meu, dar cel mai greu era să-mi pierd muzicuța.

— Mai vedem noi, a zis Volz.

— Brickman vrea instrumentul, Herman. Spune că s-au săturat până peste cap de O'Banion. Ascultă, neamț nenorocit, dacă te gândești să vii aici în toiul nopții să-i dai de mâncare sau să-l alini pe copilul ăsta, mai gândește-te.

Dacă o faci, să fii sigur că soții Brickman vor afla despre marele tău secret din cariera de piatră. O să-ți pierzi proviziile de sticle, slujba și orice ocazie de a le mai face vreun bine ticăloșilor ăstora.

DiMarco mi-a luat muzicuța, a dus-o la buzele lui blestemate și a scos o notă ascuțită. Apoi a încuiat ușa.

Capitolul nouă

Dintr-un articol din *Encyclopaedia Britannica* pe care îl citisem cu ani în urmă, am aflat că șobolanii trăiau cel mult trei ani. Eram tovarăș cu Faria de patru ani deja. Apărat de fosta închisoare, părea uitat de vreme. Viteza și agilitatea din tinerețe îi dispăruseră. Când se târa afară din crăpătura largă din zid, nu mai mergea cu pași mărunți și repezi, ci mai mult se furișa. Ar fi fost o pradă sigură pentru orice pisică. Pentru mine însă era un vechi prieten și speram că firimiturile pe care i le ofeream răsplăteau puțin faptul că îmi ținea de urât în nopțile singuratice din camera tăcută.

În acea seară a ieșit devreme din ascunzătoare. Când i-am văzut boticul cu mustăți adulmecând iscoditor din crăpătură, am fost uimit. Niciodată nu se ivea decât la adăpostul întunericului. A ieșit mai mult și s-a uitat la mine. De câte ori îi vedeam ochii în lumina lunii, străluceau ca niște mărgele, dar acum erau opaci. Am scotocit prin buzunare după pricomigdalele pe care le scosesem dintre ruinele fermei Frost. Se fărâmițaseră, dar am aruncat câteva bucățele către colțul mai îndepărtat ca să-l fac pe Faria să iasă cu totul. Nu s-a mișcat, iar asta era ciudat.

Mie îmi era o foame de lup. Păstrasem pricomigdalele special pentru Faria și eram îngrijorat că nu părea interesat. Am aruncat mai multe bucățele spre el, dar tot n-a reacționat. În cele din urmă le-am aruncat în crăpătura din zid, unde s-au împrăștiat lângă lăbuțele lui.

Faria a mirosit oferta, dar nu le-a rontăit. Doar stătea acolo și se uita la mine.

Comunicăm în nenumărate feluri — cu vocea, cu mâinile, în scris, chiar și cu corpul —, dar cum vorbești cu un șobolan? Aș fi vrut să-l întreb: „Ce-ai pățit, Faria? Nu te simți bine, bătrâne prieten?" Aș fi vrut să-i spun o poveste ca să-i abat gândurile de la necazul ce i se întâmplase. Sau să ne compătimim unul pe altul pentru că și eu sufeream după bătaia primită de la DiMarco. Am vorbit multă vreme cu un glas coborât și blând, iar Faria doar stătea acolo, nemișcat. În cele din urmă, am înțeles. Mica ființă murise. Chiar în fața mea, la mai puțin de doi metri de mine, își dăduse sufletul.

Știu că pare ridicol că am plâns pentru un șobolan la fel cum am plâns pentru Cora Frost. Dragostea îmbracă multe forme și tristețea e aceeași. Suferința provocată de loviturile de bici era nimic față de durerea pe care am simțit-o când mi-am dat seama că Faria murise.

Unul câte unul, spusese Albert. Îmi venea să strig la el și la Dumnezeu.

Am așezat trupul micii făpturi pe o grămăjoară de fân și am jurat că-l voi îngropa în dimineața următoare. Când s-a lăsat noaptea, m-am culcat, regretând că nu aveam muzicuța, pentru că numai muzica putea să-mi ofere ușurare. Dar DiMarco îndeplinise ordinul lui Brickman și nu am putut să-mi găsesc liniștea în acea noapte groaznică.

M-am trezit pe întuneric la auzul unei chei care se răsucea în lacătul ușii de fier. M-am ridicat, bucuros că Volz ignorase amenințările lui DiMarco. Chiar dacă pierdusem multe, încă mai aveam prieteni și asta conta nespus. Ușa s-a deschis, dar acum Volz nu ducea un felinar și singura lumină care pătrundea în camera tăcută provenea de la luna care era aproape plină. O siluetă neagră se proiecta pe cerul luminat de razele ei.

— Domnul Volz?

— Neamțul nu vine în seara asta, O'Banion.

DiMarco. O, Doamne! M-am târât pe podea și m-am lipit de zidul cel mai îndepărtat.

— Domnul Brickman vrea să te vadă, a zis el.

— Acum? De ce?

— Fata Corei Frost. A fugit. Crede că tu știi unde s-ar fi putut duce.

Nu știam, dar chiar dacă ar fi fost așa, nu le-aș fi spus. Totuși, era un motiv mai bun decât cel pentru care crezusem că venise DiMarco, așadar l-am urmat afară. A început să meargă, însă nu către casa soților Brickman.

— Încotro ne îndreptăm? am întrebat.

— Brickman s-a dus să verifice cariera de piatră, a crezut că fata e acolo, așa că ne așteaptă și pe noi.

M-am întrebat dacă DiMarco îi povestise lui Brickman despre alambicul pe care Volz îl ținea ascuns în șopron. Odată ce aflasem că DiMarco cunoștea secretul lui Volz, presupusesem că era doar o chestiune de timp până când l-ar fi turnat pe bătrânul german, care ar fi fost obligat să plece de la Școala Lincoln. Mi se părea logic ca asta să se întâmple acum, când pierdusem atât de multe.

Am străbătut cu greutate terenul pustiu dintre școală și carieră; drumul nostru era luminat de lună, eu mergând

în față și DiMarco, după mine. Când am ajuns la șopronul de la marginea carierei, un felinar se afla pe piatra unde cu numai câteva zile înainte Albert pusese tigaia în care gătise pe ascuns mâncarea pentru mine și Mose. Nu l-am zărit pe domnul Brickman și nici pe altcineva. Ceea ce am văzut însă m-a umplut de spaimă. Pe piatra de lângă felinar era biciul de piele cu care DiMarco mă lovise mai devreme și lângă el se afla mica păpușă pe care crezusem că Billy Mânecă Roșie o luase cu el când fugise.

— Mânecă Roșie a plâns ca un bebeluș, a zis DiMarco.

Deși nu voiam să știu, totuși am întrebat:

— Unde e?

— Unde nu o să-l găsească nimeni. Acolo unde vei fi și tu după ce voi fi terminat cu tine.

A luat biciul lung, care îi atârna în mână. DiMarco se postase între mine și clădirea școlii, blocându-mi orice cale de evadare. În spatele meu se căsca abisul negru al carierei de piatră. DiMarco a rânjit în lumina felinarului și apoi s-a năpustit, însă eu nu eram Billy Mânecă Roșie, greoi la minte și călcat în picioare de toți. I-am evitat atacul și am fugit. Marginea carierei era presărată cu bucăți mari de piatră sfărâmată printre care am alergat în zigzag. Puteam să-l aud pe DiMarco înjurând în spatele meu și am știut ce se va întâmpla dacă m-aș împiedica. M-am repezit printre două stânci uriașe, de două ori mai înalte decât mine, și m-am ascuns în umbra aruncată de una dintre ele. M-am ghemuit, încercând să mă fac cât mai mic posibil. DiMarco a trecut în goană, dar imediat s-a oprit și s-a întors.

— Te-am prins, ticălosule, a spus el.

Am pipăit cu mâinile pe jos, căutând cu disperare ceva cu care să mă apăr de el. Întreaga margine a carierei

era acoperită cu pietre, dar n-am găsit niciuna pe care s-o pot arunca și nu mai aveam unde să fug.

În lumina strălucitoare a lunii, am văzut că buzele lui DiMarco erau strânse într-un rânjet înfometat. M-am gândit la Windigo. Creatura aceea era imaginară, un spirit născut de închipuirea mea. Dar făptura care se uita la mine de pe marginea carierei era reală și răspândea o groază mai mare decât orice aș fi putut inventa.

Instinctiv, am alergat drept spre el, acoperind distanța dintre noi din trei pași mari și lăsându-mi umărul în jos ca să mă folosesc de toată forța fizică pentru atac. DiMarco însă doar s-a dat la o parte și, înainte de a mă putea opri, mă aflam la marginea carierei, fluturând din brațe ca să nu mă prăbușesc în abis. Dar a fost în zadar.

Până în ziua de azi am coșmaruri legate de acea cădere, de hăul negru ce se deschidea dinaintea mea, pregătit, ca în visele acelea înspăimântătoare, să mă macine ca o moară cu dinții stricați. Spre uimirea mea însă, am căzut doar un metru și ceva. M-am pomenit zăcând pe un mic ciot, o limbă de piatră ieșită în afară, aproape invizibilă în umbra peretelui de stânci.

M-am ridicat și m-am lipit de zid în întunericul de acolo. DiMarco a apărut deasupra mea, stând pe margine. Biciul lung de piele care îmi provocase atât de multă durere atârna pe lângă piciorul lui. Fără să mă gândesc, am ieșit din întuneric, l-am înșfăcat și am tras de el din toate puterile. Probabil că DiMarco a fost complet luat prin surprindere deoarece nu a opus nicio rezistență, corpul lui prăbușindu-se pe lângă mine în hăul de dedesubt.

Nicio moarte nu e lipsită de importanță, tot așa cum cred că nicio moarte nu trebuie sărbătorită. Pe moment

însă, după ce l-am ucis pe Vincent DiMarco, omul care adusese numai suferință în viața mea și a atâtor alți copii, m-am simțit ușurat.

Apoi realitatea faptei mele m-a izbit și mi s-au înmuiat picioarele. M-am sprijinit de zidul carierei. Îmi dorisem ca DiMarco să moară, mă imaginasem ucigându-l de zeci de ori. Aceea era însă numai închipuirea mea. Situația de acum era reală. O crimă făcută cu sânge rece.

O mână m-a atins pe umăr și am tresărit ca la un șoc electric. Era Mose, care stătea deasupra mea la marginea carierei.

M-a întrebat prin semne: *Ești bine?*

— De unde ai apărut?

Nu erai în camera tăcută, a zis el. *Am plecat să te căutăm.*

— Tu și Albert?

Și Volz. Ne-am despărțit. A îngenuncheat pe marginea carierei și a privit în jos. *L-am văzut căzând, dar acum nu-l mai văd.*

— Poate nu a murit.

A căzut șaizeci de metri. E mort, a conchis el.

Povara crimei mele m-a copleșit. Ucisesem un om. Împrejurările nu contau. Puteam spune exact cum se întâmplase, dar ar fi fost mărturia unui copil-problemă pe care toată lumea îl știa, a unui mincinos vestit. Habar nu aveam dacă în statul Minnesota mai exista pedeapsa cu moartea, dar, dacă se mai aplica, eram sigur că voi ajunge pe scaunul electric.

Mose mi-a spus prin semne: *Hai să mergem.*

M-a ajutat să mă ridic de pe ciotul de piatră care îmi salvase viața, după care ne-am îndepărtat. O parte din mine a rămas însă acolo.

Capitolul zece

— Unde ai fost? m-a întrebat Albert.

— Faria a murit, am spus, apoi am adăugat: Și DiMarco.

Albert a făcut ochii mari.

— Cum?

— Pur și simplu a murit.

— DiMarco pur și simplu a murit?

— Nu, Faria. Pe DiMarco l-am ucis eu.

Îi găsisem pe Albert și pe Volz în fostul loc de defilare. Căutaseră peste tot și fuseseră extrem de îngrijorați din cauza mea.

Picioarele mi s-au înmuiat din nou și a trebuit să mă așez pe iarbă. Mose le-a povestit prin semne ce se întâmplase și Albert i-a tradus lui Volz.

Volz a îngenuncheat și m-a privit drept în ochi.

— Vincent l-a omorât pe Billy Mânecă Roșie?

Am aprobat din cap, încă simțindu-mă slăbit și pustiit.

— Ar fi făcut la fel și cu tine, Odie, dacă nu l-ai fi ucis tu.

M-am uitat la fața aceea blândă și la ochii plini de înțelegere.

— Am vrut să moară. Am stat acolo și m-am bucurat că a murit.

— Nu putem rămâne aici, a zis Albert.

— O să le spunem adevărul, a hotărât Volz.

— Cine va crede un copil ca Odie? a întrebat Albert.

La fel gândeam și eu.

— Le vom arăta corpul lui Billy.

Mose m-a întrebat prin semne: *Știi unde e Billy?*

Am scuturat din cap, iar Albert i-a zis lui Volz:

— Nu știe ce a făcut DiMarco cu Billy.

Germanul și-a frecat bărbia cu cele patru degete și jumătate și s-a zgâit în lumina lunii.

— Poate că ai dreptate, dar nu va da bine să fugiți așa.

— N-avem încotro, a zis Albert.

Mose a întrebat: *Să fugim unde?*

— Dacă o luăm pe șosea, ne vor găsi imediat, a spus Albert.

— Poate reușiți să luați trenul, a zis Volz, și vă duceți departe de aici.

— Vor da de veste și fiecare copoi de la calea ferată ne va căuta între Sioux Falls și Saint Paul, a spus Albert.

Știam despre copoii ăștia. Un copil pe nume Benji Nor de Fier fugise cu un an înainte. Luase un tren de marfă și fusese prins de un copoi angajat de o firmă privată, care îl bătuse măr înainte de a-l preda autorităților.

— Pot să vă duc eu undeva cu mașina, s-a oferit Volz.

— Nu, a spus Albert. E problema noastră, nu a ta.

— Problema mea, am zis eu.

Albert m-a privit cu severitate.

— A noastră. Suntem o familie.

Mose a aprobat din cap și a spus: *O familie.*

Mi-am întors privirea către gazonul care fusese întotdeauna tuns cu grijă de băieți sub atenta supraveghere a lui DiMarco. Luna se înălța deasupra sălii de mese și râul

cu strălucirea lui înghețată curgea dincolo de fostul loc de defilare.

— Gilead, am zis.

Albert s-a uitat la mine nedumerit.

— Poftim?

— Îți amintești ce a spus doamna Frost? Râul Gilead se unește cu Minnesota, iar Minnesota se varsă în Mississippi. Putem să mergem cu canoea domnului Frost cât de departe vrem.

Mose a spus prin semne: *Tornada a distrus-o.*

Am scuturat din cap.

— Am văzut-o când am fost acolo azi. E la locul ei. Ce zici, Albert?

— Că nu ești atât de prost precum pari. E cea mai bună șansă pe care o avem.

— Vă duc cu mașina până la casa Corei, a spus Volz.

— Nu fără muzicuța mea.

— Soții Brickman ți-au luat muzicuța, Odie, a zis Albert. Trebuie s-o abandonezi.

— Nu mă duc nicăieri fără muzicuța mea.

— Nu fi prost.

— Plecați, am spus eu. O să-mi recuperez cumva muzicuța și vin la voi.

Albert și Volz s-au uitat unul la altul, înțelegându-se din priviri.

— S-ar putea să existe o cale.

Pe vremea aceea, oamenii din Lincoln, Minnesota nu-și încuiau ușa la casă. Presupun că așa se întâmpla în orășelele în care toată lumea se cunoștea cu toată lumea. Ușa din față a casei soților Brickman era însă încuiată. La fel și cea din spate.

— Ajută-ne să intrăm cu vechea șmecherie, Odie, a zis Albert și mi-a dat briceagul lui de cercetaș, care fusese un dar de ziua lui de la domnul Seifert.

— Vechea șmecherie? a întrebat Volz.

— Nu vrei să știi, a zis Albert.

Am luat briceagul și m-am îndreptat spre una dintre ferestrele de la subsol. În anii când călătoream cu tatăl nostru, care făcea trafic de alcool, Albert și cu mine am învățat cum să spargem lacăte. Cel de la fereastra de la subsol s-a deschis ușor și am intrat repede înăuntru. Deși înăuntru era beznă, lumina lunii se strecura prin rama îngustă a ferestrei din spatele meu și, după câteva clipe, ochii mi s-au obișnuit cu întunericul. M-am îndreptat spre scări și am urcat la parter, unde am simțit miros de friptură de pui. Să mă lase fără cină făcuse parte din pedeapsa gândită de DiMarco, așa că muream de foame. Deși am fost ispitit să fac un ocol prin bucătărie, m-am dus direct la ușa din față și le-am deschis-o celorlalți. Albert și Mose au intrat, dar când Volz a vrut să-i urmeze, Albert l-a oprit.

— Nu poți lua parte la asta, a șoptit el.

— Iau deja parte, a zis Volz liniștit.

— Nu oficial. Ascultă, Herman, dacă vei fi găsit vinovat, soții Brickman te vor distruge. Gândește-te la toți copiii de la Școala Lincoln care depind de tine să-i aperi de ce e mai rău. Datoria ta e să-i protejezi.

Am fost surprins să-l aud pe Albert spunându-i lui Volz pe numele mic. Am înțeles că familiaritatea dintre ei era mai profundă decât îmi imaginasem și m-am simțit jignit. Era ca și cum eram dat la o parte din viețile lor.

Vedeam că lui Volz îi era greu să cedeze, dar a încuviințat din cap și a rămas afară.

— Vă voi aștepta. Dacă ceva nu merge bine, voi fi aici, a promis el.

Albert a închis ușa încet și a luat-o înainte. Nu mai fusesem niciodată în casa soților Brickman, dar era evident că el cunoștea locul. Am străbătut camera de zi, luminată de razele lunii ce pătrundeau prin ferestre; mirosea a mobilă îmbrăcată în piele. Lămpile erau bogat ornamentate și scumpe, iar picioarele mi se înfundau în covoarele moi. Albert ne-a condus în bucătărie, unde mirosul de pui era atât de copleșitor, că stomacul mi-a chiorăit.

— Sst, a șoptit.

— N-am mâncat în seara asta. Sunt lihnit.

Albert a deschis frigiderul și lumina dinăuntrul lui a pătruns în încăpere. Am văzut că soții Brickman mâncau regește, ceea ce m-a făcut să mă întreb cum reușea Vrăjitoarea Neagră să se mențină atât de slabă. De pe o farfurie pe care se afla niște friptură rece de pui, Albert a înșfăcat un copan și mi l-a întins. Am mușcat din el imediat. Deși îi uram pe soții Brickman, adoram friptura lor de pui.

Albert a tras de un sertar de bucătărie și a scotocit înăuntru. O clipă mai târziu, lumina unei lanterne a alungat întunericul. A stins-o imediat și ne-a făcut semn lui Mose și mie să-l urmăm. Ne-a condus sus pe scări către primul etaj, apoi de-a lungul culoarului, după care s-a oprit în dreptul unei uși închise și mi-a spus prin semne: *Lasă-mă pe mine să vorbesc.* A apucat clanța și a trântit ușa de perete, aprinzând lanterna.

Raza de lumină a dezvăluit patul cu patru stâlpi din dormitor, cel mai mare pe care îl văzusem vreodată. Brickman s-a ridicat imediat. Cearșaful îl acoperea de la brâu în jos. Nu era singur și lucrul ăsta mi s-a părut

ciudat, fiindcă doamna Brickman plecase cu Franklinul lor argintiu la Saint Paul în după-amiaza aceea și urma să se întoarcă după câteva zile. Apoi am văzut că părul însoțitoarei lui era blond. Aceasta s-a ridicat încet, ținând cearșaful până sub bărbie. Domnișoara Stratton s-a uitat nedumerită în lumina lanternei.

— Ce naiba se întâmplă? a urlat domnul Brickman.

— Avem nevoie de ajutorul tău, Clyde, a zis Albert.

Brickman a recunoscut vocea fratelui meu.

— O'Banion..., a început el.

— Nu vrem decât muzicuța lui Odie.

— Muzicuța? Ce naiba ai de gând?

— Dacă nu primim muzicuța, doamna Brickman va afla despre tine și domnișoara Stratton.

Deși era deja prea târziu, profesoara de muzică a tras cearșaful și mai mult, astfel că îi acoperea partea de jos a feței.

— Nu mă poți amenința.

— Tocmai am făcut-o.

— Cine mai e cu tine?

— Fratele meu. Și Moses Washington. Și demnitatea morală.

Habar nu aveam ce însemna asta. Albert însă m-a impresionat. Fratele meu era doar un copil, dar îl înfrunta pe Clyde Brickman, a cărui autoritate la Școala Lincoln o egala pe aceea a unui rege în castelul său, iar Albert îl domina.

— Muzicuța? a spus Brickman. Vrei numai muzicuța?

— Și să ne luăm la revedere de la Emmy, am intervenit eu.

Cuvintele mele l-au nedumerit pe Brickman.

— La revedere?

— Părăsim Școala Lincoln, a zis Albert.

— Pe naiba o părăsiți, a pufnit Brickman.

— Credeam că te vei bucura. Deci, muzicuța?

Mose a adăugat prin semne: *Și Emmy.*

— Și Emmy, a zis Albert.

— Trebuie să mă îmbrac. Așteptați afară.

— Așteptăm aici.

Brickman a dat la o parte cearșaful și s-a ridicat, gol pușcă. Și-a pus pantalonii care zăceau pe un scaun lângă pat și și-a tras bretelele peste umeri. S-a întors către femeia din pat și i-a spus:

— Rămâi unde ești. Mă ocup eu de asta.

Brickman a trecut printre noi, a ieșit pe hol și s-a îndreptat spre altă ușă. A scotocit prin buzunar și a scos o cheie.

— O încui? am spus.

— Doar în noaptea asta.

S-a uitat către propriul dormitor, iar eu am înțeles. Chiar și așa, îmi displăcea ideea că Emmy era încuiată undeva.

În timp ce deschidea ușa, Brickman a strigat:

— Emmy, a venit cineva să te vadă.

A apăsat întrerupătorul și lumina a inundat încăperea. Emmy stătea pe un scaun într-un colț, îmbrăcată într-o salopetă, o cămașă și cu pantofi noi în picioare, de parcă ne aștepta. Când am apărut, a scos un mic țipăt, a sărit de pe scaun, a traversat camera în goană, ciocnindu-se de Mose, și ne-a îmbrățișat pe mine și pe Albert.

— Știam că veți veni după mine.

— Am venit să ne luăm la revedere, Emmy.

Albert s-a întors spre Brickman.

— Lasă-ne o clipă singuri.

Brickman a ieșit pe hol ca să ne ofere intimitate.

— Dacă încerci ceva, Clyde, o să mă asigur că Vrăjitoarea Neagră află totul.

Brickman nici n-a clipit la auzul acelei porecle disprețuitoare, ci doar a aprobat tăcut din cap.

Când am rămas singuri cu Emmy, ea ne-a privit cu lacrimi în ochi și cu chipul schimonosit de groază.

— Ați venit să vă luați la revedere?

Mose a spus prin semne: *Trebuie să plecăm.*

— Știu, a spus Emmy. Vreau să merg cu voi.

— Știai? a întrebat-o Albert. De unde?

— Pur și simplu. Și vreau să merg cu voi, a insistat ea cu ochii în lacrimi.

— Nu poți.

Am mângâiat-o pe părul tuns scurt.

— Am însă ceva pentru tine. Fotografia, Albert.

În drum spre casa soților Brickman, Albert se strecurase înapoi în dormitor și luase fotografia pe care i-o dădusem mai devreme. Era cea care se afla pe polița căminului în salonul familiei Frost, fotografia cu ei trei împreună, domnul Frost, doamna Frost și Emmy, toți foarte fericiți. Albert mi-a dat-o, iar eu i-am întins-o lui Emmy.

— Mi-am pierdut mama când eram un copil, ca tine, Emmy. Nici nu-mi mai amintesc cum arăta. Vreau ca tu să nu-ți uiți niciodată mama și tatăl. Așa că ți-am adus asta. Ține-o undeva în siguranță, astfel ca soții Brickman să n-o găsească niciodată. Părinții tăi au fost niște oameni buni. Merită să-ți aduci aminte de ei.

Emmy a dus fotografia la inimă. Apoi ne-a rugat:

— Nu puteți să mă lăsați cu ei. Sunt răi. Luați-mă cu voi, vă rog.

— Nu putem, Emmy, am spus.

Mose a intervenit. M-a bătut pe umăr și m-a întrebat: *De ce nu?*

— Are șase ani, a răspuns Albert. Cum o să avem grijă de ea?

Mose a continuat: *Îi e mai bine aici*?

Nu luasem în calcul să ne însoțească și Emmy, dar acum mă gândeam, de ce nu? Nu era o idee lipsită de logică. Să o lăsăm pe Emmy cu Vrăjitoarea Neagră și cu soțul ei era o faptă îngrozitoare. Erau oare temerile legate de cum o să avem grijă de ea mai împovărătoare?

— Mose are dreptate, am spus. O luăm pe Emmy cu noi.

— E o nebunie, a zis Albert.

— Totul e o nebunie, am ripostat eu.

— Vă rog, vă rog, a spus Emmy și îl cuprinse pe Albert de mijloc.

El a rămas țeapăn un timp, după care s-a relaxat.

— Foarte bine, a zis și s-a dat în spate ca să-i examineze pantalonii și cămașa. Se pare că deja te-ai îmbrăcat pentru călătorie.

— De ce durează atât? a strigat Brickman de pe hol.

Am ieșit din cameră împreună cu Emmy, iar Brickman arăta de parcă suferea un infarct.

— N-o luați cu voi, a spus el.

— Ba da, Clyde.

— Asta e răpire.

— Nu e, dacă ea dorește să meargă.

— Nu vă pot lăsa să o luați. Thelma o să mă omoare, la fel și pe voi.

— Va trebui să ne prindă mai întâi. Unde e muzicuța?

— Nu.

Brickman și-a încrucișat brațele și ne-a blocat drumul.

— Ce crezi că o va mânia cel mai tare pe Vrăjitoarea Neagră? l-a întrebat Albert. Noi luând un copil care

oricum o urăște sau să afle că tu și domnișoara Stratton împărțiți același pat când ea nu e aici?

Brickman nu dădea doi bani pe Emmy, știam asta prea bine. Însă viața lui tihnită cu doamna Brickman? Asta era altceva. Totuși a ezitat.

— Nu uita de whisky-ul de contrabandă, Clyde, a zis Albert.

Era ceva ce eu nu știam, dar asta i-a pus capac lui Brickman. S-a răsucit pe călcâie și a spus:

— Pe aici.

L-am urmat în jos pe scări în altă cameră. A aprins o veioză și am văzut că ne aflam într-un birou sau o bibliotecă. De-a lungul pereților se înșirau rafturi cu cărți. Cele de la biblioteca școlii erau toate donate, uzate, cu cotoarele rupte, cu pagini care cădeau. Acestea păreau neatinse. Brickman s-a dus într-un colț unde era un seif mare. A îngenuncheat și a răsucit cadranul într-o parte și alta, apoi a tras de mâner și a deschis ușa. Nu puteam vedea ce era înăuntru. A scotocit în seif și a scos un pistol.

Știam că Vrăjitoarea Neagră ne-ar fi împușcat pe loc, însă domnul Brickman a ezitat.

— Plecați acum, băieți, și nu spuneți nimănui despre toate astea.

— Și dacă n-o facem, ce se întâmplă?

M-am întors și l-am văzut pe Volz în ușa biroului.

— Chiar i-ai împușca, Clyde? Atunci va trebui să mă împuști și pe mine. Poți găsi explicații pentru ei, dar nu și pentru mine.

Brickman s-a panicat și știam că asta nu era bine. Chiar și un șoarece, când e încolțit, se luptă. Pistolul din mâna lui îl făcea mai periculos decât un șoarece.

Mose a rezolvat situația. Pe masă se afla un teanc de documente ținute la un loc de un prespapier mare, rotund, făcut dintr-o piatră neagră șlefuită. Mose l-a înșfăcat și l-a azvârlit cu precizie. Obiectul l-a lovit pe Brickman într-o parte a capului, făcându-l să se prăbușească pe podea. Albert a sărit, a apucat pistolul și l-a îndreptat spre Brickman. Nu era însă nevoie, căci bărbatul nu mișca și nu părea să mai respire.

Mort, m-am gândit. Altă crimă. I-am aruncat o privire lui Mose și i-am citit disperarea pe chip. Deși cu toții îl uram pe Brickman, gândul că ar fi putut să-l ucidă era insuportabil pentru inima bună a lui Mose.

Fratele meu a pus o mână pe gâtul bărbatului.

— Are puls.

L-am văzut pe Mose oftând ușurat.

Albert a îngenuncheat lângă seif. Din locul unde mă aflam puteam să văd că era plin cu hârtii și scrisori, legate cu sfoară sau cu panglici. Erau și bani, două teancuri de bancnote.

— Odie, a spus el, adu fața de pernă de pe patul lui Emmy.

Am alergat la etaj și de-a lungul holului spre camera ei. Am scos fața de pernă și am fugit înapoi. Pe când treceam pe lângă dormitorul lui Brickman, domnișoara Stratton a strigat:

— Odie?

Am pășit înăuntru. Neavând lanterna, nu vedeam nimic.

— O să mă torni? a întrebat ea din pat.

Dacă o făceam, își pierdea slujba și reputația și nu știam dacă mai avea altceva.

— Nu, doamnă. Promit.

— Mulțumesc, Odie. Dacă aș putea, aș pleca și eu.

Mi-am dat seama că la Școala Lincoln existau prizonieri care nu erau copii.

— Mult noroc, domnișoară Stratton.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Odie.

M-am întors în birou, i-am dat lui Albert fața de pernă și el s-a aplecat spre seif. Mai întâi mi-a dat înapoi muzicuța. După care a început să arunce totul în fața de pernă — bani, hârtii, o agendă de piele, mai multe teancuri de scrisori legate cu sfoară.

— De ce le luăm și pe astea? l-am întrebat.

— Dacă soții Brickman le-au pus aici înseamnă că sunt de valoare.

După ce a golit seiful, Albert s-a uitat la pistolul pe care îl luase de la domnul Brickman.

— Lasă-l, a zis Volz. Îți va aduce numai necazuri.

Albert l-a aruncat totuși în fața de pernă și s-a ridicat.

— E timpul să plecăm, a spus el.

Capitolul unsprezece

Ne-am reunit în fostul loc de defilare sub lumina albă, strălucitoare a lunii. Clădirile Școlii Lincoln se înălțau drepte și întunecate în jurul nostru, aruncând umbre uriașe. Ar fi trebuit să ne fi obișnuit deja cu ele după atâția ani, dar în noaptea aceea totul părea diferit, imens și amenințător. Aerul însuși părea cuprins de neliniște, anunțând pericolul.

Dumnezeu să te aibă în pază, Odie. Acestea fuseseră ultimele cuvinte ale domnișoarei Stratton. Însă acel Dumnezeu pe care îl știam eu nu era un Dumnezeu care dădea, ci unul care lua, un Dumnezeu ale cărui capricii neprevăzute aveau consecințe teribile. Mânia mea față de el era mai mare până și decât ura față de soții Brickman, pentru că felul în care ei se purtau cu mine era exact acela la care mă așteptam. Însă Dumnezeu? Odată sperasem, acum nu știam la ce să mă mai aștept.

— Așteptați-mă în spatele sălii de mese, a zis Volz. Îmi iau mașina și vă duc de aici.

— Mai trebuie să fac ceva, am spus.

— Ce anume? a întrebat Albert.

— Îmi puteți da cheia de la atelierul de tâmplărie, domnule Volz?

— De ce, Odie?

— Vă rog.

— Dă-i cheia, Herman, a zis Albert. Pierdem timpul.

Volz a scos un inel de chei din buzunar, a luat una și mi-a întins-o.

— Ne vedem în spatele sălii de mese în cincisprezece minute, am spus.

Când am descuiat ușa atelierului de tâmplărie, m-a izbit un amestec de mirosuri — lac, rumeguș, ulei, terebentină. Am aprins lumina și m-am dus la dulapul de lângă perete. Înăuntru erau cutii de vopsele aranjate după culoare și întrebuințare. Am înșfăcat o cutie de vopsea neagră și am luat o pensulă de pe raftul de deasupra. Am stins lumina, am încuiat ușa și am fugit.

Turnul de apă, care era văruit doar parțial când venise tornada, era acum terminat. Cuvintele de adio ale lui Samuel Ucide Mulți erau complet acoperite. Am stat la baza unuia dintre pilonii înalți unde era fixată scara și m-am uitat la cisterna curată și argintie în lumina lunii. Semăna cu chipul unui copil naiv care privea plin de speranță. Mi-am atârnat cutia cu vopsea pe braț, am vârât pensula în cureaua de la pantaloni și am început să urc. Pasarela care înconjura cisterna se afla la treizeci de metri deasupra pământului. Când am ajuns sus, m-am oprit o clipă și am cuprins cu privirea pentru ultima oară Școala Lincoln. Nu simțeam decât resentimente. Tot ce vedeam erau umbrele negre aruncate de clădiri și cum înghițeau pământul acolo unde cădeau. Atât însemnase școala asta pentru mine. Patru ani din viața mea înghițiți de întuneric.

După ce mi-am terminat treaba, am lăsat acolo cutia cu vopsea și pensula și am coborât.

Ceilalți mă așteptau în spatele sălii de mese, iar Volz pornise deja motorul.

— Ce era așa de important? m-a întrebat Albert, evident iritat de întârziere.

— Nu contează, am spus. S-a rezolvat. Să mergem.

Am ajuns imediat la ferma distrusă a lui Andrew și a Corei Frost. Volz a parcat lângă ruinele casei și ne-am dat jos. Ne-am îndreptat spre malul râului și spre rastelul pentru canoe; Emmy a rămas puțin în urmă. Și-a strecurat mâna în buzunarul salopetei și a scos fotografia pe care o salvasem dintre dărâmături. A studiat-o, apoi a privit grămada de scânduri care fusese odinioară casa ei și la care nu se mai întorcea niciodată.

I-am cuprins umerii cu brațul și i-am spus cât am putut de blând:

— Noi suntem acum familia ta, Emmy. N-o să te părăsim niciodată.

S-a uitat la mine, lacrimile strălucindu-i argintii pe obraji în lumina lunii.

— Promiți?

— Pe cuvântul meu de onoare, am spus.

Mose și Albert duseseră deja canoea sub copacii de pe malul râului și o puseseră pe apă. Au stabilizat-o când Emmy s-a urcat în mijloc. Înainte să urc și eu, i-am întins mâna lui Herman Volz, iar el mi-a strâns-o cu blândețe cu cele patru degete și jumătate.

— Mulțumesc, am spus. Mulțumesc pentru tot, domnule Volz.

— Ai grijă de fetiță, Odie. Ai grijă de tine.

— Voi avea.

Volz mi-a dat patru pături pe care le adusese de la Școala Lincoln; erau din acelea subțiri, folosite în

dormitor. Mi-a mai dat și un burduf cu apă din care beam când mă duceam pe fâneața lui Bledsoe. Pe el scria cu vopsea albă VOLZ-TÂMPLĂRIE.

— Dacă suntem prinși cu el, vor ști că ne-ai ajutat, am spus.

— Dacă vei fi prins, Odie, o să apăr onoarea ta și a mea până la moarte, a declarat Volz solemn.

Am urcat în canoe în spatele lui Emmy, i-am dat două pături pe care să se așeze și le-am pus pe celelalte două sub mine. Albert a pus în canoe fața de pernă în care golise seiful soților Brickman.

— O să te strângă cu ușa, Herman, a zis el.

— Nu prea cred, Albert. Tu și cu mine îl avem la mână pe Clyde Brickman.

Volz a zâmbit, luând mâna lui Albert într-a lui.

— O să-mi fie dor de tine. O să-mi fie dor de voi toți.

Mose a strâns și el mâna bătrânului german, apoi a pășit cu grijă la pupa bărcii, în timp ce Albert stătea la proră. Cu ajutorul vâslelor ne-am îndepărtat de mal și am intrat în curentul liniștit al râului Gilead, părăsindu-l pe Volz, probabil ultimul nostru prieten de pe lumea asta, care rămăsese în lumina lunii pe mal.

În timp ce ne îndepărtam, Volz ne-a urat:

— Dumnezeu să vă aibă în pază!

Dumnezeul de care vorbea Volz nu era Dumnezeul pe care îl știam eu acum. Pe când ne începeam călătoria în necunoscut, m-am gândit la propriul meu mesaj de despărțire pe care îl vopsisem cu litere mari, negre pe turnul de apă. Era un mesaj pe care eram sigur că îl înțelegeau în sufletul lor toți copiii ținuți prizonieri la Școala Lincoln: DUMNEZEU E O TORNADĂ.

Partea a doua

Jack chiorul

Capitolul doisprezece

În acea primă noapte, am vâslit sub razele lunii. Nu se zărea nicio lumină artificială pe câmpurile cultivate din jurul nostru, așa că mi se părea că suntem singuri pe lume. Crengile plopilor canadieni se arcuiau peste apă și noi pluteam când în întuneric, când în afara lui, auzind numai foșnetul frunzelor în briza nopții sau plesnetul celor două vâsle. Șinele de cale ferată se întindeau de-a lungul râului, traversându-l din când în când dacă acesta cotea. Undeva pe mal, am zărit strălucirea roșie a jăraticului și ne-am dat seama că era un foc făcut de cineva care, ca și noi, plecase la drum — în acele zile erau atâția care o luau din loc —, iar Mose și Albert s-au oprit din vâslit și am rămas tăcuți, în timp ce pluteam legănați de valuri.

Micuța Emmy s-a întins în cele din urmă pe păturile de la Volz și a adormit. Eu nu puteam să închid ochii nici dacă aș fi vrut. Deși uciderea lui DiMarco distrusese ceva în mine — poate ultima suflare a copilăriei —, pe măsură ce Albert și Mose ne purtau mai departe în întuneric, mă gândeam doar la ce câștigasem, la ceea ce credeam eu că era libertatea și voiam să-mi trăiesc viața din plin.

Niciodată înainte nu mai trăsesem adânc în piept un aer atât de curat. Panglica albă ca de mătase care era râul luminat de lună, plopii canadieni argintii și cerul negru ca o catifea cu milioane de diamante îmi păreau cele mai frumoase lucruri pe care le văzusem vreodată. Mi-am zis că poate ceea ce pierdusem prin uciderea lui DiMarco era vechiul meu sine și ce simțeam acum era apariția celui nou. Odie O'Banion cel renăscut, a cărui viață adevărată se desfășura în fața lui.

După câteva ore, Albert a zis:

— Ar trebui să ne odihnim.

Am tras la mal, am trezit-o pe Emmy și am urcat într-un loc de unde puteam zări toată întinderea din jur. La vreo doi kilometri spre sud se vedeau mai multe lumini; era un orășel. Între noi și el nu se aflau decât câmpuri pustii. Ne-am întins păturile, câte una pentru fiecare, și ne-am culcat.

— E întuneric, a spus Emmy. Mi-e frică.

— Vino-ncoace.

Mi-am întins pătura astfel încât să o acopere pe a ei.

— Ia-mă de mână.

M-a ascultat, ținându-mă strâns la început, însă după aceea am simțit cum degetele i s-au relaxat și a adormit. Am auzit respirația adâncă a lui Mose și am știut că și el dormea. Îmi dădeam seama că Albert era treaz pe pătura de lângă mine.

— Suntem liberi, am șoptit. În sfârșit, suntem liberi.

— Așa crezi?

— Tu nu?

— De acum înainte trebuie să fim mai atenți ca niciodată. Ne vor căuta peste tot.

— Nu domnul Brickman. Îl ai la mână.

— Nu el mă îngrijorează.

Am înțeles la cine se referea. Cu excepția lui DiMarco, Vrăjitoarea Neagră avea cel mai întunecat suflet pe care îl știam. I-o răpisem pe Emmy. Avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să ne dea de urmă. Nu doar Albert, Mose și cu mine aveam să plătim prețul. Dacă Vrăjitoarea Neagră ne prindea, viața micuței Emmy urma să devină un iad.

— Sper că domnișoara Stratton e bine, am spus.

— Fă-ți griji pentru tine.

— De unde știai de ea și de domnul Brickman?

— Nu știam.

— Atunci de ce am dat iama în dormitorul lor?

— Aflasem altceva despre el.

Mi-am amintit ce spusese Volz în birou: *Nu uita de whisky-ul clandestin, Clyde*. M-am gândit apoi de câte ori Volz și Albert fuseseră plecați împreună, cât de apropiați erau și cum pe mine mă excluseseră.

— Ai făcut afaceri cu Brickman, am spus. Ai vândut alcool la negru?

— Nu fi așa de mirat. Doar e tradiție de familie.

— Dar domnul Brickman?

— Individul e un infractor, Odie. Pariez că traficul de alcool e numai o mică parte din ce învârte.

Dimineață, Albert a luat un dolar din teancul de bani pe care îl șterpelisem din seiful soților Brickman și s-a dus în orășelul ale cărui lumini le văzuserăm cu o seară înainte. După ce a plecat, am desfăcut fața de pernă, am scos cele două teancuri groase de bancnote și le-am numărat.

M-am îndreptat de spate și m-am uitat la Mose.

— Două sute patruzeci și nouă de dolari.

Mose a spus prin semne: *Am putea cumpăra o mașină.*

— Ce-ar fi să vă luați niște pantofi noi? a sugerat Emmy cu înțelepciune.

Ea purta pantofii de piele noi și rezistenți, cumpărați de soții Brickman. M-am uitat la încălțările mele vechi. La Școala Lincoln primeai câte o pereche de pantofi în fiecare an. Fiindcă erau ieftini și îi purtam tot timpul, în tălpi apăreau găuri cu mult înainte ca anul să se încheie. Așa că ne puneam bucăți de carton înăuntru ca să ne protejăm.

— Pantofi noi, haine noi, o viață nouă, am spus, simțindu-mă mai bogat decât îmi imaginasem.

Am pus banii înapoi și am scos unul dintre teancurile de scrisori legate cu sfoară. Am desfăcut nodul și am început să mă uit la plicuri. Toate erau adresate directoarei Școlii Lincoln pentru Indieni. Expeditorii erau din Minnesota, din Marile Prerii sau de și mai departe. Am deschis una la întâmplare și am început să citesc.

Stimată Doamnă Directoare,

Fiul nostru Randolph Bufnița Zboară este elev la școala dumneavoastră. Ne este foarte greu să călătorim până acolo ca să-l vedem. Am dori să-i facem un cadou de Crăciun. Vă rugăm să folosiți dolarul pe care îl trimitem ca să-i cumpărați ceva deosebit. Spuneți-i că vom încerca să-l vedem după ce se topește zăpada și vom putea călători din nou. Cu stimă, Lois și Arthur Bufnița Zboară.

Îl cunoșteam pe Randy Bufnița Zboară și știam că nu primise nimic de Crăciun niciodată.

Am deschis altă scrisoare, de data aceasta de la o familie din Eagle Butte, Dakota de Sud. Ca și cealaltă, era scrisă de o mână grijulie, respectuoasă și cerea directoarei permisiunea ca fiica lor, Louise LeDuc, să vină acasă pentru înmormântarea bunicii ei. Adăugaseră cinci dolari pentru călătoria cu autobuzul.

Îmi aminteam când murise bunica lui Louise. Fata plânsese o săptămână întreagă, dar nu plecase acasă.

Toate scrisorile aveau cam același conținut, cereri de un fel sau altul, însoțite de mici sume de bani. M-am uitat la fața de pernă și m-am întrebat dacă fiecare dolar reprezentase speranța cuiva, o speranță ce nu se împlinise niciodată. Toate scrisorile proveneau de la familii ai căror copii, ca Albert, Mose și cu mine, nu se duceau niciodată acasă vara și nu se puteau plânge că li se furaseră banii.

Apoi am dat peste o scrisoare de la familia Mânecă Roșie, pusă la poștă în Chadron, Nebraska.

Stimată Doamnă Directoare,

Billy Mânecă Roșie este singurul nostru fiu. Avem nevoie de el la fermă. Lucrurile merg prost. Mama lui a plâns foarte mult când l-au luat. Plânge și acum. Nu știm la cine să apelăm. Așa că vă întrebăm pe dumneavoastră. Putem trimite bani ca să ia autobuzul spre casă. Spuneți-ne, vă rog, ce să facem. Cu stimă, Alvin Mânecă Roșie.

Am pus jos scrisoarea, simțindu-mi sufletul pustiit. M-am întrebat dacă va găsi cineva vreodată trupul lui Billy și le va spune părinților lui ce se întâmplase. Sau aceștia vor privi mereu în depărtare pe câmpiile din Dakota de Sud, așteptând să apară o mică siluetă ce se îndreaptă spre casă? Fața de pernă rămăsese desfăcută și am văzut pistolul cu care domnul Brickman ne amenințase. Mi-a venit să-l iau în mână și să-l ucid din nou pe Vincent DiMarco.

Albert s-a întors cu un sac de pânză groasă în care erau o pâine, un borcan cu unt de arahide, un borcan cu piure de mere și patru portocale — acestea erau delicatese. Nu mai mâncasem o portocală de când ajunsesem la Școala Lincoln, dar cele aduse de Albert s-au dovedit a fi uscate și fără gust. Pusesem totul la loc în fața de pernă

și hotărâsem să nu spun nimănui ce aflasem. Cel puțin să nu pomenesc despre Billy și de unde provenea dolarul pe care îl cheltuiserăm acum. Îl știam pe Albert și codul lui etic. Mi-era teamă că, dacă își dădea seama de originea lor, nu se va mai atinge de bani, acum de două ori furați, și nu ne va lăsa nici pe noi să-i atingem.

— A început lumea să vorbească? am întrebat.

— Nu, a răspuns Albert. Dar e încă devreme. Veștile n-au apucat să se răspândească.

Am mâncat așezați pe pături. Mose i-a spus lui Albert prin semne: *Sunt o mulțime de bani în fața de pernă.*

— N-o să dureze la nesfârșit, a zis Albert.

— Ne putem cumpăra haine, a spus Emmy.

Albert s-a uitat la îmbrăcămintea noastră, uniformele de la Școala Lincoln — cămăși și pantaloni albastru-închis, pantofi uzați.

— Nu e o idee rea, Emmy, a zis el.

Atunci am fost sigur că nu-i voi spune despre bani, cel puțin până nu purtam haine noi.

După ce am terminat de mâncat, Emmy a spus:

— Vreau să mă spăl pe dinți.

— O să ne ocupăm de asta mai târziu, i-a răspuns Albert.

Mose l-a bătut pe fratele meu pe umăr, spunându-i prin semne: *Un fermier.* A dat din cap către câmpul mărginit de plopi, unde dormiserăm. Un bărbat mergea printre rândurile verzi de porumb, aplecându-se din când în când pentru a controla calitatea recoltei sale. Un câine negru alerga pe lângă el. Erau la jumătatea câmpului, cam la două sute de metri distanță, și veneau spre noi.

— Împachetați, a zis Albert. Plecăm.

Am adunat mâncarea și am pus-o înapoi în sacul de pânză, am înfășurat păturile, dar înainte de a coborî

spre malul râului, câinele negru ne-a zărit sau poate ne-a mirosit și a început să latre cu furie.

— Lăsați-vă jos, a zis Albert și ne-am întins pe pământ.

Fermierul s-a uitat în direcția noastră și i-a vorbit câinelui, care s-a năpustit spre noi, a fugit înapoi și s-a repezit iar să ne atace.

— Târâți-vă, ne-a ordonat Albert.

Ne-am târât în jos către mal și, când am fost la adăpostul acestuia, am aruncat totul în canoe și am plecat. Albert și Mose vâsleau nebunește, iar eu îmi întindeam gâtul, privind înapoi la copacii sub care ne ascunseserăm peste noapte ca să văd dacă nu apar fermierul și câinele lui.

— Crezi că ne-a văzut? am întrebat.

— Nu știu, a spus Albert, dar nu mai rămânem în zonă să aflăm. Vâslește, Mose.

În noaptea aceea, ne-am instalat tabăra sub un plop mare care se prăbușise, blocând râul pe jumătate. Apa curgea pe sub crengi, foșnind ca o rafală de vânt. Din locul unde eram, vedeam un alt orășel și, înainte să se întunece, Albert a mai luat un dolar și s-a dus să cumpere ceva de mâncare. S-a întors cu alimente și cu ediția de seară a ziarului *The Minneapolis Star*; avea o privire îngrijorată.

— Toată lumea știe, a spus el și ne-a arătat titlul: *O RĂPIRE ODIOASĂ!*

Dedesubt era o fotografie a lui Emmy și lângă ea, una cu turnul de apă și inscripția pe care o pictasem cu negru. Albert ne-a citit articolul.

În el se relata că Martin Greene, consilierul principal al băieților de la Școala Lincoln pentru Indieni, îl descoperise pe Clyde Brickman, directorul-adjunct al școlii,

legat fedeleș în birou. Brickman susținea că fusese atacat de trei necunoscuți care purtau măști. Îl surprinseseră în pat și îi ceruseră să deschidă seiful. Când a refuzat, l-au bătut. (Mai era o fotografie mică a lui Brickman în care se vedea o vânătaie neagră în jurul ochiului drept.) Văzând că bărbatul refuză în continuare, atacatorii au înșfăcat-o pe Emmaline Frost și au amenințat că îi vor face rău. Brickman a deschis în cele din urmă seiful. Atacatorii l-au golit de conținut, l-au legat pe Brickman, dar au luat-o cu ei pe fată jurând, după spusele lui Brickman, „că o să-i facă ceva îngrozitor dacă îndrăznea cineva să-i urmărească".

Articolul îl cita pe șeriful districtului Fremont, Bob Warford, un bărbat masiv cu fața roșie, pe care îl văzusem deseori împreună cu soții Brickman. Se ocupa de obicei cu vânarea fugarilor și uneori ducea fetele mai mari la secție, ca să le ia la întrebări. Când acestea se întorceau, era evident că fuseseră maltratate sau poate chiar mai rău. Era de asemenea limpede că erau speriate de moarte și nu vorbeau niciodată despre ce li se întâmplase în timpul petrecut cu șeriful.

— Îi vom prinde repede pe acești infractori, le spusese Warford reporterilor. Nu va fi un al doilea caz Lindbergh.

La Școala Lincoln nu prea eram la curent cu ce se întâmpla în lumea din afară, dar știam cu toții despre răpirea copilului lui Lindbergh și despre eșecul răscumpărării acestuia. Ca pe toți americanii, ne întristase când am aflat că găsiseră bebelușul cu capul zdrobit. Știam că operațiunea amplă de căutare a răpitorilor săi era încă în desfășurare.

— Măști? am spus. Nu purtam măști. Brickman știa exact cine suntem. De ce nu i-a informat?

— Nu știu, a zis Albert. Nu contează. Curând, polițiștii o să mișune peste tot.

— Dar nu m-ați răpit, a intervenit Emmy. Am vrut să merg cu voi.

— Asta n-are nicio importanță.

— Nu vreau să mă întorc, a zis Emmy și am văzut că era pe punctul să plângă.

Mose a spus prin semne: *N-o să-i lăsăm să te ia. Promit.*

— Cine l-a legat pe domnul Brickman? am întrebat.

— Probabil domnișoara Stratton, a spus Albert.

— Nu se relatează nimic despre asta în ziar. Sau despre Volz, am zis, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine.

Cel puțin, poate că ei erau în siguranță.

— Spune aici că unul dintre angajații școlii nu e de găsit, a zis Albert, parcurgând pagina mai departe. Vincent DiMarco. Autoritățile îl caută, deși nu e suspect în cazul de răpire.

Soarele apusese și se lăsa întunericul. Râul era gri-argintiu, ca oțelul. Copacii de pe maluri se profilau negri pe cerul albastru-închis. Aerul era încremenit, nu se simțea nicio adiere.

Albert a luat un băț și l-a aruncat în râu, unde s-a agățat de crengile plopului prăbușit.

— Nu contează că suntem niște atacatori necunoscuți. Fotografia lui Emmy o să ocupe prima pagină a ziarelor. Dacă o recunoaște cineva, s-a terminat cu noi.

— Îmi pare rău, a spus Emmy, începând să plângă.

Mose a cuprins-o cu brațul pe după umeri. Simțeam cum bezna ce se lăsa deasupra noastră nu avea nimic de-a face cu noaptea și un puternic sentiment de revoltă a pus stăpânire pe mine.

— Ascultați, am spus. Acea fotografie din ziar a lui Emmy a fost făcută înainte de tornadă. Părul ei e lung și cârlionțat. Avându-l atât de scurt acum, seamănă cu un băiat. Să poarte în continuare salopeta asta și să facem în așa fel încât să nu o vadă nimeni de aproape. La naiba, o să pară că e fratele nostru mai mic.

Albert n-a spus nimic. Îmi dădeam seama că Mose cugeta la ideea mea. Emmy însă s-a înveselit numaidecât.

— Nu mă deranjează să arăt ca un băiat, a zis ea. Pot să fac orice face un băiat.

Mose a dat din umeri și a spus: *De ce nu*?

Albert a aprobat încet din cap.

— S-ar putea să meargă. Poate găsim o șapcă cu un cozoroc mare care să-i acopere fața.

S-a uitat la mine și a zâmbit silit.

— S-ar putea să meargă.

Fratele meu adusese brânză din oraș și o bucată mare de salam. Le-a tăiat în felii cu briceagul lui de cercetaș, le-am pus pe restul de pâine, iar aceasta a fost cina noastră. După ce am mâncat, ne-am întins păturile pe iarba de pe malul râului și Emmy a zis:

— Vrei să ne cânți ceva la muzicuță, Odie?

— Fără muzică, a spus Albert cu asprime.

Când a văzut dezamăgirea de pe chipul lui Emmy, s-a înmuiat și a adăugat:

— Cineva ne-ar putea auzi. Nu putem risca.

— Ce ziceți de o poveste? am sugerat eu.

— Da, o poveste, a aprobat Emmy, fericită din nou.

Mose a spus prin semne: *Să fie una bună, Odie*.

În timp ce pluteam pe râul Gilead în ziua aceea, mă gândisem la o poveste. Nu știu de unde îmi venise, dar să

pun împreună toate detaliile a făcut să treacă timpul mai repede. Așa că le-am spus-o.

A fost odată o fetiță orfană care se numea Emmy.

— Ca pe mine, a zis Emmy.

— Ca pe tine, am spus eu.

Fetița s-a dus să locuiască cu mătușa și unchiul ei, doi oameni foarte răi.

— Erau ei oare domnul și doamna Brickman? a întrebat Emmy.

— De fapt, Emmy, chiar așa îi chema.

Fetița era foarte nefericită în casa celor doi Brickman răi, am continuat eu. *Într-o zi, în timp ce explora clădirea mare și întunecoasă, a ajuns în fața unei uși dintr-un turn înalt, care fusese mereu încuiată înainte. În ziua aceea însă cineva uitase să o încuie. Emmy a descoperit înăuntru o odăiță confortabilă plină de rafturi cu cărți, jucării, o canapea moale și o veioză mică. Într-un colț se afla o oglindă mare și veche cu o ramă sculptată de lemn. Emmy a hotărât că era cea mai frumoasă odaie din toată casa, mai ales pentru că era departe de cei doi Brickman haini. A luat de pe raft o carte care se numea* Rebecca de la ferma Sunnybrook.

— Aveam cartea asta, a spus Emmy. Mama îmi citea din ea.

— Ce coincidență, am zis și mi-am continuat povestea.

Emmy s-a așezat pe canapea ca să citească, dar nu după mult timp a auzit o voce subțire strigându-i: „Bună". Era ciudat, fiindcă Emmy era singură în cameră. „Bună", a strigat vocea din nou. Emmy s-a uitat în oglinda mare din colț și a văzut o fetiță stând pe canapea, la fel ca ea. Însă nu era reflexia ei. Era o altă fetiță. Emmy s-a ridicat în picioare și cealaltă fetiță a făcut la fel. Emmy a mers către oglindă și cealaltă fetiță a făcut la fel.

— Cine ești? a întrebat Emmy.

— Priscilla, a răspuns fata. Sunt fantoma din oglindă.

— O fantomă? O fantomă adevărată?

— Nu chiar, a zis Priscilla. E greu de explicat.

— Numele meu e Emmy.

— Știu, a spus Priscilla. Speram să vii. A trecut atât de mult timp de când nu m-a mai vizitat cineva care să mă poată vedea.

— Doamna Brickman nu te vede? a zis Emmy.

— Numai oamenii buni mă pot vedea și auzi.

— Cum ai ajuns acolo? a întrebat Emmy.

— Atinge oglinda cu mâna și o să-ți spun, a răspuns Priscilla.

Însă de îndată ce a atins sticla, Emmy s-a pomenit în interiorul oglinzii și Priscilla, afară. Priscilla a bătut din palme și a dansat de bucurie.

— Sunt liberă! a spus ea. Am fost captivă în oglindă atât de mult timp, dar acum sunt liberă!

— Ce s-a întâmplat? a țipat Emmy.

— Este blestemul oglinzii. Am fost prinsă acolo de fetița care a fost înăuntru înaintea mea. Iar acum eu sunt tu, tu ești eu și ești captivă în oglindă. Îmi pare rău, Emmy. Chiar îmi pare rău. Dar mi-am dorit așa de mult să fiu liberă din nou!

Deodată doamna Brickman a intrat în odaie. S-a uitat cu asprime la fata care tocmai schimbase locul cu Emmy și a spus cu răutate:

— Ce sunt țipetele astea? Ce faci aici, Emmy?

— Ea nu e Emmy! a strigat micuța Emmy din oglindă. Eu sunt Emmy.

Dar doamna Brickman nu putea s-o vadă sau s-o audă, deoarece doamna Brickman nu era un om bun.

— Vino, Emmy, a spus doamna Brickman. O să vezi tu ce pățesc fetițele care intră în camere în care n-au voie să intre.

A luat-o pe Priscilla de ureche și a tras-o afară din odaie.

Emmy a încercat să iasă din oglindă, dar n-a reușit. Așa că s-a așezat împreună cu cartea pe care o citea de cealaltă parte, hotărâtă fiind să-și petreacă timpul cât mai plăcut. Și știți ceva? A descoperit că era fericită acolo singură în odăița confortabilă de cealaltă parte a oglinzii.

Nu mult după aceea, într-o zi Priscilla a năvălit în încăperea din turn și a alergat spre oglindă.

— Oh, Emmy! a strigat ea. Lasă-mă să intru din nou în oglindă. Doamna Brickman e o vrăjitoare așa de rea! Nu pot s-o sufăr. Te rog, te rog, lasă-mă înăuntru.

— Înțeleg, a zis Emmy. A fost îngrozitor să stai în locul meu cu doamna Brickman. Însă mie îmi place aici, așa că am să rămân până când o altă familie se mută în casă, o familie drăguță cu o fetiță drăguță. Atunci poate am să ies.

Priscilla a plecat tristă și micuța Emmy s-a așezat să citească dintr-o carte nouă pe care o alesese de pe raft. Se numea Alice în Țara Oglinzilor.

Albert mi-a aruncat o privire și a aprobat din cap.

— *Alice în Țara Oglinzilor*. Frumoasă concluzie, Odie.

Stelele erau deosebit de strălucitoare în noaptea aceea, iar Emmy a adormit fără să aibă nevoie să fie ținută de mână. Mose și Albert, care vâsliseră toată ziua, au adormit repede. Mintea mea era atât de plină de fantezii, că de-abia reușeam să le cuprind pe toate. Fotografia ce apăruse pe prima pagină din *The Minneapolis Star*, cu turnul de apă și literele de-o șchioapă pe care le scrisesem cu vopsea acolo, mă făcea să mă simt ca un fel de celebritate. Nu chiar ca Babe Ruth, fiindcă toți îi știau numele. Dar mai mult decât un orfan oarecare. Am început să-mi imaginez toate ocaziile minunate care ne așteptau. M-am gândit că trebuia să ne schimbăm numele. Pentru orice

eventualitate. Poate că mi-aș lua numele de Buck, după Buck Jones, vedeta cowboy. Pe când ascultam susurul râului curgând printre crengile plopului prăbușit, am început să sper că, precum micuța Emmy din poveste, ne aflam cu adevărat de partea sigură a oglinzii.

M-a trezit o mână mică atingându-mă pe piept. Am deschis ochii și Emmy stătea în lumina lunii, uitându-se fix la mine, uimită.

— Ce s-a întâmplat, Emmy? am șoptit.

A întins mâna în care ținea două bancnote de cinci dolari luate din teancul din fața de pernă.

— Pune-le în pantof.

Vocea îi suna îndepărtat, ca și când ar fi fost în transă și mi-am dat seama că era somnambulă. Unii dintre copiii de la Școala Lincoln erau somnambuli, iar Volz ne avertizase mereu să nu-i trezim. Așa că am luat bancnotele.

— În pantof, a spus ea.

Le-am pus în pantof.

— Să nu spui la nimeni, nici lui Albert, nici lui Mose.

— Și ce să fac cu ele?

— La momentul potrivit vei ști.

S-a întors la pătura ei, s-a întins și, după respirația sa liniștită, mi-am dat seama că dormea adânc din nou.

Am cugetat la acest episod de somnambulism, întrebându-mă dacă să-i avertizez pe Albert și pe Mose. Era însă ceva în comportamentul ei, avea o asemenea seriozitate în voce, încât m-am hotărât să nu mai spun nimănui.

Capitolul treisprezece

— Ce o să spui?

— Cum adică?

— Ai cincisprezece dolari în buzunar, Albert. Cum o să justifici chestia asta?

— De ce trebuie s-o justific?

Albert era deștept, mult mai deștept decât mine, dar uneori era destul de mărginit când venea vorba de alții. Mergeam prin orășelul de unde cumpărase ziarul cu o seară înainte, cu gândul de a ne lua pantofi noi și ceva de mâncare pentru ziua aceea. Îi lăsaserăm pe Mose și pe Emmy să stea de pază la canoe.

— Cincisprezece dolari, Albert. Sunt o mulțime de bani pe care doi copii ca noi să-i aibă la ei. Oamenii o să se mire. Poate vor pune întrebări. Ce-o să le spui?

— O să le spun că i-am câștigat.

— Cum?

— Nu știu. Prin muncă.

— Pentru cine?

— Ascultă, Odie, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. O să fie totul bine.

— Dacă ajungem la închisoare, te omor.

— Asta nu se va întâmpla.

— Așa să fie.

Orașul se numea Westerville și, ca majoritatea orașelor pe care le văzuserăm, avea mai multe silozuri mari de cereale ce se înălțau de-a lungul șinelor de cale ferată. Am văzut turlele a patru biserici ivindu-se deasupra copacilor. Nu se zărea vreun turn de tribunal, precum cel din Lincoln, așadar am presupus că încă ne aflam în districtul Fremont.

Era cam devreme ca să fie prea multă activitate, deși se deschiseseră toate prăvăliile din oraș. Am dat peste o brutărie și mirosul a făcut să-mi lase gura apă. Mai erau o feronerie, o băcănie, o farmacie, o papetărie și o librărie. Pe o parte a străzii era un mic restaurant ce se numea Cafeneaua Piciorul-Cocoșului. Lângă el se afla Poliția din Westerville, cu o mașină parcată în față, la vederea căreia am simțit că mi se strânge stomacul. Am ajuns în sfârșit la o vitrină mare plină de mărfuri. De-a lungul ferestrei era scris cu litere elegante: MAGAZINUL UNIVERSAL AL LUI KRENN. Ne-am oprit în fața vitrinei, uitându-ne la lucrurile dinăuntru, printre care erau și mai multe modele de pantofi.

— Pare a fi locul potrivit, a zis Albert.

Am dat să intru, dar el a ezitat.

— Ce e? am întrebat.

— Nimic. Doar...

A respirat adânc și a spus:

— E în regulă.

În Lincoln, era un magazin universal, Sorenson's, în care intrasem o dată. Avea atâtea de vânzare — mobilă, îmbrăcăminte, obiecte casnice —, încât am crezut că nici măcar un palat nu putea conține așa multe comori. Deși nu era la fel de mare sau la fel de bine aprovizionat,

Magazinul Universal al lui Krenn avea o ofertă uimitoare. Albert și cu mine am înaintat printre rafturile cu cămăși, pantaloni, lenjerie intimă, țesături și pânzeturi. Am trecut de un raion cu cosmetice unde mirosea a flori.

Am luat-o pe un alt culoar, plin de obiecte de feronerie și aproape ne-am izbit de un bărbat înalt și slab, îmbrăcat într-o salopetă și purtând o șapcă. Era cu spatele la noi, dar am putut vedea că ținea un ceas deșteptător în mână și părea să-l studieze cu atenția cu care ai cerceta un diamant. S-a întors brusc spre noi. Un ochi îi era acoperit de un petic negru ca la pirați, iar privirea pe care ne-a aruncat-o cu ochiul sănătos a fost atât de fioroasă, că ar fi speriat și un mistreț.

Vânzătorul care îl ajuta a spus:

— Mă ocup imediat de voi, băieți. Dați o raită prin jur.

Am plecat bucuroși de acolo și am ajuns în sfârșit la raionul de încălțăminte, plin de cutii, cu mostre de pantofi așezate pe ele. Albert s-a îndreptat spre una pe care scria BUSTER BROWN. În timp ce lua pantoful de pe cutie, o voce plăcută s-a auzit în spatele nostru:

— Pot să vă ajut?

Femeia care ne zâmbea îmi amintea puțin de domnișoara Stratton — înaltă, subțire, blondă, cu trăsături comune. Ochii ei îmi păreau cam ciudați; cu unul se uita puțin aiurea. Însă aveau o expresie blândă, iar zâmbetul femeii era sincer și fermecător.

— Păi, a zis Albert. Noi... ăăă...

— Da? l-a încurajat ea.

El a privit în podea și a încercat din nou.

— N-noi...ăăă...n-noi...ăăă...

Brusc am înțeles. Oricare era povestea pe care Albert intenționase să i-o spună, nu era în stare. Nu cred că din

pricina lipsei de curaj. La naiba, îl înfruntase pe Clyde Brickman. Dacă nu era vorba de teamă, singura explicație plauzibilă era că nu o putea minți pe această femeie drăguță.

— Fratele meu are un defect de vorbire, doamnă, am intervenit eu. Se bâlbâie. E foarte neplăcut pentru el. Nu e retardat, doar are probleme de vorbire.

— Îmi pare rău, a zis ea.

— Vedeți, am spus, tata ne-a trimis să ne cumpărăm pantofi noi.

Fața i s-a luminat de dorința de a ajuta.

— Ei bine, vă pot fi de folos. Văd că vă uitați la modelul Buster Brown. Sunt niște pantofi foarte buni.

A privit în jos, ne-a văzut încălțămintea ieftină și uzată și, continuând să zâmbească, a adăugat:

— Poate doriți să vă arăt unii nu atât de scumpi.

Erau niște ghete pe o stivă de cutii care îmi atrăseseră atenția.

— Acelea ce sunt?

O altă voce a tunat în spatele nostru:

— Ghete Pershing, fiule, produse de Red Wing. Cele mai bune ghete făcute vreodată, pe cuvântul meu. I-au ajutat pe infanteriștii noștri să câștige Marele Război.

Bărbatul care îl servise pe chiorul cel fioros ni s-a alăturat.

— Făcute chiar aici, în Minnesota. De o calitate foarte bună. Te țin o veșnicie.

— Lloyd, a spus femeia, nu cred că pe băieți i-ar interesa aceste ghete.

Ochii ei s-au îndreptat din nou către pielea subțire ca hârtia a pantofilor noștri, iar bărbatul i-a înțeles aluzia.

— Avem și alte sortimente de încălțăminte din care puteți alege, a zis el vesel. La ce vă gândeați, băieți?

— Cât costă cei de la Red Wing? am întrebat.

— 5 dolari și 70 de cenți perechea. Pare scump, recunosc, dar merită fiecare ban.

— Avem 15 dolari, am spus. Dar mai trebuie să cumpărăm și alimente pentru toată săptămâna.

— 15 dolari?

Bărbatul era evident uimit, însă anticipasem această situație.

— De unde aveți voi 15 dolari?

— Tatăl lor le-a dat banii, Lloyd. După cum spune băiatul, ca să cumpere pantofi și alimente pentru toată săptămâna.

— Sunteți frați?

— Da, domnule, am răspuns.

— Cum de nu semănați deloc?

— Nici tu, Lloyd, nu semeni cu fratele tău. Nu spui mereu că tu ești cel frumos?

Bărbatul ne-a cercetat cu privirea.

— Ce aveți pe voi sunt uniforme?

— Nu, domnule, am spus. Niște doamne de la biserica din Worthington ne-au dat aceste haine. Poate că le-au primit de la vreo școală, nu știu exact. Dar sunt mult mai bune față de ce aveam înainte.

— Cum îl cheamă pe tatăl vostru?

— Clyde Stratton, am zis, alegând la repezeală primele două nume ce-mi veniseră în minte.

— N-am auzit de el, a spus bărbatul.

— Tocmai ne-am mutat în oraș. Tata a găsit de lucru la silozurile de cereale.

— Fac angajări? În perioada asta a anului?

— L-au luat pentru reparații. Tata e foarte priceput.

— Dacă a găsit de lucru zilele astea, e un norocos.

— E bine, am zis, după care mi-am luat o mină tristă. Nu știu însă cât va dura.

— Și mama voastră? a întrebat femeia.

— Nu mai avem mamă, doamnă. A murit.

— Îmi pare rău să aud asta, fiule.

— De atunci ne tot mutăm. Pantofii ăștia vechi ai noștri s-au rupt de tot.

Mi-am scos unul— nu cel în care pusesem bancnotele de cinci dolari noaptea trecută — și i-am arătat gaura. Ea s-a uitat la bărbat.

— Pantofi Hoover, a zis.

A scos bucata de carton pe care o pusesem înăuntru ca să astup găurile.

— Piele Hoover, Lloyd.

M-a privit cu o expresie de compasiune care m-a înduioșat.

— Fratele tău e doar un copil, dar vorbește numai el, i-a zis bărbatul lui Albert. Ce-ai pățit? Nu ai limbă?

— Lloyd, s-a răstit femeia. Băiatul se bâlbâie.

Mi-am luat pantoful înapoi și m-am uitat la el ca la o mortăciune.

— Tata și-a golit portofelul și ne-a spus să ne cumpărăm unii noi. Cei mai buni pe care ni-i permitem. Avem numai 15 dolari.

— Și î-încă t-t-trebuie să c-cumpărăm alimente.

Cuvintele s-au rostogolit cu greutate din gura lui Albert.

— Pentru toată săptămâna, am adăugat.

— Pantofii Buster Brown sunt 2 dolari și 75 de cenți perechea, a zis bărbatul. Vă rămâne destul pentru alimente.

— Îi prefer pe cei de la Red Wing, am spus cu atâta dorință în glas, că până și mie mi s-a făcut milă.

Albert mi-a aruncat o privire ucigătoare și am știut că îi era teamă că exageram.

— Lloyd, a spus femeia cu asprime.

Bărbatul și-a dat ochii peste cap.

— Uite cum facem, băieți. Vă dau pantofii Red Wing cu cinci dolari. Nu scot niciun profit din ei.

Albert a deschis gura și am simțit că era pe punctul să accepte, dar i-am luat-o înainte.

— Dacă ați fi de acord să ne dați trei perechi cu 15 dolari, i-am putea lua și tatei pantofi noi.

— Nu v-ar mai rămâne bani pentru mâncare, a zis femeia.

— Suntem descurcăreți, doamnă. Fratele meu se pricepe foarte bine să pescuiască în râul de lângă oraș. Eu am o praștie și nimeresc o veveriță de la zece metri. Există multe verdețuri de adunat dacă știi ce să cauți. Pantofi, însă? Nu ne putem procura singuri. Și încă ceva, știu că pentru dumneavoastră nu înseamnă nimic, dar azi e ziua de naștere a tatei. Niciodată n-am avut banii necesari ca să-i cumpărăm ceva, dar dacă i-am putea duce o pereche din ghetele acelea Pershing, ar fi cel mai frumos cadou pe care i l-am putea face.

Jur că am văzut cum ochii femeii s-au umplut de lacrimi.

— Lloyd, dacă nu le vinzi acestor băieți ghetele, o să dormi o lună întreagă în balansoarul de pe verandă.

Am părăsit orașul cărând trei cutii de pantofi noi Red Wing, plus trei perechi de șosete noi și o mică trusă de cusut pe care o adăugase femeia ca să ne cârpim găurile din șosetele cele vechi. După ce am lăsat mult în urmă ultima casă din oraș, Albert a spus:

— Habar n-aveam că știi să minți așa de frumos.

Am luat cuvintele lui ca pe un compliment și am zis:

— E un dar.

— Sau un blestem. E o femeie bună la suflet, Odie. S-a purtat amabil cu noi și tu ai înșelat-o.

Asta m-a durut, dar nu m-am lăsat:

— Imaginează-ți cum se simte acum, am spus. A ajutat trei oameni nevoiași, iar acesta e adevărul, Albert.

— Cum se va simți când își va da seama că nu există niciun Clyde Stratton care lucrează la silozurile de cereale?

— N-ai fost de niciun ajutor, am ripostat. Ăăă... părea că îți înghițiseși limba.

Albert s-a oprit și s-a întors spre mine cu o figură tristă și serioasă.

— Ascultă, Odie, ți s-au întâmplat niște lucruri rele. Știu că ar fi trebuit să te apăr mai bine. Dar nu vreau să ajungi precum... precum...

— Clyde Brickman? DiMarco? Asta crezi tu că sunt? La naiba cu tine!

M-am îndepărtat de el cât de repede am putut. Nu doar fiindcă eram mânios, ci și pentru că nu voiam să vadă cât de mult mă jignise.

— Așteaptă-mă, Odie, m-a strigat.

M-am oprit, dar nu pentru el. Sunetul unei sirene m-a făcut să mă întorc. Albert s-a oprit și el și amândoi am văzut o mașină a poliției venind în viteză spre noi pe drumul de pietriș ce ieșea din Westerville și ridicând un nor de praf cu care s-ar fi mândrit o herghelie întreagă de armăsari.

— Oh, fir-ar să fie, am spus.

— Stai liniștit, Odie. Fii calm.

Soarele de dimineață se răsfrângea pe parbriz, împiedicându-l pe polițistul de la volan să mă vadă. Am

încremenit. Puteam s-o privesc drept în ochi pe Vrăjitoarea Neagră și să-l înfrunt pe soțul ei, dar mă înspăimânta teribil un individ în uniformă cu insignă și pistol.

— Fă cu mâna, a zis Albert în timp ce polițistul se apropia. Și zâmbește.

Mi-am ridicat mâna. Brațul îmi atârna greu ca plumbul.

Mașina poliției a trecut pe lângă noi atât de repede, că n-am putut să-l văd bine pe șofer. A țâșnit pe drum, peste podul de pe râul Gilead și a gonit înainte.

Am mers până la pod și am zăbovit acolo ca să ne asigurăm că polițistul nu se întorcea și că nimeni nu era prin preajmă să ne vadă. Apoi ne-am strecurat printre copacii de lângă râu și ne-am îndreptat spre locul unde lăsasem canoea. Când am ajuns acolo, Albert și cu mine ne-am privit uluiți.

Mose și Emmy dispăruseră, la fel și canoea.

Capitolul paisprezece

Nimic, nici cele mai crunte amenințări ale lui DiMarco nu mă speriaseră mai rău decât să descopăr că Emmy și Mose dispăruseră.

— Unde sunt, Albert?

— Nu știu.

Stătea pe mal, privind în susul și în josul râului.

— Ceva i-a speriat.

— Sau i-a luat cineva.

— Și canoea? Nu cred. Sunt pe râu.

— Încotro au luat-o?

Albert cerceta locul unde ne puseserăm păturile noaptea trecută. Se învârtea în jurul copacilor, iar eu habar nu aveam ce făcea.

— Aici, a spus el în cele din urmă, îngenunchind în iarbă.

Două bețe fuseseră așezate pe pământ în formă de V, arătând către est. Era o tehnică de marcaj despre care domnul Seifert ne învățase la cercetași.

— Sunt în josul apei, a zis Albert.

Am mers de-a lungul râului, strecurându-ne cu greu printre copaci și tufișuri și cărând cutiile cu pantofii Red

Wing. Merseserăm aproape un kilometru, când am auzit-o pe Emmy strigându-ne. I-am găsit pe ea și pe Mose ascunși într-un loc unde un pârâu se vărsa în râu.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Mose a răspuns prin semne: *Copii care pescuiau.*

— Mergeau pe partea cealaltă a râului, a zis Emmy, dar nu ne-au văzut. Mose a crezut că e mai bine să plecăm.

Ne-am pus noile șosete și încălțări. M-am întors cu spatele la ceilalți și am mutat repede bancnotele de cinci dolari din pantoful vechi în gheata cea nouă. Când m-am ridicat, am simțit că pășesc pe norii pe care plutesc îngerii. Niciodată nu mă mai simțisem atât de confortabil.

Am pornit din nou pe râu și ne-am petrecut restul dimineții îndepărtându-ne și mai mult de Școala Lincoln. M-am uitat la Emmy, care, cu o expresie plictisită, își lăsa degetele să alunece prin apă și mi-a venit o idee. Am luat trusa de cusut pe care mi-o dăduse femeia cea amabilă și în care era un mic instrument de tăiat. Am dat jos trei nasturi negri de pe cămașa mea, pe care i-am cusut în formă de triunghi pe talpa uneia dintre șosetele vechi. Am scos din fața de pernă o panglică roșie ce ținuse laolaltă niște documente și am decupat din ea o formă ovală, pe care am cusut-o pe călcâiul șosetei. Am îndesat cealaltă șosetă înăuntrul acesteia până la degetul mare. La sfârșit, aveam o păpușă — doi ochi din nasturi, tot un nasture ca nas și mica panglică roșie drept gură. Era cam murdară, dar arăta destul de drăguț, date fiind împrejurările.

Mi-am pus păpușa pe mână.

— Emmy, am spus cu ceea ce credeam că era o voce ascuțită de păpușă.

Fetița s-a răsucit către mine și, când a văzut mica mea creație, s-a luminat la față de plăcere. I-am dat-o, iar

ea și-a tras-o pe mână și a vorbit cu un glas ce semăna cu un orăcăit. A botezat-o Puff, după capul moale ca puful, și toată ziua a purtat o conversație cu ea și cu noi, așa că timpul a trecut repede.

La începutul după-amiezii, am văzut turla unei biserici și un turn de apă dincolo de niște copaci ce se înșirau de-a lungul unor șine de cale ferată, undeva cam la 500 de metri spre sud de Gilead. Albert a luat bani din fața de pernă și s-a dus să cumpere mâncare pentru prânz, cină și poate chiar pentru micul dejun de a doua zi.

Emmy se așezase pe iarbă la marginea unui câmp cultivat, prefăcându-se că Puff era un leu înfometat care stătea la pândă să ne mănânce pe Mose și pe mine.

— Emmy, îți amintești ceva de azi-noapte? am întrebat eu pe un ton degajat.

— Cum adică? a zis ea distrată, potrivind-o pe Puff pe mână.

— Ții minte că mi-ai vorbit în toiul nopții?

— Nu.

A mârâit și a întins-o pe Puff spre Mose, care s-a tras înapoi, prefăcându-se înspăimântat.

— Nu-ți amintești că mi-ai dat ceva?

— N-nu.

Emmy a scuturat din cap și și-a întors întreaga atenție asupra lui Mose. Am decis să nu mai insist.

Trecurerăm pe lângă o fermă din apropiere, unde văzuserăm mai multe rufe atârnate la uscat pe o sfoară. Am luat trei dolari din fața de pernă, le-am spus lui Mose și Emmy că mă întorc repede și am luat-o în susul râului.

Lângă casa fermei m-am ascuns printre copacii de pe mal. Era acolo un hambar vechi ce avea mare nevoie de o zugrăveală. Porțiunile scorojite din pereți erau cenușii,

iar lemnul era moale și putred. Coșmelia se înclina puțin, ca un bătrân obosit. Casa era mică și nu arăta mai bine decât hambarul. Avea un coteț de păsări cu găini și pui înăuntru, ciugulind de pe jos și uneori ciupindu-se una pe alta. Pe sfoara de rufe din spatele casei erau salopete și chiloți, cămăși, unele mai mari, altele mai mici, hainele unui bărbat și ale fiului său, fără îndoială. Asta văzusem când trecuserăm pe râu.

O vreme, am stat și am privit, dar n-am zărit pe nimeni, așa că am intrat precaut în curte. Cămășile erau vechi, peticite și cârpite de mai multe ori. Am luat cu grijă două mai mari și una mai mică. Pe când o trăgeam pe ultima de pe sfoară, am dat peste o fetiță care stătea în fața mea, ivită acolo ca prin farmec. Părea de o vârstă cu Emmy, avea codițe blonde și ochi mari albaștri. Nu părea mai bine hrănită decât copiii de la Școala Lincoln. Purta o rochiță de pânză și avea picioarele goale.

— Salut, am spus.

— Acelea sunt cămășile tatei, a zis ea. Și ale lui Henry.

— Henry e fratele tău?

Fetița a încuviințat din cap.

— Ei unde sunt?

— Muncesc pentru domnul McAdams.

— Locuiește în zonă?

— Are o fermă mare în partea cealaltă a orașului Crawford. Tata avea o fermă aici, dar banca ne-a luat terenul.

— Unde e mama ta?

— Muncește în oraș. Calcă și face curat pentru doamna Drover.

— Cum te cheamă?

— Abigail. Și pe tine?

— Buck, am spus.

— Vrei să furi astea? m-a întrebat ea.

— Dimpotrivă, Abigail. Le cumpăr.

Am scos dolarii pe care îi luasem din fața de pernă și i-am prins cu un cârlig de rufe de sfoara care era prea sus ca Abigail să ajungă la ea.

— Ești bogat? m-a întrebat.

— Doar norocos. Mi-a făcut mare plăcere să te întâlnesc, Abigail, dar acum trebuie să plec.

— Te întorci la calea ferată?

— Poate. De ce?

— Pentru că de acolo vin toți cei care caută mâncare, de lucru sau un loc unde să doarmă peste noapte. Mama spune că e important să facem ce putem. Dar n-au niciodată bani.

— Ai dreptate, am zis. Mă întorc la calea ferată să văd dacă pot să prind un tren spre Sioux Falls.

— Trenurile nu opresc în Crawford.

— Poate o să fac autostopul până în următorul oraș unde opresc.

— Lincoln.

— Lincoln, atunci. La revedere, Abigail.

M-am îndepărtat, dar nu m-am dus înapoi către râu. Am mers de-a lungul drumului de pământ către locul unde acesta se unea cu șoseaua districtului, apoi am luat-o pe partea cealaltă, unde se afla calea ferată. M-am așezat pe bolovani, în mirosul de creozot care se ridica de pe linii și m-am uitat înapoi spre fermă. Era veche și dărăpănată, ponosită precum cămășile pe care le luasem, dar înțelegeam cât de îmbietoare părea pentru cineva care avea și mai puțin decât familia lui Abigail și mergea de-a lungul căii ferate ca să găsească un loc de odihnă primitor.

O vreme am înaintat în direcția orașului, apoi am traversat câmpul următor către râu. Albert se întorsese și m-a luat la rost imediat.

— Unde naiba ai fost?

— Am căutat haine de schimb pentru uniformele noastre de la Lincoln, am spus și i-am arătat mândru cămășile.

— De unde le-ai luat?

— De la o fermă în susul râului.

— Le-ai furat?

Era atât de mânios, încât am crezut că o să mă lovească.

— Nu sunt hoț. Am plătit pentru ele.

A aruncat o privire către fața de pernă.

— Cât?

— Un dolar fiecare.

Mose a ridicat uimit din sprâncene: *Pentru zdrențele astea*?

— Cui i-ai plătit? m-a întrebat Albert.

Am decis că era mai bine să nu o pomenesc pe Abigail, așa că am spus:

— Am agățat banii pe sfoara de rufe.

— Ce prostie, a pufnit el.

— Cel puțin dacă oamenii ne văd acum, nu mai arătăm ca niște fugari de la Școala Lincoln.

— Trei dolari, a spus Albert și părea gata să mă strângă de gât.

— Mi-am dat seama că oamenii aceia aveau nevoie de bani.

— Nu-mi pasă de bani. Mă îngrijorează că vor anunța autoritățile.

— Poliția va crede că am luat trenul într-o anumită direcție.

— De ce ar crede asta?

Fiindcă asta i-am zis lui Abigail, am vrut să răspund, în schimb am spus:

— Pentru că asta pare cel mai rezonabil de făcut.

Albert a clătinat din cap dezgustat.

— Haideți să plecăm. Trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult de acei trei dolari.

Albert și Mose au vâslit din greu, iar eu am stat cu Emmy în mijlocul bărcii, supărat. Mi se părea că orice făceam nu era îndeajuns pentru Albert. Foarte bine, mi-am spus, la naiba cu el! I-am sfredelit ceafa cu privirea, imaginându-mi zeci de scenarii în care o dădea în bară rău de tot, eu îl salvam și, în final, își dădea seama ce norocos era să mă aibă ca frate.

Spre seară, norii au început să se adune dinspre vest și fulgerele luminau orizontul. Emmy privea speriată cerul amenințător.

— Trebuie să găsim un loc unde să înnoptăm, i-am spus în cele din urmă lui Albert.

Mose a lovit ușor apa cu vâsla ca să ne atragă atenția. A arătat cu degetul către malul sudic al râului și a spus: *O livadă.*

Dincolo de copacii de pe mal se întindea o priveliște familiară — coroanele unor meri, întocmai ca în mica livadă de la ferma Frost. Erau verde-închis în lumina slabă și păreau să ne îmbie să ne adăpostim lângă trunchiurile lor.

— Poate dormim acolo, am zis.

— Hai să vedem, a răspuns Albert. Voi doi rămâneți aici, a adăugat și i-a făcut semn lui Mose să-l urmeze.

Când am rămas singuri, Emmy s-a uitat la meri cu tristețe.

— Mi-e dor de mama.

— Știu.

— Ție ți-e vreodată dor de mama ta, Odie?

— Uneori, am zis. A trecut însă mult timp de când am pierdut-o.

Emmy a scotocit prin salopetă și a scos fotografia pe care o salvasem din ruinele fermei, a studiat-o, după care m-a privit în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

— O să-mi fie mereu dor de ea, Odie? Tot timpul o să doară?

— Presupun că o să-ți fie întotdeauna dor de ea, Emmy. Dar nu doare veșnic.

Puteam să aud bubuitul tunetului în depărtare și simțeam mirosul ploii adus de vânt. Albert și Mose s-au întors în cele din urmă.

— De cealaltă parte a livezii sunt o casă și un hambar, a spus Albert. Mai e o grădină mare cu o magazie veche cu unelte agricole. Magazia e mică și s-ar putea să plouă prin ea, dar nu e încuiată și vom avea un acoperiș deasupra capului. Am putea dormi acolo noaptea asta și plecăm dimineața devreme înainte să se trezească cei de la fermă.

Cerul a fost despicat de un fulger la mică distanță spre vest, urmat la câteva secunde de bubuitul tunetului. Am simțit căzând primii stropi mari de ploaie. N-aveam prea mult timp să ne hotărâm. Ne-am adunat lucrurile, am ascuns canoea și vâslele în tufișurile dese de pe mal și am alergat prin livadă către magazia din cealaltă parte.

Am zărit casa, o formă simplă întunecată, cu o lumină slabă la una dintre ferestre. Magazia nu era prea mare, cel puțin nu precum cea a lui Hector Bledsoe de la ferma de lângă Lincoln. Ca multe dintre construcțiile pe care le văzusem, avea nevoie de reparații. Ne-am ascuns

acolo exact când norii s-au rupt și a început să toarne cu găleata. Fulgera deasupra noastră și vântul șuiera prin găurile din lemnul vechi. Emmy se agățase de mine și de Mose, făcându-se tot mai mică.

Era evident că magazia nu mai fusese folosită de mult. Înăuntru nu se vedeau unelte și mirosea a mucegai și a lemn putred. Podeaua era murdară, dar cel puțin era uscată și măcar ne aflam la adăpost de vremea rea.

Când furtuna s-a potolit într-un sfârșit, cerul s-a limpezit aproape imediat. Luna plină a răsărit și raze mari de lumină au pătruns prin ferestrele magaziei, căzând pe podeaua murdară. Albert a scos proviziile pe care le cumpărase în dimineața aceea ca să ne potolim foamea. În cele din urmă, istoviți după o zi lungă, ne-am întins să dormim fără ca Emmy să ceară să i se mai spună o poveste. O ținea însă pe Puff pe mână și o mângâia blând pe obraz.

Supărarea îmi trecuse, ca întotdeauna. Stând întins pe pătură lângă Albert, eram fericit că era fratele meu, deși nu aveam nici cea mai mică intenție să i-o spun. Nu-l înțelegeam întotdeauna și îmi dădeam seama că adesea nici el nu mă înțelegea pe mine, dar inima nu judecă limpede. Îmi iubeam foarte mult fratele și am adormit bucuros în tovărășia lui.

Noaptea, Emmy a avut una dintre crizele ei. Am auzit-o și m-am trezit imediat. Zăcea în lumina lunii, zvârcolindu-se cu fălcile încleștate și ochii dați peste cap; fiecare mușchi îi tremura.

Albert, Mose și cu mine mai văzuserăm o astfel de criză la ferma Frost, la câteva luni după accidentul care îi omorâse tatăl și din cauza căruia Emmy fusese în comă. Când și-a recăpătat cunoștința, toți au crezut că se

făcuse bine. Câteva săptămâni mai târziu însă, după ce am văzut-o prăbușindu-se în curtea fermei și începând să tremure ca și cum era posedată de un demon, doamna Frost a fost obligată să ne spună adevărul. De la accident, Emmy avusese de câteva ori aceste crize care semănau cu niște convulsii epileptice, însă doctorii o asiguraseră că nu era vorba de așa ceva. De fapt, nu aveau nicio explicație. Crizele nu păreau să-i facă deloc rău lui Emmy și, după ce se terminau, se simțea bine și nu-și mai amintea nimic. Doamna Frost nu vrusese ca aceste informații să fie cunoscute și ne rugase să păstrăm tăcerea. Din câte știam, nimeni de la Școala Lincoln nu avea habar despre starea lui Emmy. M-am gândit că dacă Vrăjitoarea Neagră ar fi aflat, n-ar mai fi vrut să o adopte.

Albert a ținut-o pe Emmy în brațe până când criza a trecut și fetița a deschis ochii. Părea confuză și a spus cu glas răgușit:

— El nu e mort, Odie. Nu e mort.

— Cine nu e mort? am întrebat.

Însă Emmy a închis ochii imediat și a adormit din nou. Am învelit-o în pătură și am culcat-o.

Mose a zis prin semne: *Un vis urât.*

Era cea mai plauzibilă explicație și m-am întrebat dacă visul fusese despre DiMarco, iar partea urâtă din vis zisese că bărbatul nu murise. Nu voiam să fiu un ucigaș, dar nici nu voiam ca DiMarco să se întoarcă pe lumea asta.

Am adormit din nou cu toții.

În dimineața următoare, o voce aspră ne-a trezit:

— Intruși.

M-am ridicat pe dată în capul oaselor împreună cu Albert și Mose. Micuța Emmy părea să nu fi auzit.

— Intruși blestemați. Ieșiți de acolo, băieți.

Bărbatul era înalt, mătăhălos și ținea o pușcă în mână. Fața lui avea trăsături dure ca un diamant, ca o piatră tăiată în unghiuri ascuțite. Pe un ochi avea un petic negru. Cu celălalt ochi se uita fix la noi. L-am recunoscut pe bărbatul care cumpărase un ceas deșteptător din magazinul universal din Westerville cu o zi înainte.

Albert, Mose și cu mine am sărit în picioare, dar micuța Emmy s-a trezit mai lent, probabil din cauza crizei de peste noapte. S-a ridicat în capul oaselor și s-a frecat la ochi. Când a zărit-o, bărbatul s-a holbat la ea de parcă vedea o fantomă.

— Să fiu al naibii, a zis.

Capitolul cincisprezece

Fiorosul a luat fața de pernă care conținea toată averea noastră.

— În șopron, a spus el, agitând pușca spre construcția dărăpănată.

Cine se poate pune cu o pușcă? Am ieșit unul după altul din magazie și am pornit împreună înaintea lui. Eu o țineam de o mână pe micuța Emmy, iar Mose, de cealaltă. Albert mergea în față și, ca oile la tăiere, l-am urmat în șopronul întunecat.

Înăuntru se găsea un vechi camion Ford negru cu platformă, genul de vehicul pe care îl avuseseră părinții lui Emmy și pe care tornada îl răsturnase. Mirosea a fân, deși se vedeau numai câteva baloturi. O mulțime de unelte pentru grădinărit atârnau pe peretele din față, iar cele pentru casă erau agățate pe un stativ deasupra unei mese de lucru. Într-un colț erau mai multe grătare de lemn așezate unul peste altul, într-un teanc mai înalt decât un stat de om. De-a lungul peretelui din spate se vedea ceea ce păruse a fi o presă mare pentru cidru. Ai fi zis că cineva o făcuse bucăți cu un baros într-un acces de mânie. Bărbatul ne-a arătat cu degetul un colț al șopronului

în care se găsea o despărțitură pătrată, un spațiu despre care am bănuit, văzând frâiele și harnașamentele atârnate acolo, că fusese o încăpere pentru înhămat caii.

Am intrat unul după altul. De îndată ce am fost înăuntru, bărbatul a înșfăcat-o pe Emmy și a tras-o deoparte. Mose s-a repezit spre ea, dar bărbatul a înălțat țeava puștii și l-a lovit pe Mose cu putere în obrazul stâng, iar acesta s-a prăbușit. M-am repezit și eu la Emmy, însă Albert m-a tras de gulerul cămășii.

— N-o să-i fac rău, a zis bărbatul. Doar dacă încercați să fugiți.

A închis ușa și am auzit cum a tras zăvorul. Apoi am auzit-o pe Emmy plângând pe când el o ducea de acolo.

Albert a îngenuncheat deasupra lui Mose, care nu se mișca. S-a aplecat și i-a ridicat puțin capul ca să asculte.

— Încă respiră, a spus el.

— Ce o să-i facă lui Emmy?

Eram gata să dărâm pereții, să ies și să fac tot posibilul ca să o salvez.

— O să cheme șeriful, presupun, a zis Albert.

S-a așezat lângă Mose și nu cred că l-am mai văzut vreodată atât de trist.

Mose a scos un sunet și și-a rotit capul, deschizând încet ochii. A clipit de câteva ori, apoi și-a adus aminte și s-a ridicat în capul oaselor, privind disperat în jur.

Unde e Emmy? a întrebat el prin semne.

— Fiorosul cel chior a luat-o cu el, am spus.

— Fiorosul? a repetat Albert.

N-am stat să-i explic.

— Trebuie să o salvăm și să plecăm de aici.

Albert a cercetat cu atenție mica încăpere pentru înhămat caii. Nu exista nicio fereastră și, deși construcția

era veche și prost întreținută, bârnele care o înconjurau păreau solide.

— Ai vreo idee, Odie?

Nu era curios să afle răspunsul meu. Doar voia să-mi arate cât de prost eram.

Am izbit cu piciorul în pereți cu noile mele ghete Red Wing. Am stârnit puțin praf, dar asta a fost tot. Mose s-a ridicat și, lăsându-și un umăr în jos, a alergat spre ușă și s-a izbit de ea, după care a venit înapoi. Și-a frecat brațul, apoi s-a atins încet pe fața care deja i se umfla din pricina loviturii cu patul puștii.

— O să stăm aici și o să-i lăsăm să ne ducă înapoi la Școala Lincoln? am întrebat.

— Chiar dacă am ieși, ai abandona-o pe Emmy?

Vocea liniștită a lui Albert și logica întrebării sale mă înfuriau și mai tare.

— Dacă am ieși, l-am putea ataca. Noi trei l-am doborî.

— Și pușca lui?

— Nu putem să nu facem nimic.

— În acest moment, Odie, nu avem altă opțiune.

Albert a luat un pai de pe jos și l-a aruncat.

Stăteam tăcuți de multă vreme, cu spatele lipit de perete, când am auzit că se trage zăvorul și ușa se deschide. Fiorosul cel chior stătea în prag, cu pușca pregătită.

— Afară, a zis el și s-a dat la o parte.

Ne-am ridicat și am ieșit. Așteptam ocazia potrivită să mă arunc asupra lui și să-l dobor. Sau cel puțin să conduc ofensiva, urmat de Albert și de Mose, toți trei copleșindu-l. Dar s-a ținut la distanță, cu pușca ațintită asupra noastră și nu aveam cum să ajungem la el fără să ne împuște. Eram sigur că un om atât de rău n-ar ezita să apese pe trăgaci.

— Tu, i-a spus lui Mose, ia una din coasele alea. Tu, ia scara, i-a zis lui Albert. Iar tu, băiete, ia foarfeca pentru crengi și ferăstrăul pentru curățat copacii.

L-am ascultat, iar el ne-a făcut semn să-l urmăm afară.

— Unde e Emmy? am întrebat.

— Emmaline e bine. Dacă vreți să nu pățească nimic, faceți cum vă spun.

Ne-a condus la marginea livezii, care era foarte neîngrijită. Iarba crescuse înaltă printre pomi. Crengile erau încâlcite. Mere timpurii atârnau ca niște clopoței verzi pe ele. Muncisem în livada familiei Frost câțiva ani și puteam să-mi dau seama că, lăsate necurățate, crengile aveau să se rupă în cele din urmă din cauza greutății fructelor. Știam de asemenea că o curățare atentă ar îmbunătăți calitatea roadelor.

— Tu, i-a spus el lui Mose, du-te la capătul acela și cosește toată iarba dintre pomi. Înaintezi prin livadă rând cu rând. Dacă fugi, o să le trag o bătaie soră cu moartea ăstora doi și odorului vostru, Emmaline. Ai înțeles?

Mose a încuviințat din cap. Ne-a aruncat o privire neajutorată și s-a pus pe treabă.

— Tu, i-a zis bărbatul lui Albert, pune scara și ia foarfeca de la băiat.

Albert a făcut întocmai, iar chiorul a continuat:

— Taie unde îți arăt. Tu, băiete, adună tot ce cade pe pământ și aruncă în spatele șopronului, lângă grămada aia de gunoi. O vezi?

Am văzut-o și am aprobat din cap. După care m-am pus pe treabă.

Pom cu pom, Albert a curățat toate crengile de prisos. Începea la nivelul solului, după care așeza scara pe care

i-o țineam eu. Din când în când adunam crengile căzute și le puneam unele peste altele în spatele șopronului. Eram familiarizați cu lucruri de felul ăsta de la soții Frost. Dar să ajutăm în livada ce aparținuse părinților lui Emmy nu fusese niciodată greu și nu se compara cu munca asta. Soții Frost nu ne amenințaseră niciodată cu pușca. Bărbatul o ținea la îndoitura brațului în timp ce îi dădea instrucțiuni lui Albert și ochiul lui sănătos părea să supravegheze toată activitatea din livadă.

Soarele a urcat sus pe cer. Aerul era umed și eram leoarcă de sudoare. În sfârșit, după câteva ore, am spus:

— N-o să-ți fim de niciun ajutor dacă murim de sete.

Bărbatul s-a gândit puțin.

— E o cișmea între casă și cotețul păsărilor. Ar trebui să găsești o găleată de lemn acolo. Umple-o și adu-o aici. Și să știi că fata va avea de suferit dacă te gândești să faci vreo prostie.

Am găsit cișmeaua și am băut pe săturate, ascultând păsările cotcodăcind în spatele cotețului. Am umplut găleata, apoi am cercetat casa. Avea două etaje, dar cel de sus era mic, părea mai curând un pod. Nu erau prea multe locuri unde ar fi putut să o ascundă pe Emmy. M-am gândit să mă strecor înăuntru și să o caut. Și după aceea? Emmy și cu mine puteam scăpa, dar însemna să-i părăsim pe Albert și pe Mose, și Dumnezeu știe ce le-ar fi făcut chiorul cel ticălos.

Am cărat găleata înapoi în livadă și bărbatul i-a dat voie lui Albert să bea din ea. Apoi m-a pus să-i duc găleata lui Mose.

E ca la ferma Frost, a zis el prin semne după ce a băut pe săturate.

— Doar că acolo ne făcea plăcere, am spus.

Mose și-a șters sudoarea de pe frunte. *O să ne predea la poliție?* a întrebat el.

— Cred că nu înainte să-i facem toată treaba de care are nevoie.

Mose s-a uitat la șirurile de pomi din livadă. *O să dureze mult.*

La prânz nu ne-a dat nimic de mâncare și am muncit până ce soarele a coborât pe cer. Chiar și Bledsoe fusese mai îngăduitor. Când fiorosul ne-a dus înapoi la șopron, grămada de crengi tăiate era imensă, aproape la fel de mare precum cea de gunoi de lângă ea. M-am prăbușit pe podeaua murdară, simțind că mă dor toți mușchii.

Fără niciun cuvânt, bărbatul ne-a încuiat înăuntru.

— Oamenii flămânzi muncesc prost! a strigat Albert în direcția lui.

Murdăria de pe podea mi se lipea de pielea transpirată.

— E mai rău decât pe fâneață.

Mose a spus prin semne: *Sunt îngrijorat din cauza lui Emmy. Fetița e bine, nu-i așa?*

— Ne-a chinuit pe noi toată ziua, am zis. N-a avut timp să-i facă rău lui Emmy.

Mose s-a ridicat și a început să meargă de-a lungul pereților, apăsând fiecare scândură. *O să ieșim de aici*, a spus el. *Nu știu cum, dar o să ieșim.*

— Și o s-o luăm pe Emmy cu noi, am zis.

Nu plecăm nicăieri fără Emmy, a hotărât el.

Lumina înserării se strecura înăuntru prin micile găuri din pereți. Hotărârea lui Mose de a ne elibera era ca un leac și m-am simțit mai bine. Mi-am scos muzicuța, gândindu-mă că, dacă tot nu mâncam, cel puțin ne puteam oferi o mică alinare.

Am început să cânt una dintre melodiile mele favorite, „Old Joe Clark". Era o muzică veselă, iar Mose a bătut din palme în ritmul cântecului. După care am trecut la un ragtime scurt și tocmai mă lansam în „Sweet Betsy from Pike", când zăvorul a fost tras și ușa s-a deschis, iar în pragul ei stătea Emmy. Ținea un castron mare în brațe. Am simțit mirosul de cartofi copți și mi-am dat seama că mi-era atât de foame, încât senzația era aproape dureroasă. Fiorosul stătea în spatele ei cu nelipsita-i pușcă.

— Mâncarea, a spus el și a împins-o pe Emmy în față.

După ce flămânzisem toată ziua, chiar și dacă în castron n-ar fi fost decât lături, tot eram gata să mă îndop. Am început să înfulecăm apucând cartofii cu degetele noastre murdare. Erau surprinzător de gustoși, fiind amestecați cu bucățele de costiță sărată de porc și ceapă. Fiorosul i-a zis lui Emmy să ne dea o sticlă cu apă ca să înghițim mai bine. A tras un balot de fân, l-a pus chiar la intrarea în încăpere și s-a așezat, cu Emmy lângă el. În timp ce ne privea cum mâncam, a scos o sticlă de jumătate de litru plină cu un lichid incolor din buzunarul salopetei și a băut din ea. Am fost sigur că nu era apă.

După ce am terminat cartofii, Emmy a luat castronul înapoi și bărbatul a obligat-o să se așeze lângă el din nou. Se întuneca, așa că a coborât un felinar cu gaz de pe perete, l-a aprins și l-a pus pe podea lângă balotul de fân.

— Cine cânta la muzicuță? a întrebat.

— Eu, am răspuns.

— Știi „Red River Valley"?

— Sigur că da.

— Cântă.

Am interpretat melodia și, în șopronul întunecat, luminat numai de strălucirea slabă a felinarului, notele

emoționante ale baladei coborau asupra noastră ca un giulgiu greu de tristețe. O mare tulburare l-a cuprins pe fioros. Se citea asta în ochiul lui sănătos în timp ce se uita fix la peretele încăperii, de parcă zărea acolo ceva ce ochii mei nu puteau desluși. Se vedea și în felul absent în care bea lichidul incolor din sticlă.

Când am terminat, a spus:

— Mai cântă o dată.

De data aceasta l-am urmărit mai atent și mi-am dat seama că alcoolul avea un efect puternic asupra lui. M-am gândit să continui să cânt melodia aceea până termina băutura și apoi să-l atac. Ținea pușca în poală, dar reflexele unui om care a băut mult sunt imprevizibile. Poate din cauza acestor gânduri n-am interpretat melodia cu aceeași pasiune ca prima dată, fiindcă bărbatul a strigat brusc:

— Oprește-te!

A pus dopul la sticlă și s-a ridicat să plece.

— O să ne lași să dormim pe o podea de pământ? a întrebat Albert.

Fiorosul a rămas pe gânduri. Am văzut că se clătina și m-am gândit să-l atac. Probabil că Albert mi-a ghicit intenția, fiindcă m-a strâns de braț.

— Am putea să împrăștiem fânul ăla pe jos, a spus el.

Bărbatul a dat din cap către Mose, care s-a ridicat și a tras balotul în încăpere. Apoi bărbatul a ieșit și a încuiat ușa, lăsându-ne pe întuneric.

— Noapte bună, Emmy, am strigat.

— Noapte bună, a strigat la rândul ei.

Am desfăcut balotul, am împrăștiat fânul și ne-am culcat. Datorită pereților și podelei de pământ acoperite cu un strat subțire de paie, cu o ușă zăvorâtă care ne ținea

prizonieri înăuntru, totul părea extrem de familiar. Era ca și cum mă întorsesem în camera tăcută. N-am închis ochii imediat. Nu fiindcă n-aș fi fost obosit. Mă gândeam.

Fiorosul fusese din cale-afară de tulburat de muzica pe care o interpretasem. Când cineva cere un anumit cântec, de obicei este fiindcă are o însemnătate deosebită pentru el. Melodiile triste erau îndeobște pline de înțeles. Ceva i se întâmplase bărbatului, ceva îl făcuse să sufere. Dar îl și mâniase, pentru că mă întrerupsese când începusem a doua oară cântecul. Nu știam prea multe despre viață atunci, dar un lucru știu acum: când un bărbat suferă foarte tare, e de obicei din cauza unei femei.

Capitolul șaisprezece

În noaptea aceea, Mose a plâns.

M-au trezit suspinele lui triste și m-am ridicat în capul oaselor. Încăperea era luminată de razele lunii care se strecurau printre scânduri. Am văzut că nici Albert nu dormea, ci stătea cu spatele sprijinit de perete.

La Școala Lincoln copiii plângeau adesea noaptea. Uneori era din cauza unui coșmar. Alteori erau treji de-a binelea și plângeau în hohote din cauza unei suferințe. Mulți veneau la școală deja traumatizați. Pentru alții, grozăviile ce li se întâmplau după ce soseau erau îndeajuns ca să le dea coșmaruri pe viață. Mose era cel mai robust, mai puternic și mai vânjos copil pe care îl știam, precum și cel mai plăcut. Nu se plângea niciodată de nimic, nicio îndatorire nu era prea grea pentru el. Uneori însă, noaptea, vărsa lacrimi amare și nici nu-și dădea seama de asta. Am încercat în mai multe rânduri să-l trezim din visele îngrozitoare care îl chinuiau, dar când deschidea ochii, plânsul se oprea imediat și părea să nu aibă habar ce visase. De câte ori îl lăsam să plângă, dimineața pretindea că nu mai ține minte nimic.

Ducem cu noi ceea ce ni s-a întâmplat. Majoritatea ne străduim din răsputeri să ținem minte binele și să uităm restul. Dar uneori în sufletul nostru, într-un loc unde voința creierului nu pătrunde sau nu vrea să pătrundă, răul persistă și calea cea mai directă către el este prin visele noastre.

Să-l trezim? i-am făcut semn lui Albert.

El a scuturat din cap.

M-am gândit la Emmy. Plângea oare și ea în hohote acum? Din cauza a ceea ce văzusem chiar eu la școală și din cauza poveștilor auzite de la alți copii care veneau de la alte școli despre fapte inimaginabile, îmi dădeam seama ce-i putea face un adult unui copil neajutorat. Ce fel de om era fiorosul? Dacă aș fi crezut într-un Dumnezeu al dreptății, un Dumnezeu al milei, m-aș fi rugat. Dar credeam într-un Dumnezeu diferit acum, Dumnezeul Tornadă, și știam că era surd la strigătele celor în suferință. Așa că am ascultat multă vreme suspinele lui Mose, care îmi rupeau inima. M-am gândit și la criza lui Emmy de noaptea trecută, ca și la situația ei și a noastră de acum. Toate speranțele luminoase pe care le avusesem cu doar două zile înainte, când porniserăm pe Gilead în căutarea unui nou ținut și a unei noi vieți, păreau că se destrămaseră.

Dimineața ne-am început munca fără să mâncăm și am continuat cu aceleași îndatoriri grele ca în ziua precedentă. Mose mânuia coasa, tăind iarba din livadă. Albert curăța pomii, urmând instrucțiunile bărbatului. Eu adunam crengile tăiate și le așezam în spatele șopronului. Am văzut că în grămada de gunoi se găseau, printre altele, o mulțime de sticle de băutură de jumătate de litru goale. Fiorosului îi plăcea alcoolul. M-am gândit că asta explica starea în care se găsea livada și aspectul general al fermei.

La jumătatea dimineții un zgomot de claxon s-a auzit dinspre casă.

— Continuați-vă munca, băieți, a spus bărbatul. Dacă încercați să fugiți, micuța Emmaline va avea de suferit. Ați înțeles?

— Da, domnule, a răspuns Albert.

Bărbatul a pornit prin livadă. L-am lăsat să o ia înainte, apoi am aruncat pe jos crengile tăiate pe care le adunasem și am luat-o după el.

— Unde te duci? m-a întrebat Albert.

— Să văd ce se întâmplă.

— Vino înapoi, s-a răstit el.

Nu i-am dat atenție. M-am furișat după pomi către casă, ascunzându-mă pe sub crengile mari. M-am oprit când am văzut o mașină de poliție parcată între șopron și fermă. Un bărbat în uniformă kaki stătea cu spatele la livadă și la Fioros, care traversa curtea prin fața cotețului pentru păsări. Acestea au început să cotcodăcească tare și polițistul s-a răsucit. Era solid, avea o figură de nordic, cu fața arsă de soare.

— Ah, iată-te, Jack. Unde erai? l-a salutat el.

— Curățam pomii în livadă.

— Cu pușca?

— E pentru coioți, a răspuns bărbatul. Ce dorești?

— Avertizez lumea. Ai auzit de fata răpită?

— Am citit în ziar. I-am văzut poza. E drăguță. Mi-a amintit mult de Sophie.

— Barajele poliției n-au dat niciun rezultat. Credem că derbedeii care au răpit-o merg pe jos și sunt încă în zonă. Niște oameni din Lamberton au anunțat că cineva le-a luat cămășile de pe sfoară ieri.

— Le-a furat?

Polițistul a scuturat din cap.

— A lăsat niște bani, ceea ce ne-a făcut să credem că e unul dintre cei pe care îi căutăm. Iar banii sunt din suma pe care au luat-o când au răpit-o.

— Ai o descriere a lor?

— Nu, doar o fetiță era acasă și n-a putut să ne spună prea multe. Cred că a fost norocoasă, având în vedere că era singură. Mult mai norocoasă decât Emmaline Frost. Bănuim că cei care au răpit-o fug de-a lungul căii ferate. Ascultă, Jack, sunt înarmați și periculoși. Dacă îi găsim, ordinele șerifului Warford sunt mai întâi să tragem și pe urmă să punem întrebări. Aș ține pușca aceea la îndemână dacă aș fi în locul tău.

— Asta e tot?

— Dacă vezi ceva, dă-ne de veste.

Fiorosul a aprobat din cap.

Polițistul a cercetat casa, hambarul, cotețul păsărilor.

— Ai vești de la Aggie și Sophie?

— Cred că mai ai de anunțat și alți oameni.

— Foarte bine, atunci.

Polițistul s-a întors la mașină și a luat-o din loc de-a lungul aleii, printre meri.

M-am înapoiat repede în livadă, unde Albert coborâse de pe scară.

— Cine claxona? m-a întrebat.

— Un polițist. L-a avertizat pe Jack despre noi.

— Jack? Așa îl cheamă?

A privit în direcția casei și a șopronului.

— I-a spus ceva polițistului?

— Nu, nimic. E de bine, nu-i așa?

Albert a dat din umeri.

— Cine știe?

— Polițistul a spus că ordinele șerifului sunt mai întâi să tragă și după aceea să pună întrebări. Doamne, toată lumea ne vânează.

— Ai văzut-o pe Emmy?

— Nu.

— Uite-l că vine.

Albert s-a urcat la loc pe scară.

Toată dimineața m-am gândit la motivul pentru care Fiorosul păstrase tăcerea în privința noastră și mi-am zis că planul lui era să ne folosească până când terminam munca și apoi să ne predea. Poate că între timp se stabilea și o recompensă. Și m-am tot întrebat: *Cine sunt Aggie și Sophie?*

Am trudit ziua întreagă, bând numai apă din găleată. Soarele coborâse pe cer, când bărbatul ne-a oprit în cele din urmă și ne-a condus înapoi în șopron. Ne-am întins pe jos istoviți, înfometați și abătuți, iar eu eram sigur acum că planul lui nu era să ne predea autorităților, ci să ne omoare prin muncă.

— Albert, am spus, cât cereați tu, Volz și Brickman pentru o sticlă de jumătate de litru de alcool de contrabandă?

Fratele meu zăcea pe rogojina subțire și și-a întors obosit capul către mine.

— Ce mai contează?

— Cât?

— Când era numai el singur, Herman îl vindea cu 75 de cenți jumătatea de litru. Brickman urma să vândă toată noua cantitate cu un dolar sticla. La ce te gândești, Odie?

— La nimic, am zis, fiindcă nu-mi făcusem încă un plan.

O oră mai târziu, zăvorul de la ușă a fost tras și Fiorosul stătea în prag cu Emmy. Ea nu mai purta salopeta cu care

era îmbrăcată când fugiserăm de la Școala Lincoln. Avea acum o rochie drăguță verde.

I-am făcut semn repede: *Ești bine*?

A încuviințat din cap, dar n-a putut să-mi răspundă din cauza castronului mare pe care îl căra în brațe.

— Pune-le mâncarea jos, fato, i-a poruncit bărbatul.

Când Emmy a așezat castronul, am văzut că era plin cu omletă amestecată tot cu cartofi copți, așa cum mâncaserăm cu o seară înainte. Emmy a căutat în buzunarul rochiei, a scos trei linguri și ne-a întins fiecăruia câte una. Am început să înfulecăm imediat.

— Ai de gând să-i dai de mâncare? am întrebat după ce am luat o înghițitură.

— A mâncat de seară.

— Frumoasă rochie, am spus.

Bărbatul s-a uitat urât la mine, ca și cum îi adresasem cele mai insultătoare cuvinte din lume și m-am temut că o să mă lovească peste față cu pușca așa cum făcuse cu Mose.

— Voia doar să spună că arată fericită, a zis Albert.

Bărbatul s-a relaxat. A scos o sticlă de jumătate de litru din buzunarul de la spate al salopetei și a sorbit din ea. În timp ce făcea asta, mâna în care ținea pușca i-a fost câteva clipe ocupată.

Îl atacăm? a întrebat Mose prin semne.

Eram însă prea nerăbdători să mâncăm, iar bărbatul a pus din nou dopul la sticlă și a spus:

— Ce sunt semnele astea?

— Nu poate vorbi, am zis.

— De ce? E retardat?

Era un cuvânt pe care îl uram. Știam ce înseamnă, dar întotdeauna îl percepusem ca pe o insultă.

— Cineva i-a tăiat limba, am spus.

— Cine?

— Nu știe. S-a întâmplat când era mic.

Atunci bărbatul a zis ceva care m-a luat prin surprindere.

— Oricine face asta unui copil trebuie biciuit și spânzurat.

Când am terminat ouăle și cartofii, Emmy a luat castronul cu lingurile și, așa cum făcuse cu o seară înainte, bărbatul a așezat un balot de fân în fața ușii, a aprins un felinar și mi-a poruncit:

— Cântă la muzicuță, băiete.

— „Red River Valley"?

— Ceva mai vesel.

Am cântat „Camptown Races", o melodie săltăreață. Am continuat cu altele tradiționale. În timp ce cântam, bărbatul a băut de mai multe ori din sticlă și curând bătea din picior în ritmul melodiilor. Trăiam din nou magia muzicii. Acest om fusese aspru cu noi, nu zâmbise deloc de când stăteam cu el, însă muzica găsise o cale să se strecoare sub acea carapace dură și amară și să atingă o coardă mai blândă și mai umană din el.

Când am terminat ultimul cântec, bărbatul a cântărit din priviri sticla care era aproape goală și i-a pus dopul. Mi-am dat seama că voia să încheie seara.

— Cât ai plătit pentru alcoolul ăla de contrabandă? am întrebat.

Ochiul lui sănătos m-a studiat bănuitor.

— 75 de cenți? Un dolar?

— Un dolar și 20 de cenți, a spus el în cele din urmă.

— E bun?

— E ca și cum ai bea benzină.

Am șters saliva de pe muzicuță și am pus instrumentul la loc în buzunarul de la cămașă.

— Știu cum să-ți fac rost de cea mai bună băutură din porumb pe care ai băut-o vreodată, am zis. Și n-o să te coste nimic.

Capitolul șaptesprezece

Dimineața următoare Fiorosul ne-a dus pe Mose și pe mine în livadă să muncim și a plecat cu Albert luând camionul. Ne-a amenințat că ne predă șerifului dacă îl supăram în vreun fel. De îndată ce a plecat, am lăsat jos grebla, i-am spus lui Mose să continue să cosească și m-am pregătit să plec.

Mose m-a apucat de braț și m-a întrebat prin semne: *Ce faci?*

— Mă duc s-o găsesc pe Emmy, am zis.

A clătinat din cap. *O să-i facă rău,* a spus el. *Și ție.*

— Vreau să mă asigur că e bine. Tu însă trebuie să continui să muncești sau va vedea că te-ai lenevit.

A scuturat din cap cu putere.

— Mose, trebuie să știm ce se întâmplă cu Emmy. Dacă vrem să scăpăm de aici, e nevoie să aflăm tot ce putem despre el.

Dacă se întoarce? a întrebat Mose. *Și te prinde?*

Am dat cu piciorul în găleată și toată apa s-a vărsat.

— O să-i spun că m-am dus s-o umplu.

Mi-am dat seama că nu era încântat și probabil nici foarte convins, dar în cele din urmă a cedat.

Poarta casei era încuiată, dar ferestrele erau ridicate, iar bărbatul nu se obosise să blocheze obloanele, așa că m-am strecurat înăuntru cu ușurință. Mă așteptam ca locul să arate ca o cocină, dar am fost uimit cât de îngrijit era. Am bănuit că așa cum noi munceam în livadă, Emmy fusese pusă la treabă înăuntru. Camera cea mare avea în centru o sobă de fier, principala sursă de căldură a casei iarna. M-am oprit într-un colț al bucătăriei lângă o masă și trei scaune. O canapea împărțea spațiul între camera cea mare și un salonaș în care erau alte scaune vechi tapițate. Între ele, pe o masă al cărei lustru era uzat până aproape de lemn, se afla ceea ce în acele zile se chema un radio cu tranzistori, care difuza emisiuni pentru fermieri. Herman Volz avea unul în atelierul de tâmplărie și ne lăsa să ascultăm muzică în timp ce lucram. Existase unul și în casa Frost și, uneori, după ce ne terminam treburile, doamna Frost ne lăsa să ascultăm emisiuni precum *Death Valley Days* sau *The Eveready Hour* sau *The Guy Lombardo Show* cu Burns și Allen.

Se putea ieși din camera mare pe două uși. Am încercat-o pe prima. Înăuntru era un dormitor cu mobilă puțină — un pat nefăcut, un scrin, o chiuvetă cu un lighean mare emailat și o lamă de ras, iar deasupra pe perete atârna o oglindă rotundă, simplă. Pe scrin se afla o fotografie într-o ramă frumoasă de lemn. În ea erau Fiorosul și o femeie, stând unul lângă altul pe canapeaua din camera alăturată. Ghemuită în poala bărbatului era o fetiță cu codițe, cam de vârsta lui Emmy, și care semăna foarte mult cu ea. Bărbatul și femeia erau solemni, dar fetița zâmbea.

Am încercat ușa de la cea de-a doua cameră: era încuiată. Am îngenuncheat și m-am uitat pe gaura cheii, dar nu am văzut prea multe.

— Emmy? am spus încet.

La început nu am deslușit nimic, apoi s-a auzit un fâșâit ca acela pe care îl făceau lăbuțele lui Faria când alerga pe podeaua din camera tăcută.

— Odie? a răsunat vocea lui Emmy de cealaltă parte a ușii.

— Ești bine?

— Scoate-mă de aici, Odie.

— Așteaptă o clipă.

Broasca unei uși era ușor de spart. Am scotocit prin sertarele din bucătărie, am găsit un cui lung și o bucată de sârmă pe care am îndoit-o la un capăt. Am introdus cuiul, apoi sârma îndoită și am deschis ușa imediat. Emmy a țâșnit afară și m-a îmbrățișat. Încă purta rochia din ziua trecută.

— Ți-a făcut rău? am întrebat.

— Nu, dar nu vreau să stau aici. Putem pleca?

— Nu încă, Emmy. Nu e sigur.

— Dar vreau să plec.

— Și eu. O s-o facem, dar nu acum.

Am îngenuncheat, așa că mă uitam direct în ochii ei.

— Se poartă urât cu tine?

A scuturat din cap.

— E doar foarte trist. Plânge noaptea și, când îl aud, îmi vine și mie să plâng.

M-am ridicat și am intrat în încăpere. Patul era mic și făcut cu grijă. Aerul era stătut și am văzut că singura fereastră fusese bătută în cuie. Părea fixată de curând și m-am gândit că Fiorosul o făcuse ca să se asigure că

Emmy nu putea fugi pe acolo. Un cufăr mic de culoarea merelor verzi se afla pe podea și, când l-am deschis, am descoperit că era pe jumătate plin cu haine pentru fete — rochii și multe altele — împăturite cu grijă. Mai era și un scaun de copil într-un colț, de unde Zdrențăroasa Ann se holba la mine cu ochii negri făcuți din nasturi.

— Mi-a luat-o pe Puff, Odie. Mi-a spus că păpușa poate fi a mea dacă vreau, a zis Emmy. Dar mă sperie.

În fața camerei era o scară ce ducea la etaj.

— Stai aici, i-am spus și am început să urc.

După cum bănuisem de la început, ce era mai sus era podul, un spațiu cu un acoperiș jos, ce conținea mai mult lucruri vechi. La jumătatea încăperii se afla o perdea și, când am tras-o, am descoperit un dormitor sărăcăcios — un pat, un scrin, un scaun, un lighean, o oglindă și o oală de noapte. Nimic nu dezvăluia cine locuise acolo, dar ceva legat de scena aceea m-a tulburat. Lenjeria de pat fusese aruncată pe podea și învelitoarea saltelei subțiri fusese tăiată în bucăți, astfel că umplutura de bumbac se răspândise precum intestinele unui animal sfâșiat.

La piciorul scării, Emmy își cuprinsese trupul cu mâinile, înspăimântată.

— Odie, vreau să plec de aici. Te rog, vreau să plec acum.

— Nu putem, Emmy. Nu încă.

Vocea îmi era calmă și blândă.

— L-a luat pe Albert și ar putea să-i facă rău dacă plecăm. Ne va turna la poliție cu siguranță, iar șeriful ne va prinde și ne va trimite înapoi. Trebuie să mai așteptăm puțin.

După care a venit partea cea mai grea.

— Va trebui să te încui la loc în cameră.

— Nu, Odie. Nu mă părăsi. Te rog, nu mă părăsi.

— Trebuie, Emmy, dar doar deocamdată. O să plecăm de aici toți împreună, promit.

Fetița s-a uitat fix la mine, ochii ei speriați semănând cu niște mici nasturi albi.

— Mă crezi? am spus.

Îi era greu, atât de greu, încât mă durea să mă uit la ea, însă în cele din urmă a aprobat din cap.

— Foarte bine, atunci. Dar, Emmy, dacă încearcă să-ți facă ceva ori ți-e teamă că te va răni, să o iei la goană și să nu te oprești până când nu vei fi foarte departe de aici. Vreau să-mi promiți.

— Nu vreau să plec fără voi.

— Dacă încearcă să-ți facă rău, promite-mi că vei fugi. Trebuie să-mi promiți.

— Promit, a spus ea cu ochii în lacrimi.

— Jură.

Emmy a făcut întocmai.

— Bine, du-te înapoi în cameră. Probabil te va lăsa să ne vezi din nou la cină.

A intrat cu capul plecat și am bănuit că de îndată ce voi încuia ușa, se va arunca pe pat și va plânge în hohote.

Afară am luat găleata de apă și am pornit spre livadă. Înainte de a face zece pași, am auzit zgomotul produs de motorul unei mașini ce se apropia pe aleea de pământ care împărțea livada în două. M-am ascuns după cotețul păsărilor. Un Model A prăfuit a oprit în fața casei și o femeie s-a dat jos cu un coș din nuiele atârnat de braț. Și-a dus mâna streașină la ochi, a privit spre curtea fermei și a strigat:

— Jack?

A așteptat o clipă, apoi a mers la poartă și a bătut.

— Jack? a strigat ea din nou.

S-a întors în curte, cercetând cu privirea de jur-împrejur. Mi s-a părut că ne asemănam, căci următorul lucru pe care l-a făcut a fost să încerce să deschidă poarta casei în care nu se afla nimeni. Când poarta nu a cedat, a început să se uite la ferestre.

Am ieșit din spatele cotețului de păsări.

— Pot să vă ajut?

A tresărit uimită, pe chipul ei citindu-se vinovăția.

— Eu... tocmai..., a dat ea să spună.

Apoi s-a încruntat.

— Cine ești?

— Nepotul unchiului Jack, am zis. Dumneavoastră cine sunteți?

— Frieda Hines. O vecină. Am venit să-mi iau ouăle pe care le primesc în fiecare săptămână.

— Unchiul Jack nu mi-a spus că vă așteaptă.

— Nu? Ei bine, e cam uituc zilele astea. Mai ales de când... ei bine, știi tu. Nu mi-am dat seama că i-au venit rudele, a continuat ea, fiind mai prietenoasă cu mine.

S-a apropiat.

— E bine că nu e singur. Unde s-a dus?

— În oraș. După provizii, am zis.

— Nepot.

M-a cercetat, așa cum studiase curtea înainte de a încerca să intre în casă clandestin.

— Nu te-a pomenit niciodată.

— Nici pe dumneavoastră nu v-a pomenit.

— Cum te cheamă?

— Buck.

— Ești din partea lui sau a ei?

— Cu cine credeți că semăn?

A râs.

— Ești neam cu Aggie, îmi dau seama. Ea e bine?

— Da.

— Am fost cu toții atât de îngrijorați când a plecat atunci în toiul nopții. Am auzit că s-a întors în Saint Paul. Așa e?

— Da, așa e.

— Ce mai face mica Sophie? A trecut aproape un an.

— Nu mai e chiar atât de mică, am zis. Crește ca din apă. Dar încă mai are codițe.

— Bineînțeles.

A încercat să-și ascundă privirea vicleană când mi-a pus următoarea întrebare.

— Și Rudy?

Nu eram sigur cine era. Învățasem cu mult timp în urmă că în situații incerte e mai bine să adopți o atitudine misterioasă și să nu spui nimic. Am tăcut.

— A părăsit-o, nu-i așa? *Bărbații.*

Aproape a scuipat cuvântul.

— Vreți să-l anunț pe unchiul Jack că ați venit după ouă?

— Mulțumesc, Buck. Pot veni după ele mâine-dimineață, dacă e în regulă pentru el.

— Sunt sigur că e, doamnă.

— Ei bine, întoarce-te la treburile tale. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

S-a urcat în mașină și a plecat, făcându-mi semn cu mâna din mers.

Când m-am întors în livadă, Mose muncea din greu, mânuind coasa.

A părut ușurat să mă vadă și m-a întrebat prin semne: *Ai găsit-o pe Emmy?*

— E bine.

Ai aflat ceva despre el?

— Poate, am zis.

Mi-am luat grebla și mi-am petrecut dimineața încercând să-mi imaginez viața tristă a Fiorosului, întrebându-mă ce se întâmplase cu femeia și fetița din fotografie. Mă gândeam la cineva pe nume Rudy și îmi făceam griji în legătură cu acea saltea distrusă.

Capitolul optsprezece

Când soarele era sus pe cer, Fiorosul a sosit cu camionul pe aleea de pământ și a parcat lângă hambar. L-a trimis pe Albert după noi și am descărcat materialele de pe platforma camionului în timp ce el ținea pușca și ne ordona ce să facem. Am dus în șopron o foaie de tablă de aramă trei pe cinci, o țeavă de aramă rigidă de jumătate de metru, o țeavă flexibilă din aramă pentru spirală de trei metri, un sac de cuie de metal, mai multe kilograme de mălai foarte fin și zahăr, un termometru și drojdie.

După ce totul a fost descărcat, am spus:

— A venit o femeie să te caute.

Fiorosul a încremenit.

— O femeie? Ai vorbit cu ea?

— A zis că o cheamă Frieda Hines. A venit după ouă.

— La naiba, ouăle!

A închis ochiul sănătos, dezgustat că uitase.

— Ce i-ai spus, băiete?

— Că sunt nepotul tău și că ești în oraș după provizii.

El a cugetat o clipă.

— A venit până aici în livadă?

— Umpleam găleata cu apă la cișmea.

— Asta e tot ce i-ai spus? Nimic despre ceilalți?

— Niciun cuvânt, jur. A întrebat de Aggie și Sophie.

S-a întunecat la față, ca și cum îl lovise un vânt rece.

— A vrut să știe și despre Rudy.

Cuvintele lui au fost ca niște țurțuri de gheață.

— Ce i-ai spus?

— N-a trebuit să spun nimic. Și-a dat seama și singură. Crede că sunt în Saint Paul. Aggie și Sophie.

— Și Rudy?

— Era convinsă că le-a părăsit.

Am dat din umeri.

— Mi s-a părut o explicație bună.

Fiorosul a cugetat puțin, apoi mi-a aruncat o privire mulțumită, ca și cum era de acord cu felul în care rezolvasem lucrurile.

— Aggie și Sophie? Soția și fiica ta?

S-a gândit ce răspuns să dea, apoi a aprobat din cap.

— Se întoarce după ouă mâine-dimineață.

— O să fiu gata să-i dau ce vrea, a zis el.

Albert și Mose s-au apucat de treabă. Urma să fie o instalație mică, un alambic de doar patru litri, așadar știam că îl vor asambla repede. În timp ce ei munceau, eu pregăteam amestecul pentru băutura din porumb. Fiorosul stătea tăcut lângă noi cu pușca în mână, privindu-ne cu interes.

După un timp, am îndrăznit să spun:

— E o presă de cidru în colț.

S-a uitat la instalația făcută bucăți de lângă peretele din spate.

— A fost, a spus el cu regret.

— Pare că a lovit-o o tornadă. Ce s-a întâmplat?

— Pui foarte multe întrebări.

— Merg la noroc. Uneori primesc un răspuns.

Mi s-a părut că aproape a zâmbit. În schimb a zis:

— Era veche și s-a rupt.

Pe naiba! Cineva o distrusese cu un baros sau pe mine nu mă cheamă Odie O'Banion. Perceptorii procedau așa uneori, însă și bărbații cuprinși de furie.

Seara micul alambic era gata și amestecul fierbea. Deși urmau să treacă niște zile până avea să fie gata ca să-l deguste, Fiorosul părea mulțumit. În noaptea aceea, când a tras zăvorul de la încăperea pentru înhămat caii, Emmy ne-a adus o mâncare bună făcută din pui la cuptor și morcovi copți. După ce am mâncat, bărbatul s-a așezat în prag pe balotul de fân cu Emmy lângă el și a spus:

— Știi să cânți „Goodbye Old Paint" la instrumentul ăla de suflat al tău?

— „Leaving Cheyenne", adică? Sigur că da.

Mi-am scos muzicuța, dar înainte de a o duce la gură, bărbatul m-a surprins. A luat o vioară de după balotul de fân și și-a pus-o la bărbie.

— Dă-i drumul, a spus.

Am început să cânt acel vechi cântec de cowboy și bărbatul m-a acompaniat la vioară. Știa să cânte și am sunat bine împreună. Tot timpul am fost conștient că avea ambele mâini ocupate cu instrumentul și nu cu pușca. Nu era prost însă. Așezase balotul de fân destul de departe, încât nici măcar Mose, care era cel mai iute dintre noi, n-ar fi ajuns la el înainte ca acesta să pună din nou mâna pe pușcă. Totuși, speram.

— Cânți bine la vioară, am spus.

— N-am mai avut de mult ocazia să o fac.

A legănat instrumentul și, pentru o clipă, a părut că se află în altă lume.

— Sophie obișnuia să mă roage să cânt seara când o duceam la culcare.

Faptul că îi pronunțase numele l-a trezit din visare și a lăsat vioara jos.

Cântecul mă făcuse să mă gândesc la cai, așa că am întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu mârțoagele care purtau aceste harnașamente?

— Le-am vândut, zise el. Acum un an. Intenționam să mă modernizez, să-mi cumpăr un tractor.

— N-ai mai făcut-o?

— Vezi vreunul pe aici, băiete?

— Nu. Și nu văd nici animale, în afară de păsările din coteț.

— Am avut capre, a zis el. Erau mai degrabă animale de companie pentru Sophie.

Îi pronunțase din nou numele fără să vrea. De îndată ce l-a rostit, acesta a părut că s-a întors împotriva sa, lovindu-l ca un bumerang. S-a îndreptat de spate, a scos sticla de alcool din buzunarul de la spate și a luat o înghițitură lungă.

— Ce s-a întâmplat cu caprele? am întrebat.

— Le-am mâncat.

— Ai mâncat animalele de companie ale fiicei tale? Nu mi se pare corect.

— Câți ani ai, băiete?

— Treisprezece.

Ceea ce nu era chiar adevărat, strict vorbind. Abia peste câteva luni împlineam vârsta aia, dar suna mai bine. Păream mai mare, mai înțelept. Mai dur.

— Când o să adaugi câteva zeci de ani, a spus el arătându-mă cu degetul, vei putea să-mi vorbești despre ce e corect.

S-a ridicat, a înșfăcat pușca și vioara și i-a zis lui Emmy:

— Adună oasele de pui și vasele. Seara s-a terminat.

— N-a vrut să te supere, a spus Albert.

— Crezi că îmi pasă ce-a vrut să zică băiatul ăla, Norman? Vino, fato.

A împins-o pe Emmy afară și a zăvorât ușa.

Stăteam culcat pe întuneric, gândindu-mă la amărăciunea din sufletul bărbatului, la tristețea lui și mi-am dat seama că erau două sentimente asemănătoare. Mă gândeam că poate nu dragostea îl făcea să sufere, ci sentimentul îngrozitor al pierderii, cunoscut nouă, celor care porniserăm pe râu. Vedeam pierderea numai din perspectiva noastră, a lui Albert, Mose și Emmy din cauză că rămăseserăm fără părinți. Funcționa însă și în direcția cealaltă. Să pierzi un copil însemna să-ți pierzi sufletul.

Încetul cu încetul, Fiorosul începea să semene cu Faria când îl întâlnisem pentru prima dată pe micul șobolan. Cu cât aflam mai multe despre el, cu atât devenea mai puțin înspăimântător.

În lumina lunii ce se strecura printre scânduri, l-am văzut pe Mose bătându-l pe umăr pe Albert și întrebându-l prin semne: *Norman*?

— Bătrânul vânzător de la magazinul universal punea tot felul de întrebări, a explicat Albert. I-a spus lui Jack: *Cum îl cheamă pe băiat*? Am zis că nu sunt băiat. Jack a remarcat că nici bărbat. Astfel că i-am spus vânzătorului că mă cheamă Norman. Nici băiat, nici bărbat.

Deșteaptă idee, am cugetat eu. Când fusesem la ananghie, eu nu mă putusem gândi decât la un nume prostesc de cowboy din filme. Albert găsise ceva isteț. Am

decis ca data viitoare când cineva mă întreba, să-mi aleg un nume la fel de grozav ca Norman.

În a patra dimineață petrecută la fermă cu Fiorosul, terminaserăm munca în livadă, astfel că ne-a pus să vopsim șopronul și să îngrijim grădina cea mare. Cu excepția faptului că eram zăvorâți în fiecare seară în încăperea pentru înhămat caii și hrăniți doar o dată pe zi, munca nu era diferită de cea pe care o făceam la ferma Frost. O vedeam pe Emmy în fiecare seară la cină și părea că o ducea bine. După ce mâncam, bărbatul scotea vioara, eu duceam muzicuța la gură și interpretam melodii împreună. Nu părea să fie un om rău. Viața fusese crudă cu el. Avusese parte de propria vizită de la Dumnezeul Tornadă.

L-am întrebat într-o seară despre peticul pe care îl purta.

— Mi-am pierdut ochiul luptând împotriva Kaiserului, a zis el. Războiul care va sfârși toate războaiele. Ha!

— Nu crezi că a avut urmări bune? l-a întrebat Albert.

— Pe lume sunt două feluri de oameni, Norman. Oamenii care au lucruri și oamenii care își doresc lucrurile pe care ceilalți oameni le au. Nu trece o zi să nu fie un război undeva în lume. Războiul care va încheia toate războaiele? E ca și cum ai vorbi de o boală care să sfârșească toate bolile. Asta se va întâmpla numai după ce toți oamenii de pe planetă vor fi murit.

Nu toți oamenii sunt lacomi, a spus Mose prin semne.

Emmy i-a tradus bărbatului.

— Băiete, nu cunosc oameni care să nu-și vadă doar propriile interese și care să-i dea naibii pe ceilalți.

Ne-a cercetat cu ochiul sănătos.

— Fiți cinstiți. Dacă v-aș da ocazia să scăpați de mine, nu mi-ați tăia gâtul?

Deși ucisesem deja un om ca să scap, să tai gâtul Fiorosului mă dezgusta.

— Nu eu, am zis.

Bărbatul a băut ultima înghițitură de alcool, s-a uitat la sticla goală și a azvârlit-o de peretele șopronului, unde s-a spart cu o explozie care a distrus fragila prietenie ce se crease între noi în acea seară datorită muzicii.

— Îți spun ceva, băiete. Orice te-ai gândi că nu ești capabil să faci, în clipa în care te concentrezi asupra acelui lucru, atunci când ideea îți pătrunde în minte, chiar dacă doar ți-o imaginezi, s-a și înfăptuit. Nu-ți va lua mult timp să o pui în practică.

A înșfăcat-o pe Emmy, a ridicat-o în picioare, a zăvorât ușa și ne-a lăsat în întuneric.

Ziua următoare a plouat întruna, o ploaie măruntă, iar bărbatul ne-a pus să muncim în șopron, să-i ascuțim și să-i ungem uneltele, să ne ocupăm de amestecul din porumb pentru whisky pus la fiert, în timp ce el era în casă cu Emmy. Am studiat cu de-amănuntul presa de cidru stricată ce se sprijinea de peretele din spatele șopronului. Cineva o distrusese într-un acces de furie oarbă. M-am gândit la ce spusese bărbatul seara trecută despre momentul când o idee groaznică îți intră în minte, la faptul că este numai o problemă de timp înainte s-o pui în practică. Nu reușeam să-i înțeleg mintea sau sufletul, dar orice se găsea acolo, oricât de înspăimântător ar fi fost, eram convins că putea să înfăptuiască. Mă tot gândeam la Aggie, Sophie și Rudy și mă întrebam din ce în ce mai mult ce se întâmplase de fapt cu ei. Căutam de asemenea o cale să ne salvăm.

În ziua aceea, în timp ce priveam roată prin șopron, mi-a venit în cele din urmă o idee bună. Pe perete, printre

unelte, atârna un colac de sârmă rigidă și grea. Am folosit o pereche de foarfeci cu care am tăiat o bucată lungă de jumătate de metru și am făcut un cârlig la un capăt.

Ce faci? m-a întrebat Mose.

— O să vezi. Albert, închide-mă înăuntru.

După ce fratele meu a zăvorât ușa, am strecurat sârma printr-o gaură aflată într-una din scândurile uzate din ușă și am tras de ea până când cârligul a agățat mânerul de la capătul zăvorului. Am tras cu grijă sârma înapoi și zăvorul împreună cu ea, iar în mai puțin de un minut eram liber.

Albert și Mose mi-au aruncat o privire plină de admirație.

Când fugim? a întrebat Mose prin semne.

— Nu plecăm până nu o eliberăm pe Emmy, a spus Albert. Ascunde sârma sub fânul din încăpere, Odie. Bună treabă.

Ploaia îl înrăise pe Fioros. Sau poate era efectul discuției din seara trecută. Oricare era motivul, nu era prea vorbăreț când Emmy ne-a adus cina și n-avea nici vioara cu el. De îndată ce am terminat de mâncat, i-a poruncit să strângă tot și ne-a încuiat peste noapte.

Ploaia s-a oprit în cele din urmă și plafonul de nori s-a risipit. Luna răsărise și își trimitea razele galbene strălucitoare prin crăpăturile din pereți și pe podeaua încăperii. I-am auzit pe Mose și pe Albert respirând liniștit, însă eu nu puteam dormi. Stăteam întins gândindu-mă la Fioros, la starea proastă de spirit în care se afla și îmi făceam griji pentru Emmy. În cele din urmă, am scos sârma din ascunzătoarea ei de sub așternutul nostru de fân și m-am târât la ușă. Am introdus sârma prin gaură, am agățat zăvorul și am tras încet. Apoi am împins-o ușor, deschizând-o.

Mâna de pe umărul meu m-a făcut să tresar. M-am răsucit și l-am văzut pe Mose în lumina lunii.

Unde mergi?

La Emmy, am spus prin semne. *Sunt îngrijorat.*

Și eu. Vin cu tine.

Majoritatea fermelor pe care le vizitasem aveau un câine, însă nu și aceasta. Mă gândeam din ce în ce mai mult la Fioros ca la un om atât de cufundat în amărăciunea lui, încât acest sentiment devenise aerul pe care îl respira, mâncarea pe care o consuma și hainele pe care le îmbrăca. Mi-am imaginat că nu-și dorea nimic, nici chiar tovărășia unui câine care să-i aline suferința. Nu știam motivul, dar bănuiam că avea de-a face cu pierderea soției și a fiicei. Sau poate numai a lui Sophie, pentru că nu-l auzisem niciodată pomenind numele soției. Albert, Mose și cu mine nu eram decât mână de lucru gratuită pentru el. Emmy însă era altceva, reprezenta promisiunea a ceva diferit pentru el, iar dacă ea nu i-o îndeplinea, cine știe ce putea să-i facă?

Ne-am furișat până la casă, umbrele noastre întinzându-se pe pământ. Am putut auzi sunetul unei muzici de la aparatul de radio printr-o fereastră deschisă. M-am lipit de zid și am tras cu ochiul înăuntru. Camera era luminată de o lampă cu gaz. Bărbatul ședea pe unul dintre scaunele tapițate, bând alcool de contrabandă dintr-o sticlă de jumătate de litru. Când alambicul urma să fie pus în funcțiune, aveam să-i facem o economie importantă la bani. Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochiul sănătos. I-am făcut semn lui Mose și ne-am îndreptat către spatele casei.

Fereastra de la camera lui Emmy era tot bătută în cuie, dar un mănunchi de raze inunda pervazul

neacoperit și cădea asupra lui Emmy, care dormea în patul ei.

Mose a zâmbit și a spus prin semne: *Un înger*. Apoi a adăugat: *Un demon* și a dat din cap spre camera din față.

Nu un demon, am gândit eu. Poate un om capabil de fapte demonice.

Ușa de la camera lui Emmy s-a deschis brusc. Silueta bărbatului s-a ivit în lumina lămpii cu gaz. M-am lăsat la pământ și Mose a făcut la fel; mi-am ținut respirația, sperând că nu fuseserăm zăriți. Câteva clipe mai târziu fereastra de deasupra noastră a zăngănit. Mintea îmi striga, *Fugi!* Probabil că Mose mi-a simțit panica și mi-a țintuit mâna pe pământ, clătinând ușor din cap. Am stat așa încremeniți cinci minute, lipiți de zidul din spate al casei, dar nu s-a mai întâmplat nimic. Fereastra nu s-a spart și Fiorosul nu ne-a împușcat. În cele din urmă, ne-am liniștit și am riscat să mai aruncăm o privire prin fereastra lui Emmy. Dormea în continuare în pat și era singură.

Ne întoarcem, a spus Mose și l-am urmat spre șopron.

Înainte de a apuca să traversăm curtea fermei, ușa din față a casei s-a deschis și bărbatul a pășit afară cu un felinar în mână. A închis ușa după el și a început să meargă cam nesigur spre livadă.

O eliberăm pe Emmy? a întrebat Mose. *Fugim de aici*?

Am scuturat din cap și am spus: *Se poate întoarce repede. Am avea mari necazuri*. M-am uitat spre locul unde se dusese bărbatul. *Hai să-l urmăm*, am adăugat.

Mose a clătinat din cap: *Ai înnebunit*?

Bărbatul era destul de departe ca să pot șopti:

— Unde se duce un om în toiul nopții, Mose?

Să-și facă nevoile, a răspuns Mose.

— Putea să-și facă nevoile în curte. Vino, până nu e prea târziu.

Și am pornit.

Luna lumina iarba cosită dintre șirurile de pomi cu o strălucire argintie. Mose și cu mine stăteam la adăpostul întunericului, printre meri. Lampa bărbatului era ușor de urmărit. Se îndrepta spre vest, către capătul livezii. Când Mose și cu mine am ajuns la ultimul pom, l-am văzut la o depărtare de cincizeci de metri îngenunchind sub un stejar singuratic într-o zonă părăginită, aplecat atât de tare, încât fruntea îi atingea pământul. Suspinele sale profunde ar fi înmuiat și pietrele. Este imposibil să asiști la o asemenea durere și să nu te cuprindă mila. Am auzit copiii mai mici de la Școala Lincoln plângând noaptea, l-am ascultat și pe Mose, dar nu-mi amintesc să fi zărit vreun bărbat plângând așa. Mă făcea să mă gândesc că oricât de mult creștem sau înaintăm în vârstă, undeva, adânc înăuntrul nostru, rămânem niște copii.

Mose m-a atins pe braț și mi-a spus: *Hai să mergem acum.*

Văzusem ce voiam să vedem, deși încă nu înțelegeam în întregime. Am aprobat din cap și ne-am strecurat înapoi în șopron.

Capitolul nouăsprezece

Dimineața următoare, Fiorosul era într-o stare de spirit surprinzător de bună. M-am întrebat dacă lacrimile și ploaia nu-i alinaseră deocamdată suferința. Sau poate cauza erau veștile bune pe care i le dăduse Albert despre faptul că amestecul era gata de pus în alambic. Sau avea un cu totul alt motiv.

Stiva de lemne din magazie era jalnic de mică, iar Albert i-a spus bărbatului că vom avea nevoie de mai multe lemne atât pentru focul de la alambic, cât și pentru ce spera să prepare la mașina de gătit din casă. Când Emmy a terminat de adunat ouăle din cotețul păsărilor, care era una din treburile ei zilnice, a pus-o să-l ajute pe Albert să pregătească prima producție a alambicului. A desprins un ferăstrău dublu de pe peretele șopronului și i l-a dat lui Mose, apoi a luat o secure pentru el. A arătat cu degetul către un cărucior de lemne aflat într-un colț și mi-a spus:

— Adu-l încoace, iar tu cu mutul veniți cu mine.

Ne-a condus cu nelipsita-i pușcă și am mers prin livadă către malul râului. Tot drumul bărbatul a fluierat vesel „Wabash Cannonball", ca și cum de-abia aștepta

să ne apucăm de treabă. S-a oprit în locul unde se afla un plop mare canadian, uscat de mult, dar încă înalt, cu crengile sfărâmicioase, cu trunchiul plin de scorburi unde se adăposteau veverițe și, poate, ciocănitori. Copacul era la o aruncătură de băț de tufișurile de pe malul râului unde ne ascunseserăm canoea. L-am privit pe Mose și am schimbat o privire îngrijorată.

— Iată-l, băieți. De mult voiam să-l tai. Se pare că acea zi a sosit.

Aerul dimineții era proaspăt și mirosea a crini de pădure înfloriți, a trandafiri sălbatici și a flori de câmp care creșteau între livadă și râu. Îmi dădeam seama că urma să fie o zi călduroasă și ideea de a petrece ore în șir tăind un copac și făcându-l bucăți destul de mici ca să încapă într-o mașină de gătit sau în focul alambicului nu era prea plăcută. Dar ziua frumoasă și starea de spirit a bărbatului au fost de ajutor. Să muncești din greu pe fâneața lui Hector Bledsoe nu ar fi fost îngrozitor dacă omul nu ar fi fost un ticălos. Fiorosul a fost vesel toată ziua și asta a contat.

Înainte ca el și Mose să se apuce să taie plopul, l-a înconjurat la baza trunchiului, ca și cum îl măsura. A îngenuncheat pe partea dinspre râu și a zis:

— Ia te uită.

A scotocit în pământ și a tras ceva afară, apoi a ridicat mâna ca să putem vedea.

— E o ciupercă otrăvitoare? am întrebat.

A clătinat din cap.

— E un hrib, cea mai gustoasă ciupercă din câte există. A trecut multă vreme de când am fost la cules de hribi. Ține, mi-a spus. Ia-o și vezi dacă mai găsești pe malul râului.

Ciuperca era maronie, lungă de zece centimetri și semăna cu scufia unui pitic din basmele fraților Grimm. Nu părea deloc gustoasă, dar eram mult mai interesat să caut ciuperci decât să muncesc din greu la acel plop.

— Dacă găsești, a spus bărbatul, le aduci aici imediat.

Mi-a făcut cu ochiul sănătos.

— Știu ce gândești, că scapi de munca grea. O să ai multe de făcut când ne întoarcem, fii sigur de asta.

Am plecat. Am auzit în spatele meu cum dinții ferăstrăului tăiau din plop.

Am mers încet printre copacii de pe malul râului, cercetând cu atenție pământul și toată vegetația ce creștea acolo. Am mai găsit și alte asemenea ciuperci ciudate. Râul făcea o curbă la marginea livezii și curând nu i-am mai văzut pe Mose și pe Fioros. Eram concentrat asupra misiunii mele, înaintând cu ochii în pământ, când mi-am ridicat privirea și mi-am dat seama că nu eram departe de stejarul singuratic unde bărbatul îngenunchease cu o noapte înainte și plânsese în hohote. M-am uitat înapoi ca să fiu sigur că nu eram văzut și am fugit spre copac.

Am descoperit un mic cimitir, un loc funerar al familiei. Mai văzusem asemenea locuri în zonele rurale unde legile privind înmormântările nu ajungeau sau erau ignorate. Unele aveau garduri de jur-împrejur, dar aici nu existau. Se aflau mai multe cruci de lemn, purtând plăcuțe atât de vechi și albite de soare, încât orice ar fi fost scris pe ele era șters. Mai erau trei morminte fără nicio cruce, dar clar delimitate de trifoi sălbatic. Am stat acolo gândindu-mă că mă uitam probabil la familia Fiorosului, la cei care trăiseră aici înaintea lui și munciseră primii pământul. Deoarece numai el locuia la fermă, m-am întrebat dacă nu era ultimul dintre

aceștia, singurul descendent. M-am gândit la soarta lui Jack chiorul, cât de părăsit trebuie să te simți știind că ai rămas numai tu, că nimeni nu-și va aminti de tine și nu te va jeli când vei muri. Eu îi aveam pe Albert și pe Mose, acum și pe Emmy. El nu părea să mai aibă pe nimeni.

Totuși, acele trei morminte fără nicio cruce mă tulburau, mai ales fiindcă le asociam cu accesul de furie din pod, și am plecat din micul cimitir plin de gânduri negre, neliniștitoare.

Când m-am întors cu brațele pline de hribi, am descoperit că plopul fusese tăiat, iar Mose și Fiorosul luaseră o pauză de la muncă și stăteau pe trunchiul întins la pământ. Își scoseseră cămășile și pielea le strălucea de transpirație. Bărbatul zâmbea de parcă această muncă îi făcea plăcere. În mod ciudat, Mose zâmbea și el.

— Vânătorul se întoarce de pe dealuri, a exclamat cu o voce veselă bărbatul și, văzând ciupercile, m-a bătut pe spate și a exclamat: Bună recoltă, băiete. O să dea un gust excelent puiului nostru la cină. Pune-le sub căruciorul de lemne și pregătește-te să asuzi.

Tăiaseră deja cu ferăstrăul mai multe bucăți din trunchi, iar bărbatul m-a pus să le adun și să le încarc în cărucior. Erau grele și munca era istovitoare, iar în timp ce eu făceam asta, Mose și Fiorosul au continuat să manevreze ferăstrăul.

Am mai luat o pauză și bărbatul m-a întrebat:

— Cum te cheamă?

— Buck, am răspuns.

— Și pe prietenul nostru mut?

M-am uitat la Mose, care a zis prin semne: *Geronimo*.

Bărbatul a râs când i-am spus.

— Desigur, a spus el. Din ce trib?

— Sioux, am răspuns.

— Să vă arăt ceva, băieți.

A scos un briceag din buzunarul salopetei, a tăiat o ramură subțire din plop și ne-a arătat partea tăiată.

— Vedeți steaua de aici?

Avea dreptate. În mijlocul ramurii era o stea neagră în cinci colțuri.

— Poporul tău are o poveste despre asta, i-a spus el lui Mose. Ei cred că toate stelele de pe cer sunt de fapt făcute în măruntaiele pământului. Acestea caută rădăcinile plopilor și se furișează în trunchi, unde așteaptă cu multă răbdare. Înăuntrul plopului stelele nu sunt luminoase, după cum vedeți aici. Atunci când marele spirit al nopții decide că e nevoie de mai multe stele, scutură ramurile folosindu-se de vânt și le eliberează. Ele zboară și se așază pe cer, unde scânteiază, devenind creațiile luminoase ce au fost dintotdeauna menite să fie.

S-a uitat la steaua din ramura plopului cu venerație.

— Și noi suntem tot așa. Visuri ce au prins aripi. Voi, băieți, eu, toți oamenii de pe pământul lui Dumnezeu. Poporul tău, Geronimo, e foarte înțelept.

Mose a zâmbit atât de larg, cum nu-l mai văzusem vreodată.

— Nu ți-a plăcut povestea? m-a întrebat bărbatul, fiindcă eu nu zâmbeam ca Mose.

— Cred că e frumoasă, am zis.

— Îți place aici, Buck?

— Munca e grea.

— Lasă-mă să-ți văd mâinile.

Mi-a studiat bătăturile din palme.

— Ești obișnuit cu truda.

— Nu înseamnă că-mi și place.

— Totul este muncă grea, Buck. Dacă nu te concentrezi asupra a ceea ce faci, viața te va ucide. Eu iubesc acest ținut și truda. N-am fost niciodată un om care să meargă la biserică. Dumnezeu a adunat totul sub un acoperiș? Nu cred asta. Dacă mă întrebi pe mine, Dumnezeu e chiar aici. În noroi, în ploaie, pe cer, în copaci, în mere și în stelele din plopi. În mine și în tine. Totul este legat și totul este Dumnezeu. Desigur că e muncă grea, dar este o muncă bună fiindcă e o parte din ce ne leagă de acest pământ, Buck. Acest frumos tărâm al blândeții.

— Acest tărâm a produs o tornadă care a ucis-o pe mama lui Emmy. Tu numești asta blândețe?

— E o tragedie, dar eu așa o numesc. Nu da vina însă pe pământ. El e mereu același, iar tornadele au făcut întotdeauna parte din el. Ca și seceta, lăcustele, grindina, incendiile din pădure și tot ce i-a alungat sau omorât pe oameni. Pământul e ceea ce este. Viața e ceea ce este. Dumnezeu e Dumnezeu. Tu și cu mine suntem ceea ce suntem. Nimic nu e perfect. Sau fir-ar, poate că totul este perfect și noi nu suntem destul de înțelepți ca să ne dăm seama.

— Pomii din livadă arătau destul de rău înainte să venim noi aici. Iubești ținutul ăsta atât de mult și totuși i-ai neglijat în halul ăsta?

— N-am avut grijă, Buck, pur și simplu. Nu i-am îngrijit. E vina mea. Însă să vă găsesc pe voi toți în vechea magazie cu unelte agricole s-a dovedit a fi o binecuvântare și mă bucur pentru asta.

M-am întrebat dacă era același om care bătuse în cuie fereastra de la camera lui Emmy, izbise sticla de băutură de perete și plânsese în hohote sub stejar. Într-un fel, semăna cu ținutul pe care îl iubea, într-o clipă o tornadă ucigașă și apoi cer senin. M-am întrebat dacă alcoolul provoca toate

aceste schimbări. Sau așa fusese el dintotdeauna și poate de aceea Aggie îl părăsise. Dacă asta făcuse, de fapt.

— Ascultă, Buck, a zis el. Dacă vrei să iei o pauză, du lemnele astea cu căruciorul în șopron. E un butuc pentru tăiat lemne lângă magazia cu unelte agricole. L-ai văzut. Lasă acolo bucățile astea și, înainte să te întorci, umple găleata de la cișmea cu apă și car-o până aici. Îmi simt gâtlejul cam uscat. Crezi că ești în stare?

— Sunt în stare, am zis.

— Tu ce zici, Geronimo?

Mose a zâmbit și a aprobat din cap.

— Nu trage de timp, Buck. Mai e muncă de făcut. Vreau un raport despre cum merg treburile cu alambicul.

Am pus hribii în cărucior, dar când am apucat mânerele, puteam să jur că ridicam peste două sute de kilograme. M-am opintit cu mare greutate și căruciorul s-a urnit din loc.

Am aruncat lemnele lângă butucul de lângă magazie, am luat hribii pe care îi adunasem și am intrat în șopron să văd cum se descurca Albert cu alambicul.

Fratele meu avea ceva în el care îl obliga să ducă o muncă la bun sfârșit, orice fel de muncă ar fi fost. Micul alambic pe care îl construise pentru Fioros — vasul de aramă și spiralele făcute din țevi de aramă — era desăvârșit. La capătul de jos al spiralei, care se numea viermele, se afla o sticlă de lapte de aproximativ doi litri în care se aduna lichidul ce picura.

Emmy era împreună cu Albert. Purta alte haine în ziua aceea, avea o bluză albastră. A îngenuncheat în fața micii vetre deschise aflate dedesubtul vasului de fierbere, iar chipul îi era luminat de pâlpâirea flăcărilor.

— Trebuie să bag lemne înăuntru, Odie, a spus ea.

L-am întrebat pe fratele meu cum merge treaba.

A dat din cap către sticla de lapte pe jumătate plină.

— Merge ceas. Tu cum te descurci afară?

I-am povestit despre micul cimitir pe care îl descoperisem și despre faptul că eu și Mose îl urmăriserăm pe bărbat până acolo noaptea trecută.

— Nu știu ce să cred, Albert. Cumva îmi place de el, dar mă și înspăimântă.

— Se poartă frumos cu mine, a zis Emmy, dar mi-aș dori să mă lase să stau aici cu voi.

— Regret că nu ne hrănește mai bine, am spus.

— Nu are prea multă mâncare, a zis Emmy. Nu mănâncă mai mult decât noi.

— Are banii noștri. Ar putea să cheltuie puțin din ei și să-și umple cămara.

— Poate că nu-i folosește tocmai fiindcă sunt banii noștri, a spus Albert.

Dacă era adevărat, atunci îl plăceam și mai mult. Astfel că m-am hotărât să nu-l mai numesc Fiorosul. De acum înainte avea să fie Jack.

Am plecat din șopron, am lăsat hribii pe pragul casei și am umplut cu apă găleata, dar nu am dus-o imediat în locul unde Jack și Mose munceau la plopul canadian. Discuția cu Albert și Emmy mă pusese pe gânduri. M-am întrebat ce făcuse Jack cu fața de pernă plină cu lucrurile luate din seiful soților Brickman. Am pus găleata lângă ușa din față a casei, m-am strecurat înăuntru și m-am oprit o clipă să mă gândesc. Dacă voiam să țin ceva ascuns de noi, unde l-aș fi pus?

Mai întâi, am verificat dormitorul lui Jack, care nu avea dulap, astfel că singurele posibilități erau scrinul sau sub pat. Nimic. Am lăsat deoparte camera lui Emmy.

Am deschis dulapurile din bucătărie, m-am uitat după și dedesubtul mobilei din salonaș și în cele din urmă mi-am îndreptat atenția către scara ce ducea la salteaua cu câlții scoși ca niște mărunțaie. Am avut o reacție viscerală la gândul că ar trebui să urc din nou, stomacul mi se întorcea pe dos. Voiam însă să găsesc acea față de pernă, așa că am urcat scara.

Perdeaua încă delimita spațiul unde se aflau patul, salteaua și oala de noapte. Am scotocit printre obiectele depozitate în cealaltă parte a podului, unde se găseau un cufăr de călătorie din lemn și piele. Am ridicat capacul și am găsit o cuvertură împăturită cu grijă, o rochie de mireasă de asemenea împăturită și așezată cu mare grijă, o Biblie, o pereche de pantofi decolorați pentru bebeluși și alte amintiri ale trecutului. Căutând mai mult, am dat peste o uniformă de armată și lângă ea, o fotografie înrămată. Doi bărbați în haine militare stăteau în fața unei barăci. Unul dintre ei era Jack înainte să-și piardă ochiul luptând împotriva Kaiserului. Celălalt părea să aibă aceeași vârstă. Zâmbeau amândoi, iar Jack își ținea prietenește brațul în jurul celuilalt bărbat. În josul fotografiei scria cu cerneală albă: *Mai bine moartea decât dezonoarea. Rudy.* Ceea ce mi-a amintit de jurământul lui Herman Volz când ne despărțiserăm: *O să-ți apăr onoarea ta și a mea până la moarte.*

Am pus totul înapoi în cufăr, am închis capacul și am tras perdeaua.

Salteaua încă zăcea pe podea ca un animal sfâșiat. Am cercetat încăperea în amănunt, dar n-am văzut niciun loc unde să fie ascunsă fața de pernă și conținutul ei. Cu cât căutam mai mult, cu atât mai intens era sentimentul că ceva îngrozitor se petrecuse aici, ceva înspăimântător.

M-am împleticit și am coborât scara în goană, fugind din locul acela blestemat. Când am ajuns jos, m-am oprit puțin să-mi revin.

Atunci am zărit-o. Într-un colț al bucătăriei, scândurile se ridicau ușor deasupra podelei. Am îngenuncheat și am descoperit ușița unei cămări, o mică deschizătură sub pământ unde se păstra mâncarea la rece. Nu avea provizii înăuntru, dar am găsit fața de pernă împreună cu păturile și burduful de apă pe care ni le dăduse Volz. Am verificat-o. Scrisorile, actele și agenda erau înăuntru, însă toți banii dispăruseră. Mă așteptam la asta. Dacă aș fi fost Jack, aș fi înhățat banii imediat. Am fost însă uimit să găsesc pistolul lui Brickman. Nu știu ce mi-a venit — poate fiindcă mă întorsesem din podul plin de dovezile unei confruntări —, dar am înșfăcat pistolul, am aruncat fața de pernă la loc în cămară și am închis ușița. M-am îndreptat repede către șopron, ascunzând arma de Albert și de Emmy când am intrat. Am pus-o sub stratul de paie lângă sârma pe care o folosisem ca să evadez. M-am repezit afară, am înșfăcat găleata cu apă, am pus-o în căruciorul de lemne și m-am întors la râu și la plopul tăiat.

Capitolul douăzeci

Seara a început cu o sărbătoare. Jack ne-a poftit în casă și am stat la masa cea mică precum o familie. Am mâncat pui fript împreună cu hribii pe care îi adunasem și pe care Jack îi tăiase și îi făcuse sote. Jur că a fost cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o vreodată. La masă era și băutură. Jack și-a turnat whisky în pahar și a sorbit din el în timp ce mânca, vorbea și râdea.

— A trecut multă vreme de când nu s-au mai auzit râsete în casa asta, a zis el. Norman, ai făcut o treabă grozavă cu alambicul din șopron. Geronimo, niciun om nu a muncit mai mult sau mai bine decât tine azi. Emmaline, mulțumesc că ai făcut curat aici și că ai adus din nou bucurie în casă. Iar tu, Buck?

M-a măsurat cu ochiul sănătos și m-am întrebat ce va spune. Nu muncisem la fel de mult ca Mose, nu construisem o instalație ca alambicul minunat al lui Albert și nici nu-i oferisem alinarea adusă de Emmy.

— Mulțumesc că ai adus muzica înapoi în viața mea. Tu și muzicuța ta m-ați salvat.

Jack vorbea întruna, vorbea aidoma cuiva care fusese încuiat în propria cameră tăcută o perioadă mult

prea lungă. În ciuda atitudinii prietenoase, pușca era la îndemână. După cină, am strâns vasele și le-am spălat, în timp ce Jack sorbea din băutură. La un moment dat, a zis:

— Buck, scoate muzicuța și hai să dansăm în șopron.

Și-a luat vioara și pușca, spunându-i lui Emmy să aducă sticla și cu toții am traversat curtea încet. Soarele sângeriu scăpăta la orizont și raze lungi de lumină roșiatică intrau prin găurile din pereți, întinzându-se pe podeaua de pământ ca niște mici pâraie de lavă fierbinte.

— Geronimo, adu-ne două baloturi de fân și așază-le aici. Buck, tu vei sta pe unul, iar eu, pe celălalt. Norman, ești gata să joci împreună cu Emmaline?

Fratele meu n-a răspuns, dar Emmy a strigat:

— Îmi place să dansez.

— Ei bine, fato, dansează după pofta inimii.

Am cântat mai multe melodii populare vechi pe care le știam de la tata sau pe care le învățasem dintr-o carte de cântece primită de la mama când împlinisem șase ani, cu puțin timp înainte ca ea să moară. Emmy a dansat veselă și Mose i s-a alăturat unduindu-se sălbatic. Se apropiau și se depărtau ca doi titirezi, ridicând praful în aer. Albert stătea deoparte și, chiar dacă nu dansa, ținea ritmul melodiilor bătând din palme. Între cântece, Jack bea din sticlă, fruntea i se acoperea de sudoare, iar privirea îi devenea din ce în ce mai arzătoare.

Se făcuse aproape de tot întuneric, când a spus:

— Hai să cântăm „Red River Valley".

— Ești sigur? am zis.

S-a uitat urât la mine.

— Fă cum îți spun.

Se întâmplase din nou. Cer senin într-o clipă, amenințarea unei tornade în următoarea.

A luat o înghițitură zdravănă, apoi a așezat sticla lângă balotul de fân. A luat arcușul, și-a pus vioara sub bărbie și mi-a făcut semn cu capul.

Am început să cântăm cea mai lentă și mai tristă melodie a serii. Emmy stătea pe jos, iar Mose ședea lângă ea. Albert era în picioare, sprijinindu-se de perete. Nu mai vedeam ungherele șopronului acum, lumina era foarte slabă, însă puteam zări chipul lui Jack în timp ce cânta. Ținea ochiul închis, dar asta nu-l împiedica să-i curgă lacrimile pe obraz. După ce am terminat, a tăcut multă vreme, ținând vioara sub bărbie. Și-a deschis ochiul în cele din urmă și s-a uitat fix la locul unde ședea Emmy.

— Ți-a plăcut, Sophie? a întrebat.

— Mă cheamă Emmaline.

Vorbele ei au părut să-l tulbure.

— La naiba, știu că te cheamă Emmaline.

O clipă am crezut că o să arunce cu vioara în ea.

— Seara s-a terminat.

Și-a înșfăcat pușca sprijinită de balotul de fân și s-a ridicat.

— Ia sticla aia, fato. Băieți, înapoi la locul vostru. Acum!

Emmy s-a grăbit să facă întocmai. Mi-am pus muzicuța în buzunar și m-am îndreptat către încăperea pentru înhămat caii. Atunci am auzit bufnitura sticlei și m-am întors. Jack și Emmy stăteau unul lângă altul privind locul unde sticla căzuse pe o parte, conținutul ei scurgându-se pe jos.

— La naiba! a țipat Jack. Fir-ar să fie, la naiba, fato! Uite ce ai făcut!

— Îmi cer iertare, a zis Emmy. E întuneric. N-am văzut.

— Scuze, a repetat el.

A prins-o de braț.

— O să vezi tu scuze.

— Dă-i drumul, a zis Albert.

— Taci din gură, băiete.

— Dă-i drumul, a spus Albert din nou, ridicându-se cât era de înalt, blocând calea spre poarta șopronului.

Jack i-a dat drumul lui Emmy, însă a apucat pușca și a ațintit-o către Albert.

— Dă-te la o parte, băiete.

— Promite-mi că n-o să-i faci rău.

L-am văzut pe Mose îndreptându-se către standul de lucru unde se aflau uneltele. Jack l-a observat și el cu ochiul sănătos.

— Stai pe loc, indianule!

Mose s-a oprit. Moment în care eu am început să merg.

— Buck, unde te duci?

— La locul nostru, cum ai spus.

Jack pufni.

— Cel puțin unul dintre voi are un dram de minte.

Ajuns în încăperea pentru înhămat caii, am luat pistolul de unde îl ascunsesem sub stratul de paie în dimineața aceea și am rămas în prag. Nu credeam că Jack putea să vadă ce țineam în mâna tremurândă.

— Mișcă-te, i-a poruncit Jack lui Albert. Mișcă-te, băiete, sau jur că n-o să mai apuci să regreți.

— Emmy, am spus. Dă-te la o parte de lângă el.

Jack s-a întors cu ochiul sănătos spre mine, ceea ce însemna că n-o putea vedea bine pe Emmy, iar ea a fugit repede către Mose, care s-a așezat în calea puștii.

— Revoltă, a zis Jack. Vă adăpostesc.Vă hrănesc. Și voi ce faceți? Vă răsculați împotriva mea cu toții.

— Plecăm, a spus Albert.

— Plecați, pe naiba, a zis Jack.

Uitându-mă la pușcă, am gândit același lucru. *Plecăm, pe naiba.*

— Nu mă mânia, băiete, l-a avertizat Jack.

A ridicat pușca și i-a sprijinit patul de umăr, iar el și Albert s-au privit fix unul pe altul într-o tăcere deplină.

Voiam să strig: *Mișcă-te, Albert.* Deoarece știam perfect că Jack își va duce la capăt amenințarea. Era ceva în el, o furie monstruoasă și, din cauza acelei saltele sfâșiate din podul casei, aveam deja dovada a ce făcea mânia din el.

Mintea mi s-a golit. Am apăsat pe trăgaci. Zgomotul împușcăturii a spart liniștea serii în mii de bucăți.

Emmy a țipat, iar Jack s-a prăbușit pe podea.

Suferim pierderi în fiecare clipă. Secundă cu secundă viețile ne sunt luate. Ce s-a pierdut nu se mai întoarce.

Îl ucisesem pe Vincent DiMarco, ceea ce mă afectase într-un mod iremediabil. Dar dacă mă întrebați, vă pot spune că nici în ziua de azi nu regret că a murit. Cu Jack era altceva. Știam că nu era vina lui, totul fusese din cauza furiei din sufletul său. Văzusem un alt Jack, unul care îmi plăcea și care, cine știe, în alte vremuri și în alte împrejurări, putea fi un Jack pe care aș fi fost fericit să-l numesc prietenul meu. Să-l împușc a fost ca și cum aș fi împușcat un animal turbat. Trebuia să o fac. Când am apăsat pe trăgaci însă, ceva s-a rupt în mine, am pierdut ceva mult mai important decât atunci când îl ucisesem pe DiMarco, ceva ce aș numi o bucată din sufletul meu. În clipa următoare m-am așezat pe podeaua hambarului, doborât de remușcări.

Albert s-a aplecat deasupra lui Jack, apoi l-a privit pe Mose și a spus:

— L-a nimerit drept în inimă.

A venit spre mine, dar nici nu i-am simțit mâna pe umăr.

— Trebuie să plecăm, Odie.

M-a ajutat să mă ridic și m-a condus afară, unde Emmy și Mose așteptau deja. Emmy m-a îmbrățișat și și-a lipit fața de pieptul meu.

— Inima ta, Odie, a zis ea. Bate ca o pasăre sălbatică închisă în colivie.

L-am văzut pe Mose spunându-i lui Albert: *Banii?*

— Au dispărut, am spus.

Vocea mi-a sunat de parcă nu-mi aparținea, de parcă era a altcuiva.

Le-am povestit despre fața de pernă din cămară, iar Albert și Mose s-au dus înăuntru să o caute. Mi s-au înmuiat picioarele din nou și a trebuit să mă așez iar în lumina slabă din curtea fermei. M-am uitat la mâinile mele goale și m-am întrebat vag ce se întâmplase cu pistolul.

Albert și Mose s-au întors din casă cu fața de pernă, burduful de apă și păturile pe care Volz ni le dăduse, precum și cu hainele pe care le purtase Emmy când sosiserăm aici.

— Am căutat peste tot, a spus Albert. N-am găsit banii. Probabil i-a cheltuit deja. Trebuie să plecăm.

Am traversat livada în lumina lunii care răsărea, mergând printre pomii pe care îi îngrijiserăm, pe iarba pe care Mose o tăiase cu coasa lui. Lăsaserăm ceva din sufletul nostru în această regiune și în ceea ce creștea aici, chiar dacă șederea noastră fusese scurtă. Am simțit o apropiere de acest loc și mi-am amintit că, vorbind despre acest ținut, Jack spusese că este tărâmul blândeții. Chiar dacă făcusem un lucru îngrozitor în acea seară, Jack

făcuse poate și el lucruri groaznice și am înțeles că nu ținutul era de vină. Am încercat să am alte sentimente, să-l las pe Dumnezeu să mă împresoare, cum făcea Jack. Sufletul meu însă nu mai rezona. Simțeam numai pierdere și pustiu.

Mose și Albert au tras canoea din ascunzătoare și au pus-o pe apa râului. Eram încă amețit, așa că Emmy m-a ajutat să urc și s-a așezat în fața mea. Mose s-a dus la proră, Albert, la pupă și am pornit. Vedeam râul dinaintea mea, alb ca laptele în lumina lunii. Am auzit zgomotul când ceva greu a căzut în apă în spatele canoei. N-a fost nevoie să întreb ce aruncase Albert acolo.

Așa că am plutit mai departe, îndreptându-ne către ceea ce speram, din ce în ce mai vag, că va fi noua viață pe care mi-o doream cu atâta disperare.

Partea a treia

Ceruri înalte

Capitolul douăzeci și unu

Cu înțelepciunea dobândită de-a lungul multor decenii, îi privesc pe cei patru copii călătorind pe meandrele râului ce îi duce în necunoscut. Deși distanța în timp este mare, încă sufăr și mă rog pentru ei. Rămânem veșnic ceea ce am fost odată. Vorbim cu sinele nostru, ne revoltăm împotriva deciziilor ce ne aduc numai nefericire, oferim alinare și speranță, chiar dacă vechiul nostru sine nu ne mai aude. „Albert", șoptesc, „nu-ți pierde cumpătul. Mose, rămâi puternic. Emmy, ai încredere în adevărul viziunilor tale. Iar Odie, Odie, să nu-ți fie teamă. Sunt aici și vă aștept răbdător pe malurile râului Gilead."

Trecuseră numai zece zile de când fugiserăm de la Școala Lincoln, dar părea că se scurseseră mult mai multe. Vremea se schimbase și pluteam sub un cer plumburiu. Vorbeam puțin și speram și mai puțin. Amintirea a ceea ce lăsaserăm în urma noastră, care până acum era formată din moarte și disperare, era ca o povară grea și apăsătoare. Nu ne regăsiserăm puterile, așa că râul ne târa necontenit înainte.

În cea de-a doua noapte după ce am plecat de la ferma lui Jack, ne-am oprit îndeajuns de aproape de un

orășel și am auzit muzica unei petreceri. Viori, chitare, un acordeon. Tânjeam să-mi scot muzicuța și să cânt, să mă alătur melodiilor despre care știam că îi înveseleau pe cei din sală — Legiunea americană? Frăția elanilor? Membrii unei congregații? Lăsaserăm însă un mort în urma noastră și, de teamă să nu fim descoperiți, Albert mi-a interzis să cânt.

Se dusese în oraș seara târziu și se întorsese cu un ciolan care încă avea carne pe el, cu coji de cartofi și morcovi pe care le găsise înfășurate în ziar într-un tomberon din spatele unei cafenele. A venit și cu o mânecă ruptă din cauza unui câine costeliv care pândea lângă tomberon, la fel de înfometat ca noi. Mâncarea n-a fost cine știe ce și i-am dat ce era mai bun lui Emmy. S-a dovedit că povestea noastră era pe prima pagină a ziarului ce servise la împachetat, dar din fericire nu pentru ceea ce se întâmplase la ferma lui Jack. Din câte ne-am dat seama, crima nu fusese încă descoperită. Ziarul era *Mankato Daily Free Press* și apărea în orașul aflat la est, în direcția unde ne ducea râul Gilead. Titlul era următorul: *FURT ȘI RĂPIRE! ACUM ȘI CRIMĂ?*

Albert ne-a citit articolul cu glas tare. Găsiseră trupul lui Vincent DiMarco la poalele stâncii din carieră. Deoarece descoperiseră un alambic în apropiere, despre care autoritățile au bănuit că fusese folosit de DiMarco, șeriful Warford a crezut inițial că bărbatul fusese beat și căzuse de pe marginea stâncii. La autopsie însă nu se găsise nicio urmă de alcool în sângele lui DiMarco, acesta lipsea din noaptea răpirii și a furtului, așa că șeriful s-a concentrat pe crimă. La sfârșitul articolului era un paragraf despre Billy Mânecă Roșie. Se spunea că în cadrul căutărilor de la carieră, după descoperirea cadavrului lui

DiMarco, fusese găsit și trupul băiatului indian dispărut. Numai atât. Fără nicio explicație. Doar un copil indian mort.

— Cel puțin familia lui va afla acum, am spus.

— L-au învinuit pe DiMarco pentru alambicul lui Volz, a remarcat Albert. Probabil că e ideea lui Brickman ca să nu fie și el implicat.

— Și îl salvează și pe Volz, am adăugat, ușurat.

Nu spune nimic despre noi, a spus prin semne Mose.

— Nu știu de ce, a zis Albert, clătinând din cap. Norocul nostru.

A căutat în fața de pernă și a scos o șapcă veche pe care Jack o purta uneori. Am bănuit că Albert o înșfăcase împreună cu tot restul. Anticipa întotdeauna ce va urma. A potrivit curelușa de la spate și i-a dat-o lui Emmy.

— Poart-o de acum înainte, i-a zis.

— De ce? a întrebat ea.

— Jack te-a recunoscut după poza din ziar. Altcineva poate de asemenea s-o facă. Ține cozorocul jos de tot să-ți ascundă fața de câte ori e lume în jur.

În noaptea aceea, micuța Emmy a zăcut în brațele lui Mose și a plâns întruna, iar când am întrebat-o despre motiv, nu ne-a putut spune cu exactitate, doar că se simțea foarte singură. M-am gândit că înțeleg, deoarece încă îmi aminteam primele mele săptămâni la Școala Lincoln, când părea că Albert și cu mine pierduserăm totul. Plânsesem mult atunci, mai ales noaptea, ca mulți alți copii. Ne era teamă, desigur, dar era normal. Sufeream, dar și asta era normal. Există însă o suferință mai adâncă pe care niciun trup nu poate s-o îndure, iar aceea este durerea din suflet. E sentimentul că ai fost părăsit de toți, chiar și de Dumnezeu. O singurătate mai

mare nu există. Un trup rănit se vindecă, dar rămâne o cicatrice. Privind-o pe Emmy cum plângea în brațele lui Mose, m-am gândit că tot așa se întâmpla și cu sufletul. Cicatricea era veche la mine, dar rana din inima lui Emmy era prea proaspătă și nu începuse să se vindece. L-am privit pe Mose spunându-i prin semne în palmă: *Nu ești singură. Nu ești singură.*

Noaptea următoare ne-am oprit într-o vale, un loc fără lumini vizibile și am considerat că eram la adăpost de alți oameni, așa că Albert a decis că puteam risca să aprindem un foc. Am adunat crengi căzute de la plopii canadieni și de la alți copaci de pe malul râului, iar Albert, care parcursese temeinic toate lecțiile din Manualul Cercetașului, a aranjat crengile cu multă artă și le-a aprins. Un foc în întunericul nopții are ceva deosebit, un foc împărțit cu alții alungă toată tristețea. Ședeam în jurul strălucirii vesele, crengile trosneau, flăcările dansau și, deși nu mâncaserăm nimic în ziua aceea, simțeam cum ne creștea moralul împreună cu fumul ce urca spre stele. Părea că trecuse o veșnicie de când unul dintre noi râsese sau măcar zâmbise și îți făcea bine să vezi pe chipurile celorlalți un sentiment nu neapărat de bucurie, ci măcar de ușurare sau de liniște.

— Cântă-ne un cântec, Odie, m-a rugat Emmy.

I-am aruncat o privire lui Albert, iar el a aprobat din cap.

Pentru prima oară de când îl părăsiserăm pe Jack mort în șopron, mi-am scos muzicuța și am început să cânt. Am ales „The Yellow Rose of Texas", pentru că era antrenantă și toți știam versurile. Albert și Emmy m-au acompaniat, iar Mose a fluturat grațios cu degetele prin aer.

— Acesta e pentru Mose, am spus și am interpretat „Take Me Out to the Ball Game".

El a zâmbit larg și când am terminat cântecul, mi-a spus: *Mi-e dor de mirosul mănușilor de piele.*

— O să mai joci baseball, a zis Albert.

Emmy a bătut din palme.

— Cândva vei fi un jucător de baseball celebru, Mose. Prevăd asta.

Mose a clătinat din cap și a spus prin semne: *Sunt doar fericit că sunt liber.*

— Vrei să cânți „Shenandoah", Odie? a zis Emmy.

Voiam să interpretez melodii mai vesele, dar știam că acest cântec era special pentru ea, dat fiindcă îi plăcuse atât de mult mamei ei. Așa că mi-am dus muzicuța la buze și am cântat acea melodie tristă și frumoasă. După care s-a așternut tăcerea în timp ce ne uitam la foc pierduți în gânduri.

— Știți ce-mi doresc? a zis Emmy brusc.

Ne-a privit pe rând.

— Vreau să stau cu voi în jurul unui foc ca acesta până la sfârșitul zilelor mele.

Mose a rânjit și a spus: *Vei arde toate lemnele din lume.*

— Gândește-te la fum, Emmy, a zis Albert râzând. O să acopere tot cerul.

O voce s-a auzit de dincolo de lumina focului.

— Indienii cred că fumul le duce rugăciunile la ceruri.

Bărbatul s-a ivit din întuneric, mare și puternic, cu spatele lat ca al unui bizon și părul aspru fluturându-i și lung precum coama unui bizon iarna. Purta o pălărie veche neagră de cowboy, o cămașă cu nasturi, blugi murdari și cizme uzate cu vârful ascuțit. Arăta ca și cum de-abia lăsase în urmă o cireadă de vite, doar că era indian. Stătea la marginea focului, cu un sac de pânză aruncat pe un umăr și cu o privire de nepătruns.

— Am auzit muzică. Pot să stau cu voi?

Emmy s-a înghesuit în Mose, care și-a pus brațul în jurul ei. Albert s-a ridicat provocator și s-a uitat fix la bărbat. Eu am privit împrejur, căutând ceva ce puteam folosi ca armă și în cele din urmă am ales o creangă de plop care îmi era la îndemână dacă urma să am nevoie de ea.

— Nu știu dacă vă e foame, a zis bărbatul. Îi am însă pe ăștia. Vreau să-i frig dacă mă lăsați.

A scotocit prin sacul de pânză și a scos doi somni înfășurați într-un ziar.

— M-aș bucura să-i împart cu voi.

Părea o ofertă prietenoasă, dar după ce abia scăpaserăm de Jack, nu eram deloc dornici să primim un străin la căldura focului nostru. Pe de altă parte, nu mâncaserăm mai nimic în ultimele două zile. Mă gândisem de multe ori la cele două bancnote de cinci dolari ascunse în gheata mea dreaptă și la faptul că le puteam folosi ca să ne cumpărăm mâncare, însă în noaptea când venise la mine și îmi vorbise ca în transă, Emmy spusese că aveam să știu când era momentul potrivit să le scot la iveală și nu simțeam că acea clipă sosise. Astfel că ideea de a mânca un somn fierbinte și gustos era ispititoare.

În cele din urmă, Albert a încuviințat din cap.

Indianul a scos două bețe groase din grămada pe care o adunasem, ca să întreținem focul. A luat somnii pe care îi curățase deja de solzi și îi spălase, a vârât câte un băț în gura fiecăruia și a înfipt bețele în pământ, astfel că peștii se aflau între flăcări și jăratic. Apoi s-a așezat la marginea îndepărtată a focului.

— Sunteți prea mici ca să călătoriți singuri, a spus el. Dar și eu m-am descurcat pe cont propriu încă de la 13 ani.

— Ești cowboy? am întrebat.

— Am fost. Am avut grijă de vitele unui om din Dakota de Sud. Nimeni nu mai plătește să te ocupi de vite acum, așa că a trebuit să renunț. M-am hotărât să mă întorc acasă.

— Unde e casa ta? am întrebat.

Și-a deschis brațele.

— Aici.

— Chiar aici?

Am lovit pământul cu palma.

— Da. Și în susul sau în josul apei.

A arătat către ambele direcții ale râului Gilead.

— Acesta a fost pământul meu și al poporului meu, Sioux. Nu avem documente ca să o dovedim, dar nici nu l-am vândut vreodată. Ei au venit și ni l-au luat.

L-a privit pe Mose cu atenție și i-a vorbit într-o limbă pe care n-am înțeles-o. După expresia de pe chipul lui Mose, era limpede că nici el nu înțelesese. Emmy însă a răspuns:

— Da.

Indianul a făcut ochii mari și a zâmbit. A vorbit din nou în acea limbă ciudată, iar Emmy i-a răspuns la fel.

Indianul a observat că noi, băieții, stăteam cu gurile căscate. A arătat spre Mose.

— L-am întrebat pe prietenul vostru dacă este Sioux. Apoi am întrebat-o pe fetiță cum de îmi înțelege limba. Mi-a răspuns că are sânge Sioux.

— Nu știam că vorbești limba Sioux, i-am zis lui Emmy.

— Tata m-a învățat. Nimeni însă nu mă lăsa să o folosesc la Școala Lincoln. Îți amintești regula, Odie.

Îmi aminteam. Țineam minte și bătăile și nopțile în camera tăcută date ca pedeapsă copiilor care o uitau.

Acum că spărsesem gheața, l-am întrebat pe indian despre ceva ce mă nedumerise încă de când își făcuse apariția.

— Unde ți-e bățul?

— Bățul?

— Undița.

Am arătat cu capul către peștii care se frigeau pe foc.

— Nu i-am prins cu undiță și cârlig. I-am înhățat.

— I-ai înhățat?

— Uite așa.

Și-a îmbârligat degetele.

— Somni proști, cred că sunt viermi. Când mușcă, îi prind.

Părea periculos și nu mă puteam abține să nu mă gândesc la Herman Volz și la cele patru degete și jumătate ale sale. Indianul acesta avea însă toate degetele.

Emmy stătea tot aproape de Mose, deși el nu o mai proteja cu brațul. De când se conversaseră în limba Sioux, teama ei de indian dispăruse. I-a vorbit din nou în acea limbă, iar el i-a răspuns.

— M-a întrebat cum mă cheamă, ne-a tradus el. I-am spus că numele meu e Șoimul Zboară Noaptea. Oamenii însă îmi zic Forrest.

— De ce? am întrebat.

— E numele de pe certificatul meu de naștere ca om alb.

— Ai două nume?

— Mai multe. Și pe voi cum vă cheamă?

— Emmy, s-a grăbit mica noastră tovarășă să răspundă.

Albert și cu mine i-am aruncat o privire aspră, dar era prea târziu să mai reparăm răul pe care încrederea ei naivă îl făcuse.

— Buck, am zis.

— Norman, a zis Albert.

— Și tu? l-a întrebat bărbatul pe Mose.

Mose și-a spus numele prin semne.

— E mut? a întrebat indianul.

— Cineva i-a tăiat limba, a răspuns Emmy. Când era foarte mic. Îl cheamă Mose.

Indianul și-a dat pălăria de cowboy pe ceafă și a clătinat din cap.

— Cruzimea pe lumea asta nu se sfârșește niciodată, oricât de jos ai ajunge, nu are limite. Un lucru însă nu ți-l pot lua, Mose. Ești Sioux. Un sânge bun, nobil îți curge prin vene. Să nu lași pe nimeni să-ți spună altceva.

Forrest avea sare și piper în sacul lui de pânză și le-a presărat peste pești după ce au fost gata. A tăiat bucăți din ei cu un briceag și ne-a dat fiecăruia dintre noi câte una, avertizându-ne să avem grijă la oase. Am mâncat de parcă venea sfârșitul lumii, iar lui Forrest a părut să-i facă plăcere. În final, am văzut că el luase puțin, ne dăduse nouă cea mai mare parte din carne.

— Ai vrea să mai cânți la muzicuță, Buck? m-a întrebat.

Am scos muzicuța și am cântat „Buffalo Gals" pentru că Forrest îmi amintise din prima clipă de acele mari animale din prerii. Apoi am cântat „Comin' Round the Mountain" și ceilalți, inclusiv Forrest, mi s-au alăturat. Râdeam și ne distram de minune. Mă gândeam care va fi a treia melodie a mea, când Forrest a scotocit prin sacul de pânză și a scos un borcan plin cu un lichid incolor. A desfăcut capacul și a luat o înghițitură, după care a pus borcanul lângă el pe pământ.

Alcool de contrabandă. Nu-mi făcusem griji înainte, dar după întâlnirea noastră cu Jack, vederea lui m-a tulburat. Am remarcat că și ceilalți erau îngrijorați.

— Ce zici de „Leaving Cheyenne"? a zis Forrest. Am cunoscut un paznic de vite în Oklahoma care știa să-l cânte atât de bine la chitară, că ți se rupea inima când îl ascultai.

Eu am dus muzicuța la buze și Forrest a dus borcanul la gură.

Nu s-a îmbătat, nu s-a purtat urât, nu cum făcea Jack. Doar a devenit mai vorbăreț. În cele din urmă ne-a lovit în plin.

— Băieți, știați că s-a pus un preț pe capetele voastre? Cinci sute de dolari.

Ne-a cântărit reacțiile și expresiile pe care le-a văzut pe chipurile noastre au părut să-l amuze. A râs și a căutat în sacul de pânză. M-am încordat, observând că Albert și Mose înțepeniseră, gata să se arunce asupra lui.

Ce a scos Forrest din sac a fost un exemplar din ziua aceea al ziarului *The Minneapolis Star*. I l-a întins lui Albert pe deasupra focului și noi am citit peste umărul lui. Știrea despre răpirea lui Emmy apăruse din nou pe prima pagină împreună cu o altă fotografie a ei. De data aceasta se vorbea despre recompensa pe care o ofereau soții Brickman pentru orice informație despre răpitori. Informațiile trebuiau furnizate direct Thelmei și lui Clyde Brickman fără să se pună întrebări.

— Da, știu cine sunteți. Nu vă faceți griji însă. Vedeți?

Forrest arătă către părul lui aspru ce ieșea de sub pălăria de cowboy.

— Când eram copil, s-a pus un preț și pe capul meu, numai fiindcă eram Sioux. Trebuie să admit că, după ce am citit articolele din ziar, mi-a fost teamă pentru Emmaline, la fel ca tuturor. Văd însă că nu e în niciun pericol. Ziarele, a spus el cu dezgust. Publică orice numai ca să se vândă.

A mai luat o înghițitură din borcanul cu capac.

— Trebuie să vă laud. Ați dus de nas o mulțime de polițiști.

— Billy the Kid, am zis.

— Ce e asta? a întrebat Forrest.

— Suntem precum Billy the Kid. Niște desperados.

— Niște desperados, a încuviințat Forrest și a băut în cinstea noastră.

Albert, care nu scosese o vorbă și se întunecase la față, a spus că era târziu. Trebuia să dormim. Forrest a pus capacul la borcan și l-a vârât în sacul de pânză. A scos o pătură și a întins-o mai departe de foc. Curând am auzit respirația sonoră și adâncă a indianului, întreruptă din când în când de un sforăit.

Mose și Emmy dormeau împreună pe o pătură, Mose ținându-și brațul peste fetiță. M-am întins lângă Albert. Eram frânt de oboseală, dar mă simțeam bine. Peștii cei gustoși. Muzica. Gloria. Eram precum Billy the Kid.

Înainte să adorm, m-am uitat la fratele meu. Albert stătea nemișcat, cu ochii larg deschiși, privind fix la luna care apunea, ca un om mort de mult.

Capitolul douăzeci și doi

Cineva m-a atins pe braț și m-am trezit.

La Școala Lincoln toți știam despre apucăturile lui DiMarco în ce privea copiii, așa că aveam somnul ușor. Să te atingă cineva pe neașteptate în toiul nopții era un semnal de alarmă. Am deschis ochii imediat și am încercat să mă ridic, dar m-am pomenit țintuit la pământ. Când am deschis gura, o mână mi-a astupat-o ca să nu țip.

Îu lumina slabă a lunii, i-am văzut pe Albert și pe Mose deasupra mea. Albert a dus un deget la buze, avertizându-mă să păstrez tăcerea. Când a fost limpede că mă trezisem de-a binelea, Mose mi-a dat drumul. Albert mi-a făcut semn să mă ridic. A înșfăcat pătura pe care dormisem și mi-a spus prin semne: *Urmează-ne*. Mose mi-a dat ghetele.

Jăraticul încă pâlpâia în cenușă și, ceva mai departe de foc, indianul continua să doarmă adânc. Ne-am furișat pe lângă el către râu, unde canoea era deja pe apă și Emmy aștepta. Albert a înfășurat pătura pe care dormisem și a pus-o împreună cu celelalte în mijlocul canoei. Fața de pernă și burduful erau și ele acolo. Mose a ținut canoea în timp ce noi urcam în ea, apoi a pășit la

proră, ne-a îndepărtat de mal și am pornit în josul râului Gilead.

Nu reușeam să pricep ce se întâmplă. În timp ce Albert și Mose vâsleau cu putere, am încercat să-mi dau seama ce îl făcuse pe fratele meu să fugă astfel. Îmi plăcea de Forrest. Era cumsecade și nu era diferit de noi, era tot un om purtat de valurile vieții. Era oare din cauza alcoolului de contrabandă? Se temea Albert că am dat peste un alt Jack?

Am așteptat până am fost îndeajuns de departe de tabăra noastră nocturnă ca să risc să vorbesc.

— Ce facem, Albert? am întrebat pe o voce joasă.

— Fugim de Șoimul Zboară Noaptea.

— De ce?

— Urma să ne predea.

— De unde știi?

— Din cauza borcanului cu băutură clandestină.

— Ce-i cu el?

— Era pătrat.

— Și?

— Ai mai văzut un borcan pătrat cu capac?

Nu mă gândisem prea mult la asta, dar o făceam acum.

— Nu.

— Nici eu nu mai văzusem până când Brickman ne-a obligat pe mine și pe Herman Volz să producem whisky pentru el. A cumpărat borcane speciale pătrate ca să pună băutura în ele. Spunea că se pot împacheta mai bine dacă sunt pătrate.

— Forrest avea băutura de la Brickman?

— Așa cred.

— Și urma să ne predea pentru recompensă?

— Ce crezi? Tu ai renunța la cinci sute de dolari?

Emmy s-a făcut ghem și a adormit. Mose și Albert au vâslit toată noaptea. Din când în când, vedeam câte o strălucire îndepărtată, poate lumina din curtea unei ferme. Mi-am dat seama că Albert avea dreptate. Cinci sute de dolari era o sumă mare, dar aș fi dat și ultimul ban ca să fiu în siguranță într-una dintre casele acelea. Să mă aflu într-un cămin al meu.

După-amiaza târziu ne-am oprit. Eram foarte departe de Forrest. Mose și Albert erau frânți. Ne-am așezat pe o colină deasupra râului, la umbra unui sicomor mare și singuratic. Colina se înălța deasupra preriei și vedeam de acolo întreaga regiune. Calea ferată se abătuse de la râu. Nu era nicio fermă în apropiere, nici acareturi sau garduri, nimic stricat de mâinile neîndemânatice ale omului. Cât puteai vedea cu ochii erau numai iarbă înaltă și flori de câmp, aplecându-se ca niște dansatoare în ritmul melodiilor aduse de vânt. Deasupra noastră se întindea coroana impunătoare de crengi albe ale sicomorului cu frunzele sale verzi.

E frumos, a spus Mose domol. *Să rămânem puțin aici.*

— Ce-ar fi să nu mai plecăm niciodată? am spus.

— Am putea ridica o casă, a zis Emmy. Am putea locui în ea pentru totdeauna.

Albert ar putea s-o construiască, a propus Mose. *Albert poate face orice.*

— Nu rămânem aici, a spus fratele meu. Mergem la Saint Louis.

Îmi aminteam vag de Saint Louis. Făcuserăm o vizită acolo după ce mama murise, dar aceea fusese singura.

Ce e în Saint Louis? a întrebat Mose.

— Un cămin, a zis Albert. Poate.

A căutat prin fața de pernă și a scos unul dintre teancurile de scrisori pe care le aruncase înăuntru împreună cu tot restul. Erau încă legate cu sfoară, dar nu cu nodul simplu pe care îl făcuse Brickman. Era un nod înșelător, complicat, răsucit în opt, care putea fi strâns sau desfăcut ușor fără să-l dezlegi și despre care învățaserăm la cercetași. Nu știam când o făcuse, însă Albert citise scrisorile. A lărgit nodul, a scos-o pe cea de deasupra și mi-a dat-o. Era adresată directorului de la Școala Lincoln pentru Indieni.

— Citește-o, mi-a cerut Albert.

Am scos scrisoarea din plic.

Stimată Doamnă sau Stimate Domn,

De curând am aflat că aveți în grijă doi băieți la Școala Pregătitoare Lincoln pentru Indieni, al căror nume de familie e O'Banion. Cel mai mare e Albert, care a împlinit paisprezece ani. Celuilalt băiat i se spune de obicei Odie și este cu patru ani mai mic decât fratele său. Nu am posibilitatea să am grijă de ei, dar aș dori ca din când în când să le trimit niște bani. Aceste sume ar trebui să-i ajute cu ce au nevoie, cu acele lucruri ce nu sunt asigurate de către școală, dar care le-ar putea face traiul mai ușor.

Din motive personale, nu doresc ca băieții să afle despre sursa acestor bani. Alăturat veți găsi 20 de dolari.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru binele pe care îl faceți tuturor copiilor de care aveți grijă.

Scrisoarea nu era semnată. Am citit-o din nou, după care m-am uitat fix la Albert.

— Mătușa Julia?

El a încuviințat din cap.

— Mătușa Julia.

— Soții Brickman ne-au spus că a murit.

— Uită-te la data poștei.

Nu exista niciun expeditor, dar am studiat urma roșie, aproape ștearsă a ștampilei poștei. Am deslușit SAINT LOUIS și o dată.

— A trimis-o acum doi ani.

— Mult timp după ce soții Brickman ne-au spus că a murit.

Am scotocit agitat prin teancul de scrisori.

— Mai sunt și altele?

— Doar asta.

— Ce s-a întâmplat cu ele? Spunea că va trimite bani din când în când.

— Nu știu, a zis Albert. Dar scrisoarea aceasta e îndeajuns pentru mine. Nu eram sigur către ce loc ne vom îndrepta când am pornit la drum. Acum știu.

E acolo un cămin pentru noi toți? a întrebat Mose.

— Suntem o familie, nu-i așa? a spus Albert.

Am hotărât să ne petrecem noaptea pe colină, acea mică insulă de liniște ce se înălța deasupra oceanului preriei, simțindu-ne în în siguranță sub ramurile întinse ale sicomorului.

Începusem să nu mai dorm bine. Se întâmplase după ce îl împușcasem pe Jack. Uneori nu puteam să adorm, iar dacă reușeam, mă trezeam din coșmaruri ce se petreceau în închisoarea care fusese șoponul lui Jack. În aceste vise îngrozitoare el își deschidea ochiul sănătos și se uita la mine acuzator de pe podea. Încercam să-i spun că-mi pare rău, foarte rău, dar gura îmi era încleștată și, străduindu-mă să dorm, de fapt rămâneam treaz.

În noaptea aceea, n-am putut să închid ochii. Stăteam întins, privind la crengile sicomorului care formau un fel

de acoperiș deasupra noastră. Stomacul îmi chiorăia de foame și mă tot gândeam. *Acasă*. Niciodată nu avusesem un cămin adevărat. Până să ajung la Școala Lincoln mai mult bătusem drumurile, iar înainte locuisem la etajul unei case ce aparținea unei bătrâne cu multe pisici și despre care îmi aminteam numai frânturi. Școala Lincoln mă adăpostise, dar nu era un cămin. Încercam să nu mă entuziasmez în legătură cu Saint Louis și cu mătușa Julia, dar era ca și cum îi cereai unui copil înfometat să nu saliveze când miroase o mâncare fierbinte.

I-am lăsat pe ceilalți să doarmă și m-am îndepărtat de sicomor. Ce am văzut atunci a fost atât de frumos, încât în cei optzeci de ani de viață ai mei nu am uitat niciodată. Pajiștea care se întindea dedesubtul colinei era plină de licurici. Cât vedeam cu ochii, ținutul era luminat de milioane de felinare minuscule. Sclipeau ici și colo, plutind la întâmplare, o mare de stele, o Cale Lactee pământească. Am fost în vârful Turnului Eiffel noaptea și am privit Orașul Luminilor, dar toată acea strălucire făcută de om nu se compara cu miracolul pe care l-am trăit într-o noapte de iunie pe malul râului Gilead când eram copil.

Am simțit cum cineva mă lua de mână și am văzut-o pe Emmy stând lângă mine. Chiar și pe întuneric puteam să-i văd lumina din ochi.

— Vreau să mă mai întorc aici, Odie.

— Vom reveni, i-am promis eu.

Am rămas multă vreme ținându-ne de mână în mijlocul acelui miracol și, chiar dacă stomacul îmi era gol, sufletul îmi era plin.

Dimineața următoare, după ce am încărcat canoea, fratele meu s-a uitat spre vest și a scos un fluierat lung.

— Ce roșu e cerul în dimineața asta, a zis el.

Pe linia orizontului, la vest, cerul părea în flăcări. Mose și Albert au vâslit nebunește ca să fugim de vremea rea, dar nu mai mâncaseră nimic de la peștii pe care Forrest îi împărțise cu noi în urmă cu două zile și au obosit repede. Deși norii înaintau încet, după-amiaza târziu ne-au prins din urmă. Vântul s-a întețit în spatele nostru și, chiar înainte să înceapă furtuna, am atins punctul de confluență dintre Gilead și râul Minnesota, care era mult mai mare. Ploaia cădea în aversă, dar am continuat să plutim, căutând un loc bun pe malul râului unde să ne oprim. În cele din urmă am descoperit o limbă lungă de nisip acoperită de trestii. Ne-am apropiat și am descărcat lucrurile din canoe. Mose și Albert au ridicat-o și au sprijinit-o de un copac, atârnând o pătură peste ea ca un acoperământ, iar noi ne-am adăpostit uzi și obosiți dedesubt.

Minnesota era un râu lat, cu un curent mult mai puternic decât Gilead. Am privit cum bucăți uriașe de copac erau purtate cu repeziciune pe lângă noi, prinzându-se după aceea în locurile unde apa forma vârtejuri maronii învolburate. Fiind obosit, ud, înfometat și intimidat de râul cel năvalnic, am început să mă îndoiesc că planul lui Albert de a pluti pe apă până la Saint Louis era unul înțelept.

Ploaia a continuat să cadă și moralul nostru era din ce în ce mai scăzut. Puteam să văd oboseala de pe chipurile celorlalți, iar eu eram foarte abătut. Nici măcar promisiunea unui cămin adevărat nu mă mai înveselea.

S-a lăsat noaptea și în cele din urmă, ploaia s-a oprit. De undeva din întuneric a ajuns până la mine sunetul unei muzici și cea mai frumoasă voce pe care am auzit-o vreodată.

Capitolul douăzeci și trei

Ce e ? a întrebat Mose prin semne.

— Habar nu am, a zis Albert.

— Un înger.

Expresia de pe chipul lui Emmy îmi arăta că ea chiar credea asta.

— Oricine ar fi, are o voce foarte frumoasă, am spus eu. Ascultați și trompeta.

— Trompeta îngerului Gabriel, a zis Emmy.

— Nu știu dacă așa e, însă cântă foarte bine.

M-am uitat la Albert.

— Ar trebui să vedem ce e, nu crezi?

— Nu ne ducem toți.

— Eu nu rămân aici, am zis.

— Vreau și eu să merg, a spus Emmy.

Mose a zis: *Toți pentru unul și unul pentru toți.*

Albert a cugetat o clipă.

— Foarte bine, a zis el, cedând în cele din urmă. Trebuie însă să fim precauți. Au pus o recompensă de cinci sute de dolari pe capul nostru. Chiar și un înger ar fi ispitit.

Am părăsit limba de nisip, ne-am cățărat pe malul abrupt al râului și ne-am strecurat prin liziera îngustă. De

partea cealaltă era calea ferată, după care, o pajiște întinsă și, dincolo de ea, un oraș. Cerul era acoperit în întregime, iar luminile orașului, care se reflectau în el, făceau ca norii joși să semene cu fumul produs de un incendiu. În mijlocul pajiștii se afla un cort uriaș, înconjurat de altele mai mici. Cortul cel mare era luminat puternic pe dinăuntru și pe pânză se vedeau umbre mișcându-se. Mai multe mașini fuseseră parcate pe pajiște.

— Un circ? am spus.

— Ai auzit vreodată de o trupă de circ care să cânte muzică religioasă? a zis Albert. E o adunare creștină.

— Ce e aia o adunare creștină? a întrebat Emmy.

— Hai să vedem, am zis și am dat să o iau din loc.

Albert m-a prins de braț.

— E prea riscant.

O adiere a suflat dinspre vest. Hainele noastre erau ude și bătea un vânt rece. Tremurând, Emmy și-a cuprins trupul cu brațele.

Lui Emmy îi e frig și e udă. Cortul ne poate adăposti, a spus Mose.

— Poza ei e în toate ziarele, a zis Albert. Cineva ar putea să o recunoască. Șoimul Zboară Noaptea a făcut-o.

Am adulmecat.

— Simțiți mirosul?

— Mâncare, a zis Emmy.

— Mâncare bună, am spus. Pun pariu că aroma vine din cortul acela.

Mose a întrebat entuziasmat: *Hrănesc oameni la adunările creștine?*

— Nu știu, a răspuns Albert.

— Te rog, Albert.

Emmy s-a uitat la el cu o privire imploratoare.

— Mi-e frig și mi-e atât de foame!

Fetița își pusese șapca pe care i-o dăduse Albert.

— Trage cozorocul jos de tot, i-am spus.

După ce Emmy a făcut întocmai, am zis:

— Uite, Albert. Nici nu i se mai vede fața.

Fratele meu a cedat.

— Lasă-ne pe Mose și pe mine să mergem primii. Dacă totul e în regulă, vă dăm de știre.

În timp ce traversam pajiștea, muzica s-a revărsat din nou din cortul cel mare. Era un imn pe care l-am recunoscut de la slujbele ținute de soții Brickman în sala de sport de la Școala Lincoln, „Dumnezeul Nădejdii noastre". Vocea minunată de înger s-a ridicat deasupra celorlalte și a instrumentelor. Era glasul unui sentiment de dor profund și nesfârșit, ce se regăsea în sufletul celor dinăuntrul cortului, dar și în al meu. Am așteptat împreună cu Emmy lângă intrare, în timp ce Albert și Mose au plecat în recunoaștere. Muzica s-a oprit și am auzit o femeie care vorbea. Mose a apărut și ne-a făcut semn să ne apropiem.

Pe dinăuntru, cortul era luminat de lămpi electrice agățate de stâlpii de susținere. Șirurile de bănci erau separate în mijloc de un culoar care ducea la un podium înalt unde se afla un pian, în spatele căruia se vedeau scaune pliante pe care stăteau câțiva muzicieni cu instrumentele lor. Deasupra podiumului era o bucată de pânză pe care scria MIȘCAREA DE RENAȘTERE SPIRITUALĂ SABIA LUI GIDEON. O femeie se afla în mijlocul scenei. Părul lung, roșcat îi cădea pe umeri. Purta o rochie albă a cărei trenă o urma pretutindeni când se mișca. Mai mult de jumătate dintre locuri erau ocupate, majoritatea fiind bărbați și femei în vârstă îmbrăcați în haine asemănătoare celor pe care le purtam eu, Emmy, Albert și Mose. Câțiva copii

erau risipiți ici și colo, astfel că noi nu ieșeam în evidență. Albert și Mose ședeau împreună pe o bancă în partea stângă față de culoarul central. Emmy și cu mine am ales alta, în partea opusă. Înăuntru era cald, dar Emmy s-a strâns lângă mine și o simțeam cum tremură. Mirosul plăcut de mâncare — supă de pui, m-am gândit eu — era copleșitor, dar aceasta nu se vedea nicăieri.

— ... și tuturor ne e teamă, spunea femeia în rochie albă. Teamă de foame, teamă de pierdere, teamă de ceea ce ne poate aduce ziua de azi, teamă că ziua de mâine nu va fi mai bună sau va fi și mai rea. În aceste zile întunecate, ne e teamă că ne vom pierde slujbele, casele, că familiile ni se vor destrăma. Când cineva ne bate la ușă, nu vrem să răspundem, fiindcă poate fi diavolul care ne așteaptă cu vestea că ni s-a ipotecat casa. Cădem în genunchi și ne rugăm la Dumnezeu să ne salveze de aceste necazuri. Ridicăm ochii la cer, sperând să primim un semn că totul va fi bine.

Stătea în mijlocul scenei în lumina strălucitoare, părul ei lung fiind ca un val de jăratic, rochia, albă ca zăpada, ochii, atât de limpezi, încât până în fundul cortului străluceau ca niște frunze proaspete de salcie. Și-a deschis larg brațele și rochia i s-a desfăcut de parcă i-ar fi crescut aripi. Un bărbat a pășit pe scenă și i-a dat o cruce de lemn care era aproape la fel de mare ca ea. A luat-o în mâini și a ridicat-o, iar luminile din cort s-au micșorat până când numai una mai strălucea în spatele ei. Cele două, femeia și crucea, aruncau o umbră lungă peste bănci și peste oamenii strânși acolo.

— Ni s-a dat deja un semn, a strigat ea cu un glas dulce ca de privighetoare. A sosit ca o promisiune scăldată în sânge, cu vorbe de agonie și iubire. „Tată, iartă-i."

A ridicat crucea mai mult și a intonat:

— „Tată, iartă-i."

A lăsat-o jos și a spus blând, ritmat:

— „Tată, iartă-i." Frați și surori, Dumnezeu a iubit atât de mult lume, încât și-a dat singurul fiu ca să ne salveze. Acesta este Dumnezeu, care va fi mereu lângă voi. În cea mai întunecată clipă, chiar și când diavolul vă bate la ușă, Dumnezeu e lângă voi. Chiar și când credeți că sunteți atât de adânc cufundați în păcat, încât simțiți că v-ați rătăcit de El, Dumnezeu este cu voi, iar El vă iartă toate păcatele. Vă cere numai să credeți în El din toată inima, mintea și sufletul vostru.

Femeia ne-a adresat un zâmbet fermecător, iar Emmy s-a îndepărtat de lângă mine și s-a aplecat spre ea, ca și cum era atrasă de o boare puternică și nevăzută.

Un bărbat aflat în rândurile din față s-a ridicat și a strigat:

— Soră Eve, avem nevoie de un semn. Te rog, dă-ne un semn în seara asta.

— Nu pot să vă dau un semn, frate. Acesta vine numai de la Dumnezeu.

— Datorită ție, soră Eve, știu. Am văzut. Vindecă-mi fiul, soră. Te rog, vindecă-mi fiul.

Omul s-a aplecat și a ridicat de jos un băiat care nu era mai în vârstă decât mine. Băiatul era cocoșat; avea spinarea așa de încovoiată, încât stătea aplecat aproape până la pământ și abia putea să privească în sus.

— Fiul meu Cyrus s-a născut cu diavolul în spate. Așa a fost toată viața. Am auzit că scoți diavolul din oameni, soră Eve. Te implor, scoate diavolul din fiul meu.

O expresie de milă profundă se citea pe chipul femeii. I-a dat crucea înapoi bărbatului care i-o adusese și și-a deschis brațele către băiatul cel cocoșat.

— Adu-l la mine.

A fost dureros să-l văd pe copil străduindu-se să urce treptele podiumului. Tatăl său l-a ajutat și, când au ajuns împreună dinaintea surorii Eve, băiatul a rămas în picioare, dar era atât de încovoiat, că îi era greu și să-și înalțe ochii la ea. Femeia a îngenuncheat, astfel încât stătea cu fața la nivelul lui.

— Cyrus, crezi în Dumnezeu?

— Da, doamnă, l-am auzit rostind. Cred.

— Crezi că Dumnezeu te iubește?

— Da, doamnă. Cred.

— Crezi că Dumnezeu te poate vindeca?

— Vreau să cred, doamnă.

I-am auzit glasul sugrumat de emoție și, chiar dacă era cu spatele la mine și nu-i puteam zări chipul, eram sigur că plângea în hohote.

— Crede, Cyrus. Crede din toată inima și sufletul tău.

Sora Eve s-a întins spre el, și-a lăsat mâinile pe spinarea lui încovoiată și faldurile albe ale rochiei i-au căzut peste umerii lui. Apoi și-a ridicat ochii spre acoperișul de pânză al cortului.

— În numele lui Dumnezeu, al cărui suflu divin ne dă viață, în numele lui Dumnezeu, care ne croiește inimile după chipul iubirii Lui, în numele lui Dumnezeu prin al cărui har nemărginit bolnavii și schilozii sunt vindecați, cer ca suferința acestui băiat să fie luată de la el. Scoate din acest trup, scoate din aceste oase, scoate din toată ființa lui orice necurățenie și fă ca acest copil să meargă drept din nou. În numele sfânt al lui Dumnezeu, lasă-l să fie întreg din nou.

Și ce să vezi, băiatul cel cocoșat a început să se îndrepte. Era ca și cum vedeai o frunză desfăcându-se.

Puteam să jur că auzeam trosnetul fiecărei vertebre în timp ce coloana lui se întindea. Stătea perfect drept și luminile s-au aprins din nou, iar el s-a întors către noi, care stăteam pe bănci și am văzut că nu mă înșelasem. Plângea în hohote. Tatăl lui plângea de asemenea și îl îmbrățișa.

— Slavă Domnului și Dumnezeu să te binecuvânteze, soră Eve, a strigat bărbatul recunoscător.

— Să-i mulțumim lui Dumnezeu, a strigat cineva dinspre bănci și ceilalți l-au urmat în cor.

Nu știam dacă aveau să mai fie și alte vindecări. Poate aveau să dea din mână în mână o cutie pentru donații. Dar dacă așa trebuia să fie, asta nu s-a întâmplat. A avut loc însă următorul episod. În timp ce bărbatul și fiul lui s-au așezat din nou, o voce din spatele nostru a tunat:

— Prostii!

Toate privirile s-au întors către intrarea în cort, unde patru tineri stăteau împreună, rânjind veseli și clătinându-se pe picioare. Unul dintre ei ținea în mână o sticlă de jumătate de litru în care era cu siguranță alcool de contrabandă. El fusese cel care strigase și a făcut-o din nou.

— Prostii, impostoare ticăloasă!

Ceilalți trei au râs, trecându-și sticla de la unul la altul.

Bărbatul care încă ținea crucea surorii Eve a lăsat-o jos și s-a apropiat de ea pe scenă. Era un om mătăhălos, cu un nas și o față care mă făceau să-mi imaginez un fost boxer de categoria grea. Sora Eve a ridicat o mână ca să-l țină la distanță, apoi s-a adresat grupului de scandalagii din spate.

— Știți de ce ați venit la mine în seara aceasta?

Vorbea cu blândețea cu care liniștești un animal speriat.

— Da, am auzit de circul tău, de prefăcătoria cu vindecările. Voiam să văd cu ochii mei. Dă-mi voie să-ți spun, soră, că am urmărit spectacole mai bune la vodevil.

Glasul îi suna batjocoritor; a înșfăcat sticla și a luat o înghițitură.

— Ești aici fiindcă sufletul tău are nevoie de alinare, a zis ea.

— Am ceva de care te poți ocupa, soră, dar nu e sufletul meu.

Tânărul a făcut un gest obscen cu șoldurile, rotindu-și-le ca un om beat.

— Ieși afară! a strigat cineva. N-avem nevoie să dai buzna aici, bețivule.

S-a auzit un murmur general de aprobare.

— E în ordine.

Sora Eve a ridicat brațele ca să liniștească valul crescând de mânie.

— Veniți la mine, cei care trudiți și duceți poveri mari, iar eu vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră și învățați despre mine, căci eu sunt blând și umil, iar voi vă veți găsi liniștea sufletului.

— Mai curând mi-aș găsi liniștea între sânii tăi mari, soră, a zis tânărul.

Amicii lui au râs în hohote.

Sora Eve a părăsit scena și a pornit încet pe culoar, trena lungă a rochiei urmând-o. Toți s-au întors în timp ce ea trecea și se uitau fascinați la cum se apropia de grupul de bețivi din spate. A rămas în fața lor ca un miel alb dinaintea unor fiare înfometate și nemiloase.

— Ia-mă de mână, a zis și a întins mâna către tânărul cel vulgar.

Acesta a părut uimit, apoi o expresie precaută i-a apărut pe chip.

— Ia-mă de mână și am să-ți ofer alinare.

El s-a uitat la palma ei deschisă și nu s-a mișcat.

Sora Eve a zâmbit cu blândețe.

— Ți-e teamă?

Cuvintele și-au făcut efectul. Tânărul s-a întins și a luat-o cu ezitare de mână.

Sora Eve a închis ochii o clipă de parcă se ruga. Când i-a deschis din nou, privirea pe care i-a aruncat-o era plină de înțelegere.

— Câți ani aveai când ea a murit?

Tânărul a rămas încremenit, de parcă îl lovise cineva cu o rangă în frunte.

— Când a murit cine?

— Mama ta. Erai foarte mic, nu-i așa?

El și-a smuls mâna din a ei.

— N-o băga pe mama în toată treaba asta.

— A murit într-un incendiu.

— Am spus să nu o bagi în treaba asta.

— Ai privit cum ardea.

— La naiba cu tine!

Tânărul a ridicat pumnul de parcă era gata să o lovească.

— Crezi că a fost vina ta.

— Nu! a strigat el și și-a agitat pumnul în aer. Nu, a spus din nou, dar nu atât de vehement ca înainte.

— Ai purtat povara asta prea mult timp. Pot să te eliberez de ea dacă mă lași.

— Lasă-mă în pace, ticăloaso.

— Eliberează-te de povară și vei prinde iarăși puteri. Vei fi întreg din nou, îți promit.

El și-a lăsat brațul să cadă, privind-o cu ochi mari și rugători.

— Nu... nu pot.

— Crezi că ești plin de păcate. Toți suntem astfel. Chiar și așa, tot suntem iertați. Trebuie numai să credem. Ia-mă de mână și crede.

Tânărul și-a lăsat capul în jos și s-a uitat fix în pământ, ca și cum nu îndrăznea să privească drept în ochii ei.

— Ia-mă de mână, a zis ea atât de încet, că abia am auzit-o.

Brațul lui s-a ridicat lent, de parcă ar fi fost mort. Și-a pus mâna din nou în palma surorii Eve și a căzut în genunchi dinaintea ei. A început să plângă cu suspine profunde care îi zguduiau tot corpul. Ea a îngenuncheat și l-a luat în brațe.

— Crezi? l-a întrebat cu cea mai blândă voce pe care am auzit-o vreodată.

— Cred, soră.

— Atunci, găsește-ți liniștea.

L-a mai ținut așa un timp și în cele din urmă s-a ridicat împreună cu el.

— Mergi în pace, frate.

Tânărul nu era în stare să rostească nimic. Doar a dat din cap și s-a întors, aruncându-le o privire atât de aprigă celor trei tineri care veniseră cu el, încât aceștia s-au dat înapoi. Au ieșit din cort, cu el în urma lor.

Sora Eve și-a deschis brațele către noi toți.

— Masa e pregătită. Să mulțumim lui Dumnezeu și să ne bucurăm de mărinimia Lui.

O perdea din pânză fusese trasă într-o parte, scoțând la iveală o masă lungă unde erau două oale mari aburinde și mirosul divin al supei de pui a inundat cortul.

Capitolul douăzeci și patru

În acea noapte am stat întins pe pătura mea; iarăși nu puteam să dorm. Ascultam susurul râului Minnesota la câțiva metri distanță, curgând printre trestiile de pe marginea limbii de nisip. Ne aflam destul de aproape de oraș — al cărui nume nu-l știam încă —, încât uneori auzeam camioanele hurducăind pe străzi, zăngănind ca niște oase de metal. De-a lungul râului, broaștele intonau o melodie ca un cântec de leagăn, care însă nu mă liniștea deloc.

Știam de ce nu puteam dormi. Era din cauză că îl înțelegeam pe tânărul bețiv de la adunarea creștină. Credea că sufletul lui era atât de plin de răutate, încât nu mai putea fi salvat. Eu comisesem două crime. Dacă vreodată existase un suflet damnat, acela era al meu.

Atunci am auzit vocea îngerului, atât de diafană, încât nu-mi dădeam seama dacă era reală. M-am ridicat, m-am cățărat pe malul râului și mi-am croit drum printre copaci și peste calea ferată. M-am oprit la marginea pajiștii, de unde puteam vedea cortul cel mare. Dincolo de el se întindea orașul, câteva lumini strălucind ici și colo printre dealuri. Majoritatea automobilelor plecaseră, pajiștea era aproape pustie. O lumină slabă se întrezărea

din cort, nu mai era potopul strălucitor de la lămpile electrice pe care îl văzusem cu ceva timp în urmă. Doar câteva dintre acestea erau aprinse. Muzica nu mai răsuna ca înainte, era mai liniștită acum. Se auzea numai pianul, trompeta și acea voce îngerească.

Am traversat pajiștea. Pânza care acoperea intrarea cortului nu era trasă complet și am descoperit că dacă îngenuncheam puteam privi înăuntru.

În jurul pianului, pe podium, erau adunați trompetistul, pianistul și sora Eve. O singură lumină strălucea deasupra lor. Sora Eve nu mai purta rochia albă, ci era îmbrăcată cu o cămașă în carouri cu nasturi. Blugii îi erau răsuciți la glezne și am observat că purta cizme adevărate de cowboy. Interpretau un cântec pe care îl auzisem la radio în casa Corei Frost, „Ten Cents a Dance", o melodie tristă despre o femeie plătită să danseze cu bărbați și care tânjea după cineva care să o salveze de acea viață.

Sunetele trompetei erau ca niște suspine lungi și triste, ritmul pianului era ca un bocet de înmormântare și sora Eve cânta de parcă i se rupea sufletul, iar eu o înțelegeam atât de bine.

În clipa în care cântecul s-a terminat, toți au râs și trompetistul a spus:

— Evie, scumpo, ar trebui să fii pe Broadway.

Era înalt, cu părul negru, lins și o mustață subțire, care contrastau cu pielea lui albă.

Sora Eve a scos o țigară dintr-o tabacheră mică de argint, iar trompetistul a luat o brichetă și i-a aprins-o. Ea a suflat fumul și a zis:

— Sunt prea ocupată să împlinesc lucrarea Domnului, frate.

A luat un pahar aflat pe pian și a băut din el.

— Ce urmează? a întrebat pianistul.

Era subțire ca un pai, avea pielea de culoarei melasei și purta o pălărie neagră de fetru lăsată pe o ureche.

Sora Eve a tras din țigară, buzele ei au format un mic O și a pufăit două cercuri perfecte de fum.

— Gershwin chiar mă emoționează. M-am dat mereu în vânt după „Embraceable You".

Era un cântec pe care îl cunoșteam, deși nu știam cine îl compusese. Am simțit muzicuța în buzunarul de la cămașă și buzele mi-au tresărit de dorință. În timp ce pianistul interpreta primele măsuri, m-am retras în întunericul de pe pajiște, m-am așezat, mi-am scos instrumentul și am cântat împreună cu ei. A fost minunat, ca și cum mă îndestulam după o foame îndelungată, dar muzica mă hrănea altfel decât supa și pâinea din seara aceea. În melodia mea răsuna dorul profund din sufletul meu. Cântecul era despre dragoste, însă pentru mine reprezenta ceva diferit, era despre ceea ce îmi doream. Să am, poate, un cămin. Să mă simt în siguranță. Să am certitudini. Îmi făcea bine în felul în care îmi închipuisem uneori că rugăciunea face bine dacă într-adevăr crezi și îți pui tot sufletul în ea.

Melodia s-a terminat, iar eu ședeam, fericit că mă lăsasem învăluit în muzica aceea. Pânza de la intrarea în cort s-a ridicat. În lumina dinăuntru se zărea silueta surorii Eve nemișcată, privind fix în noapte.

Zorile s-au ivit strălucitoare și calde, dar toți am dormit până târziu. Când Albert și-a dat în cele din urmă pătura la o parte, a spus:

— Trebuie să plecăm pe râu, să ne îndepărtăm cât mai mult. Încă mă îngrijorează Șoimul Zboară Noaptea. Mai

întâi mă duc să văd dacă pot să fac rost de niște mâncare pe care să o luăm cu noi.

— Nu putem să mai stăm o zi? a zis Emmy. Supa de aseară a fost așa de bună. Aș vrea să văd orașul, Albert.

— Toate orașele seamănă unul cu altul.

Cuvintele lui erau aspre, deși nu credeam că voise să le pronunțe astfel. Odată ce Albert își punea ceva în minte și considera că era cea mai bună soluție, se încăpățâna să o susțină. Păzi-te-ar sfântul să nu fii de acord cu el. A văzut însă expresia îndurerată a lui Emmy, așa că a îngenuncheat astfel că fața lui a ajuns la nivelul ei.

— Nu vreau să fim prinși, înțelegi, Emmy?

— Da.

Fetița s-a bosumflat și buza de jos i-a tremurat puțin.

— N-o să începi să plângi, nu-i așa?

— Poate, a zis ea.

Albert a scos un oftat dramatic și și-a dat ochii peste cap.

— Bine. Poți merge în oraș puțin, după care plecăm, de acord?

— Oh, da, a spus ea și întregul comportament i s-a schimbat într-o clipită.

Sentimentele lui Emmy fuseseră întotdeauna sincere, dar mi-a fost limpede că îl manipulase pe Albert. Nu știam dacă era bine, însă în condițiile date, m-am gândit că era probabil inevitabil. Nu poți să te însoțești cu oameni care încalcă legea fără să devii unul ca ei.

— O să am mult de umblat ca să găsesc ceva de mâncare și nu știu pe unde voi ajunge. Va trebui poate să mă lupt cu un alt câine înfometat, așa că e mai bine să nu vii cu mine. Nici singură nu te poți duce.

S-a uitat la Mose și la mine, hotărându-se pe loc.

— Odie, mergi cu ea. Asigură-te că își ține șapca trasă bine peste frunte. Dacă vă vede cineva de la adunarea de aseară, nu i se va părea ciudat că sunteți împreună. Dacă vă întreabă, sunteți doi frați, ai înțeles?

— Întotdeauna mi-am dorit un frate mai mic, i-am zâmbit eu lui Emmy.

Eu ce fac? a întrebat Mose prin semne.

— Cineva trebuie să rămână de pază la canoe, a zis Albert. În plus, ești indian și ești mut. Dacă cineva încearcă să vorbească cu tine, vei ieși în evidență și nimeni nu trebuie să afle despre noi.

Mose s-a întristat, dar a acceptat cu părere de rău raționamentul lui Albert.

— Plec eu mai întâi, a spus fratele meu. Voi așteptați puțin, apoi o luați din loc.

S-a îndreptat către malul râului, printre copaci, și a dispărut.

Mose s-a așezat, a luat o piatră și a aruncat-o în râu.

— Ești supărat? l-am întrebat.

Urăsc să fiu indian, a răspuns.

I-am dat șapca lui Emmy, am luat-o de mână și am urcat malul râului.

Am aflat repede că localitatea se numea New Bremen. Centrul orașului era construit în jurul unei piețe unde se afla un tribunal mare. Ne-am plimbat pe trotuare, am stat sub prelatele magazinelor la umbră, uitându-ne la vitrine. Mă îngrijora că ne expuneam în felul acesta, dar mergeam încet și nimeni nu părea să ne observe, iar Emmy era încântată. Am trecut pe lângă o farmacie Rexall lângă care se afla o cofetărie.

— Îmi pare rău că nu putem să luăm niște lemn-dulce pentru Mose, a spus Emmy, privind la bomboanele dinăuntru.

Toți știam că lemnul-dulce era preferatul lui Mose.

Ne-am așezat pe o bancă lângă cofetăria cea mică și am privit automobilele trecând prin piață și oamenii care intrau și ieșeau din magazine. New Bremen era mai mare decât Lincoln, străzile și trotuarele fiind mult mai aglomerate. Un grup de băieți ce cărau mănuși de baseball și bâte s-au îmbulzit în piață și au dispărut în spatele tribunalului, îndreptându-se către un teren de sport.

— Am putea locui aici, a spus Emmy.

— E un oraș drăguț, am recunoscut eu. Noi însă mergem la Saint Louis.

— E frumos?

Adevărul e că ne îndreptam către un oraș de care nu prea îmi aminteam, căutând o femeie pe care de-abia dacă o cunoșteam și a cărei adresă constituia un mister. Era însă șansa noastră de a avea o familie, singura noastră șansă, și era mult mai bine decât orice lăsaserăm în urmă.

— E foarte frumos, am spus.

Ușa farmaciei s-a deschis și doi oameni au ieșit râzând. Am recunoscut-o pe sora Eve. În loc de îmbrăcămintea de cowboy sau rochia albă, purta o rochie verde cu un guler auriu cu volane și o pălărie aurie la modă, de felul celor pe care le văzusem în reviste. Pantofii se asortau cu pălăria și aveau cureluțe la glezne. Trompetistul o însoțea. Purta un costum alb și o pălărie de paie albă. Când a pășit pe trotuar, și-a strecurat două trabucuri în buzunar.

Au pornit în direcția noastră și sora Eve ne-a zărit. Ne-a zâmbit larg.

— Salut, v-am văzut aseară. Ți-a plăcut supa?

— Da, doamnă, am spus. A fost bună.

— Ție ți-a plăcut?

— D-da, a zis Emmy.

Am vrut să-i dau un ghiont lui Emmy ca să-i amintesc să-și tragă cozorocul pe frunte, însă ea și-a ridicat privirea radioasă spre sora Eve.

Ochii femeii, la fel de verzi ca două frunze fragede primăvara, s-au mutat de la Emmy la mine și au privit-o din nou pe Emmy.

— Sunteți singuri aici?

— Da, doamnă, am zis.

— Ați fost singuri și aseară. Unde e mama voastră?

— A murit, am răspuns eu pentru amândoi.

— Și tatăl vostru?

— A murit și el.

— O, Doamne!

S-a așezat lângă noi pe bancă. Trompetistul părea plictisit. Și-a încrucișat brațele și s-a sprijinit de vitrina farmaciei.

— Cum te cheamă?

— Buck, am spus. Ca pe Buck Jones.

— Cowboy-ul, a spus ea zâmbind. Și pe tine? a întrebat-o pe Emmy.

Am încercat să răspund, dar ea mi-a luat-o înainte și a zis adevărul.

— Emmy.

— Emmett, am spus eu iute. Dar noi îi spunem Emmy. E fratele meu.

— Cine are grijă de voi?

— Ne purtăm singuri de grijă, am zis.

— Numai voi doi?

— Numai noi doi.

S-a aplecat spre mine, mi-a scos muzicuța din buzunarul cămășii și m-a privit cu subînțeles.

— Cânți frumos. Te-am auzit pe pajiște noaptea trecută.

A pus muzicuța la loc, apoi a cercetat îndelung și cu atenție chipul lui Emmy.

— Dă-mi mâna, dragule.

A luat mâna lui Emmy în a ei și a închis ochii. Când i-a deschis din nou, s-a uitat la ea de parcă o cunoștea dintotdeauna.

— Ai suferit mari pierderi, dar văd că ai primit ceva extraordinar în schimb. Vreau să vii iar la adunare diseară. Voi pregăti ceva special pentru tine.

M-a privit pătrunzător, ca și cum conta pe mine.

— Promiți?

Vântul nu adia deloc, dar mi se părea că sufla o briză proaspătă dinspre sora Eve. Seara trecută, în rochia ei albă, cu părul lung, roșcat fusese mai frumoasă decât un înger. Acum vedeam că obrajii ei erau la fel de pistruiați ca ai lui Albert, iar pe partea stângă a feței, sub ureche, avea o cicatrice urâtă pe care părul lung o ascundea parțial. S-a uitat țintă la mine. Nu puteam să-mi iau privirea de la ea. Nu doar fiindcă ochii săi erau minunat de limpezi și îți dădeau o senzație la fel de înviorătoare precum menta. S-o privesc în ochi era ca și cum m-aș fi uitat la o apă adâncă în care mă puteam îneca oricând, dar care era așa de atrăgătoare, că îmi venea să sar înăuntru imediat.

— Promit, m-am auzit spunând.

Trompetistul s-a uitat la ceas.

— Evie, scumpo, trebuie să plecăm.

— Dulciuri mai întâi, Sid, a zis ea. Ce v-ar plăcea?

— Bomboane cu lămâie, a spus Emmy imediat.

— Buck?

M-am gândit la Mose și am zis:

— Lemn-dulce, vă rog.

Sora Eve s-a uitat la Sid, care și-a dat ochii peste cap, dar totuși a intrat în cofetărie și a ieșit cu dulciurile.

— Ne vedem diseară, Buck, a spus sora Eve.

I-a zâmbit complice lui Emmy.

— Iar tu să fii... băiat cuminte.

S-a ridicat și a plecat mai departe, braț la braț cu trompetistul.

De îndată ce au plecat, m-am întors spre Emmy și i-am zis pe cel mai sever ton posibil:

— Nu poți spune tuturor numele tău adevărat.

— O să fie bine, a zis fetița, ca și cum știa ceva ce eu nu știam. Putem avea încredere în ea.

Am privit-o pe sora Eve îndepărtându-se liniștită. Nu-mi dădeam seama exact de ce, dar mi s-a părut că Emmy avea dreptate.

Capitolul douăzeci și cinci

— Nu, a spus Albert. În niciun caz.

— I-am promis, am insistat eu.

— Mare brânză. Plecăm. Acum.

Când ne-am întors la râu, Albert și Mose deja împachetaseră tot în canoe. Mose încă mai era puțin trist că nu putuse să meargă în oraș, dar lemnul-dulce l-a înveselit. Era aproape de amiază, iar el stătea și își mânca bomboana neagră la umbra unui copac de pe malul râului în timp ce eu și Albert ne certam. Emmy, mica mea aliată, mă susținea.

— Doar seara asta, Albert. Ce rău poate fi? Sora Eve a spus că pregătește ceva special pentru noi.

— Da, cătușe.

— Nu e așa. Mi-am putut da seama.

— Dacă greșești?

— Nu greșește, Albert, a zis Emmy. Sora Eve e drăguță. N-o să ne toarne.

Mose a râs: *Să ne toarne? Ai vorbit ca un gangster, Emmy.*

— Plecăm și gata.

Albert s-a întors spre canoe.

— De când ești tu șeful nostru? am țipat.

El s-a răsucit.

— Vrei să rămâi? Foarte bine, rămâi. Noi, ceilalți, plecăm.

Mose nu s-a mișcat de la umbră, iar Emmy s-a tras mai aproape de mine.

— Ce-ar fi să votăm? am zis.

— Să votăm?

Albert a spus-o de parcă l-aș fi insultat.

— Trăim într-o democrație, nu-i așa? Să supunem decizia la vot. Majoritatea câștigă. Câți vor să rămână? Mâna sus.

Am ridicat-o pe a mea și cea a lui Emmy s-a înălțat imediat. Albert s-a încruntat la Mose, care nu se grăbea deloc să voteze. A ridicat o mână leneș.

— Foarte bine, a zis Albert. O să vă vizitez pe toți la închisoare.

S-a dus cu pași grei către canoe și s-a prefăcut că urcă în ea. Totul era un spectacol. Îl cunoșteam pe fratele meu și știam că nu ne va părăsi niciodată. A rămas pe malul râului larg și maroniu, clătinând din cap.

— Luați aminte la cuvintele mele. O să regretăm cu toții asta.

Soarele asfințise când am pornit dinspre râu către cortul unde se ținea adunarea creștină. Păreau să fie mai multe automobile parcate pe pajiște decât cu o seară înainte. Majoritatea băncilor din cort erau deja pline, acesta fiind efectul, din câte mi-am dat seama, al poveștilor despre băiatul a cărui spinare cocoșată fusese îndreptată de atingerea vindecătoare a surorii Eve. Pe rândul din față stătea tânărul scandalagiu care fusese îmblânzit de sora Eve. Albert și Mose s-au așezat în spatele meu și al lui Emmy, care își pusese șapca. Seara era călduroasă și umedă. Lângă mine se afla o matahală de om, îmbrăcat

neîngrijit. După mirosul pe care îl emana, părea că tocmai se întorsese din grajd. Era însoțit de o femeie cu ochii închiși care se sprijinea cu toată greutatea de el. Dormea, m-am gândit. Nu credeam că va continua să doarmă când sora Eve va urca pe scenă.

Brusc, Emmy mi-a șoptit:

— Ai muzicuța la tine?

— E chiar aici.

Am scos-o din buzunarul de la cămașă.

— Știi să cânți „Beautiful Dreamer"?

— Desigur, am spus. De ce?

Înainte ca ea să răspundă, muzicienii au intrat unul după altul și și-au ocupat locurile pe podiumul înalt. Trompetistul s-a ridicat în picioare și a strigat:

— Să dăm slavă lui Dumnezeu, frați și surori! Să dăm slavă lui Dumnezeu!

Sora Eve a intrat în cort dinspre deschizătura unde se servise supa, purtând rochia albă; părul îi cădea pe umeri în bucle roșcate. A venit până în mijlocul podiumului și și-a întins brațele, astfel că din nou părea că are aripi.

— Iisus a spus: „Cui îi e sete să vină la Mine și îi voi da să bea". Frați și surori, haideți să ne strângem la râu ca să bem din apa vie a Sfântului Duh și să ne săturăm!

Imediat muzicienii din spatele ei au început să cânte o melodie, vocea frumoasă a surorii Eve făcând să răsune cuvintele: „Să ne adunăm la râu, unde au pășit îngerii cei strălucitori..."

Cunoșteam vechea melodie religioasă. Soții Brickman o cântau deseori și m-am pomenit intonând împreună cu sora Eve, punându-mi tot sufletul în cuvinte, ca și cum credeam că sunt cu totul adevărate.

Sora Eve a dansat pe podium în seara aceea, dând speranță tuturor celor care stăteau pe băncile tari. Părul îi cădea pe chipul pe care, din cauza căldurii din cort și a intensității trăirii, sudoarea curgea șiroaie. Cânta și implora, iar la sfârșit și-a deschis brațele larg și i-a chemat pe toți cei care aveau nevoie de atingerea vindecătoare a lui Dumnezeu să se apropie.

Un bărbat în cârje s-a târât până la podium, urmat de o femeie care nu părea să sufere de nicio boală. Când mâinile surorii Eve l-au atins, bărbatul și-a aruncat cârjele. A coborât dansând de pe acel podium. Femeia a încercat să-i spună ceva surorii Eve despre bâlbâiala ei. A fost chinuitor să o auzi pe când se străduia să pronunțe cuvintele. Sora Eve a luat capul femeii în mâini și l-a strâns cu putere. A implorat în numele Sfântului Duh ca această femeie să vorbească limpede, după voia lui Dumnezeu. Când sora Eve și-a ridicat mâinile, femeia s-a poticnit o clipă încercând să articuleze cuvintele și în cele din urmă a zis cât se poate de clar: „Mulțumesc, soră". Până și ea era înmărmurită de surpriză, părând ca o vacă lovită cu barosul. „Slavă lui Dumnezeu", a strigat. „Dumnezeu să te binecuvânteze, soră Eve. Dumnezeu să te binecuvânteze." Când a părăsit podiumul, plângea în hohote, de parcă ochii ei erau niște nori de ploaie.

Bărbatul imens, mătăhălos, care mirosea urât și stătea lângă mine, s-a ridicat. Într-o mână ținea o pușcă. Cu cealaltă a săltat-o pe femeia care se sprijinea de el dormind adânc. A apucat-o de braț, a pășit pe culoarul dintre bănci și a tras-o înainte, mai mult târând-o.

Mi-am dat seama că femeia nu dormea, iar mirosul urât nu provenea de la grajduri.

Lângă treptele podiumului, bărbatul s-a oprit și s-a holbat la sora Eve. Nu puteam vedea dacă femeia era uimită de scena de dinaintea ei.

— După ce ai venit, frate? a întrebat sora Eve.

— E vorba de soția mea. Nu-mi mai vorbește. Am auzit că vindeci oameni.

— Cum te cheamă?

— Willis.

— Și care e numele soției?

— Sarah.

— Numele unei femei sfinte din Biblie. Stați jos împreună cu mine, frate. Amândoi.

S-a așezat pe treapta de sus, faldurile rochiei căzând pe lângă ea ca o cascadă albă. Matahala neîngrijită pe nume Willis s-a așezat, ținând corpul femeii drept între el și sora Eve. A proptit pușca de trepte ca să o aibă la îndemână. Sora Eve a luat mâna femeii, a ținut-o între ale sale și a rămas cu ochii închiși multă vreme. Când în cele din urmă i-a deschis, a spus:

— Viața e grea, nu-i așa, frate Willis?

— Ba bine că nu. Nu e ușor să trăiești la fermă zilele astea. Prețul la porumb e foarte scăzut de mult timp.

— Nu dormi, a zis ea.

— Stau treaz noaptea și îmi fac griji. Banca ne trimite scrisori. De aceea țin pușca lângă mine, în caz că mă atacă. Nu-mi iau ei mie ferma.

— Sarah a stat lângă tine noapte după noapte, încercând să-ți aducă alinare.

— Numai ea mă ajută să merg înainte. Dar nu-mi mai vorbește. Și-a pierdut vocea. De asta am venit aici. Am auzit că vindeci oameni.

— Nu eu îi vindec, Willis. Dumnezeu îi vindecă. Eu sunt numai mesagerul.

— Roagă-te pentru ea. Fă-o să-mi vorbească din nou.

— Crezi în Dumnezeu, Willis?

— La fel ca toți ceilalți.

— Sarah crede?

— Citește întotdeauna din Biblie. Spune că îi aduce alinare.

— Și apoi te alină pe tine.

Bărbatul s-a uitat la soția lui cu o privire plină de dor.

— Doar sunetul vocii ei îmi este de ajuns.

— Dar ea nu-ți mai vorbește.

El și-a lăsat capul în jos și s-a uitat fix în pământ.

— Cred că a amuțit. Poate din cauza unui păcat îngrozitor.

— Păcatul ei sau al tău?

Bărbatul nu i-a răspuns. Sora Eve s-a aplecat spre el, vocea fiindu-i doar o șoaptă. Era însă atât de liniște în cort, încât puteai să auzi și o muscă bâzâind în jurul surorii Eve.

— Povestește-mi despre acel păcat, Willis.

El a respirat cu greutate, pufnind ca un animal sălbatic. Și-a dres glasul cu un mârâit profund, neliniștitor.

— Ea..., a dat să spună.

A scuturat din cap, ca și cum încerca să-și limpezească gândurile.

— Ea a spus că mă părăsește. Că se întoarce la familia ei. M-a cuprins mânia, o mânie cumplită. Ne-am aruncat cuvinte grele.

— Ai lovit-o, a zis sora Eve încet. De atunci n-a mai vorbit cu tine.

— I-am spus că-mi pare rău. Am căzut în genunchi și am implorat-o să mă ierte, să-mi spună ceva, orice.

— Nu mai poate să-ți vorbească, frate Willis. O știi prea bine. Nu în viața asta. Te așteaptă însă într-un loc minunat de unde au pierit toate grijile. Unde nu mai e durere. Unde ce ți s-a dat nu ți se mai poate lua. Un loc unde e numai iubire.

S-a aplecat peste femeia moartă.

— Ia-mă de mână, frate Willis.

Bărbatul s-a uitat la mâna ei plin de speranță. Eram convins că, în același fel în care îl îmblânzise pe tânărul violent din seara trecută, tot așa sora Eve alinase și sufletul tulburat al acestui bărbat. El însă m-a uimit. Ne-a uimit pe toți. A uimit-o până și pe sora Eve.

— Nu, a mugit el și a sărit în picioare.

A înșfăcat pușca, i-a proptit patul de umăr și a îndreptat țeava către fața surorii Eve.

— Vindec-o, la naiba! Fă-o să-mi vorbească din nou sau pe cuvântul meu că o să-ți zbor creierii pe loc.

Am văzut teama de mii de ori în viața mea. Deși e de multe feluri, deseori nu are voce. Sora Eve s-a uitat fix în țeava puștii și am observat că teama ei era așa de mare, încât nu putea vorbi. Mi-am dat seama că, dacă nu putea vorbi, nu putea nici înfăptui miracolul pe care îl dorea matahala ucigașă sau orice alt miracol.

— Cântă, Odie, mi-a șoptit Emmy. Cântă „Beautiful Dreamer".

N-avea niciun sens, dar nimic nu mai avea sens în timp ce așteptam ca împușcătura să-i distrugă fața surorii Eve. Precum toți ceilalți oameni din cort, eram sigur că vom asista la un masacru. Iar odată ce totul începuse, nu exista nicio garanție că lucrurile se vor opri aici. Buzele îmi erau uscate, în gât parcă aveam sticlă pisată. De-abia puteam să respir. Habar n-aveam dacă reușeam să scot

vreun sunet. Mi-am luat totuși muzicuța din buzunarul cămășii și am dus-o la buze. Emmy și-a lăsat mâna mică pe piciorul meu. S-a uitat la mine și a zâmbit. Ca și cum avea încredere deplină în mine.

Am început să cânt. Deși cântam încet, în liniștea cortului și în propriile mele urechi, melodia suna asurzitor. Mai multe chipuri s-au întors către mine, printre care și al lui Willis. Eram sigur că o să îndrepte pușca spre mine. Am parcurs o măsură întreagă, inima bătându-mi nebunește în piept. Eram pe punctul să mă opresc, gândindu-mă că nebunia trebuia să înceteze, când o voce din cer mi s-a alăturat. Era sora Eve.

Frumoasă visătoare, e vremea să te trezești.
Lumina stelelor și roua te-așteaptă să le privești.
Zgomotele lumii auzite peste zi
S-au pierdut legănate de lumina lunii celei vii.

Expresia de mânie care schimonosise fața bărbatului mătăhălos a început să se îmblânzească. Pușca i-a căzut din mâini. Eu am continuat cu muzicuța și sora Eve și-a înălțat vocea divină și a cântat ca un înger alinător.

Frumoasă visătoare, regina cântecului meu,
Ascultă-mi dorul, sufletul mi-e greu.
Duse sunt grijile vieții, duse sunt ca în povești.
Frumoasă visătoare, e vremea să te trezești.
Frumoasă visătoare, e vremea să te trezești.

Cu lacrimi în ochi, bărbatul a căzut în genunchi, și-a pus capul în poala soției moarte și a plâns în hohote. Pușca zăcea pe jos, iar tânărul care făcuse scandal

cu o seară înainte a sărit de pe banca unde stătea și a înșfăcat-o.

Sudoarea îmi curgea pe față și mă simțeam istovit. Mi-am lăsat jos muzicuța și m-am uitat la Emmy.

— Niciodată n-ai cântat mai frumos, Odie, mi-a spus ea.

Capitolul douăzeci și șase

— Era melodia preferată a soției lui, a zis sora Eve. „Beautiful Dreamer". Poate că a fost singurul lucru care i-a mișcat inima. De unde ai știut, Buck?

Stăteam în salonul privat al celui mai bun hotel din New Bremen, numit Morrow House. Pe masă erau un pui fript întreg cu piure de cartofi, sos pentru friptură și sparanghel. În ciuda decorului simandicos, insistasem ca Emmy să poarte șapca. Înfulecam amândoi de parcă venea sfârșitul lumii. Sora Eve și trompetistul stăteau cu noi la masă. Mâncau mai încet și beau „suc de struguri" — știam că era de fapt vin roșu. Sora Eve se schimbase de rochia albă și purta acum una albastră. Trompetistul avea un costum gri cu revere albe și un ac cu diamant înfipt în cravata roșie.

— N-am știut, i-am spus surorii Eve. Emmy mi-a zis să-l cânt.

— Chiar așa?

A studiat-o pe Emmy, curioasă.

— Unde locuiți, orfanilor?

— Avem o mică tabără lângă râu.

— Locuiți în tabără? Vreau să spun, permanent?

— Nu. Suntem în drum spre Saint Louis.

— Ce faceți în Saint Louis?

— Am rude acolo. Avem rude acolo, m-am corectat.

— E drum lung până la Saint Louis.

— Presupun că e, am spus. Dar Emmy și cu mine o să reușim.

Sora Eve și-a ridicat paharul și i-a cercetat conținutul.

— Și noi mergem la Saint Louis. Nu direct. Trecem prin Des Moines și Lawrence, Kansas mai întâi.

A sorbit din vin și a spus pe un ton degajat:

— Ați putea veni cu noi.

Trompetistul aproape că s-a înecat cu puiul.

— O să ne creeze o mulțime de probleme, Evie.

— Cum adică? a întrebat sora Eve.

— Poate fi considerată o răpire.

Bărbatul s-a șters delicat cu șervetul pe mustața subțire.

— Răpire? Toată țara e plină de copii abandonați, Sid. Crede-mă, știu destule despre asta.

S-a întors către mine.

— V-am putea duce până acasă la rudele voastre.

— Așteaptă puțin, a zis trompetistul.

— Sid.

I-a aruncat o privire care l-a făcut să amuțească.

M-am uitat la Emmy, al cărei chip ascuns de șapcă nu-mi dezvăluia nimic despre părerea ei, oricare era aceasta. Îmi plăcea ideea unei vieți ușoare, dar nu puteam hotărî singur.

— Trebuie să ne mai gândim, am spus.

— Foarte bine.

Nu beam nimic cu alcool, dar zâmbetul surorii Eve era absolut îmbătător.

Când am ajuns la râu în seara aceea, Albert și Mose stăteau lângă foc.

— Ați mâncat? ne-a întrebat Albert.

— Ca niște regi, a spus Emmy încântată.

— Cum a fost supa?

Nu mai vorbiserăm cu ei de când ne despărțiserăm la intrarea în cortul cel mare. Willis și pușca lui puseseră capăt adunării. Un agent de poliție aflat în public luase doi oameni de pe bănci și îl scoseseră afară pe bărbatul masiv care încă suspina. Alții duseseră trupul soției sale la platforma unui camion și plecaseră la morgă. Sora Eve invitase pe toată lumea la masă pentru supă și pâine, apoi ne găsise pe mine și pe Emmy.

Mose s-a bătut peste burtă și a spus: *Cea mai bună supă pe care am mâncat-o vreodată.*

Emmy s-a așezat lângă foc și a vorbit fără să se gândească:

— Sora Eve vrea să rămânem cu ea.

— Noi mergem la Saint Louis, a zis Albert.

— Și ea merge la Saint Louis, am spus. Des Moines, Kansas, Saint Louis.

— Atrage mulțimile. Ultimul lucru de care avem nevoie este o mulțime de oameni. Mai devreme sau mai târziu cineva o s-o recunoască pe Emmy.

— Putem fi cu băgare de seamă.

— Suntem cu băgare de seamă dacă nu mergem cu ei. Nici nu se pune problema să însoțim o trupă de spectacol ce propovăduiește renașterea.

— Este o mișcare de renaștere spirituală, am insistat eu.

— Spune-i cum vrei, noi ne ținem departe de ea.

Dacă în sinea mea n-aș fi știut că are dreptate, aș fi insistat să votăm. Emmy nu dădea semne că ar fi avut vreo părere; era pe punctul de a adormi.

— A fost un vis frumos, am spus, mai mult pentru mine.

După ce am dat stingerea, am rămas treaz, privind cerul nopții presărat cu stele. Am ascultat concertul broaștelor în trestii și m-am gândit la muzicienii care o acompaniau pe sora Eve. Mi-am imaginat cum ar fi să cânt la muzicuță împreună cu ei. Puținele dăți când avusesem ocazia — cu domnișoara Stratton și cu Jack — trăisem o magie, ca un suflet ce strigă spre un altul care îi răspunde.

— Renunță, Odie, a spus Albert cu un glas liniștit.

— Era drăguță. Am fi putut fi fericiți.

— E o impostoare.

— De unde știi?

— Oamenii care sunt vindecați sunt niște prefăcuți.

— Nu și matahala din seara asta.

— Ai văzut ca sora Eve să-l fi alinat cu ceva? Dacă n-ai fi salvat-o tu, i-ar fi zburat creierii.

M-am răsucit, încercând să văd chipul fratelui meu. M-am întrebat ce visuri avea. Visul meu era să fiu muzician sau povestitor, fiindcă erai plătit pentru asta, iar aceste profesii îmi plăceau foarte mult. Ce pasiuni avea Albert? Ce îl atrăgea cel mai mult? Eram uimit că habar nu aveam.

— Orice e prea frumos ca să fie adevărat, Odie, e sigur o înșelătorie, a zis el cu o voce din care răzbătea o urmă de tristețe. Dacă ai arunca o privire mai atentă la sora Eve, ai descoperi că e ceva necinstit în legătură cu ea.

Zicând asta, Albert s-a întors cu spatele la mine.

Când m-am trezit dimineața, nu mi-a venit să-mi cred ochilor: sora Eve stând lângă foc cu Albert și Mose. Era îmbrăcată din nou ca un cowboy și părea să se integreze perfect în acel decor sălbatic. Focul trosnea, iar

Albert și sora Eve vorbeau cu voce joasă. Când Mose intervenea prin semne, Albert îi traducea. M-am ridicat în capul oaselor, am dat la o parte pătura și m-am îndreptat în picioarele goale către ei.

Sora Eve mi-a zâmbit.

— Bună dimineața, Buck. Sau să-ți spun Odie?

— Ce cauți aici?

— M-am gândit să-mi iau rămas-bun. După care i-am întâlnit pe derbedeii ăștia.

Albert și Mose, care păreau să se simtă cât se poate de bine în compania ei, au rânjit când i-a numit astfel. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la tânărul pe care îl îmblânzise sora Eve. Părea că folosise aceeași magie și asupra tovarășilor mei.

— I-am convins pe fratele tău și pe Mose că, în loc să faceți tot drumul până la Saint Louis pe apă, ar fi mult mai sigur să călătoriți până acolo cu mine.

A ridicat o pungă albă.

— Vrei una?

Înăuntru erau gogoși. Mari, perfecte, glazurate; îți lăsau gura apă.

— Stai jos, mi-a spus ea.

M-am așezat pe nisip și am mâncat o gogoașă. Nu-mi amintesc să mai fi mâncat ceva atât de bun, de moale și de dulce.

— Uite cum stă treaba, a continuat sora Eve, desfăcându-și brațele ca o explicație, dar și ca o invitație. I-am angajat pe fratele tău și pe Mose să mă ajute, cel puțin până ajungem la Saint Louis. Vor locui cu ceilalți oameni aflați în slujba mea. Tu și Emmy veți sta cu mine la Morrow House. O să le spunem tuturor că tu ești nepotul meu și Emmy e nepoata mea. Am mai multe pălării cu boruri

largi pe care o să i le dau ei. Sunt mult mai drăguțe decât șapca și îi vor acoperi fața bine.

— Știi cine e Emmy? Cum ai aflat?

— Nu contează. Important e să avem grijă de voi și să vă ducem acolo unde vreți să ajungeți. Pot să fac asta.

— După cum a spus trompetistul, ați putea avea o mulțime de probleme.

— Sid își face griji ușor. Am avut parte de necazuri toată viața mea.

M-am uitat la Albert.

— Chiar ești de acord?

Albert a dat din umeri.

— M-a convins.

L-am privit și pe Mose, care a rânjit și a zis prin semne: *Vom mânca gogoși în fiecare zi.*

— Ce spui, Odie?

Chipul îi era serios, vocea, nespus de plăcută.

— Accepți?

Am înghițit ultima bucată de gogoașă și eram gata să accept orice mi-ar fi propus sora Eve.

— Desigur.

— Vrei să o trezești pe Emmy și să o întrebi?

Emmy stătea încolăcită pe pătură, dormind adânc. Am scuturat-o cu blândețe. S-a rostogolit pe spate și a deschis puțin ochii.

— Ești trează, Emmy?

A scos un sunet îndeajuns de clar, cât să-mi dau seama că mă înțelege.

— Se pare că vom rămâne cu sora Eve un timp.

A clipit către mine somnoroasă.

— Știam asta, a zis, s-a rostogoli înapoi și a adormit la loc.

Capitolul douăzeci și șapte

Nu mai făcusem un duș din ziua în care plecaserăm de la Școala Lincoln. Să stai sub șuvoiul de apă caldă, curată te făcea să te simți ca în rai. Sora Eve ne-a cumpărat haine noi și le-a spălat pe cele vechi, și astfel am devenit parte dintr-o mișcare ambulantă de renaștere spirituală.

Emmy și cu mine am primit un dormitor în apartamentul pe care sora Eve îl închiriase la Morrow House. Ca să nu trezească bănuieli în legătură cu noi, Albert și Mose au mai așteptat o zi în tabăra noastră de lângă râu. Când s-au alăturat trupei, au primit câte un pat în cortul bărbaților. Femeile ocupau un alt cort. Toți aveau cel puțin o sarcină anume, dar majoritatea făceau mai multe treburi.

Mose lucra în cortul unde se afla bucătăria, ajutând la pregătirea meselor ce erau servite după fiecare adunare, precum și a mâncării pentru oamenii surorii Eve — erau peste zece. Bucătarul era un om masiv, complet chel, cu un tatuaj pe brațul drept, ce reprezenta o sirenă cu sânii goi. Își spunea Dimitri, deși, ca aproape toți însoțitorii surorii Eve, probabil nu era numele lui adevărat. Vorbea cu un puternic accent grecesc, iar Mose ținea mult la el.

Dimitri, care părea să nu aibă nicio problemă să înțeleagă semnele simple folosite de Mose pentru a comunica, era omul cel mai muncitor pe care-l întâlnisem vreodată.

Albert muncea cu hamalii, care erau și muzicienii trupei. În scurt timp, îndemânarea lui și abilitatea de a găsi o soluție la orice problemă le-au câștigat admirația. S-au obișnuit să-i spună Profesorul, pentru că știa de toate.

Whisker, pianistul, m-a luat sub aripa lui. Era slab, brațele și picioarele îi erau subțiri și avea pielea de culoarea melasei. Era bătrân sau ce credeam eu că însemna bătrân pe vremea aceea; să fi avut poate în jur de cincizeci de ani, iar privirea îi era obosită. M-a învățat lucruri despre muzică într-un fel în care domnișoara Stratton n-a avut niciodată timp să o facă. Știam să citesc notele, dar nu mai făcusem parte vreodată dintr-un grup mare de muzicieni. Whisker a lucrat cu mine la tempouri, la modul cum asculți celelalte instrumente și la felul în care simți ceea ce el numea „bula nobilă", adică momentul în care toate notele fiecărui muzician se contopesc unele cu altele fără efort, astfel că fragmentul muzical devine un acord armonios care captează atât starea de spirit a interpretului, cât și pe cea a ascultătorului, făcându-le să se înalțe împreună.

— Ca într-o bulă, am spus.

— Exact, a zis el și a rânjit, arătându-și dinții pătați de tutun.

A sorbit din paharul aflat întotdeauna pe pian, cu două degete de whisky de contrabandă, care nu scădeau niciodată, oricât de mult ar fi băut din el.

— Nu se întâmplă întotdeauna, Buck, dar când se întâmplă, simți cum Dumnezeu te înalță cu mâinile Sale.

Numele lui adevărat era Gregory, dar toată lumea îi spunea Whisker, chiar și el însuși.

— Mama îmi povestea că eram atât de slab, că puteam să mă ascund după mustățile unei pisici[1]. Așa mi-a rămas numele.

Ceilalți muzicieni erau amabili și prietenoși, dar îmi dădeam seama că Sid trompetistul nu mă plăcea deloc. Mă gândeam că era pur și simplu din cauză că prezența noastră putea să le aducă necazuri, dar Whisker mi-a oferit o altă explicație.

— E invidios.

Luam prânzul la una dintre mesele lungi unde seara turnam supa cu polonicul și împărțeam pâinea.

— Invidios pe mine? De ce?

— Ai un talent înnăscut, ai ceva special care iese la iveală când cânți la muzicuță, ceva ce nu poate fi învățat sau transmis altcuiva. Poate vei deveni muzician, poate altceva. Cine știe? Dar e acolo, în tine. Sora Eve te place și ea foarte mult. Ești nepotul ei, ruda ei. Ești mai mult decât e Sid. La naiba, ticălosul ăsta nu poate să sufere când sora Eve dă prea multă atenție altcuiva.

Știam puține lucruri despre viața lui Whisker. Nimeni nu povestea despre trecut, așa că ne-am adaptat ușor. Mi-a spus totuși că provenea dintr-o familie de lucrători ai pământului din Texas și că în copilărie nu-și dorise nimic altceva decât să scape de câmpurile de bumbac de la granița statului.

— Era o muncă istovitoare într-un ținut neprimitor, plat ca o clătită, a zis el. Nimic din ce am făcut în viața mea nu a fost mai greu decât să culeg bumbac.

L-am întrebat despre familia lui și mi-a spus că nu-i mai văzuse de douăzeci de ani.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, *whiskers* înseamnă mustăți de pisică. *(N. r.)*

— Ți-e dor de ei?

— Am o familie nouă, a spus el, deschizându-și brațele către cort.

Adunările începeau la lăsarea serii și, în câteva zile, îmi ocupasem locul printre muzicienii de pe podium. Sora Eve îl preamărea pe Dumnezeu, iar noi o acompaniam cu o muzică ce înălța sufletele. Cei care aveau speranță cântau melodii religioase cunoscute. La sfârșit luminile se stingeau, cu excepția celei care cădea direct deasupra surorii Eve, iar orbii, schilozii și bolnavii veneau și îngenuncheau la picioarele ei, implorând să primească atingerea sa vindecătoare. Nu plecau dezamăgiți. Chiar dacă orbii nu-și recăpătau vederea, chiar dacă piciorul strâmb nu se îndrepta, prin simpla ei atitudine, sora Eve le dădea speranță.

— Înghit orice li se dă, l-am auzit pe Sid spunându-i altui muzician. Nu contează că pleacă tot schilozi. Pleacă având lumină în suflete și asta e tot ce contează pentru amărâții ăștia. Își deschid portofelele și banii curg valuri.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să mă pună în gardă. M-am gândit însă că se cheltuiau mulți bani ca să hrănești oamenii care veneau la adunările din cort. Vremurile erau grele și, pentru mulți dintre ei, cina alcătuită din supă și pâine era probabil singura masă adevărată din ziua aceea. Mâncarea era plătită prin generozitatea celor care nu participau la masă, care aveau bani și ale căror suflete și conștiințe erau atinse de sora Eve.

Momentele mele preferate erau atunci când, după ce adunările se încheiau și cei înfometați fuseseră hrăniți, sora Eve și Sid veneau lângă pianul lui Whisker și mă lăsau să-i acompaniez. Cântam genul de muzică pe care un cor de biserică nu l-ar fi cântat niciodată. Sora Eve era

înnebunită după piesele Tin Pan Alley, compuse, după cum mi-a explicat Whisker, în formă de treizeci și două de măsuri — patru secțiuni, fiecare având o lungime de opt măsuri. Mi-a explicat că multe dintre melodiile lui Irving Berlin aveau treizeci și două de măsuri. Nu erau greu de cântat și erau pline de dulcegării, iar sora Eve știa cum să le facă extrem de sentimentale. Bea whisky de contrabandă — toți beau —, fuma o țigară și își unduia glasul într-un fel ce te făcea să plângi. De obicei, până atunci micuța Emmy dormea deja dusă, pe o pătură, în partea din spate a cortului. Când în cele din urmă terminam, Sid o căra la mașină și ne conducea la hotel, unde o culca în pat și apoi îi ura noapte bună surorii Eve din pragul apartamentului.

— Așa o să fie tot drumul până în Saint Louis? l-am auzit întrebând-o într-o seară, cu o voce plină de dor.

— Tot drumul, Sid. Noapte bună, dragule.

Sid nu era singurul vrăjit de ea. Toți cei cu care călătorea o iubeau pe sora Eve. Erau un grup de neadaptați, de proscriși, oameni fără niciun căpătâi. Dar așa cum le dădea speranță invalizilor și bolnavilor, sora Eve ne înflăcăra sufletul tuturor. M-am gândit la copiii de la Școala Lincoln, care semănau atât de mult cu oamenii surorii Eve, pierduți și distruși. M-am gândit că dacă ea ar fi condus școala în locul Thelmei Brickman, Vrăjitoarea Neagră, viața de acolo ar fi fost extrem de diferită.

Sora Eve mi-a spus că planificase ca trupa să rămână două săptămâni în New Bremen. În a patra seară, când toți ieșiseră din cort pentru a se duce acasă sau la masa cea lungă ca să primească supă și pâine, sora Eve s-a așezat pe treptele podiumului. M-am așezat și eu lângă ea.

— Aș da orice pentru o țigară și o înghițitură de alcool acum, Odie.

M-a împins în joacă cu șoldul.

— Oamenii ăștia cred că ești perfectă. Mai bine să nu te vadă bând și fumând.

A râs și și-a pus brațul după umărul meu.

— Numai Dumnezeu e perfect, Odie. Noi, ceilalți, primim riduri și crăpături.

Și-a dat la o parte părul de pe obraz, arătându-mi cicatricea lungă.

— Dacă am fi perfecți, lumina pe care o revarsă asupra noastră ar ricoșa imediat. Ridurile însă captează lumina. Prin crăpături, ea pătrunde înăuntrul nostru. Când mă rog, Odie, nu mă rog niciodată pentru perfecțiune. Mă rog pentru iertare, fiindcă știu că e singura rugăciune care va fi întotdeauna ascultată.

Îl vedeam pe Albert tot timpul, dar nu mă îngrijoram că lumea putea face vreo legătură între noi. Nu semănam. Mă gândeam că era din cauză că Albert, cu părul lui roșu, semăna cu familia tatei, iar eu semănam cu a mamei. Deseori stăteam cu el la o masă lungă când Mose și ceilalți care lucrau la bucătărie ne serveau mâncarea.

— Cum e să locuiești la Ritz? m-a tachinat el într-o zi la prânz.

— Știi, Albert, m-am tot gândit. Dacă n-o găsim pe mătușa Julia în Saint Louis? Vreau să spun, nu știm nici măcar unde s-o căutăm.

— O să rezolvăm problema asta când ajungem acolo.

— Dar dacă n-o găsim?

— Ai vreun plan?

— Păi, m-am gândit. Poate rămânem cu sora Eve.

Albert mânca un sendviș cu salam. S-a uitat către cortul cel mare, apoi, dincolo de el, spre pajiște, unde curgea râul și unde ascunsese canoea noastră.

— E prea frumos ca să dureze, Odie, a spus el.

— De ce?

— Când a mers totul lin pentru noi?

— Asta nu înseamnă că nu ne poate fi bine acum.

— Uite, atunci când lași garda jos, ești atacat. Nu te culca pe o ureche. Ai grijă cu Sid. Tipul nu te poate suferi.

— Sora Eve știe cum să-l stăpânească.

— Sora Eve nu poate să stea cu ochii pe el tot timpul. Ascultă-mă cu atenție, Odie, e un ticălos.

În fiecare zi, Sid și sora Eve petreceau câteva ore la hotel verificând ceea ce ea numea registrele. Pe lângă cântatul la trompetă, Sid era și administratorul ei, plătea facturile, se asigura că toate pregătirile erau făcute dinainte în viitoarele orașe, se ocupa de publicitate. Era foarte priceput, mai ales la reclamă, căci la adunări veneau oameni de la mare distanță, chiar și din Twin Cities. Până și Whisker, care nu prea ținea la Sid, îl aprecia.

— Când m-am alăturat surorii Eve în Texas, ea nu avea cine știe ce spectacol. Se ruga și vindeca, așa cum face acum. Dar când a apărut Sid, totul s-a schimbat. Rochia albă o face să arate ca un înger? A fost ideea lui Sid. Luminile, muzicienii din orchestră, chiar și supa cu pâine au fost ideile lui Sid.

— Cum a devenit el parte din familie?

Am folosit cuvântul fiindcă așa începusem să-i consider pe membrii mișcării.

— La fel ca toate celelalte suflete pierdute. Sora Eve pur și simplu l-a găsit. Făcea parte dintr-un spectacol de bâlci în Wichita când am organizat o adunare acolo în urmă

cu câțiva ani. Cânta la trompetă și avea un număr cu șerpi. Ticălosul ăsta s-a îndrăgostit de ea, ca noi toți.

— Ea de unde e?

— Nu știi? Se presupune că e mătușa ta.

A râs.

— Mi-am dat seama imediat că ești la fel ca noi. Când te-a găsit, erai o oaie rătăcită, te-a ademenit și ai urmat-o. Nu-ți face griji, Buck. Îți voi păstra secretul.

A clătinat din cap.

— Habar n-am de unde e. Fiindcă îi place să poarte cizme de cowboy, cred că și ea e de undeva din vest. Plus că șerpii nu o deranjează.

— Șerpii?

— Ah, da. Încă nu i-ai văzut pe ea și pe Sid mânuind șerpii. E ceva cu totul aparte.

— Ce fac cu ei?

— Îi folosesc ca să facă lumea să înțeleagă că diavolul poate fi învins dacă îl ai pe Dumnezeu alături. E un spectacol pe cinste. Nu prea îl țin în nord, dar în sud au mare succes.

— Pot să-i văd?

— Nu cred că ar fi ceva rău în asta.

În tabăra din jurul cortului principal se afla un cort mai mic, în spatele bucătăriei, unde sora Eve se pregătea pentru spectacol în fiecare seară. Whisker a ținut ridicată clapa de la intrare și mi-a făcut semn să intru. Înăuntru era o măsuță de toaletă și în fața ei se afla o bancă tapițată. Lângă masă se găsea un cuier unde atârnau mai multe rochii albe și alte ținute. Se mai vedeau un cufăr mare de călătorie și, aruncate în jurul lui, mai multe perechi de pantofi, majoritatea fiind cei albi, simpli, fără toc pe care sora Eve îi purta în timpul adunărilor, dar și două perechi

de cizme de cowboy. Pe o masă lungă și îngustă lângă peretele din spate erau trei vitrine de sticlă despre care am aflat că se cheamă terarii, un cuvânt nou pentru mine. Fiecare avea înăuntru puțină vegetație și câteva pietre mari pe care șerpii să alunece sau după care să se ascundă.

— Ce specie sunt?

— Aceștia doi arată exact ca șerpii coral.

A dat din cap către vitrina unde doi șerpi mici cu dungi negre, galbene și roșii se încolăceau unul peste altul.

— Știi șerpii coral?

I-am răspuns că nu.

— Sunt extrem de veninoși. Pe cel de acolo îl numim Mamba. Ia uite.

A bătut cu degetul în terariul din mijloc, iar șarpele, care era cenușiu-închis și avea un metru lungime, și-a ridicat capul, părând gata de atac. Whisker a râs.

— Arată ca o cobră.

— Nu e?

— Par periculoși, dar nu sunt. Sunt doar șerpi pe care lumea îi confundă cu cei veninoși. Acesta însă — a arătat din cap spre terariul cel mai mare — este diferit. Chiar e un șarpe veninos. Îi spunem Lucifer.

— Lucifer?

S-a aplecat spre vitrină, iar șarpele s-a încolăcit și s-a ridicat să atace.

— Acesta este un adevărat șarpe cu clopoței. Frățioare, când Lucifer scutură din coadă, dă-mi voie să-ți spun că mă trec fiorii.

— Sora Eve mânuiește toți șerpii?

— Pe cei care seamănă cu coralii și pe Mamba. Numai Sid îl mânuiește pe Lucifer. Presupun că are șarpele de

mult. Era parte a numărului său de bâlci când l-a găsit sora Eve.

— Nu îi mușcă niciodată?

— Uneori, însă mușcătura coralilor și a lui Mamba e inofensivă. Sid întotdeauna stoarce veninul înainte de a-l mânui pe Lucifer.

Șarpele era încolăcit, așa că nu prea puteai să-ți dai seama de lungimea lui, însă avea corpul la fel de gros ca încheietura mâinii mele. S-a uitat direct la mine, azvârlindu-și cu repeziciune limba despicată înainte și înapoi, ca și cum încerca să mă guste.

— Ce mănâncă?

— De obicei, îi aruncăm șoareci. Îi înghite întregi. Uneori, și șobolani mici, dacă îi prindem alergând prin bucătărie.

M-am gândit la Faria în camera tăcută de la Școala Lincoln. Mi-l imaginam înghițit cu totul de acest șarpe mare cu clopoței și asta m-a făcut să urăsc șarpele.

— Să nu cumva să încerci să mânuiești șerpii, m-a avertizat Whisker. Numai sora Eve și Sid fac asta.

— Nu te îngrijora, i-am spus, îndepărtându-mă de Lucifer. Nu mă ating de așa ceva.

Capitolul douăzeci și opt

Mișcarea era ca o familie. Munceau împreună, aveau încredere unul în celălalt, le plăcea să-și țină tovărășie unii altora. Înainte ca Albert și Mose să li se alăture, erau șase bărbați și patru femei. Până să apară Emmy, nu mai fuseseră copii în trupă și toți au luat-o sub aripa lor. Deși adeseori o însoțea pe sora Eve, chiar și când era singură, Emmy se mișca liberă prin mica așezare de corturi, ajutând cum putea, dar cel mai mult aducând bucurie. Purta tot timpul pălăriile de paie cu boruri largi pe care i le dăduse sora Eve, așa că putea să le tragă în jos ori de câte ori apărea vreun străin. Sunt convins că toți cei din mișcare știau că nu era rudă cu sora Eve, dar nu cred că-i cunoșteau adevărata identitate, iar dacă o făceau, nu le păsa.

Unii dintre bărbați erau oameni aspri. Dimitri cel chel, cu pieptul uriaș și tatuajele sale. Torch, unul dintre muzicieni, al cărui păr semăna cu un ghem de blană vomitat de o pisică. Tsuboi, un puști de vârsta lui Albert, a cărui față, cel puțin partea dreaptă, era toată o cicatrice. Whisker mi-a spus că s-a întâmplat când a fost aruncat din tren în timp ce încerca să călătorească clandestin.

Deși în trupă nu erau copii, unele femei erau mame. Cypress, o femeie cu aspect exotic, cu părul lung și negru, avea trei copii care îi fuseseră luați fiindcă era alcoolică. Acum nu mai bea, cel puțin din ce vedeam eu, iar când Emmy era de față, chipul i se lumina, ca și cum un foc îi încălzea inima. Membrii trupei își țineau micile averi sub pat, de unde toți ar fi putut fura orice. Dar nimeni nu o făcea.

Într-un fel, nu erau diferiți de copiii de la Școala Lincoln, care fuseseră aruncați la un loc fără să aibă aproape nimic. Însă Școala Lincoln era condusă de indivizi ca DiMarco, Vrăjitoarea Neagră și vipera de bărbatu-său, iar teama era sentimentul predominant. Aici, printre membrii mișcării, spiritul surorii Eve se simțea pretutindeni și asta schimba cu totul situația.

Fiecare zi se desfășura după o rutină anume și nu aveam prea mult timp liber. Toate muncile erau îndeplinite dimineața — se curățau cartofii, se repara pânza corturilor și întreaga așezare era curățată de gunoaie. Doi bărbați luau camionul și se duceau în orașele învecinate ca să lipească afișe despre adunări. Când ne terminam treburile, sora Eve ne trimitea deseori să dăm o mână de ajutor localnicilor. Am aflat că ea ajunsese înaintea trupei în New Bremen și îi vizitase pe pastorii din oraș și pe preotul catolic, întrebându-i care enoriași aveau mai mare nevoie de ajutor. Nu mulți fermieri își permiteau să angajeze ajutoare plătite și, ori de câte ori era posibil, sora Eve se oferea să-i trimită pe oamenii ei, bărbați și femei, să muncească gratuit. De îndată ce ne-am alăturat mișcării, Mose, Albert și cu mine ne-am dus să ajutăm. În prima zi am reparat garduri, a doua zi, acoperișul unui hambar. Câteva zile mai târziu l-am asistat pe Albert când a reparat

motorul unui tractor despre care fermierul jura că nu va mai funcționa niciodată. Am tăiat buruieni într-un lan de porumb și ziua următoare am adunat fânul, întocmai cum făcuserăm pentru Hector Bledsoe. De data aceasta era altfel, căci o făceam pentru oameni care aveau nevoie disperată de ajutor, așa că munca n-a mai părut împovărătoare. M-am gândit ce diferit ar fi fost la Școala Lincoln dacă motivul pentru care trudeam pentru Bledsoe ar fi fost aceea că avea nevoie disperată de ajutor și nu că el și soții Brickman se îmbogățeau de pe urma noastră.

În fiecare dimineață, după ce el și sora Eve verificau registrele, Sid dispărea mai multe ore, Dumnezeu știe unde. După-amiaza, sora Eve își lua și ea tălpășița și, în scurt timp, am descoperit de ce se grăbea să plece.

La sfârșitul unei săptămâni, în timp ce Mose lucra în bucătărie împreună cu Emmy, iar Albert încerca să repare generatorul care furniza curent electric pentru adunările din fiecare seară, și dat fiind că nu fuseserăm trimiși să ajutăm vreun fermier, m-am pomenit că am puțin timp liber. M-am hotărât să dau o raită prin New Bremen, ca să cunosc mai bine împrejurimile.

Am ajuns într-un parc cu un teren de sport unde un grup de copii din vecinătate jucau un meci de baschet. Se strigau unul pe altul și făceau glume, iar viețile lor păreau să fie numai despre joacă și bucuria de a-ți face ușor prieteni. Am coborât o pantă abruptă către cartierele de lângă râu, unde silozurile se ridicau precum turnurile unui castel la marginea căii ferate. O biserică albă cu turlă se înălța în apropiere, iar pe străzile nepavate din jurul ei erau case, mai mici și mai simple decât cele construite pe dealurile de deasupra. Prin ușa deschisă a bisericii se auzea sunetul orgii, ca și cum cineva repeta pentru slujba de

duminică. Am urmat calea ferată până la un pod de lemn care traversa râul Minnesota. M-am așezat pe traverse, privind apa întunecată, de culoarea cidrului, de dedesubt și am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost dacă m-aș fi născut în liniștitul New Bremen.

S-a dovedit că nu puteam. Nu din cauză că nu aveam destulă imaginație, ci pentru că mi-era teamă să visez în felul acesta. Nu-mi aminteam ca vreunul dintre visele mele să se fi adeverit vreodată în viața mea.

Am părăsit podul și am luat-o de-a lungul malului, urmând o potecă pe care o foloseau localnicii, poate copiii care veneau să se bucure de aventurile pe care le oferea râul. În capătul îndepărtat erau câmpuri de porumb, înalt până aproape de genunchi și de un verde proaspăt, iar dincolo de ele se înălțau dealuri până la cer. În acea după-amiază molcomă de vară, fiind singur cu râul și cu valea pitorească pe care o săpase, am simțit o dorință puternică de a aparține acestui loc, oricărui loc.

Fără să-mi dau seama, ajunsesem până în zona unde ne opriserăm cu canoea în prima seară și auzisem vocea unui înger chemându-mă din cortul cel mare. Spre surprinderea mea, sora Eve era acolo, șezând cu picioarele încrucișate pe limba de nisip unde ne convinsese să ne alăturăm mișcării. Era singură, cu capul plecat, adâncită în rugăciune. N-am vrut să-i întrerup meditația, așa că m-am întors și am luat-o în sus pe malul râului cât de ușor am putut.

— Odie, m-a strigat ea încet.

— Scuze, am zis. N-am vrut să te deranjez.

— Nu mă deranjezi. Vino lângă mine.

A lovit cu palma nisipul de lângă ea.

— Aici vii? am întrebat. În fiecare după-amiază?

— Oriunde ajungem cu trupa, încerc să găsesc un loc izolat în care să pot fi singură cu mine însămi. Rareori dau peste un loc frumos ca acesta.

— Vii aici ca să te rogi?

— Ca să-mi recapăt puterile.

Și-a întins brațele larg, ca și cum ar fi îmbrățișat râul.

— Ca să-mi deschid sufletul către frumusețea creației divine. Dacă tu consideri asta o rugăciune, atunci așa este.

Era dureros de limpede că ea trăia ceva ce eu nu puteam trăi, ceva minunat și înălțător care o ducea în acel loc după care eu doar tânjeam. Și-a ridicat fața către soare și părul i-a căzut de pe obraz, dezvăluindu-i cicatricea.

— Îmi amintește puțin de Niobrara, a spus.

— Ce e asta?

— Un râu din Nebraska, pe malul căruia am crescut.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice.

Știam că era nepoliticos, dar ardeam de curiozitate.

— Cicatricea pe care o ai.

N-a părut deloc surprinsă și m-am gândit dacă nu fusese întrebată deja de mai multe ori.

— Ții minte că ți-am spus că Dumnezeu ne dă tuturor crăpături pe unde lumina să pătrundă înăuntrul nostru? Această cicatrice, Odie, este crăpătura mea. Am primit-o în ziua în care am fost botezată.

— Credeam că la botez te cufundă în apă.

— În cazul meu a fost un jgheab pentru cai.

M-am gândit că era o poveste bună și voiam să o aud, dar înainte să o rog să mi-o spună, cineva ne-a strigat de pe malul râului de deasupra noastră.

— Soră Eve, vino repede. E vorba de Emmy.

O așezaseră pe un pat în cortul femeilor și aproape toată lumea era strânsă împrejur. Albert era aplecat deasupra ei, iar Mose îngenunchease, ținând-o de mână. Emmy avea ochii închiși și fața îi era palidă. M-am lăsat în genunchi lângă fratele meu.

— Ce s-a întâmplat?

— Una dintre crizele ei.

— Despre ce vorbiți? a întrebat sora Eve.

— Nu știm exact, am zis. S-a lovit cu capul de stâlpul unui gard mai demult. A avut mereu asemenea crize. De obicei își revine.

Emmy a deschis puțin ochii și s-a uitat la mine uimită.

— El e bine, a murmurat. El e bine.

— Cine, Emmy?

M-a apucat de mână cu o putere nebănuită.

— Nu-ți face griji, Odie, a spus ea. Am învins diavolul.

După care mi-a dat drumul, a închis ochii și, cu un oftat adânc, a adormit.

— S-o ducem la hotel, a zis sora Eve.

Toată lumea s-a îndepărtat. Mose a purtat-o pe Emmy în brațe la mașina pe care Sid o conducea de obicei, un DeSoto roșu strălucitor. A întins-o pe bancheta din spate și sora Eve a acoperit-o cu o pătură. Am stat cu ea și i-am ținut capul în poală ca într-un leagăn. Mose și Albert s-au așezat în față cu sora Eve, iar ea ne-a condus la Morrow House. La etaj, Mose a întins-o pe Emmy cu blândețe pe pat, apoi s-a întors cu Albert la cort. Sora Eve a rămas cu Emmy, ținând-o de mână, și m-a rugat să părăsesc camera și să închid ușa după mine. Am stat la fereastra salonului unde de obicei luam micul dejun și

am privit către piața orașului. M-am uitat la oamenii care își vedeau de treburi ca de obicei. Știam că eu n-aveam să fiu niciodată așa.

Ușa dinspre coridor s-a deschis și Sid a intrat în cameră. M-a privit într-un mod care mi-a amintit de Lucifer, șarpele cu clopoței, și felul cum acesta se uitase la mine.

— Am aflat de fetiță.

— Numele ei e Emmy, am zis eu.

— I-am spus lui Evie că voi, copiii, o să ne faceți numai probleme.

— Toată lumea creează probleme, Sid, chiar și tu.

Sora Eve și-a făcut apariția, lăsând ușa deschisă în spatele ei.

— Cum se simte? am întrebat.

— E bine, Odie. S-a trezit. Vrea să te vadă.

Emmy stătea în capul oaselor, sprijinită de perne. Mi-a zâmbit.

M-am așezat pe pat.

— Ești bine?

A aprobat din cap.

— Sora Eve mi-a spus ce s-a întâmplat.

Nu închisesem ușa complet și am deslușit voci ascuțite, mânioase din cealaltă cameră. Nu-i mai auzisem pe Sid și pe sora Eve certându-se înainte. Ce mă speria cel mai mult era că se certau în legătură cu noi — Emmy, Albert, Mose și cu mine. De la început bănuisem că timpul petrecut cu sora Eve avea să fie ca alte perioade bune din viața mea. Adică se va termina.

— Când părăsim acest oraș, a zis Sid, copiii pleacă în drumul lor.

— Eu hotărăsc ce facem și ce nu facem, Sid.

— Dacă vrei să rămân în spectacol, renunță la copii.

— Dacă vrei să pleci, Sid, eu nu te opresc.

— Ascultă, Evie, ții minte cum erai înainte să mă întâlnești? Aveai un spectacol de mâna a doua. Eu te-am făcut sora Eve.

— Dumnezeu m-a făcut sora Eve.

— Dumnezeu ți-a dat șansa să ai o emisiune săptămânală la radio în Saint Louis?

— Poftim?

— Am primit o telegramă de la Corman. Dacă vrei să te cunoască o țară întreagă, el îți oferă un public la Saint Louis. Vor transmite în direct de acolo și emisiunea o să fie ascultată de milioane de americani în fiecare duminică.

— Milioane?

— Milioane, scumpo. Te va cunoaște o țară întreagă.

— Când?

— Ținem spectacolul în Des Moines, dar renunțăm la Kansas și ne îndreptăm către Saint Louis.

În cealaltă cameră s-a așternut tăcerea. M-am uitat la Emmy și ea la mine.

— Vin și copiii, Sid. Îi luăm cu noi. Când ajungem acolo, îi voi ajuta să-și găsească rudele și nu-i mai vezi. De acord?

A urmat o altă tăcere lungă.

— De acord, a zis Sid în cele din urmă.

Mi s-au spus multe minciuni în viață și recunoșteam una când o auzeam.

Capitolul douăzeci și nouă

Lucifer mă studia. Eu îl studiam pe Lucifer. Mă domina fiindcă nu clipea. Ceilalți șerpi păreau letargici și docili în vitrinele lor, dar Lucifer era mereu gata de atac. Îmi crea repulsie și mă fascina în același timp.

După ce Whisker îmi arătase șarpele cu clopoței, începusem să intru pe furiș în cortul surorii Eve doar ca să mă uit la reptila alunecoasă și să mă asigur că era bine închisă în vitrina ei. Lucifer se strecurase în visele mele noaptea, uneori vânându-mă, alteori sărind să mă atace cu o iuțeală înspăimântătoare. Uneori el și Jack chiorul, pe care îl omorâsem, se repezeau la mine din bezna unui coșmar, iar eu mă trezeam și nu mai puteam să adorm la loc. Emmy mă asigura somnoroasă: „Totul e în ordine, Odie".

Se înșela însă și eu știam asta.

Tot ce ar fi putut să fie bun în viața mea fusese distrus de Dumnezeul Tornadă. Deși îmi aminteam vag primii ani ai copilăriei, aceste amintiri îmi dădeau un sentiment de fericire. Apoi Dumnezeul Tornadă o luase pe mama. După aceea, cu toate că eram mereu pe drumuri, tata, Albert și cu mine reușiserăm să alcătuim o familie

și să fim fericiți. Apoi Dumnezeul Tornadă trimisese trei gloanțe în spatele tatălui meu. Cu toate neajunsurile ei, Școala Lincoln pentru Indieni n-ar fi fost un loc atât de rău, dar în sufletul meu știam că Dumnezeul Tornadă îi adusese pe soții Brickman la conducere ca să transforme școala într-un iad. O scurtă perioadă am sperat că viața îmi va fi salvată de Cora Frost, dar Dumnezeul Tornadă a luat-o și pe ea.

Așa că nu aveam încredere că totul va fi în ordine. Dumnezeul Tornadă stătea de veghe, tot timpul stătea de veghe, iar eu eram sigur că plănuia ceva diabolic și distrugător. Mă gândeam însă că de data asta i-o luasem înainte. Știam de unde venea răul care avea să lovească la un moment dat. Venea de la Sid.

Toți avem secrete. Ne purtăm cu ele ca niște veverițe cu alunele lor. Le ascundem și, chiar dacă sunt amare, ne hrănim cu ele. Dacă ai grijă, poți urmări o veveriță până la ascunzătoarea ei. Credeam că la fel stăteau lucrurile și cu Sid. Așa că m-am transformat în umbra lui.

Dimineața lua micul dejun cu sora Eve, Emmy și cu mine, apoi se urca la volan și lipsea până la amiază. Ce făcea în acest timp era un mister.

L-am întrebat pe Whisker, iar el a dat din umeri și a spus:

— Întotdeauna pleacă așa. Niciodată nu m-am gândit să-l întreb unde se duce. E treaba lui.

Am hotărât că era treaba mea.

Trăiam deja de o săptămână alături de membrii mișcării Sabia lui Gideon — Whisker mi-a spus că Sid îi dăduse acest nume fiindcă suna „bărbătesc, sfânt, promițător și încurajator, făgăduind vindecarea" — când într-o dimineață în care nu aveam treburi, bărbații, tineri

și mai în vârstă, au pus la cale un meci de baseball pe pajiștea de lângă corturi. Whisker ni s-a alăturat și am fost uimit să văd cum brațele sale subțiri mânuiau bâta așa de bine. Pe mine m-au pus în partea cea mai îndepărtată fiindcă s-au gândit că nu puteam face prea mult rău acolo, ceea ce îmi convenea.

Au fost niște discuții la început despre echipa la care să joace Mose. Toată lumea văzuse deja cu câtă grație se mișca. Era ca un leu tânăr, suplu și puternic, ca o vidră în joaca lui fără griji. Toți îl plăceau pe Mose și îl voiau în echipă. Albert era complet diferit. Fratele meu putea să fie mânios și abătut de multe ori, deși făcea minuni cu motoarele și putea să repare orice aparat, însă nu era interesat de sport. Mă gândeam că statul pe tușă la Școala Lincoln îl prevenise în legătură cu riscurile pe care le implica participarea la competiții sportive. La început a declarat că nu ia parte la meci. Echipele erau însă inegale fără el și, rugat fiind mai ales de Mose, a acceptat în cele din urmă. Ca și mine, a fost exilat în partea cea mai îndepărtată a terenului.

Echipa noastră urma să lovească mingea, când l-am observat pe Sid urmărind meciul. De obicei era plecat dimineața, astfel că această situație era neobișnuită. Automobilul roșu DeSoto era parcat lângă corturi și mi-am dat seama că la un moment dat se va duce să se ocupe de afacerile sale misterioase. Meciul era greu și tensionat, iar Mose a ajuns la bază. Femeile priveau și aplaudau, iar Mose le-a răsplătit cu un zâmbet larg. Apoi a arătat spre terenul din stânga, indicând că într-acolo dorea să lovească și a spus prin semne: *Va fi o lovitură puternică și vom câștiga*. La fel ca Babe Ruth și Lou Gehrig, m-am gândit.

Dimitri, bucătarul grec masiv, urma să arunce pentru echipa adversă. Brațele lui erau ca niște coapse de rinocer și azvârlea mingea atât de repede și de tare, încât Tsuboi, care trebuia s-o prindă, scotea un mic țipăt de câte ori mingea lovea mănușa sa veche și subțire. Dimitri a aruncat de două ori și Mose a lăsat ca ambele mingi să zboare fără să le lovească. La a treia lovitură, Mose a despicat aerul cu bâta, iar plesnetul ei pe mingea de piele a fost ca o împușcătură. Mingea a zburat, dispărând ca un punct mic alb pe cerul albastru, deasupra terenului din stânga. La fel ca toți ceilalți, Sid a fost hipnotizat de lovitură, de zborul nesfârșit al mingii și să-l vadă pe Mose trecând în fugă prin toate bazele cu puterea și grația unui mânz la Derby-ul din Kentucky. Asta era șansa mea.

Am plecat pe furiș și m-am strecurat în partea din spate a automobilului roșu DeSoto, am tras pătura de pe scaun și am pus-o peste mine. Era sufocant de cald, însă n-a trebuit să aștept prea mult până l-am auzit pe Sid deschizând portiera. S-a așezat la volan și am pornit. Bănuiesc că a condus mai mult de o jumătate de oră înainte de a ajunge la destinație. A oprit motorul și s-a dat jos. De îndată ce a închis portiera, m-am ridicat și am tras cu ochiul pe geam. Eram într-un oraș, mașina fiind parcată lângă bordură, în fața unui șir de construcții, magazine și clădiri de birouri. Cel mai apropiat oraș pe care îl știam era Mankato. L-am privit pe Sid mergând pe trotuar cu o geantă maro de piele în mână. S-a oprit, a pus geanta jos, și-a aprins o țigară și a pornit mai departe.

Am ieșit din mașină și l-am urmat de la o distanță sigură. A dispărut după un colț. Am alergat și am tras cu ochiul, precaut. Sid se îndrepta spre o cafenea; ajuns în

fața ei, a tras un ultim fum din țigară, a aruncat chiștocul și a intrat. M-am furișat până la fereastra cafenelei.

Înăuntru, Sid stătea într-un separeu vorbind cu niște oameni. La început, n-am reușit să-i văd prea bine, fiindcă îmi bloca vederea cu trupul lui. Arăta spre sud, ca și cum dădea indicații. A deschis geanta, a scos un plic și l-a întins celorlalți. S-a ridicat, a mai spus ceva, apoi s-a întors să plece. Atunci am văzut cine era în separeu și am știut că Albert avusese dreptate. Sora Eve era o impostoare.

Întors în New Bremen, Sid a parcat în față la Morrow House, a luat geanta și a intrat. M-am strecurat afară din mașină și l-am urmat. S-a dus direct la apartamentul surorii Eve. Am așteptat câteva minute, după care am intrat. Stăteau la masa unde i se aducea de obicei micul dejun surorii Eve. Ea și-a ridicat privirea și, când m-a văzut, a părut ușurată.

— Aici ești, Odie. Am crezut că te-am pierdut.

— M-am plimbat prin oraș, am spus eu.

M-a cercetat îndeaproape.

— Te simți bine?

Nu mă simțeam. Eram atât de furios, că-mi venea să scuip. Voiam să izbucnesc în fața ei, în fața amândurora. Dar m-am stăpânit.

— Sunt bine, am zis. Cred că am să mă întind puțin.

M-am dus în dormitorul pe care îl împărțeam cu Emmy și am închis ușa, însă nu complet. Am lăsat-o ușor întredeschisă și am rămas lângă ea ascultând.

— Le-am spus să ne întâlnim în Des Moines, a zis Sid pe o voce joasă.

— Nu trebuie să facem asta, Sid.

— M-ai ascultat până acum, Evie. N-am găsit eu mereu soluții?

— Foarte bine, a spus ea, cedând fără tragere de inimă.

— Astea sunt actele de semnat pentru Corman.

Am tras cu ochiul prin crăpătura ușii și l-am văzut scoțând din geantă un document pe care l-a așezat pe masă.

— Să-l citesc?

— Doar semnează, scumpo. Totul va fi aranjat în Saint Louis când vom ajunge acolo.

După ce sora Eve a semnat, Sid a luat actele și le-a pus la loc în geanta pe care a așezat-o pe podea lângă el. Cineva a bătut la ușa apartamentului.

— Intră, a strigat sora Eve.

Ușa s-a deschis și am auzit vocea lui Whisker.

— Avem probleme la cort, Sid.

— Ce s-a întâmplat?

— Poliția caută pe cineva. Spun că au un mandat de arestare.

— Pe numele cui?

— Un tip cu numele Pappas. Cred că e vorba de Dimitri.

— Vin acum.

— Merg cu tine, a zis sora Eve.

Încă mă uitam prin crăpătura ușii, așa că am văzut-o ridicându-se și pornind către camera unde mă aflam. Am alergat spre pat și m-am întins. Sora Eve a bătut ușor la ușă.

— Da? am răspuns, încercând să par puțin amețit.

Ea a împins puțin ușa.

— Sid și cu mine mergem la cort, Odie. Aș vrea să rămâi aici până ne întoarcem, bine? Nu ieși până nu ne întoarcem, promiți?

— Sigur, am zis. Ce se întâmplă?

— Nu-ți face griji. Doar rămâi aici.

I-am auzit plecând și, de îndată ce au părăsit camera, m-am furișat afară din dormitor. Geanta de piele a lui Sid era tot pe podea, lângă scaun. Am înșfăcat-o, am pus-o pe masă și am deschis-o. Era plină cu acte și documente, cu afișe pentru spectacol și plicuri precum cel pe care-l dăduse oamenilor în cafeneaua din Mankato. Am deschis unul dintre ele și am descoperit înăuntru trei bancnote de zece dolari. Toate cele cinci plicuri conțineau diverse sume — două din ele, treizeci de dolari, două, cincizeci și unul, o sută — în bancnote de câte zece. Într-un buzunar lateral al genții am găsit un pistol mic placat cu argint. În alt buzunar era o cutie maro cu capac. Am deschis-o. Înăuntru erau o seringă și mai multe fiole cu un lichid incolor.

Pe când Albert și cu mine călătoream cu tatăl nostru ca să-și facă livrările de alcool de contrabandă, mergeam des la un bărbat care ținea o bodegă în Cape Girardeau. La ultima noastră vizită, tata a avut probleme să-l trezească, trebuind să bată mult în ușă înainte ca bărbatul să deschidă. Arăta neîngrijit și confuz, așa cum se legăna în prag. Într-o mână ținea o seringă, în cealaltă, o fiolă cu un lichid incolor. În clipa în care tata l-a văzut, ne-a împins în grabă în camion și am plecat imediat. Când l-am întrebat ce era în neregulă cu bărbatul și de ce n-am făcut livrarea, tata mi-a răspuns mânios: „Nu fac afaceri cu drogați".

Droguri, m-am gândit, privind cutia din mâna mea. Sid se droga. Ceea ce nu mă mira deloc.

M-am gândit să iau unul dintre plicuri sau poate pe toate. Am auzit însă vocea lui Albert în mintea mea, certându-mă aspru pentru că furam. Așa că nu m-am

atins de bani. Am luat totuși cutia cu seringa și fiolele cu droguri. Puteam cel puțin să-l privez pe Sid de această plăcere ilegală.

Am plecat de la hotel și m-am îndreptat spre pajiștea unde se instalase mișcarea Sabia lui Gideon. Am văzut automobilul roșu DeSoto al lui Sid lângă două mașini ale poliției parcate în apropierea cortului mare. M-am ținut deoparte, hoinărind printre plopii de la marginea căii ferate deasupra râului. După o vreme i-am zărit pe polițiști plecând; doi dintre ei îl flancau pe Dimitri, care avea cătușe la mâini. Sora Eve și Sid îi urmau. Dimitri a intrat pe bancheta din spate a uneia dintre mașinile de poliție, iar Sid și sora Eve au stat puțin de vorbă cu agenții, care apoi au plecat. Sid s-a întors imediat în cortul cel mare, dar sora Eve a rămas singură un timp, privind în direcția în care fusese dus Dimitri. Arăta ca o păstoriță căreia lupii îi luaseră un miel. După care a pornit pe urmele lui Sid și a intrat în cort.

M-am gândit să-i găsesc pe Albert, Mose și Emmy ca să le povestesc despre ce văzusem în Mankato, să le spun că trebuia să plecăm imediat. În schimb, m-am îndreptat cu pași grei către limba de nisip unde se aflase tabăra noastră și unde auzisem prima oară vocea frumoasă de sirenă a surorii Eve chemându-mă, locul unde îmi povestise puțin despre cicatricea ei. Ziua era apăsătoare — căldură, umiditate, sentimentul de trădare, ideea că un alt vis se destrăma. În crângul de mesteceni de pe malul celălalt al râului se adunase un cârd de ciori, iar croncănitul lor neîncetat părea un semn de rău augur. În minte îmi răsunau cuvintele lui Albert avertizându-mă: *Unul câte unul.*

O uram pe sora Eve. Crezusem în ea, în Dumnezeu, în vindecări, în viața frumoasă ce ne putea aștepta alături

de membrii mișcării, în tot. Acum îmi dădeam seama că era o impostoare și că nimic nu era adevărat. Cât de prost puteam să fiu? De câte ori trebuia să mi se frângă inima ca să văd adevărul? Am stat la umbra unui plop și am privit apa maronie curgând pe lângă mine și în scurt timp am început să plâng. Erau lacrimi fierbinți, de furie și mi-a fost rușine că le vărsam nestăvilit; cel puțin eram singur și nu mă vedea nimeni.

Curând n-a mai fost așa.

— Odie!

Am auzit strigătul lui Emmy și i-am văzut pe ea, pe Albert și pe Mose îndreptându-se către malul râului din direcția pajiștii și a corturilor. Emmy a alergat spre mine și m-a îmbrățișat de parcă se temuse că mă pierduse pentru totdeauna.

— Ah, Odie! Mi-a fost atât de frică!

Am observat că și ea plângea.

— Sunt bine, i-am spus, încercând să-mi șterg lacrimile înainte ca Albert și Mose să le vadă.

— Unde ai fost? m-a întrebat Albert pe un ton sever când s-a apropiat. Ai dispărut după meciul de baseball. Te-am căutat peste tot.

— Trebuie să plecăm, i-am spus eu direct. Trebuie să fugim de aici.

De ce? a întrebat Mose.

Vocea îmi era așa de sufocată de mânie, încât de-abia puteam vorbi, așa că m-am exprimat și eu prin semne: *Fiindcă o urăsc pe sora Eve.*

S-au holbat cu toții la mine de parcă îmi crescuseră coarne sau un al treilea ochi.

— Dar noi o iubim pe sora Eve, a zis Emmy.

— N-ați văzut ce am văzut eu.

— Ce-ai văzut? m-a întrebat Albert.

— Mai ții minte când mi-ai spus că ceva e necinstit în legătură cu sora Eve? Acum știu ce e.

Le-am povestit cum m-am strecurat în mașina lui Sid când se dusese în Mankato și cum îl urmărisem la cafenea. Le-am spus că l-am zărit dând un plic plin cu bani cuiva. Le-am zis că, atunci când l-am văzut ieșind din separeul unde stătuse, mi-am dat seama cine erau acei oameni. M-am oprit ca să-mi adun puterile.

Cine erau? a întrebat Mose cu disperare.

— Îl mai ții minte pe bărbatul cu băiatul cocoșat de la primul spectacol din cort la care am asistat? Băiatul care era atât de încovoiat, că de-abia putea merge? Și cum spinarea i s-a îndreptat când sora Eve l-a atins? Erau amândoi acolo. Sau pe femeia care se bâlbâia și nu puteai înțelege ce spune? Era acolo. Pe schilodul care și-a aruncat cârjele? Da, era și el. Toți erau plătiți pentru spectacolul pe care îl puneau în scenă. Sau poate pentru următorul, căci atunci când sora Eve ajunge în Des Moines, ei vor fi deja acolo.

S-au holbat toți la mine, la fel de muți ca Mose.

— Nu înțelegeți? am țipat eu. E o impostoare. Tot ce e legat de ea e o minciună.

— Nu, Odie, a zis Emmy. E un înger.

— Halal înger, am spus eu cu amărăciune, izbucnind din nou în plâns.

Nu m-am obosit să-mi rețin lacrimile.

Dar bărbatul cu soția moartă? a întrebat Mose.

— Nu i-a înviat soția moartă, nu-i așa? Iar dacă Emmy nu-mi cerea să cânt la muzicuță, i-ar fi zburat creierii surorii Eve. Spuneți-mi, cine a salvat pe cine în seara aceea?

— A vindecat atât de mulți oameni, Odie, a insistat Emmy. Nu pot fi toți impostori.

— Am văzut o grămadă de plicuri cu bani. Cred că ori de câte ori Sid dispare dimineața, se duce să-i plătească pe oamenii care înscenează spectacolul pentru sora Eve.

Dar Whisker? a întrebat Mose prin semne. *Tsuboi? Toți ceilalți? Ea îi ajută.*

— Sau doar se folosește de ei, am zis. Până când sunt luați pe sus ca Dimitri.

— Ar trebui să-l întrebăm pe Whisker, a spus Emmy. Nu ne-ar minți.

— Ce știi tu? Ești doar un copil.

Am rostit cuvintele pe un ton aspru și de îndată ce mi-au ieșit din gură și am văzut că am jignit-o pe Emmy, mi-a părut rău.

Albert rămăsese tăcut în tot acest timp.

— Whisker e prietenul tău, Odie, a vorbit el în cele din urmă. Ți-ai da seama dacă te minte?

— Cred că nu m-ar minți dacă l-aș întreba direct, am spus.

— Atunci, întreabă-l, a zis Albert.

— Foarte bine, o voi face. Dar altceva mai întâi.

Am scos cutia cu capac din buzunarul de la cămașă.

Ce e asta? a întrebat Mose.

— Sid se droghează.

Am deschis cutia și le-am arătat seringa și fiolele.

— Nu mă surprinde, a spus Albert. Arunc-o, Odie.

— Exact asta aveam de gând.

Am închis cutia și am aruncat-o cât de departe am putut. Când a ajuns în râu, a dispărut imediat.

— Să mergem să aflăm niște răspunsuri, a spus Albert.

Capitolul treizeci

La cort ni s-a spus că sora Eve și Sid plecaseră la secția de poliție ca să încerce să-l elibereze pe Dimitri, care fusese arestat sub bănuiala că vindea alcool de contrabandă, ceea ce mie și lui Albert nu ni se părea a fi o infracțiune. L-am găsit pe Whisker singur pe podium în cort, cântând la pian cu degetele lui subțiri și iuți. În timpul reprezentațiilor, era cu capul gol, dar de cele mai multe ori purta o pălărie neagră de fetru lăsată pe o ureche. Pe când urcam pe podium, buzele sale vinețiii s-au curbat într-un zâmbet cald.

— Salut, Buck. Ne-am făcut griji. Ai dispărut.

— A trebuit să plec și să-mi pun gândurile în ordine, Whisker.

Degetele lui s-au oprit din cântat; în timp ce mă cerceta cu privirea, pielea din jurul ochilor i s-a încrețit.

— Nu știu la ce te-ai gândit, dar se pare că nu ți-a făcut prea mare plăcere.

— Trebuie să te întreb ceva, Whisker. Vreau să-mi spui adevărul.

S-a așezat mai bine în scaun și ochii lui ne-au privit pe rând. Era cald în cort și broboanele de sudoare i se adunau într-o peliculă subțire deasupra buzei de sus.

— Nu e întotdeauna bine să știi adevărul, Odie.

— O să mi-l spui sau nu?

— Dacă îl știu.

— Sora Eve chiar vindecă?

— Ce fel de întrebare mai e și asta?

— Răspunde-mi doar.

— Odie, am văzut atât de multe miracole în cortul ăsta, că le-am pierdut șirul.

— Miracole adevărate sau false? False ca băiatul cu cocoașă și femeia care se bâlbâia.

— Ah, a spus el, dând din cap. Deci crezi că știi adevărul despre acești oameni, nu-i așa?

— L-am văzut pe Sid plătindu-i.

— Sunt oamenii lui Sid, așa e.

— Și ceilalți?

Whisker și-a lăsat din nou degetele pe clape și a început să cânte încet o melodie pe care am recunoscut-o de la radio, „Little White Lies". Și-a coborât privirea în timp ce o interpreta, dar după câteva măsuri, s-a uitat pe sub borul pălăriei.

— Cu sora Eve trebuie să vorbești.

— E o mincinoasă.

— Poate fi multe lucruri, Odie, a zis el continuând să cânte. Dar mincinoasă nu e.

— A pretins că i-a vindecat pe acei oameni, ai lui Sid, iar asta e o minciună.

— Când ești copil, Odie, lucrurile ți se par clare, dar nu e așa. Vorbește cu sora Eve. Îți garantez că nu te va minți.

— Whisker..., am insistat, dar el m-a întrerupt.

— După cum ți-am spus, vorbește cu sora Eve.

Ne-am dus în cortul ei s-o așteptăm să se întoarcă. Eu fusesem înăuntru de multe ori când nu era nimeni

în preajmă, pentru ceilalți însă era prima oară. Au făcut ochii mari când au văzut șerpii din terariile de pe masa lungă și îngustă, dar le-am explicat că numai Lucifer era cu adevărat periculos, ceilalți erau inofensivi.

— Alte minciuni, am zis.

N-a trebuit să așteptăm mult până când am auzit-o pe sora Eve afară, vorbind cu unele dintre femeile care găteau împreună cu Dimitri. Le-a asigurat că Sid se ocupa de tot și că Dimitri ni se va alătura curând, după care a intrat în cort. Când a văzut expresiile de pe fețele noastre, ne-a zâmbit încurajator.

— Nu vă faceți griji pentru Dimitri. Sid se ocupă de tot.

— Nu e vorba de Dimitri, am zis.

S-a uitat cu atenție la mine și la ceilalți.

— Ce se întâmplă?

— Ești o mincinoasă.

De îndată ce am rostit cuvintele, m-a podidit plânsul pentru că mi se părea că ucideam ceva frumos, dar încercam să-mi spun că nu poți ucide ceva ce nu a fost niciodată real.

— O mincinoasă?

A rămas pe gânduri câteva clipe, a dat din cap și s-a așezat pe băncuța tapițată din fața măsuței de toaletă.

— Dă-mi mâna, Odie.

Am împietrit.

— Nu te teme, a zis ea. Doar dă-mi mâna. Ce ți se poate întâmpla?

De afară se auzea zgomotul pregătirilor din bucătărie, zăngănitul oalelor și tigăilor, în timp ce oamenii găteau mâncarea ce urma să le fie servită celor care veneau la adunare în seara aceea. Am auzit vocea lui Dimitri dând ordine și am știut că Sid găsise o cale să-l elibereze. În

cortul cel mare alți doi muzicieni i se alăturaseră lui Whisker și repetau imnul ce avea să fie cântat în seara aceea : „Fii A Mea Lumină". Eu tot nu mă clinteam.

Am simțit atingerea lui Emmy pe brațul meu.

— Hai, Odie.

Sora Eve își ținea mâna nemișcată în fața mea și în cele din urmă am întins și eu mâna și i-am apucat-o. A închis ochii și după un lung moment a spus:

— Înțeleg.

A zâmbit, mi-a dat drumul și a lovit cu palma băncuța.

— Ia loc, Odie.

— Nu vreau să stau lângă tine, am zis.

— Înțeleg. Deci l-ai urmărit pe Sid și crezi că știi adevărul.

— L-am văzut cu impostorii aceia. Nu i-ai vindecat cu adevărat.

— Niciodată n-am pretins că am vindecat pe cineva, Odie. Întotdeauna am spus că Dumnezeu vindecă, nu eu.

— Vindecă prin tine atunci. Dar nu așa stau lucrurile. Nimeni nu e vindecat. Ești o impostoare, la fel ca ei.

— Ești mâhnit, Odie, a zis ea.

— O impostoare! am țipat. La fel de falsă ca această cobră.

M-am întors, m-am dus la masa joasă unde era terariul și, fără să mă gândesc, am băgat mâna în vitrina în care se afla șarpele inofensiv numit Mamba, după cum îmi spusese Whisker. L-am scos și, cu el zvârcolindu-se în mâna mea, am pășit spre sora Eve, împingându-l ca o dovadă. Sora Eve n-a avut nicio reacție. Emmy a țipat. A fugit de lângă mine și s-a lovit cu spatele de masa îngustă unde erau terariile. A căzut, masa s-a răsturnat împreună

cu ea și am auzit zgomot de sticlă spartă. În clipa următoare, clopoțeii lui Lucifer au scos un sunet înfiorător.

Am încremenit, însă Albert a reacționat instantaneu. A sărit peste masa răsturnată, a înșfăcat-o pe Emmy și i-a dat-o lui Mose, care a luat-o repede în brațele sale. Înainte să treacă în siguranță peste masă, l-am auzit scoțând un mic strigăt de durere.

Sora Eve se ridicase în picioare și a îngenuncheat lângă Emmy. Și-a pus mâinile pe umerii ei și a examinat-o iute.

— Te-a mușcat?

— N-nu.

Emmy a scuturat din cap în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Slavă Domnului, a zis sora Eve.

Atunci s-a auzit un glas, un glas pe care l-ar avea o stâncă dacă ar putea vorbi.

— M-a mușcat pe mine, a spus Albert.

Mușcătura era sus, pe gamba dreaptă, două înțepături care sângerau sub manșeta pantalonului pe care l-a ridicat ca să ni le arate. Nevăzut, Lucifer continua să foșnească din inelele cozii la marginea îndepărtată a mesei răsturnate. Cu o mișcare bruscă și un trosnet puternic, Mose a smuls unul dintre picioarele mesei și l-am privit lovind din nou și din nou în spatele mesei până când foșnetul a încetat.

Țipătul lui Emmy i-a adus înăuntru pe câțiva membri ai trupei; Dimitri și Sid au venit și ei. Sid s-a uitat la masa ruptă, la terariile distruse și în cele din urmă la gamba dezgolită a lui Albert.

— Lucifer a făcut asta?

Albert a încuviințat din cap.

— Doamne sfinte, a zis Sid.

— Ce ne facem? am implorat eu.

— Nu te panica. Am antidotul. Se va face bine. Ține-l calm și nemișcat, Evie. Mă întorc imediat.

— Unde te duci? a întrebat sora Eve.

— La hotel. Am antidotul în geantă. Durează câteva minute.

Mi s-au înmuiat picioarele.

— O geantă maro?

— Da, una maro.

— O cutie cu capac cu o seringă și câteva fiole înăuntru?

— Da.

S-a uitat cu asprime la mine.

— De ce?

De-abia puteam rosti cuvintele.

— Nu e acolo.

— Poftim? Unde e?

— În râu.

— În râu?

— Am aruncat-o. Am crezut că erau droguri.

— Doamne sfinte, Odie!

M-a înșfăcat de umeri, iar eu am crezut că o să mă sugrume cu mâinile goale. În schimb m-a împins la o parte și a zis:

— Doamne, Dumnezeule!

— Ce facem, Sid? a întrebat sora Eve, la fel de calm ca și cum ar fi întrebat ce mâncăm la cină.

— Îl ducem la un doctor. Acum.

Sid era la volan, iar Emmy și Mose stăteau în față lângă el. Eu mă aflam în spate cu Albert și sora Eve. Simțeam cum trupul fratelui meu tremura și nu știam dacă era din

cauza veninului sau pentru că îi era la fel de teamă ca și mie.

— Îmi pare rău, Albert, spuneam întruna, îmi pare atât de rău.

Aș fi vrut să-l implor, *Te rog, nu muri*, însă mi-era frică să pronunț cuvântul. Nici nu voiam să mă gândesc la el. Totuși în mintea mea se formase o bulă mare care aduna în jurul ei alte gânduri. Am țipat în sinea mea: *Nu muri, nu muri, nu muri*!

Cabinetul doctorului era lângă piața centrală din New Bremen, o casă de cărămidă roșie cu două etaje, cu un gard din scânduri albe și o pancartă atârnată în față: Dr. Roy P. Pfeiffer & Dr. Julius Pfeiffer. Ne-am repezit înăuntru, Albert șchiopătând, înconjurat de noi toți. Lângă intrare era o mică sală de așteptare unde o mamă într-o rochie de casă înflorată stătea cu copilul ei mic. Clopoțelul de deasupra ușii a sunat când am intrat și o clipă mai târziu a apărut o femeie care ne-a zâmbit. Era tânără și purta pantaloni, ceea ce era neobișnuit pentru femeile de atunci, mai ales în orașele mai mici. Când a văzut grupul nostru și privirile înnebunite, a încetat să mai zâmbească și a spus:

— Cine e pacientul?

— El e, am zis și l-am luat pe Albert de mână.

Femeia s-a uitat la pantalonul suflecat, încruntându-se.

— Ce a pățit?

— L-a mușcat un șarpe, a spus Sid. Un șarpe cu clopoței.

A fost evident uimită, dar și-a revenit repede.

— Aduceți-l aici.

Ne-a condus într-o încăpere cu o masă pentru consultații, unde l-am întins pe Albert.

— Mă întorc imediat, a spus ea și a dispărut.

În cameră se afla un dulap cu o vitrină plină cu sticluțe și, sub el, o masă din oțel inoxidabil cu mai multe sertare. Mai erau o chiuvetă, o lampă de metal înaltă cu un abajur mare tot din metal, un birou de lemn cu un scaun, câteva tablouri mici cu peisaje rustice pe perete și o fereastră care dădea spre o grădină de trandafiri. Fereastra era ridicată și parfumul trandafirilor pătrundea înăuntru, acoperind izul de medicamente. Nu mai fusesem niciodată în cabinetul unui doctor. La Școala Lincoln pentru Indieni era o încăpere numită infirmerie, care nu era altceva decât o odaie cu patru paturi unde copiii cu boli contagioase precum varicelă, oreion sau pojar erau trimiși la izolare pe perioada bolii. Era de asemenea locul unde, în timp ce Albert, Mose și cu mine eram la școală, doi copii au fost trimiși să moară. Cabinetul de consultații al doctorului Pfeiffer era mai plăcut.

Femeia s-a întors repede, însoțită de un bărbat care părea să aibă în jur de șaizeci de ani. Purta o cămașă albă cu mânecile suflecate până la cot și un papion roșu cu buline albe. Ochelarii aveau lentile groase, astfel că ochii îi erau imenși și albaștri în spatele lor. Părul cărunt era zburlit, ca și cum îl bătuse un vânt puternic.

— Sunt doctorul Pfeiffer, a spus el adresându-i-se lui Sid. E fiul dumneavoastră?

— Nu. Doar un...

Sid a căutat cuvântul potrivit.

— E cu mine, zise sora Eve. E unul dintre tinerele mele ajutoare de la mișcarea Sabia lui Gideon.

Sprâncenele cenușii ale doctorului s-au ridicat într-un fel care m-a făcut clar să înțeleg ce credea el despre sora Eve și mișcarea ei. Însă a spus:

— O mușcătură de șarpe cu clopoței. Sunteți sigură.

— Foarte sigură, a răspuns sora Eve.

— Pe gambă, fiule? a întrebat doctorul, dându-i în sfârșit atenție lui Albert.

— Da, domnule.

Albert a întors piciorul pentru ca doctorul să vadă cele două răni sângerânde. Chiar dacă nu trecuse mult de când Lucifer își înfipsese colții în fratele meu, pielea din jurul zonei rănite era deja neagră și umflată, cârceii de otravă urcând până la genunchi și coborând până la gleznă.

— Are nevoie de antidot contra veninului, a spus Sid.

— Antidot contra veninului, a repetat doctorul. Domnul...

— Calloway. Sid Calloway.

— Domnule Calloway, n-am mai avut un caz de mușcătură de șarpe cu clopoței în districtul Sioux de zeci de ani. Dacă vreodată au existat șerpi cu clopoței aici, au fost alungați de multă vreme. Din câte știu, nu există nicăieri un antidot contra veninului în această regiune. Sunteți sigur că a fost un șarpe cu clopoței?

— Credeți-mă, a fost un șarpe cu clopoței. De unde știți că nu există antidotul respectiv?

— Deoarece dacă cineva ar fi mușcat de un șarpe prin locurile astea, ar crea senzație și aș ști dacă a primit tratamentul adecvat pentru asta. O s-o pun pe Sammy să dea câteva telefoane.

S-a întors către tânăra femeie în pantaloni.

— Încearcă la Spitalul de Chirurgie De Coster din Mankato. Întreabă-i dacă ne pot ajuta.

A început iar să examineze piciorul lui Albert.

— Poate reușim să mai scoatem din venin.

S-a dus la masa din oțel inoxidabil, a deschis sertarul de sus și a scos un bisturiu. A luat din dulap una dintre sticluțele cu medicamente și a ținut bisturiul deasupra

chiuvetei în timp ce turna conținutul sticluței pe lamă. Apoi a luat un prosop alb dintr-un teanc de pe masă, l-a împăturit în două și a venit la Albert.

— Întoarce-te pe burtă, fiule.

Când fratele meu a făcut întocmai, doctorul a spus:

— O să doară. Ești pregătit?

— Da, a răspuns Albert.

Doctorul Pfeiffer a strecurat prosopul îndoit sub piciorul lui Albert, apoi a făcut două incizii care au format un V între mușcături și sângele a curs nestingherit pe gamba fratelui meu. Pfeiffer s-a dus din nou la masă și din alt sertar a scos ceea ce părea a fi o seringă fără ac și un bulb mic de sticlă ce avea atașat un tub de cauciuc. A introdus seringa în capătul tubului, a așezat cu precizie bulbul de sticlă deasupra inciziilor pe care le făcuse și a început să pompeze în seringa care sugea aerul din bulb creând un vid. Bulbul se umplea de sânge și, după cum speram noi, de veninul șarpelui, iar când doctorul l-a dat la o parte, amestecul roșu-închis a țâșnit pe prosop. Doctorul a repetat procedura de trei ori, iar la sfârșit, prosopul era îmbibat cu sânge.

După ce doctorul a încheiat a treia operațiune și a tratat zona rănită cu iod — ceea ce l-a făcut pe Albert să strângă din dinți și să geamă —, tânăra femeie s-a întors.

— Nu au nimic. Mi-au sugerat însă să sun la Spitalul General din Winona. Mai există șerpi cu clopoței în regiunea lor și tratează mușcături de șarpe din când în când. Am sunat și le-am explicat situația. Trimit pe cineva cu mașina să aducă antidotul.

— Winona, a spus doctorul Pfeiffer pe un ton deloc încurajator. O să dureze cam patru sau cinci ore. Ți-au dat vreo sugestie ce să facem între timp?

— Să încercați să extrageți otrava și să-l mențineți calm.

— Asta e tot?

Doctorul a studiat gamba înnegrită și umflată a lui Albert, iar ochii din spatele lentilelor groase erau ca două iazuri albastre și aveau o expresie plină de îndoială. A tamponat rănile cu tifon și a spus:

— Du-l în camera de observație, Sammy și asigură-i tot confortul. Vreau să vorbesc cu Spitalul General din Winona eu însumi.

Sid și Mose l-au susținut pe fratele meu, care de-abia putea să meargă, și au urmat-o pe femeia în pantaloni și cu nume de bărbat pe un culoar scurt până la o încăpere cu un pat unde Albert s-a întins. În ciuda căldurii de afară, tremura îngrozitor și Sammy a pus o pătură subțire peste el.

Câteva minute mai târziu, Pfeiffer a reapărut în prag și i-a spus surorii Eve:

— Pot vorbi cu dumneavoastră?

Au ieșit pe culoar, iar eu m-am apropiat de ușă ca să aud ce vorbeau.

— Doctorul de la Spitalul General din Winona m-a avertizat că, dacă veninul ajunge la inimă și la plămâni, nu avem șanse să-l salvăm și, chiar dacă reușim, există posibilitatea deteriorării permanente a organelor interne. Au sugerat că, dacă vrem să fim siguri că îl salvăm, trebuie să luăm în considerare să-i amputăm piciorul până nu e prea târziu.

— Când va fi prea târziu?

— Nu știu exact. Dar dacă îi tai piciorul și asta ajută, atunci poate îl salvăm. Dacă tai piciorul și el moare, ce am pierdut?

— Nu putem aștepta antidotul?

— Conform Spitalului General din Winona, în patru-cinci ore băiatul ar putea muri.

M-am gândit ce viață ar duce Albert dacă ar avea un singur picior. Mi-am amintit că odată văzusem un bărbat în Joplin, pe când călătoream cu tata și cu Albert. Bărbatul purta o uniformă militară veche. Avea numai un picior și se sprijinea într-o cârjă. Când am trecut pe lângă el, și-a întins pălăria către noi și a spus:

— Mi-am pierdut piciorul luptând pentru America în Marele Război. Mă puteți ajuta?

Tata i-a dat tot mărunțișul din buzunar și ne-am continuat drumul. În închipuirea mea, nu-l puteam vedea pe Albert decât la un colț de stradă undeva, ținându-și pălăria pentru a primi niște mărunțiș drept pomană.

Am pășit pe culoar și am spus:

— Nu.

Pfeiffer s-a încruntat la mine.

— E fratele lui, i-a explicat sora Eve. Odie, este poate singura șansă pe care o avem ca să-i salvăm viața.

— Nu și-ar dori o viață fără un picior, am zis și m-am străduit să nu plâng. Mai curând ar muri. N-ați face la fel?

Pfeiffer s-a uitat la sora Eve.

— Băiatul nu are părinți care să ia această hotărâre?

— Suntem orfani, am spus.

— Ar trebui să-l întrebăm pe Albert ce vrea, a sugerat sora Eve.

— Nu sunt sigur că băiatul e capabil să ia o asemenea decizie, a spus Pfeiffer.

— De ce să nu încercăm?

Sora Eve s-a întors la patul lui Albert și a îngenuncheat ca și cum era pe punctul de a se ruga. A luat mâna lui Albert în a ei.

— Ascultă-mă, Albert.

Fratele meu și-a întors capul pe pernă spre ea.

— Doctorul crede că ți-ar putea salva viața dacă îți amputează piciorul.

A durat un timp până ce Albert a răspuns, dar în cele din urmă a zis:

— Voi muri dacă nu o face?

— Se poate întâmpla asta.

— Dar nu e sigur?

Sora Eve și-a ridicat privirea către Pfeiffer, care a dat din umeri.

— Nu e sigur.

— Vreau să-mi păstrez piciorul, a spus Albert cu o voce tremurândă.

— Foarte bine.

Sora Eve s-a aplecat și l-a sărutat pe frunte. Apoi s-a ridicat și s-a întors spre Pfeiffer.

— Ați auzit.

— Mai am alți pacienți de consultat, a zis Pfeiffer, dar voi continua să-l monitorizez. Să stea liniștit și cât mai confortabil. Dacă e nevoie de mine, vin.

După care a plecat împreună cu asistenta, iar noi, ceilalți, am rămas cu Albert și cu veninul care îi urca spre inimă.

Capitolul treizeci și unu

În lunga după-amiază din acea zi fierbinte de vară a anului 1932, în timp ce așteptam sosirea antidotului care speram că va salva viața fratelui meu, timpul a trecut din cale-afară de chinuitor.

Albert se simțea tot mai rău pe măsură ce orele se scurgeau. Piciorul îi arăta groaznic; era din ce în ce mai negru și mai umflat. Transpirația îi curgea prin toți porii, udând hainele și cearșafurile de sub el, și Albert gemea întruna de durere. La lăsarea serii, a început să respire tot mai greu.

Mai sosise un doctor, fiul lui Pfeiffer, Julius, care se întorsese din vizitele la domiciliu. Pfeiffer îi spunea Julie. S-a dovedit că Sammy era soția lui. Dacă n-aș fi fost mort de spaimă din cauza lui Albert, mi s-ar fi părut amuzant că bărbatul purta un nume de femeie, iar femeia, un nume de bărbat. Era limpede că se iubeau foarte mult și era la fel de limpede că nici tânărul doctor Pfeiffer nu știa să facă mai multe decât tatăl său. A sugerat să înfășoare piciorul lui Albert în gheață ca să reducă umflătura, ceea ce el și Sammy au făcut împreună, dar nu a părut să ajute. Albert suferea atât de tare, încât tânărul doctor a propus

să i se dea morfină, lucru care a avut un oarecare efect, dar l-a amețit complet pe fratele meu.

Erau trei scaune în mica încăpere unde el trăgea să moară. În timp ce starea lui se agrava, cei doi doctori, Pfeiffer și Sammy, făceau cu rândul lângă patul lui, iar noi, ceilalți — în afară de Sid, care se dusese la corturi să lipească afișe ce anunțau anularea spectacolului din seara aceea — ne așezam pe rând pe celelalte scaune. Aerul din cameră era înăbușitor, deși fereastra era deschisă, iar parfumul trandafirilor din grădina din spate nu alunga deloc sentimentul apăsător de damnare. Până în ziua de azi nu pot mirosi un trandafir fără să mă gândesc imediat la orele acelea de veghe din New Bremen. Când mai făceam câte o pauză, stăteam în sala de așteptare împreună cu ceilalți pacienți care veneau să-și aline suferința. O femeie cu un băiat care tușea îngrozitor. Un bărbat cu o umflătură mare la gât. Doi părinți tineri, de-abia ieșiți din adolescență, cu un bebeluș. Un bărbat a cărui soție avea un prosop de bucătărie plin cu gheață pus pe ochi deoarece, i-a explicat el pe un ton aspru lui Sammy, „e o proastă în bucătărie". Sora Eve stătea cu mine când bărbatul a rostit aceste cuvinte, iar comentariul ei a fost: „Când îți lovești câinele cu piciorul, tot el e de vină pentru vânătaie?"

Nu mai puteam rămâne în locul acela și, în timp ce individul se uita urât la sora Eve, m-am ridicat și am ieșit pe ușa din față. Pe verandă era un balansoar; m-am așezat în el. Soarele apunea, plutind într-o mare de nori negri care se adunau la orizont.

Sora Eve a venit și s-a așezat lângă mine. A împins ușor cu piciorul și balansoarul s-a legănat înainte și înapoi, iar ea a spus:

— Nu mi-ai cerut, Odie.

— Ce să-ți cer?

— Să-l vindec pe Albert.

— N-am făcut-o fiindcă ești o impostoare.

Cu câteva ore în urmă aș fi acuzat-o fără milă, dar mânia mea se stinsese de mult, iar acum nu mai era decât o amintire.

— E din cauza a ceea ce ai văzut când l-ai urmărit pe Sid?

— Presupun că am știut tot timpul. Albert m-a avertizat că voi descoperi ceva extrem de neplăcut despre tine. Nu poți vindeca oameni.

— Ți-am mai zis, Odie, că niciodată nu am pretins că vindec oameni. Întotdeauna am spus că Dumnezeu vindecă.

— Dar nimeni nu e vindecat cu adevărat.

Deși am crezut că îmi trecuse, furia mă cuprindea din nou.

— Acei oameni pe care i-ai văzut împreună cu Sid au fost vindecați de bolile pe care pretindeau că le au. Doar că nu exact în acel moment. Pe Jed și pe fiul lui, Mickey, Domnul i-a vindecat în Cairo, Illinois. Lois a scăpat de bâlbâială în Springfield, Missouri. Lui Gooch — bărbatul cu cârjele — i-a revenit puterea în picioare în Ada, Oklahoma. Mai sunt și alții pe care nu i-ai văzut.

— Nu înțeleg.

— La adunări ai văzut o recreare a ceea ce s-a întâmplat efectiv cu ei. A fost ideea lui Sid. El crede că trebuie „să ne facem reclamă" când ajungem într-un oraș nou. Până la un punct are dreptate.

Era adevărat că, începând cu prima seară în care am stat în cortul cel mare și am văzut ceea ce se presupunea

că erau vindecări, publicul venea în număr din ce în ce mai mare. Toate băncile erau pline în fiecare seară și mulți oameni erau obligați să stea în picioare pe margine. Se înfăptuiseră mai multe vindecări, iar la sfârșitul adunării, când sora Eve invita lumea să mănânce împreună supă și pâine, chiar și cei care nu avuseseră parte de niciun miracol tămăduitor plecau cu o lumină pe chip.

— Uneori, Odie, continuă sora Eve, pentru ca oamenii să înțeleagă și să-și descopere credința adâncă în Dumnezeu, trebuie să se sprijine pe alții. Asta fac Jed, Mickey, Lois și Gooch. Experiențele lor sunt reazemul de care au nevoie ceilalți. Are efect, Odie. Oamenii vin la mine, iar eu le iau mâinile și pot simți cât de adâncă le e credința. Asta îi vindecă. Nu eu. Credința lor într-o mare putere divină.

S-a împins în vârfurile pantofilor ca să legene balansoarul în continuare și eu m-am simțit alinat de mișcare și de vocea ei hipnotizantă.

— Jed, Lois, Mickey și Gooch sunt oameni care nu au o slujbă, nu au o casă, nu au nicio posibilitate de a-și câștiga traiul. Faptul că fac parte din trupă îi ajută să supraviețuiască. Presupun însă că asta nu scuză că ceea ce fac ei acum pentru mine e o înșelătorie. M-am certat cu Sid din cauza asta și am cedat mereu. Poate e timpul să n-o mai fac.

— Le iei mâinile, am spus, amintindu-mi cum a luat-o pe a mea, și vezi lucruri?

— Pe scurt, cam așa e, Odie. Văd prin ce au trecut și unde se află acum. Văd ce au pierdut și ce caută. Văd suferința pe care o trăiesc și uneori asta mă ajută să-i aduc înapoi la credință.

— Cum reușești?

Am privit cicatricea pe jumătate ascunsă de părul ei lung, roșcat.

— Are legătură cu botezul tău?

— Într-un fel.

Și-a trecut degetele peste cicatrice.

— Am căpătat-o din cauza tatălui meu când aveam cincisprezece ani. Trăiam la o fermă sau ceea ce s-ar putea numi o fermă, pe dunele din Nebraska, unde recoltele erau culese cu greu dintr-un pământ neroditor. Tata era un bărbat aspru, dezamăgit, mereu nemulțumit de orice. Într-o zi nu și-a mai stăpânit mânia. A bătut-o pe mama și, când am încercat să intervin, m-a bătut și pe mine, m-a lovit cu un urcior plin cu whisky peste față și m-a lăsat inconștientă. Când m-am trezit, eram pe jumătate în jgheabul cu apă al cailor, iar mama zăcea moartă pe jos. Pe tata l-am găsit spânzurat de o funie pe care o agățase de una dintre grinzile hambarului. Am lăsat toate astea în urmă de mult, Odie, dar am descoperit că ceea ce îmi făcuse tatăl meu mă schimbase definitiv. Îmi dăduse un dar unic, anume abilitatea de a pătrunde în mințile și viețile altora. E adevărat că mi-a luat multe, dar, fără să înțeleagă, mi-a și dat.

— Chiar poți să vindeci?

— De câte ori să-ți spun că nu o fac eu? Credința vindecă. Uneori, când pătrund în sufletul unei persoane, înțeleg că nu are o credință puternică, așa că încerc să-i aduc pace și poate să-l ajut să-și continue drumul.

— Ca bărbatul care și-a ucis soția?

— Da, Odie, ca el.

Am oprit balansoarul și m-am răsucit către ea.

— Dacă Albert crede, chiar crede, poți să-l vindeci?

Sora Eve mi-a arătat un zâmbet minunat.

— Nu eu.

— Dumnezeu atunci.

— Tu crezi în Dumnezeu?

— Vreau să cred. Chiar vreau. Dacă îl vindeci pe Albert — dacă Dumnezeu îl vindecă pe Albert —, voi crede, jur. Voi crede orice.

— Știi ce este un lepros?

Știam și am aprobat din cap.

— Cunoști povestea celor zece leproși vindecați de Iisus?

Știam câte ceva din Biblie. Pasajele despre Crăciun, Paște și bunul samaritean, evenimentele cele mai importante. Povestea despre cei zece leproși era nouă pentru mine.

— Iisus mergea pe drum într-o zi, când zece leproși l-au strigat și l-au implorat să-i vindece. Lui Iisus i s-a făcut milă și a făcut așa cum l-au rugat. Numai unul i-a mulțumit pentru miracol. Acestuia Iisus i-a explicat: „Credința ta te-a vindecat". Înțelegi? Iisus nu-și asumă miracolele. Credința omului l-a vindecat. Cred că și Albert poate fi vindecat, dar numai dacă are o credință îndeajuns de puternică, iar eu nu-i pot da asta.

— Eu însă pot, am spus, sărind de pe balansoar. Am să-l fac să creadă.

M-am îndreptat iute către camera unde zăcea Albert. Tânărul doctor Pfeiffer stătea lângă patul lui, verificându-i pulsul. L-am ignorat pe doctor, am îngenuncheat, m-am aplecat către fratele meu și am spus:

— Albert, mă auzi?

Avea ochii închiși, dar i-a deschis puțin.

— Ascultă-mă cu atenție, este important. Sora Eve poate să vindece, chiar poate. Nu e o impostoare. E sinceră, îți jur. Tot ce trebuie să faci, Albert, este să crezi. Crede în

Dumnezeu. Crede din tot sufletul tău. Asta e tot. Spune-i că ai credință, Albert. Te rog, te rog, spune-i că ai credință.

Lacrimi au căzut pe perna udă de sudoare — râul lacrimilor mele. Luasem mâna lui Albert în a mea și i-o strângeam cu disperare.

— Nu trebuie să mori. Doar spune-i că ai credință.

Sora Eve a îngenuncheat la capătul celălalt al patului și a luat cu blândețe mâna lui Albert în a ei. Fratele meu și-a întors ochii obosiți către ea. Sora Eve i-a vorbit încet, ca și cum convingea un animal speriat să vină să primească de mâncare.

— E adevărat, Albert. Poți fi vindecat. Credința e în tine, credința într-un Dumnezeu al iubirii. Văd că mama ta ți-a transmis-o cu multă vreme în urmă. E încă în inima ta, Albert. Cercetează-ți inima, Albert, și vei vedea că Dumnezeu e acolo, așteptând cu lumina Lui vindecătoare, cu atingerea Lui vindecătoare, cu iubirea Lui vindecătoare. Crede în El, Albert. Crede în El cu toată inima, mintea și sufletul tău și vei fi vindecat.

Albert a privit-o țintă cu ochii lui lipsiți de strălucire și n-a răspuns nimic.

— Vorbește, Albert, am insistat eu. Spune-i că ai credință.

— Renunță la întuneric, Albert, l-a rugat sora Eve. E mai ușor decât îți închipui. Va fi ca și cum ai scăpa de o mare povară. Va fi ca și cum ai zbura, ți-o jur.

— Doar spune-i, Albert. În numele Domnului, spune-i că ai credință.

Buza de jos a lui Albert a început să tremure. Gura i s-a deschis și un cuvânt i-a scăpat într-un oftat lung și istovit.

— Mincinoaso.

— Nu! am strigat eu. Nu e o minciună, Albert. Nu e o impostoare. Trebuie doar să crezi, la naiba!

El a închis ochii din nou, și-a întors fața dinspre sora Eve și n-a mai zis nimic.

— Vindecă-l, soră Eve, am implorat-o eu, ștergându-mi ochii cu pumnul. Poți să o faci.

Ea mi-a ignorat rugămintea și i-a șoptit fratelui meu:

— Nu ai de ce să te temi. Călătoria care te așteaptă te va duce într-un loc al liniștii.

Înțelegeam ce face. Privise în sufletul fratelui meu și își dăduse seama că nu va crede niciodată cu îndeajuns de multă putere pentru a fi vindecat, iar acum îi oferea singurul lucru de care dispunea, adică alinarea. Știa că el va muri.

— Nu-l lăsa să moară! am strigat.

— E în mâinile lui Dumnezeu, Odie.

Ochii ei plini de bunătate erau ca două lacuri verzi și adânci.

— Numai în ale lui Dumnezeu.

În timp ce îngenuncheam lângă patul fratelui meu, mă gândeam doar la păstorul care își devora pe rând toată turma.

Seara se lăsa și furtuna care amenințase la orizont s-a dezlănțuit deasupra orașului New Bremen. Fulgerele brăzdau cerul și ploaia cădea în averse ca pe vremea potopului lui Noe. Șuvoaie de apă umpleau străzile și doctorul Pfeiffer și-a privit ceasul de buzunar fără speranță, iar eu am știut că antidotul nu va sosi la timp.

Fiindcă eu eram răspunzător pentru mușcătura de șarpe cu care se alesese Albert, cel care îl adusese în pragul morții și, din pricină că eram un ticălos laș, n-am fost în stare să rămân să văd cum fratele meu murea. Am fugit.

Capitolul treizeci și doi

Când am ajuns la râul Minnesota, eram ud până la piele. În clipa în care părăsisem casa doctorilor, nu mă îndreptasem într-o direcție anume, n-aveam nicio destinație, niciun plan. Pur și simplu nu puteam rămâne acolo unde Albert zăcea palid și neînsuflețit pe pat. Emmy mă strigase, dar eu nu mă întorsesem și nici măcar nu încetinisem. Am fugit, încercând să scap de durerea care mă sfâșia, dar oricât de iute se mișcau picioarele mele, nu reușeam să mă scutur de ea. Când am ajuns la râu, care curgea negru și învolburat în întunericul adus de furtună, drumul mi-a fost blocat și n-am mai putut înainta. M-am așezat pe nisipul ud și am plâns. După ce mi-am vărsat toate lacrimile, am ridicat privirea către un cer încă brăzdat de fulgere și am blestemat: „Ticălosule!" Nu aveam nevoie să-i pronunț numele. El știa.

Când sora Eve m-a găsit, furtuna trecuse, cea mai rea parte a ei, oricum. Încă ploua și, la fel ca mine, sora Eve era udă leoarcă. Părul îi atârna pe față în șuvițe lungi, iar apa îi picura din sprâncene, nas și bărbie. S-a așezat lângă mine și n-a spus nimic până nu am vorbit eu.

— Ar fi trebuit să-l vindeci.

— N-am putut, Odie.

— Avea dreptate în legătură cu tine. Ești o mincinoasă.

— Ți-am zis mereu numai adevărul. Ți-am spus eu că îți voi vindeca fratele?

S-a uitat la cerul care semăna cu un rai care plângea peste ea.

— Din momentul în care l-am luat de mână, mi-am dat seama că nu-l pot vindeca.

Un tren se apropia pe șinele de deasupra râului, iar greutatea și zgomotul vagoanelor făceau ca pământul de sub mine să se cutremure. Șuieratul locomotivei care se îndepărta semăna cu geamătul trist al unui animal chinuit.

Când liniștea s-a așternut din nou, sora Eve a spus:

— Crezi că ai pierdut totul. Te înțeleg. Văd întunericul în care te afli. Dar până și în cea mai întunecată noapte, Dumnezeu îți aduce lumina. Vrei să mă iei de mână și să vii cu mine? Trebuie să vezi ceva.

Nu aveam puterea să-i rezist. M-am ridicat, mi-am pus mâna în a ei și, ca o ființă lipsită de voință proprie, m-am lăsat condus. Am traversat pajiștea îmbibată de apă, pustie, pe care se vedeau doar camioanele mișcării Sabia lui Gideon. Am trecut dincolo de așezarea de corturi unde îl puteam auzi pe Whisker cântând o versiune din cale-afară de tristă a melodiei „Am I Blue?" Am urcat colina către New Bremen, am traversat piața goală și în cele din urmă am ajuns la casa de unde fugisem de moarte. M-am oprit, m-am tras de lângă sora Eve și am rămas nemișcat în ploaie.

— Nu pot intra acolo.

— Înțeleg, Odie, dar trebuie.

Nu eram pregătit să-l privesc pe Albert pentru ultima oară. Nu eram gata să-mi iau rămas-bun.

— Nu pot.

Ea și-a întins mâna și apa de ploaie s-a adunat în palma ei.

— Ai încredere în mine.

M-a condus înăuntru pe culoar către încăperea cea mică. Emmy și Mose erau înăuntru cu Sid și cu tânărul doctor Pfeiffer, care stătea lângă patul în care agoniza Albert, împiedicându-mă să văd fața palidă și lipsită de viață a fratelui meu. Doctorul ne-a auzit intrând, s-a întors și s-a dat la o parte.

Albert zăcea acolo la fel ca atunci când fugisem, cu capul pe pernă și ochii închiși. Sora Eve mi-a dat drumul la mână și am crezut că trebuia să mă duc lângă fratele meu, dar cum? Cum să-ți iei rămas-bun când inima îți spune cât de îngrozitor de nedrept este? Cum să te desparți când totul în tine îți spune că nu trebuie să te desprinzi?

Încă nu găsisem răspunsul. În clipa următoare însă ochii lui Albert s-au deschis, el și-a întors capul spre mine și a rostit:

— Salut, Odie.

Mose mi-a spus prin semne: *Doctorul spunea întruna că nu înțelege ce l-a ținut pe Albert în viață. Ar fi trebuit să moară. A zis că e un miracol. E singura explicație.*

Era deja seara târziu, furtuna trecuse de mult, ploaia încetase, cei doi doctori Pfeiffer și Sammy se culcaseră, Sid se înapoiase în camera lui de hotel și numai Mose, Emmy, sora Eve și cu mine rămăseserăm să-l veghem pe Albert. Mașina de la Spitalul General din Winona sosise la câteva momente după ce fugisem și antidotul contra veninului fusese administrat. Piciorul era tot negru, dar nu așa ca înainte. Unele țesuturi musculare fuseseră distruse, ceea ce urma să-l facă pe Albert să șchiopăteze ușor

tot restul vieții. Era încă slăbit și respira cu greutate, dar trăia. Dormea acum, un somn lung și adânc.

Sammy adusese paturi pliante pentru noi. Emmy și sora Eve au dormit în cameră cu Albert. Mose și cu mine am fost instalați în sala de așteptare, unde o lumânare ardea pe o masă lângă noi, așa că puteam vedea ce-mi spunea Mose.

— Un miracol, am zis încet. Tu crezi în Dumnezeu?

L-am văzut cum cântărea întrebarea în minte. *Nu știu ce să spun despre Dumnezeul din Biblie*, a răspuns el prin semne. *Vă știu însă pe voi, pe tine, pe Albert, pe Emmy și acum pe sora Eve. Mă gândesc la Herman Volz și la mama lui Emmy. Cunosc dragostea. Așa că, dacă este adevărat ce spune sora Eve, și anume că Dumnezeu e iubire, atunci cred.*

Mose s-a culcat, însă eu priveam lumânarea arzând, astfel că în cele din urmă m-am ridicat și m-am dus pe verandă, unde m-am așezat pe balansoar. Orașul era întunecat și liniștit. Cerul era negru, presărat cu stele. Ceasul de la tribunal a bătut o dată. Ușa din față s-a deschis, iar sora Eve a ieșit și s-a așezat pe balansoar lângă mine.

— Doctorul a spus că Albert ar fi trebuit să moară. A zis că a fost un miracol că nu s-a stins. Tu ai luat mâna fratelui meu în a ta și ți-ai dat seama că nu are o credință îndeajuns de puternică încât să-l vindeci. Ai prevăzut că un miracol se va întâmpla?

— Nu pot să prevăd viitorul, doar ce e în inima ta în acea clipă. Văd unde ai fost și încotro vrei să mergi. Văd ce-ți dorești în călătoria ta, dar nu știu dacă dorința ți se va împlini.

— Ce și-a dorit Albert?

— Ceea ce a vrut dintotdeauna. Să te protejeze. În sufletul lui credea că eșuase.

— Nu a făcut-o.

Am simțit cum îmi curgeau lacrimile, dar erau lacrimi de recunoștință că aveam un frate ca Albert. Le-am șters și am spus:

— Dar Mose? Ai luat și mâna lui?

— Desigur.

— El ce-și dorește?

— Să afle cine e.

M-am gândit la un copil indian găsit într-un șanț lângă mama sa moartă, cu limba tăiată și fără să aibă habar de unde venea.

— Și Emmy?

— Emmy nu știe încă ce vrea, dar cu timpul o va face.

— Ai văzut asta?

— Ți-am spus, nu pătrund în viitor. O cunosc pe Emmy și îl știu pe Dumnezeu.

De fiecare dată când ne legănam, unul dintre lanțurile care țineau balansoarul scârțâia. Mi-am făcut curaj în cele din urmă și am întrebat:

— Eu ce îmi doresc?

— Cu tine e cel mai simplu, Odie. Tot ce ai vrut să ai vreodată a fost un cămin.

Ne-am legănat încet înainte și înapoi, bucurându-ne unul de compania celuilalt și m-am gândit, în lunga noapte ce a urmat după ce Albert ar fi trebuit să moară, însă nu o făcuse, că împreună cu sora Eve și cu mișcarea Sabia lui Gideon găsisem în sfârșit ceea ce căutam.

Capitolul treizeci și trei

Albert a petrecut toată ziua următoare la clinica Pfeiffer, unul dintre noi fiind mereu lângă el. De cele mai multe ori am fost eu, uneori însă Mose și Emmy mă înlocuiau. A rămas singur doar o dată, cam o oră după-amiaza, când l-am lăsat dormind și m-am dus la cofetăria din piața orașului cu 25 de cenți pe care Sammy, care nu avea copii, mi-i dăduse din bunătate. Am cumpărat bomboane cu lămâie pentru Emmy, lemn-dulce pentru Mose și caramele învelite în ciocolată pentru mine și Albert. Toate erau menite să sărbătorească miracolul prin care fratele meu reușise să supraviețuiască. În noaptea aceea, l-am vegheat de pe un pat pliant, dar n-am prea dormit. Albert se răsucea și se învârtea, strigând cu voce slabă din toiul unui coșmar. Mi-am petrecut cea mai mare parte a acelor ore întunecate certându-mă fiindcă aruncasem cutia maro cu capac a lui Sid, împreună cu antidotul, în râu. M-am bucurat când s-a crăpat de ziuă.

Dimineața târziu, familia Pfeiffer și-a dat acordul ca Albert să fie mutat în corturile așezării. Sid și sora Eve au venit la amiază să-l ia și să plătească factura. Mose

și Emmy i-au însoțit. L-am ajutat pe Albert să urce în mașină și am plecat spre pajiște.

Inițial trupa trebuia să rămână două săptămâni acolo, dar sora Eve și Sid au hotărât că seara aceea urma să fie ultima înainte de a împacheta și a pleca spre următoarea destinație. Sid era entuziasmat. Voia să se folosească de fratele meu la acea ultimă adunare, să-l arate tuturor, copilul care ar fi trebuit să moară, dar a fost salvat de sora Eve. Ea i-a interzis categoric. Sid a cedat destul de ușor și m-am gândit că totul se terminase. Mă înșelam amarnic.

După-amiaza târziu, Whisker a cumpărat ediția din acea zi a *Mankato Daily Free Press*, în care povestea lui Albert era printre știrile principale. Articolul de pe prima pagină relata despre Bonus Army, o adunare de protest a veteranilor de război în Washington D.C. care cereau ajutoarele promise de guvern. Poza lui Albert era pe pagina a doua, lângă povestea mușcăturii de șarpe care ar fi trebuit să-l omoare, dar nu o făcuse. Articolul sugera că era un miracol datorat surorii Eve. Fotografia îl înfățișa pe Albert dormind liniștit, cu doctorul Roy Pfeiffer la căpătâiul său. Singurul lucru bun în toată povestea asta era că în legenda de dedesubt scria că numele băiatului nu fusese menționat din motive de confidențialitate.

N-o mai văzusem niciodată furioasă pe sora Eve, dar de data asta a izbucnit în fața lui Sid. Erau singuri în cortul unde ea se pregătea de spectacol. Terariile sparte fuseseră strânse, iar șerpii inofensivi luaseră de mult drumul libertății. Într-un cort nu ai intimitate și am auzit fiecare cuvânt din cearta lor.

— Jur, Evie, nu știu nimic despre asta.

— Nu mă minți. Se vede de la o poștă că e mâna lui Sid Calloway.

— Bine, bine. L-am sunat pe un reporter din Mankato și i-am spus că cititorii lui au nevoie acum de o mică rază de speranță. I-a luat interviu lui Pfeiffer, amândurora de fapt, iar ei au confirmat povestea. A vrut să vorbească și cu băiatul, dar nu i-am dat voie.

Mi-am dat seama că toate acestea se întâmplaseră când eram la cofetărie să cumpăr dulciuri și m-am mustrat că îl lăsasem singur pe fratele meu.

— Nu, doar i-ai permis să-i facă o fotografie pentru ca după aceea să o publice în toată Minnesota de Sud. Dumnezeule, Sid, ce-ai crezut că faci?

— Ce-am crezut că fac? Exact de un miracol ca acesta avem nevoie când ajungem în Saint Louis. Evie, o să fii mai faimoasă decât Aimee McPherson.

— Nu-mi doresc asta, Sid, nu mi-am dorit-o niciodată.

— Nu? Ar fi trebuit să-ți vezi ochii când ți-am spus despre Corman și emisiunea de la radio difuzată în Saint Louis. Erau ca niște diamante, străluceau la gândul acelei posibilități.

— Posibilitatea de a ajunge la mai mulți oameni, Sid. Nu pentru mine. Pentru ei. Nu înțelegi? Niciodată n-a fost vorba despre mine.

— Ascultă, Evie, înainte de a mă cunoaște, aveai un spectacol de mâna a doua. Acum nu mai e așa. Te duci în Saint Louis, unde vei vorbi pentru milioane de oameni, așa cum ți-ai dorit mereu, și te duci acolo datorită mie, fiindcă eu știu cum să atragi atenția acestor țărani.

— Țărani? Asta crezi că sunt oamenii care vin aici în fiecare seară în căutarea speranței? Sid, lumea e în beznă și dintr-un anumit motiv Dumnezeu mi-a dat lumina și m-a transformat în făclia Lui. Ceea ce fac eu e sfânt.

Multă vreme nu s-a mai auzit nimic de dincolo de pânza cortului.

— Presupun că am greșit, Evie, a recunoscut Sid în cele din urmă. Îmi pare rău.

— Nu mie trebuie să-mi ceri scuze, ci copiilor al căror viitor l-ai pus în pericol. Du-te, am auzit-o spunându-i, sper că ei te pot ierta.

Niciodată nu-mi plăcuse Sid. De când insistase să scape de noi, îmi păruse mereu că e un șmecher. Găsindu-ne pe mine și pe Emmy în cortul cel mare așezați la marginea patului unde Albert stătea culcat, și-a trecut degetele peste mustața subțire, neagră și a privit în jos către iarba de pe pajiște, ce fusese călcată în picioare de cei care veneau în căutarea speranței sau a unui miracol.

— Ei bine, cred că am făcut o greșeală, a zis el în cele din urmă.

— Chiar ai greșit foarte tare, am spus. Mulțumesc foarte mult.

— Scopul meu e să-i construiesc un viitor lui Eve, puștiule. Tu nu vrei același lucru? Eve are un dar.

— Și tu profiți din plin de ea, i-am atras atenția.

— Ia ascultă...

Whisker, care era pe podium la pian, l-a întrerupt.

— Nu nega, Sid. Băiatul are dreptate. Cu toții profităm de reușitele surorii Eve.

— Nu te băga, Whisker, s-a răstit Sid. Ce încerc eu să spun e că îmi pare rău că v-am creat probleme. Deși nimic nu pare să se fi întâmplat încă.

— Cuvântul cheie e *încă*, am replicat eu.

— Ei bine, am vrut numai să zic că-mi pare rău.

Scuzele lui nu erau deloc sincere, dar n-am considerat necesar să-l mai întărât. S-a întors, a părăsit cortul și imediat după aceea am spus:

— Trebuie să ne pregătim să plecăm.

— Sunt obosit, a zis Albert. Vreau numai să stau întins aici.

— Cineva îți va vedea fotografia, i-am spus eu. Mai devreme sau mai târziu, Vrăjitoarea Neagră va veni după noi.

Albert a privit în sus la tavanul cortului și a zis încet:

— Poate nu vine.

Arăta așa de istovit, încât nu eram sigur că va putea sta în picioare. Era mai mult decât o slăbiciune fizică. Mușcătura șarpelui nu-l omorâse, dar veninul îi răpise vitalitatea. Albert fusese motorul care ne condusese, el fusese cel care ne împinsese înainte, mereu înainte. Ochii lipsiți de strălucire și vocea monotonă nu aparțineau fratelui meu, ci carapacei sub care se afla ce mai rămăsese din el.

— Plecăm și cu asta, basta, am spus. Mă duc să-l anunț pe Mose.

El lucra cu Dimitri și, când i-am spus, doar a aprobat din cap. S-a întors spre grecul masiv și a vorbit prin semne, nu așa cum îl învățaserăm noi, ci într-un mod pe care el și Dimitri îl stabiliseră între ei.

— Ești cel mai bun lucrător pe care l-am avut vreodată.

Dimitri i-a întins mâna lui Mose, care i-a strâns-o.

— Îți doresc mult noroc, fiule.

Când ne-am întors, sora Eve stătea pe iarbă la marginea patului lui Albert, ținându-l pe fratele meu de mână. S-a uitat la noi și a zâmbit.

— Sid are păcatele lui, dar în adâncul lui nu e un om rău. Are unele relații cu oamenii legii de aici din oraș

și s-a dus să vadă ce poate face pentru ca voi să fiți în siguranță până plecăm mâine. Vreau să locuiți cu mine.

— Asta e răpire, soră Eve, m-am împotrivit eu. Poate Sid să rezolve și asta?

Să-i dăm o șansă? a întrebat Mose.

Am clătinat din cap.

— E prea riscant. Emmy s-ar întoarce la soții Brickman. Tu, Albert și cu mine am ajunge la închisoare. Trebuie să plecăm.

M-am uitat la Albert, pe care mă bazasem întotdeauna, dar el doar a închis ochii.

— Împachetează-ne lucrurile, i-am spus lui Mose folosind vocea poruncitoare pe care o auzisem la fratele meu de atâtea ori. Nu mai rămânem aici.

Sora Eve era nespus de tristă, dar nu s-a opus.

— Whisker, du-te în camera mea de hotel și adună hainele copiilor. Pune-le în valiza mea și adu-o înapoi aici.

După ce Whisker a plecat, sora Eve a zis:

— Mose, strânge toate lucrurile pe care le-ați adus tu și Albert. O să-l rog pe Dimitri să vă pregătească niște mâncare. O veți lua cu voi. Grăbește-te.

Două ore mai târziu, stăteam împreună în cortul cel mare, gata de plecare. Albert se sprijinea de Mose, care-i susținea toată greutatea. Soseau primele mașini pentru adunarea de seară, iar sora Eve și Whisker ne-au condus la ieșirea din spate. Ne-am luat rămas-bun. Whisker mi-a strâns mâna, degetele sale lungi, subțiri și calde ezitând să-mi dea drumul.

— O să-mi fie dor de tine, fiule. Continuă să cânți la muzicuță, bine? Muzica e darul tău înnăscut.

Sora Eve a îngenuncheat în fața lui Emmy și i-a spus:

— Ai ceva uimitor și frumos în tine. Într-o zi o să-ți dai seama. Mi-ar aduce mare bucurie să fiu de față când se va întâmpla asta.

Lui Mose i-a spus:

— N-am cunoscut pe nimeni cu mai multă putere aici.

Și-a atins pieptul în dreptul inimii, după care l-a îmbrățișat. Lui Albert i-a zis:

— Te vei vindeca și, după asta, vei ști cum să-i călăuzești pe toți.

L-a sărutat pe obraz. În cele din urmă, mi-a dat o mică pungă de hârtie și mi-a spus:

— Am pus aici niște bastonașe cu vată, antiseptic, tifon și altele asemenea. Trebuie să cureți rănile fratelui tău. Am mai adăugat și alte lucruri folositoare înăuntru.

Apoi s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche:

— Ce-ți spun acum e important. Trebuie să te asiguri că totul e în ordine cu Emmy. Promite-mi.

Am făcut întocmai.

— Ține minte, a zis ea. E o zicală veche, dar adevărată. Casa e acolo unde ți-e inima.

M-a sărutat și pe mine pe obraz și, în timp ce ne pregăteam să plecăm, am văzut ceva ce mi-a năruit toate speranțele. Printre mașinile care soseau pe pajiște era bine-cunoscutul Franklin Club Sedan argintiu, iar în spatele lui venea mașina șerifului din districtul Fremont.

— Vrăjitoarea Neagră, am spus și inima a început să-mi bată cu putere.

— Plecați, a zis sora Eve. Mă ocup eu de ei.

Ne-am îndepărtat în grabă, deși starea în care era Albert ne împiedica să ne deplasăm cât de repede ne-am fi dorit. Am traversat pajiștea și șinele de cale ferată, pătrunzând printre copacii de pe malul râului. Mose, Albert

și Emmy s-au îndreptat către marginea apei, apoi Mose s-a dus spre trestiile unde el și Albert ascunseseră canoea. Am rămas printre copaci, privind cum Clyde Brickman, ticălosul ăla, a ieșit din mașină, s-a dus spre locul pasagerului și a deschis portiera. Să o văd pe Thelma Brickman, subțire și îmbrăcată toată în negru, arătând ca un chibrit ars, mi-a înghețat sufletul. Un bărbat masiv, roșu la față a ieșit din mașina poliției, iar eu l-am recunoscut pe șeriful Bob Warford, care terorizase atâția copii fugiți de la Școala Lincoln. Soții Brickman și Warford au pornit către cortul cel mare și sora Eve le-a ieșit în întâmpinare.

N-am mai stat să mă uit. Am coborât în goană malul râului, unde Mose deja pusese canoea pe apă. Așezase în ea sacul de pânză, fața de pernă cu scrisorile și celelalte acte pe care le luaserăm din seiful soților Brickman. Aruncase înăuntru și valiza surorii Eve, cu hainele pe care le cumpărase pentru mine și Emmy. Pusese și coșul cu mâncare pe care Dimitri îl pregătise pentru noi. Albert nu era în stare să vâslească, așa că s-a așezat în mijloc lângă Emmy, ținând coșul în poală. M-am dus la proră. Mose ne-a împins în mijlocul curentului, a trecut la pupă și am vâslit cât de tare am putut, cât mai departe de locul unde speram că sora Eve le dădea indicații greșite Vrăjitoarei Negre și ticălosului de bărbatu-său.

Râul făcea un cot la marginea de est a orașului New Bremen. Am trecut de cartierele unde casele se înălțau lângă silozurile de cereale și turla albă a micii biserici se ridica deasupra copacilor. Am plutit pe sub pasarela de la calea ferată unde stătusem înainte să dau peste sora Eve rugându-se în susul râului. Am lăsat orașul în urmă. Curentul împreună cu eforturile noastre adunate ne-a dus printre câmpurile unde porumbul timpuriu și soia

creșteau din pământul arat. Soarele apusese dincolo de culmea lungă și unduitoare care mărginea câmpia roditoare. Am intrat în umbra vastă, albăstruie a dealurilor și multă vreme nimeni nu a vorbit. Bănuiesc că asta se întâmpla fiindcă Mose și cu mine ne străduiam din răsputeri să ne îndepărtăm, iar eu gâfâiam prea tare ca să mai fiu în stare să spun ceva. Cred însă că tăceam și fiindcă eram din nou întristați după o pierdere. Era un sentiment cu care ar fi trebuit să ne obișnuim deja, dar te obișnuiești vreodată cu suferința?

Pe când amurgul începea să se transforme în beznă, am ajuns la o insulă împădurită și i-am strigat lui Mose:

— Ne oprim aici în noaptea asta.

Mose și-a folosit vâsla ca să ne îndrepte către o mică plajă în vârful insulei. Am sărit, am tras canoea pe pământ și i-am ajutat pe Emmy și pe fratele meu să se dea jos. Mose a venit ultimul, aducând păturile și coșul cu mâncare. De-a lungul anilor, inundațiile creaseră un perete de resturi lemnoase în partea de sus a plajei pe care soarele o albise, astfel că semăna cu o grămadă de oase mari. La baza acestui zid am pus o pătură pentru Albert, care s-a întins imediat. Emmy a desfăcut celelalte pături și Mose a deschis coșul cu mâncare. Înăuntru erau sendvișuri cu șuncă, mere și un mic recipient plin cu limonadă. Le-am mâncat, dar nu ne-am bucurat de gustul lor. Am stat în întuneric, într-o tăcere posomorâtă. Simțeam apăsarea tristeții asupra noastră și am știut că trebuia să fac ceva, așa că am adunat lemne aduse de râu și am aprins un foc. Albert a încercat să protesteze slab — „E periculos" —, dar nu era în stare să se certe. Pe când stelele se iveau una câte una deasupra noastră, iar strălucirea flăcărilor risipea întunericul, am cântat

câteva melodii vesele la muzicuță, ceea ce ne-a mai ridicat moralul. Apoi am pus deoparte instrumentul și le-am zis celorlalți:

— Am să vă spun o poveste.

Capitolul treizeci și patru

O femeie trăia într-un luminiș dintr-o pădure cu copaci atât de înalți și de groși, încât acopereau tot soarele. Era întotdeauna întuneric printre copaci, o beznă ca noaptea, iar de-a lungul vremii ochii femeii s-au obișnuit să vadă lucruri pe care alți oameni nu puteau să le perceapă. A zărit umbrele viselor, fantomele speranțelor. Nimic nu-i scăpa.

Dincolo de pădure, ținutul era bântuit de foamete și molimă.

— Ce e o molimă, Odie? a întrebat Emmy, ochii ei albaștri fiind larg deschiși în lumina focului.

— O boală groaznică de toate felurile.

— E o poveste tristă, Odie?

— Așteaptă și ai să vezi.

Într-o zi, patru călători au ajuns în luminișul din pădure unde femeia locuia într-o colibă. Își spuneau Vagabonzii.

— Ce e un vagabond? a întrebat Emmy.

— Un hoinar. Cineva care nu are casă.

— Ca noi?

— Exact ca noi.

Unul era un uriaș puternic, altul, un vrăjitor, una, o zână prințesă și al patrulea, un spiriduș. Femeia i-a adăpostit și

le-a dat de mâncare și, când i-a întrebat ce se întâmpla în lume, ei i-au povestit ce lucruri îngrozitoare aveau loc în afara pădurii. I-au spus cum uriașul aruncase odată un bolovan care ucisese un mare dragon, cum vrăjitorul inventase mașinării magice, cum zâna prințesă fermecase animale fioroase și cum spiridușul îi băga tot timpul pe ceilalți trei în bucluc.

— Îmi sună cunoscut, a zis Albert din locul unde stătea întins.

Vagabonzii i-au spus femeii că se plictisiseră să hoinărească și au întrebat-o dacă pot locui cu ea, însă aceasta i-a privit până în străfundul sufletului și a înțeles de ce hoinăreau. Erau în căutarea a ceea ce își doreau cel mai mult, care era diferit pentru fiecare, și știau că nu vor găsi niciodată ceea ce căutau dacă rămâneau la adăpostul pădurii.

În schimb, i-a trimis într-o odisee.

— Ce e o odisee? a întrebat Emmy.

— O călătorie lungă, Emmy, plină de aventuri.

La marginea pădurii era un castel unde locuia o vrăjitoare.

— Vrăjitoarea Neagră? a întrebat Emmy.

— La drept vorbind, toate hainele ei erau negre.

— O urăsc, a zis Emmy.

— Pe bună dreptate, am spus eu.

Vrăjitoarea Neagră ținea copiii închiși într-un turn. Aruncase o vrajă care o făcuse să pară frumoasă în ochii adulților și, de câte ori foametea sau molima îi lăsa pe copii orfani, aceștia erau trimiși la castel pentru ca vrăjitoarea să aibă grijă de ei. Odată ce ajungeau dincolo de zidurile de piatră, nu mai exista scăpare. Ceea ce adulții nu știau era că vrăjitoarea se hrănea cu inimile acelor copii. Deși mâncase o mulțime de inimi, era tot slabă și neagră ca un băț de lemn-dulce și nu-și astâmpăra foamea niciodată. În turnul unde îi ținea închiși

nu intra deloc lumina soarelui, cu excepția unei mici crăpături aflate sus printre pietre. În fiecare zi, preț de câteva clipe, o rază subțire intra în turn, iar copiii își întindeau mâinile și simțeau cât de caldă era. Ceea ce era bine, în afară de un singur lucru. Le dădea speranță și asta făcea să le crească inimile, ceea ce era tocmai ce își dorea vrăjitoarea. Inimi mari, pline de speranță, care îi hrăneau pofta imensă.

Femeia din pădure le-a spus Vagabonzilor că misiunea lor era să o distrugă pe vrăjitoare. Astfel că au plecat împreună să o găsească și, fără să știe, să-și împlinească dorințele. Înainte de a porni, femeia i-a dat spiridușului o sticluță plină cu ceață magică și i-a spus că atunci când totul va fi în beznă, el va trebui să deschidă sticluța și să-i împrăștie conținutul în aer.

Datorită magiei negre, vrăjitoarea a aflat că Vagabonzii veneau și a trimis o armată de șerpi să-i atace. Unii dintre ei erau veninoși, șerpi cu clopoței și cobre ale căror mușcături puteau ucide, iar alții erau boa constrictor sau pitoni care se încolăceau în jurul prăzii și o strângeau până îi ieșeau ochii din cap.

Cu mult înainte să ajungă la castel, Vagabonzii au zărit armata vrăjitoarei. Uriașul, care căra o bâtă mare cât un stejar, a atacat primul. Învârtea bâta lui puternică, omorând șerpi în stânga și în dreapta. Vrăjitorul a folosit magia datorită căreia veninul șerpilor nu le putea face rău Vagabonzilor. Zâna prințesă și-a folosit aripile ca să zboare deasupra lor și a presărat peste șerpi praf de zâne care i-a transformat pe mulți dintre ei în niște viermi inofensivi. Șerpii însă tot veneau și amenințau să-i copleșească pe Vagabonzi și lucrurile păreau să se înrăutățească.

Atunci spiridușul și-a amintit de sticluța pe care i-o dăduse femeia din pădure, așa că i-a scos dopul și a împrăștiat

ceața în aer. Micul nor a devenit imens, cenușiu și i-a orbit pe șerpi, împiedicându-i să-i vadă pe cei patru Vagabonzi, care au fugit și i-au lăsat mult în urmă. Orbiți și confuzi, șerpii au început să se bată unii cu alții, omorându-se între ei până când întreaga armată a fost distrusă.

— Iar acesta e sfârșitul aventurii, am zis eu.

— Dar Vrăjitoarea Neagră, Odie? a întrebat Emmy. O ucid?

I-am dat ușor un bobârnac și am spus:

— Odiseea lor încă nu s-a terminat, dar aceasta este o altă poveste.

Se făcuse târziu. Focul se stingea și cornul lunii noi se ridicase peste insulă. Emmy stătea culcată, învelită în pătura ei, în siguranță, între Mose și mine. Albert, încă slăbit de suferință, era întins de cealaltă parte a mea, cu ochii deja închiși. După un timp le-am auzit respirația adâncă și sonoră. Eu încă sufeream de insomnia care mă chinuia după ce îl omorâsem pe Jack, așa că după un timp m-am ridicat încet și am mers pe plajă, care era o fâșie moale, de culoare cenușiu-deschis în lumina stelelor și a lunii subțiri. Râul era lat, liniștit și întunecat în cotul pe care îl făcea în jurul insulei. În depărtare, dincolo de copacii ce mărgineau râul, mai multe lumini îmi arătau că acolo era un cătun. Mi i-am imaginat pe oamenii din casele de acolo dormind în siguranță, fericiți în confortul oferit de dragostea pe care o împărtășeau cu familiile și prietenii lor. Îi invidiasem odată, dar nu acum. Precum unul dintre Vagabonzi, habar nu aveam încotro mă îndreptam, dar asta nu conta. Știam prea bine unde era inima mea.

Partea a patra

Odiseea

Capitolul treizeci și cinci

Am rămas pe acea insulă din mijlocul râului Minnesota două zile întregi, timp în care Albert a continuat să-și recapete puterile. Peretele din resturi de lemne, dintre care multe erau trunchiuri întregi ce fuseseră cărate de râul furios în timpul inundațiilor, ne proteja și ne crea un paravan dincolo de care să ne ascundem de ochi iscoditori, deși cât timp am stat acolo, nu am văzut pe nimeni pe malurile râului. I-am meșterit lui Emmy dintr-o șosetă o altă păpușă care s-o înlocuiască pe Puff; pe aceea i-o luase Jack. Celei noi i-am făcut urechi de iepure și am luat unul dintre bastonașele cu vată din trusa medicală pe care mi-o dăduse sora Eve și l-am legat cu o ață pe post de codiță. Am diluat puțin iod cu apă, am turnat o picătură dedesubtul ochilor din nasturi de forma unui nas roz și pe fiecare parte am făcut trei mustăți din ață neagră. Când i-am dat păpușa lui Emmy, a fost încântată și pe loc a botezat-o Peter Iepurașul.

Când îmi dăduse punga cu trusa medicală, sora Eve îmi spusese că pusese înăuntru și alte obiecte folositoare. S-a dovedit că erau cinci bancnote de zece dolari. M-am gândit că poate era unul dintre plicurile pe care

le văzusem în geanta lui Sid. Era mai puțin decât suma găsită în seiful soților Brickman, dar erau totuși mulți bani pentru vremurile acelea. În a doua dimineață petrecută pe insulă, am luat una dintre bancnotele de zece dolari, iar Mose și cu mine am traversat râul cu canoea. M-am îndreptat către satul din apropiere ale cărui lumini le văzusem noaptea și am găsit o piață mică unde am umplut burduful cu apă și am cumpărat de mâncare. Când am văzut că se vindeau râme ca momeală, am luat și din acestea împreună cu un ghem de sfoară pentru undițe și o cutie de cârlige. Am cumpărat și cel mai recent număr din *Mankato Daily Free Press* deoarece Emmy apărea într-un articol pe prima pagină despre Legea Federală a Răpirilor — sau Legea Lindbergh, numele după care urma să fie mai cunoscută —, pe care Congresul tocmai o votase și care făcea din răpirea lui Emmy un delict federal capital. Puteam să fim condamnați la scaunul electric.

Când i-am dat ziarul, Albert l-a citit pentru sine ca să nu o sperie pe Emmy. Mose și cu mine ne cunoșteam deja foarte bine situația precară. Singurul lucru care ne mai liniștea era că sora Eve și mișcarea Sabia lui Gideon nu erau menționate. Conform articolului, nu existau niciun fel de vești legate de soarta lui Emmaline Frost, fetița răpită. I se luase un interviu Thelmei Brickman despre impactul pe care îl va avea Legea Lindbergh asupra propriei sale situații nefericite. Mărturisea că se temea pentru siguranța fetiței ei drăguțe, căci numai Dumnezeu știa la ce grozăvii o supuneau ticăloșii aceia. „Oricine ar fi ei", o cita articolul, „acești infractori trebuie să fie discipolii diavolului și merită pedeapsa rapidă și nemiloasă pe care noua lege o prevede."

— Cred că tabăra noastră are nevoie de mai multă veselie, Emmy. Te duci să culegi niște flori de câmp pentru noi? a spus Albert.

Ea a fost încântată de această propunere și s-a făcut nevăzută.

— Nu înțeleg, am zis după ce fetița a plecat. Soții Brickman știu că noi am luat-o pe Emmy. De ce nu spun așa?

— Fiindcă le-ar crea probleme, a zis Albert. Cred că vor să-și rezolve treburile cu noi personal.

— Cum? Să ne atace prin surprindere și să ne ucidă? am încercat eu să fac haz de necaz, dar după expresia de pe fața lui Albert, am văzut că vorbea serios.

— Există ceva despre care nu ți-am vorbit, a spus el. Adu-mi fața de pernă.

Am luat-o din canoe și i-am dat-o. El a căutat înăuntru și a scos o mică agendă legată în piele neagră, pe care a deschis-o. Paginile erau pline de nume, date și sume de bani.

— E un registru, a spus. Sunt plăți. Numele șerifului Warford este aici. Al șefului poliției din Lincoln, de asemenea. Și al primarului.

— Plăți pentru ce?

— Nu știu. Poate pentru traficul cu alcool de contrabandă. Pentru altceva, poate.

Fratele meu a închis agenda, arătând la fel de palid ca atunci când veninul șarpelui îi urca spre inimă.

— Pariez că mulți oameni din districtul acela s-ar bucura dacă noi am dispărea și acest registru nu i-ar mai bântui.

— Împușcă mai întâi, pune întrebări după aceea, am zis, amintindu-mi ceea ce îi spusese polițistul lui Jack chiorul. Nu ne mai aflăm însă în districtul Fremont. Poate ar

trebui să ne predăm poliției de aici și să le spunem tot ce știm. Să le arătăm toate scrisorile din fața de pernă împreună cu registrul și să-i informăm că Emmy nu vrea să fie fiica Vrăjitoarei Negre.

— Să le povestim și cum i-ai omorât pe cei doi bărbați?

Nu era o acuzație, ci doar o reamintire lucidă a situației noastre reale.

I-a omorât ca să se apere pe sine și pe noi, a intervenit Mose prin semne.

— Adaugă-le la răpire și cine o să ne creadă? Ne paște închisoarea cel puțin, a spus Albert cu acea voce stinsă pe care o avea de când fusese mușcat de șarpe.

S-a uitat la titlul articolului.

— Poate chiar mai rău.

Am aruncat ziarul în foc.

Aveam râme și sfoară, așa că am căutat printre lemne până am găsit trei bețe drepte pentru undițe. În timp ce Albert stătea întins la umbra unui frasin uriaș ale cărui crengi se aplecau deasupra peretelui de trunchiuri, Mose, Emmy și cu mine ne-am așezat pe nisip pe malul râului. Legasem o crenguță uscată de fiecare undiță, pe post de plută. Emmy, care crescuse la o fermă, nu a avut nicio problemă să înțepe o râmă cu cârligul și a aruncat undița în apă înaintea lui Mose și a mea. Am pescuit toată după-amiaza, dar nu am prins nimic.

În cele din urmă, Mose a pus undița jos și ne-a anunțat: *Mă duc să-i înhaț.*

Mi-am amintit că Forrest, indianul care ne ieșise în cale înainte să ajungem în New Bremen, ne spusese că așa prinsese somnii pe care îi împărțise cu noi.

Mose și-a îmbârligat degetele ca niște râme ca să ne arate cum o să facă. Apoi a mers pe malul insulei până a

ajuns la un loc unde un plop mare fusese rupt de râu și forma încovoiată a rădăcinilor crea mici goluri ce erau pe jumătate umplute cu apă. A cercetat solul pe lângă una dintre rădăcinile groase, s-a întins la pământ, și-a vârât mâna în apă și a ținut-o acolo. Nu i-am putut vedea degetele, dar am presupus că se îmbârligau ademenitor pentru pești.

Privindu-l, Emmy a șoptit cu o voce speriată:

— O să-i mănânce degetele?

— Cred că vor încerca, am zis eu, iar imaginea lui Herman Volz și a mâinii sale cu doar patru degete și jumătate mi-a venit în minte.

Nu știam nimic despre somni, dar speram că dinții lor erau mai puțin ascuțiți decât ai unui ferăstrău.

Mose era foarte răbdător. A rămas acolo, întins pe rădăcina groasă, mult după ce Emmy și cu mine nu i-am mai dat atenție și l-am lăsat singur cu înhățatul peștilor. Ne-am dus în pădurea care acoperea insula. Copacii erau plini de liane, iar pământul de sub coroanele lor bogate era acoperit de tufișuri. Emmy și cu mine înaintam încet. I-am spus că exploram insula fiindcă eram vagabonzi plecați într-o aventură.

— Ca să o ucidem pe vrăjitoare? a întrebat Emmy.

— Și pe toți monștrii care amenință copiii, am hotărât eu.

Am apucat o liană și am tras-o de pe trunchiul copacului unde atârna. Am încercat să mă legăn așa cum făcea Johnny Weissmuller în *Tarzan omul-maimuță*, care era unul dintre puținele filme pe care avusesem voie să le văd la cinematograful din Lincoln. Liana s-a rupt sub greutatea mea. M-am prăbușit și am aterizat într-un pâlc de oțetari. Am rămas acolo o clipă, puțin ametit, și am

auzit-o pe Emmy strigându-mă îngrijorată. Atunci m-am întors, am privit în jos și am țipat.

Lângă mine, gura unui schelet se deschidea într-un zâmbet sinistru de bun-venit.

Capitolul treizeci și șase

Mose a sosit în goană. Un minut mai târziu a venit și Albert, arătând slăbit și respirând greu. Au stat lângă mine și Emmy — mă trăsesem de lângă rânjetul macabru cât putusem de repede — și toți ne-am holbat la singurul nostru tovarăș de pe insulă. Era un schelet întreg, intact de la cap până la degetele osoase de la picioare. Vegetația îi creștea printre coaste și îi umplea cu liane orbitele goale. Precum lemnele aduse pe insulă de râu, oasele erau de un alb fantomatic. Multă vreme doar am privit.

În cele din urmă, Mose a întrebat prin semne: *Cine e?*

— Nu se știe, a zis Albert.

— Nu e prea mare, am remarcat eu.

— Cam de mărimea ta, a admis Albert.

Un copil, a spus Mose.

— Cum crezi că a ajuns aici? am întrebat.

— La fel ca resturile de lemn, presupun, a spus Albert. Râul l-a lăsat aici.

M-am târât lângă schelet din nou, cu mai puțină teamă acum, am îngenuncheat și l-am examinat pe tovarășul nostru mai îndeaproape.

— Uite!

Am indicat într-o parte a craniului o adâncitură înconjurată de o rețea de crăpături.

— Nu sunt polițist, dar pariez că cineva l-a lovit în cap pe acest copil.

O crimă, a zis Mose prin semne.

— N-aș trage concluzii pripite, a spus Albert.

Am zărit un obiect ce zăcea la picioarele scheletului și l-am ridicat. Maro-închis, sfărâmicios, aproape s-a descompus în mâna mea, dar cu toții am putut vedea ce era.

— Un mocasin, a zis Emmy.

— Un copil indian, am spus eu.

M-am gândit la Billy Mânecă Roșie.

— Ce facem?

— Nimic, a zis Albert.

M-am uitat la el, la carapacea lui de fapt. Poate că era prea istovit să-i pese, încă își revenea de pe urma mușcăturii șarpelui, dar m-am gândit că era ceva mai profund de atât. În New Bremen fusese cu un picior în groapă. Privise moartea în ochi și credeam că încă îi era teamă.

Nimic? a întrebat Mose și am văzut cum o mânie neașteptată creștea în el.

— Orice s-a întâmplat, a avut loc cu mult timp în urmă, a zis Albert cu o voce obosită. Cine știe? Poate cu o sută de ani în urmă. Nimeni nu mai poate face nimic acum.

Nu reușeam să-mi scot imaginea lui Billy Mânecă Roșie din minte, zăcând uitat atât de multă vreme în cariera de piatră unde DiMarco aruncase trupul lui mic.

— Nu putem să-l lăsăm așa.

— Ce propui?

Cuvintele lui Albert au sunat reci ca gheața.

— Să anunțăm autoritățile? Ce idee bună!

Îl îngropăm, a spus Mose prin semne.

— Eu nu pun mâna pe oasele alea, a zis Albert.

Mose, care nu se certa niciodată, s-a proțăpit în fața fratelui meu și a spus mânios: *A fost un copil indian ca mine. Dacă aș fi murit în șanț împreună cu mama mea, aș fi vrut să am o înmormântare decentă. Așa că am să-i fac lui o astfel de înmormântare. Mă ocup eu de oase.*

Mose și cu mine am folosit lemne aduse de râu ca să săpăm o groapă în pământul moale. La un metru adâncime, apa a început să se infiltreze și ne-am oprit. Mose a cărat scheletul bucată cu bucată și a așezat oasele în micul mormânt, aranjate mai mult sau mai puțin așa cum le găsiserăm, astfel că ce mai rămăsese din copilul indian părea să se odihnească în pace.

Înainte de a acoperi oasele cu pământ, Mose mi-a cerut: *Spune ceva, Odie.*

Primul meu gând a fost: De ce eu? Era evident însă că pe Albert nu-l interesa, iar Mose își dorea.

— Acest copil, am început eu, a fost la fel ca noi. Îi plăcea să simtă soarele pe față, roua din iarbă dimineața, să audă cântecul păsărilor în copaci. Îi plăcea să arunce cu pietre în râu. Noaptea stătea întins pe nisip, privea stelele și visa. La fel ca noi. Au existat oameni care l-au iubit. Într-o zi însă a plecat și nu s-a mai întors, iar ei s-au întristat. Au jurat să nu-i mai pronunțe numele niciodată până în ziua când se va întoarce. Acea zi nu a mai venit vreodată. În fiecare noapte însă mama lui stătea pe malul râului și îl striga pe nume, iar dacă asculți cu atenție, noaptea poți încă să auzi vântul șoptindu-l, pentru ca el să nu fie uitat niciodată.

— Ce nume, Odie? a întrebat Emmy.

— Ascultă vântul diseară, am răspuns.

Mose s-a aplecat deasupra mormântului și a spus: *Nu te voi uita niciodată.* După care a început să acopere oasele cu pământ.

S-a dovedit că Mose avusese noroc cu înhățatul peștilor și ne-a adus doi somni grași în tabără pentru cină. I-a curățat cu briceagul lui Albert de la cercetași și, așa cum îl văzusem pe Forrest făcând cu aproape două săptămâni în urmă, i-a înfipt în bețe fixate în pământ și i-a învârtit deasupra focului ca să se frigă. Am mâncat peștii cu pâinea pe care o cumpăraserăm în piața din sat și am împărțit o ciocolată Hershey ca desert.

După lăsarea întunericului, am stat în jurul focului, uitându-ne țintă la flăcări, fiecare pierdut în propriile gânduri. Mă gândeam la Albert, care era doar o umbră a sa. Scheletul pe care îl îngropaserăm m-a dus cu gândul și la tata, care fusese înmormântat în cimitirul săracilor din Lincoln. Din câte știam, nu avusese parte de vreo slujbă. Doar l-au aruncat în groapă și l-au acoperit cu pământ.

I-am văzut mormântul de două ori. Prima dată a fost o vizită formală în compania domnului Brickman, la scurtă vreme după ce Albert și cu mine ajunseserăm la Școala Lincoln pentru Indieni. Ne-a arătat mormântul, apoi s-a dat la o parte ca să ne lase câteva minute singuri, după care ne-a dus înapoi la școală. N-am arătat prea mult ce simțeam în timpul acelei prime vizite, nici eu și nici Albert. Doar ne-am uitat la mica piatră așezată pe pământ, ca o bucată de pavaj stingheră. N-am plâns și nici nu mi-a venit să o fac sub privirile nerăbdătoare ale domnului Brickman.

A doua vizită a avut loc în ziua în care împlineam doisprezece ani. Deja aproape că uitasem cum arăta mama, iar imaginea tatei începea să se estompeze. Voiam cu disperare să nu-l uit, așa că m-am furișat de la școală și m-am întors la cimitir. Mi-a fost greu să-i găsesc piatra, căci mormântul omului nevoiaș nu fusese prea bine îngrijit, iar buruienile crescuseră și o acoperiseră. Am îngenuncheat, am dat la o parte vegetația sălbatică și am citit numele de pe piatră. Numai atât mai rămăsese, un nume, și am petrecut o oră gândindu-mă la el.

Fusese un om căruia îi plăcuseră muzica și voia bună. Mi-am amintit că, de câte ori se apleca să mă îmbrățișeze, obrazul lui avea o barbă țepoasă. Ne citea povești seara la culcare, iar vocea i se schimba în funcție de personaje. Cred acum că în alte împrejurări ar fi putut deveni actor. A fost traficant de alcool și, după ce mama a murit, a devenit comis-voiajor pentru alți traficanți mai puternici decât el. Crescuse în munții Ozark, unde distilarea alcoolului din porumb era o tradiție respectabilă și nu-i era rușine pentru modul în care își câștiga traiul. Ne adusese din Missouri în Minnesota pentru a livra alcool și ne instalaserăm tabăra pe malul râului Gilead, la marginea orașului Lincoln. În acea noapte Albert și cu mine rămăseserăm la râu în timp ce tatăl meu s-a dus cu camioneta model T în oraș ca să facă livrarea. Nu s-a mai întors niciodată. Oamenii șerifului au venit după noi și atunci am aflat despre moartea sa. Fusese împușcat în spate și abandonat. N-au explicat niciodată motivul, n-au găsit niciun suspect. Tata fusese doar un escroc și avusese parte de sfârșitul unui escroc. Albert și cu mine eram fiii unui escroc, iar pedeapsa noastră a fost să trăim sub comanda Vrăjitoarei Negre. De ce doi băieți albi într-o

școală pentru copii indieni? Thelma Brickman ne explicase întotdeauna în felul următor: „Ne-am oferit să vă luăm fiindcă școala de stat pentru orfani este deja plină. Ar trebui să fiți recunoscători că nu cerșiți pe stradă". Însă Cora Frost ne spusese că soții Brickman primeau lunar un cec din partea statului pentru întreținerea noastră.

Deși mama nu mai era decât o amintire vagă din trecut, mi-l aminteam încă pe tata și, la fel și Albert. Știam de unde proveneam, că aveam rude în Saint Louis, o mătușă care încercase să ne trimită bani, să aibă grijă de noi în singurul fel în care putea. Emmy nu-i uitase pe părinții ei, avea chiar o fotografie care îi păstra vii în mintea sa. Când îl priveam însă pe Mose, care era cufundat în gânduri în timp ce se uita la foc, mi-am dat seama că el nu-și amintea de nimeni. M-am gândit la vorbele surorii Eve despre ce își dorea fiecare dintre noi să găsească și la faptul că Mose își căuta identitatea.

Ne-am culcat devreme în seara aceea. Emmy și Albert au adormit imediat, dar eu am rămas treaz. Nici Mose nu putea dormi și după un timp s-a ridicat și a trecut pe lângă focul unde jăraticul încă pâlpâia, s-a îndreptat către malul râului și s-a așezat acolo. L-am lăsat un timp, după care mi-am dat pătura la o parte și m-am alăturat lui.

Nu voiam să-i deranjez pe ceilalți, așa că l-am întrebat prin semne: *Ce faci*?

După multă vreme mi-a răspuns: *Ascult*.

Apa murmura lovindu-se de nisip și din pădurea din spatele nostru se auzea concertul broaștelor și uneori focul trosnea. O adiere blândă se simțea deasupra văii și tot ce am deslușit a fost foșnetul copacilor de pe insulă.

Am un nume, mi-a spuse Mose.

Moses, am zis la rândul meu.

A scuturat din cap. *Un nume Sioux*, a precizat el, apoi mi l-a spus pe litere, A-M-D-A-C-H-A.

De unde știi?

De la sora Eve. M-a ținut de mână și mi-a spus.

Ce înseamnă?

Frânt în Bucăți. Am fost numit așa după un străunchi. Un războinic.

Am ascultat freamătul copacilor în vântul nopții și mi-am amintit povestea pe care ne-o spusese Jack despre stelele din plopii canadieni, cum spiritul nopții scutura copacii ca să le elibereze. Spiritul își dorise probabil stele în noaptea aceea, căci cerul era presărat cu milioane de luminițe.

Să te numesc Frânt în Bucăți de acum?

Înainte ca el să-mi răspundă, am auzit un zgomot în spatele nostru și Albert a strigat:

— Emmy are o criză.

O ținea în brațe, în timp ce fetița se zvârcolea. Mose și cu mine am luat-o de câte o mână, simțind că suferința ei era și a noastră. Crizele nu durau mult, dar îi zguduiau tot trupul mic și era un chin să o privești.

După ce criza a trecut și Emmy s-a liniștit, a deschis ochii și a spus:

— Sunt morți. Toți sunt morți.

— Cine, Emmy?

— N-am putut să-i ajut, a zis ea. Am încercat, dar nu am putut. Se întâmplase deja.

— Vorbește despre copilul indian? am întrebat.

— Despre mai mulți, a zis Albert. A spus că *toți* sunt morți.

M-am uitat la Emmy, ai cărei ochi erau deschiși, dar împăienjeniți.

— Sunt mai mulți copii morți pe insula asta, Emmy?

— Am încercat. N-am putut face nimic.

— Ce ai încercat? a întrebat Albert.

Emmy n-a răspuns, ci doar a închis ochii, căzând într-un somn adânc. Am înfășurat-o în pătură și am stat cu ea în timp ce ultimele flăcări din micul nostru foc se stingeau, lăsând în urmă doar jăraticul.

— Toți sunt morți, am zis repetând cuvintele lui Emmy. Ce a vrut să spună cu asta?

Albert a scormonit prin foc cu un băț.

— Ce zice în timpul crizelor ei pare mereu să nu aibă niciun sens.

Poate că nu e așa, a spus Mose. S-a întors și s-a uitat cu atenție la copacii întunecați care acopereau insula și ascundeau Dumnezeu știe ce.

— Locul acesta îmi dă fiori, am spus. Cred că ar trebui să plecăm.

Mose a aprobat din cap și a zis: *La prima oră mâine-dimineață*.

Puținul somn de care am avut parte în noaptea aceea a fost agitat și, deși nu mi le-am mai amintit exact, visele mele au fost pline de amenințări. Când s-a crăpat de ziuă, Mose și cu mine ne-am ridicat și, în lumina palidă a zorilor, am împachetat lucrurile și am încărcat canoea. Albert a încercat să ne ajute, dar nu ne-a fost de prea mare folos. Emmy dormea atât de adânc, că nici nu s-a mișcat când Mose a ridicat-o și a așezat-o cu blândețe în canoe. Albert s-a așezat în mijloc în poziția pe care o avusese după ce a fost mușcat de șarpe, iar eu m-am dus la prora. Mose ne-a împins de la malul insulei, a urcat la pupa și ne-am ridicat vâslele.

Chiar dacă încă nu știam, curentul râului Minnesota ne purta către niște descoperiri ce urmau să ne deschidă ochii spre un întuneric mai adânc decât cel de la Vrăjitoarea Neagră.

Capitolul treizeci și șapte

Nu existau șine de cale ferată care să însoțească această bucată a râului și, pe o distanță lungă, nu erau nici orașe, ci doar pâlcuri dese de copaci, așa că nu ne putea vedea nimeni. Am străbătut o porțiune mare în acea primă dimineață. Emmy se trezise în lumina aurie a zorilor fără să-și aducă aminte de criza din noaptea trecută. Părea înviorată și veselă, iar starea ei de spirit și conversația cu Peter Iepurașul mă încurajau, ridicându-i moralul și lui Albert. Firește, Mose era tăcut, însă avea un aer care îmi spunea că încă îl tulbura faptul că găsiserăm un schelet de copil indian.

Aproape de amiază am tras la mal, unde un pârâu se vărsa în râul nămolos și am mâncat ultimele alimente pe care le cumpărasem în piața din sat.

— De când crezi că am părăsit Școala Lincoln? l-am întrebat pe Albert.

— Cam de o lună, a răspuns el după o vreme.

— Cât durează până ajungem la Mississippi?

— Mai multe zile, a spus el oftând din greu.

— Și de acolo cât mai e până ajungem în Saint Louis?

— Săptămâni. Luni. Nu știu.

— Luni? O să dureze o veșnicie.

— Preferi să muncești pe fâneața lui Bledsoe?

— Aș prefera să mănânc la Morrow House și să dorm într-un pat moale.

Emmy a oftat, dar nu cu tristețe, ci strengărește.

— Mi-aș dori să fiu o prințesă care călătorește pe spatele unei lebede.

— Și care mănâncă numai înghețată, am adăugat eu.

Și-a ridicat păpușa făcută din șosetă.

— Cu sos de ciocolată, a zis Peter Iepurașul cu vocea unui iepuraș.

— Dar tu, Mose?

Mose stătea cu spatele la noi și arunca pietre în râu, azvârlindu-le atât de tare, încât acestea atingeau apa cu mici explozii. N-a răspuns.

— Hai, am zis. Ce ai prefera să faci?

S-a întors către mine și ceea ce am văzut pe chipul lui m-a înspăimântat.

Să-l găsesc pe ucigașul mamei mele, a spus el.

Acesta a fost sfârșitul jocului.

Am călătorit pe râu până după-amiaza târziu și ne-am instalat tabăra pe o mică limbă de nisip la baza unui mal abrupt și înalt. Am încercat să pescuiesc din nou și de data aceasta am avut un oarecare succes, prinzând un pește mare care nu era somn. Am făcut un proțap deasupra focului în acea seară, am înfipt o frigăruie și am fript peștele. Carnea albă și tare se desfăcea ușor de pe oase și avea un gust mai bun decât orice somn pe care îl mâncasem. N-am înțeles decât mult mai târziu că prinsesem o știucă, un trofeu printre peștii din râul Minnesota.

La căderea nopții am zărit spre est o lumină ce semăna cu un foc. Mai văzusem acest fenomen o dată când

ne-am făcut tabăra cu tatăl nostru la sud de Omaha, iar orașul din depărtare luminase cerul nopții.

— Mankato? l-am întrebat pe Albert.

— Așa cred, a spus el.

— Nu suntem prea departe. Ajungem acolo dimineață.

Albert a clătinat din cap.

— Rămânem aici până mâine după-amiază, apoi trecem pe lângă oraș la lăsarea serii. Riscăm mai puțin să fim văzuți.

Acesta era genul de plan la care s-ar fi gândit vechiul Albert și mi s-a părut încurajator. Doar că trebuia să așteptăm în compania lui Mose, ceea ce, din cauza stării lui proaste de spirit, care era o noutate, era apăsător pentru noi toți. M-am gândit că poate muzicuța ar fi de ajutor, așa că am scos-o și am cântat câteva melodii vesele despre care știam că erau printre favoritele lui Mose, însă carapacea groasă care îl acoperea nu s-a sfărâmat. Nici când Emmy a dansat un dans vioi, Mose n-a fost impresionat. Într-un fel, mohoreala lui era la fel de neliniștitoare ca o criză de-ale lui Emmy.

Dimineața eram cu toții prost dispuși. Când curățasem știuca, lăsasem mărunțaiele pe nisip la malul râului și un roi de țânțari au atacat nu numai resturile peștelui, ci și pe noi. Albert m-a înjurat, eu l-am înjurat pe el, iar Emmy a izbucnit în plâns, ceea ce a scos la iveală latura protectoare a lui Mose, care ne-a certat prin gesturi atât de vehement pe mine și pe Albert, încât am crezut că o să-și rupă mâinile.

— Nu stau aici cu tine toată ziua, m-am răstit la Albert.

— Foarte bine, a ripostat el. De ce nu te duci înot până la Saint Louis?

Am plecat în goană de-a lungul malului, apoi printr-un crâng de mesteceni, îndepărtându-mă de râu.

Noaptea auzisem zăngănitul vagoanelor de marfă pe șine către sud și sirena îndepărtată a unei locomotive. Am mers în direcția căii ferate care era la mai puțin de trei sute de metri distanță și am urmat-o către orașul ale cărui lumini le văzusem peste noapte. Tot drumul mi-am blestemat fratele și ghinionul care ne obligase să o părăsim pe sora Eve. Am blestemat săptămânile, lunile sau poate anii care ne despărțeau de Saint Louis, dacă mai ajungeam vreodată acolo. Știam că poliția o căuta peste tot pe Emmy și, dacă ne prindeau, se termina cu noi. M-am gândit să nu mă mai întorc la ceilalți. Poate îmi era mai bine pe cont propriu.

Am mers două ore și în cele din urmă am ajuns în Mankato, unde atât râul, cât și calea ferată făceau un cot impresionant spre nord. Orașul avea o populație de câteva mii de locuitori și se întindea pe ambele maluri ale curbei făcute de apă. Depozite și clădiri industriale formau patrulatere mari pe malul râului. O faleză lungă și înaltă, mărginită de copaci se ridica în spatele orașului, iar la poalele ei se afla cartierul comercial unde îl spionasem pe Sid când se întâlnise și îi plătise pe oamenii care însoțeau trupa și erau mereu „vindecați". M-am îndreptat către acel centru financiar aglomerat. Automobilele circulau în viteză pe străzi și, după liniștea călătoriei cu canoea, claxoanele și zgomotul lor mi se păreau infernale. Ziua era umedă, aerul, înăbușitor, iar mirosul neplăcut de asfalt încins plutea peste tot.

Mai fusesem și altă dată în orașe — Saint Louis, Omaha, Kansas City —, dar trecuse atât de multă vreme, că nu-mi mai aduceam aminte. Timpul petrecut în Mankato urmărindu-l pe Sid fusese foarte scurt și nu-mi făcusem o idee clară asupra localității. După anii din

Lincoln, care era un orășel, și șederea în New Bremen, care era doar ceva mai mare, simțeam că mă aflam într-un ținut străin și neprimitor. Eram singur. Asta mă întrista cel mai mult. Că eram complet singur. Fiindcă mă supărasem pe Albert, îmi dorisem să fiu pe cont propriu, dar când am înțeles ce însemna asta, mi-am pierdut curajul și am tânjit să fiu cu familia mea din nou.

Tocmai mă hotărâsem să mă întorc în tabără, când am auzit agitație pe una dintre străzi și curiozitatea a învins. Am urmat zgomotul vocilor, am luat-o după colț și m-am pomenit la marginea unei mulțimi adunate în fața fabricii locale de arme. Polițiștii patrulau zona și aș fi plecat imediat dacă nu m-ar fi atras mirosul de supă caldă și mai ales aroma de pâine proaspăt coaptă. Nu puteam vedea mâncarea din cauza zidului de oameni din fața mea. Puteam însă să zăresc un bărbat care stătea pe treptele fabricii, mult deasupra mulțimii, strigând la un megafon.

— Oameni buni, urla el, câți dintre voi ați luptat în noroaiele din Franța, ați stat în apa murdară din tranșee până la brâu sau v-ați târât pe sub sârmă ghimpată?

Întrebarea a fost întâmpinată cu strigăte și ovații încurajatoare.

— Câți dintre voi și-au văzut camarazii măcelăriți în fața ochilor?

A doua întrebare n-a primit un răspuns la fel de încurajator, dar a iscat un murmur răsunător în mulțime.

— Ce le-au promis celor care, ca noi, au avut norocul să se întoarcă acasă? Ne-au promis ajutoare pentru serviciul militar, compensații pentru ororile pe care le-am trăit sau la care am luat parte. Ne-au spus însă că trebuie să așteptăm până ne luăm banii. Ei bine, nu mai putem aștepta. Nu avem de lucru acum, nu-i așa?

Răspunsul a fost un asurzitor cor de „Nu!"-uri care era firesc, având în vedere hainele jerpelite pe care le purtau oamenii.

— N-avem nici acoperișuri deasupra capetelor, n-avem mâncare să ne hrănim pe noi și familiile noastre.

Cuvintele acestea au întărâtat mulțimea și oamenii și-au ridicat pumnii strigând „Nu!"

— Avem nevoie de bani acum. Azi. Nu peste ani. La naiba, vom fi morți de foame până atunci! Mă susțineți?

Judecând după strigătele puternice de aprobare, așa făceau.

Atunci au intervenit polițiștii. Au venit de pe străzile lăturalnice și de pe alei, înarmați cu bastoane și, croindu-și drum prin mulțime, au împrăștiat-o în grupuri răzlețe și au alungat oamenii.

— Dumneata, domnule polițist, ai luptat în Franța? a strigat bărbatul cu megafonul.

Am presupus că nu, fiindcă agentul căruia i se adresase pur și simplu l-a lovit în cap cu bastonul și omul s-a rostogolit pe jos.

Haosul a cuprins toată scena și m-am pomenit îmbrâncit de oameni care fugeau și izbit de un zid de cărămidă. M-am târât într-un gang unde eram în siguranță. Era intrarea unei imprimerii, unde m-am ghemuit până ce strada s-a golit, iar un bărbat a scos capul pe ușă și s-a răstit:

— Pleacă, băiete! Nu mai pierde vremea pe aici.

M-am grăbit înapoi către calea ferată și am urmat-o în afara orașului, nerăbdător să mă întorc la locul unde îi lăsasem pe fratele meu, pe Emmy și pe Mose, dorind mai presus de orice să mă aflu în sânul familiei mele din nou, înconjurat de dragostea lor. Desigur, uneori ne

mâniam și țipam unii la alții, dar niciodată nu foloseam bastoane.

Când am descoperit urmele pe care le lăsasem de dimineață, era deja după-amiaza târziu și umbrele se întindeau lungi pe pământ. Am luat-o către râu, spre faleza unde ne petrecuserăm noaptea, și îmi simțeam sufletul plin de bucurie la gândul reunirii cu ceilalți.

Când am ajuns însă la limba de nisip unde ne instalaserăm tabăra, nu mai era nimeni. Dispăruseră cu toții.

Capitolul treizeci și opt

Mi-am petrecut cea de-a douăzeci și patra aniversare ghemuit în ruinele unei cafenele incendiate din Brest, Franța, gloanțele germane zburând în jurul meu. Mi-era teamă, dar nu atât de tare ca atunci când aveam doisprezece ani și stăteam pe acea plajă pustie pe malul râului Minnesota, gândindu-mă că pierdusem singura familie pe care o aveam.

Resturile focului încă fumegau și nisipul păstra formele trupurilor noastre acolo unde dormiserăm noaptea, dar plaja era pustie. Primul meu gând a fost că Albert se supărase atât de tare, încât îi convinsese pe ceilalți să mă abandoneze. Însă era fratele meu și ne mai certaserăm înainte. Nu m-ar fi părăsit pur și simplu, oricât de tare l-aș fi mâniat. Am căutat un semn, un indiciu de orice fel, așa cum lăsase Mose înainte pe Gilead. N-am găsit nimic asemănător, dar am descoperit ceva ce m-a tulburat — urme de tălpi mari pe nisipul ud la marginea râului, mai mari decât ar fi putut Mose să lase. Le-am cercetat atunci cu grijă pe toate. Ale lui Emmy erau mici și ușor de distins. Albert și Mose purtau ghete Red Wing de aceeași formă, iar ale lor, deși mai mari, erau exact

precum cele lăsate de ghetele mele. Mai existau însă și alte urme de pantofi bărbătești și de labe de câine. Cineva fusese acolo, mai mulți oameni. Ceva se întâmplase, iar Albert, Mose și Emmy fuseseră obligați să fugă.

Dar încotro se duseseră?

Am privit râul, curentul apei maronii îndreptându-se spre Mankato și m-am gândit că s-ar fi putut hotărî asupra unui singur loc.

Tot restul după-amiezii am urmat cursul râului înapoi către periferia orașului Mankato fără să-mi găsesc familia. Se lăsase deja seara. Eram obosit, înfometat și descurajat. Mă convinsesem singur că fratele meu, Mose și Emmy nu fugiseră de pe plajă, ci fuseseră prinși. Vrăjitoarea Neagră folosise magia ei neagră și îi găsise. Eram plecat când îi prinsese, dar asta nu însemna că aveam noroc. Însemna că eram complet singur.

Am ajuns la un pod care traversa alt râu, un afluent pentru Minnesota. Câteva sute de metri mai la nord am văzut locul unde apele se uneau. M-am așezat pe traverse și mi-am legănat picioarele, încercând să-mi înțeleg situația. Albert și Mose erau probabil după gratii deja, iar eu mă gândeam să mă predau. Ce puteau să-mi facă? Trimiteau oare copii de doisprezece ani pe scaunul electric? Dacă asta îl aștepta pe Albert, atunci îl urmam. Vom muri împreună.

Eram cumplit de nefericit, când am auzit ceva ce m-a mai înveselit. Dintre copacii din josul râului se distingea sunetul melodios al unei muzicuțe. Cunoșteam cântecul „Arkansas Traveler". Mi-am scos propriul instrument din buzunarul de la cămașă și am început să cânt ca acompaniament la acea melodie. Cealaltă muzicuță s-a oprit, ca și cum era surprinsă, apoi a continuat și am cântat

împreună până la sfârșit. Am coborât de pe pod și m-am îndreptat spre copacii de unde se auzise muzica.

Acolo unde cele două râuri se întâlneau, se vedeau niște adăposturi provizorii. Micile construcții fuseseră făcute din ce se găsea în groapa de gunoi a orașului — cartoane, folii de metal, placaje din scânduri uzate, bucăți de cherestea, lăzi de lemn. Mai erau niște anexe construite din crengile aduse de râu și acoperite cu prelate. Ici și colo se înălța câte un cort Sioux, dar în cea mai mare parte era un sat apărut din nevoi disperate, care primise o formă datorită obiectelor aruncate de către cei înstăriți. Focuri ardeau în butoaie de metal tăiate pe jumătate sau în aer liber și simțeam miros de mâncare.

Muzicuța continua să mă cheme. Am înaintat pe potecile dintre adăposturi unde oamenii își ridicau privirea de la foc sau se uitau la mine din vizuinile lor.

Am ajuns în sfârșit la ceea ce părea a fi un mare cort indian, un con alcătuit din crengi lungi acoperite cu pânză. Se ridica în iarba înaltă de pe malul râului. Lângă cort era un vechi camion cu o platformă care fusese umplută cu mobilă și multe altele. În fața intrării era o vatră rotundă de piatră în mijlocul căreia ardea un foc plăcut și un ceaun mare negru atârna deasupra flăcărilor. Trei adulți ședeau pe niște lăzi joase în jurul acestuia, unul dintre ei fiind un bărbat solid, cu un început de chelie, cu pielea arsă de soare, ținând o muzicuță la gură. S-au întors toți către mine, iar bărbatul a lăsat muzicuța jos. S-au uitat la mine fix, dar fără ostilitate, așteptând ceea ce știau că va urma.

— Și eu cânt, am spus încet, arătându-le muzicuța mea.

— Tu ai fost mai înainte? m-a întrebat el.

— D-da.

O femeie stătea lângă el. Am bănuit că erau de o vârstă, cam cât ar fi avut părinții mei, însă fața ei era mai îmbătrânită de griji decât a lui. Părul îi cădea pe umeri în șuvițe blonde, murdare. Purta o rochie din pânză de sac veche, dar cu un model colorat, cu balerine și fluturi. În picioare avea ghete de lucru din cale-afară de tocite și, din câte îmi dădeam seama, nu purta ciorapi.

Cea care mi-a atras însă atenția a fost o femeie foarte bătrână, numai pliuri și riduri, ai cărei ochi negri mă studiau intens. Purta un șal peste o rochie veche care îi ajungea până la glezne, iar o pipă făcută dintr-un cocean de porumb îi ieșea pe la colțul gurii.

— Ești singur? m-a întrebat ea cu o voce surprinzător de blândă.

— Da, doamnă, am spus.

— Ai familie?

— Nu am.

— Ești orfan? a întrebat femeia mai tânără apăsată de griji.

— Da, doamnă.

— Ești aici cu cineva? a continuat bătrâna.

— Nu, doamnă. Am urmat calea ferată până am ajuns aici.

— Ești foarte tânăr ca să vagabondezi, a spus cealaltă femeie.

— Mulți tineri sunt pe cont propriu zilele astea, Sarah, a zis bătrâna. Sunt vremuri grele pentru toți. Ai mâncat, fiule?

— Am mâncat puțin dimineață.

— Poți să stai cu noi. Supa e aproape gata.

— Mamă Beal, a zis bărbatul.

— Putem să-i dăm niște supă băiatului, Powell, a spus bătrâna.

Apoi a zâmbit și obrajii ridați i s-au destins.

— Ne va putea răsplăti cu niște muzică.

Ce am aflat după aceea a fost că Powell Schofield, soția lui, Sarah, și soacra, Alice Beal, își pierduseră ferma din districtul Scott din Kansas și se îndreptau spre Chicago, unde mama Beal avea rude, iar Schofield spera să găsească de lucru. Camionul li se stricase și nu aveau bani de reparații — nu mai aveau de fapt bani pentru nimic, nici măcar pentru benzină — și locuiau în așezarea improvizată, care se numea Hooverville, de peste o săptămână. Asemenea comunități existau peste tot, după cum am aflat mai târziu. Ca mulți alți bărbați din așezare, Schofield auzise că se găsea de lucru la fabricile de conserve din regiune, ceea ce se dovedise a fi o minciună sfruntată. Acum nu mai aveau nicio soluție.

Doamna Schofield a amestecat supa în ceaunul negru și a zis:

— Powell, vrei s-o chemi pe Maybeth și pe copii? Spune-le că cina e gata. Anunță-l și pe căpitanul Gray că poate să ni se alăture dacă își aduce lingura și castronul propriu.

Bărbatul s-a ridicat. Nu era masiv, dar era puternic, avea pieptul și mușchii întăriți de munca la fermă. S-a îndreptat greoi printre locuințele improvizate spre zgomotul făcut de copiii aflați la joacă pe care îi auzisem când mă apropiam.

Mama Beal m-a privit cu atenție.

— Buck Jones, care va să zică?

Așa le spusesem că mă cheamă. Începuse să-mi placă numele acesta.

— Precum vedeta din filmele cu cowboy?

— Da, doamnă.

— Aha, a zis ea și m-a măsurat cu privirea din cap până în picioare. Ai haine foarte frumoase și, dacă nu mă înșel, ghetele sunt Red Wing, destul de noi. Un om bănuitor ar crede că ești un fugar.

Ceea ce eram, deși, mai curând, un evadat.

— N-am nicio familie de care să fug, am spus. Tata a murit acum patru ani, mama, cu doi ani înaintea lui.

— Alte rude nu mai ai?

— O mătușă în Saint Louis. Acolo mergem. Merg, m-am corectat.

— Saint Louis e foarte departe, a zis ea.

— La săptămâni distanță, am fost eu de acord.

— Și te bazezi numai pe tine, fără să ai alte resurse?

— Numai pe mine.

Doamna Schofield a gustat supa și a adăugat ceva dintr-o punguță pe care a scos-o dintr-un buzunar al rochiei.

— Pare un plan cât se poate de...

S-a oprit, cu mâna deasupra ceaunului care fierbea.

— Îndrăzneț, a spus ea în cele din urmă.

— Nebunesc de-a binelea, aș zice, a râs mama Beal. Dar uite unde m-au adus șaptezeci de ani de viață trăită conform regulilor.

A scos pipa din gură și i-a agitat cupa, făcând un gest larg, care cuprindea toate adăposturile sărace din Hooverville.

— Uită-te la ei. Cei mai mulți nici nu știau că asta îi așteptă. Nimeni nu poate controla nimic.

Mi-a zâmbit.

— Așa că, Buck, sunt ultima persoană care să-ți spună că planul tău e nebunesc. Tot ce pot să-ți doresc este ca Dumnezeu să te aibă în pază.

Domnul Schofield s-a întors, urmat de trei copii, unul dintre ei fiind o fată de vârsta mea. Purta o cămașă de băiat și o salopetă cu bretele peticită în mai multe locuri și era desculță. Mi-a zâmbit timid și s-a apucat imediat de treabă, ajutând-o pe mama ei cu ultimele pregătiri. Aceasta era Maybeth Schofield și, în ciuda hainelor de băiat, m-am gândit că era cea mai drăguță fată pe care o văzusem vreodată. Ceilalți doi, Lester și Lydia, erau gemeni și aveau opt ani. În urma lor venea la o oarecare distanță o siluetă înaltă șchiopătând către foc. Când a ieșit din umbra copacilor și lumina serii l-a învăluit, mi-am dat seama că îl mai văzusem. Era bărbatul cu megafonul care îi îndemna pe ceilalți veterani din mulțime să se revolte și să ceară ajutoarele promise pentru serviciul militar. Avea o vânătaie neagră pe față și mi-am amintit că l-am văzut pe un polițist lovindu-l cu bastonul. Asta însă nu explica șchiopătatul.

— L-am pierdut în Argonne, a spus el, bătând ușor cu palma în piciorul drept, care a sunat a lemn.

Ne așezaserăm deja la masă și așa am aflat multe despre istoria familiei Schofield și a căpitanului Bob Gray. Maybeth stătea de partea cealaltă a focului, cu gemenii. Avea părul de aceeași culoare cu a mamei sale, auriu-deschis, ca lucerna după ce o usca soarele pe fâneața lui Bledsoe, dar era mai moale și mai curat decât al femeii. De câte ori o surprindeam privindu-mă, se uita repede în altă parte. Dintr-un motiv pe care atunci nu mi-l puteam explica, acest simplu gest mi-a fermecat inima.

— N-a plouat așa cum trebuia, a spus domnul Schofield.

Terminase de mâncat — un amestec gustos de supă de pui cu legume — și a aruncat mânios un băț în foc.

— În ultimii doi ani, porumbul n-a mai crescut. N-am avut cu ce să-mi hrănesc animalele. Erau toate piele și os. Banca m-a refuzat brutal când am mai cerut un credit. După care mi-au luat ferma. Ticăloșii!

— N-a fost doar asta, a zis Mama Beal.

— Da, ei bine, asta a fost cel mai greu.

S-a ridicat brusc.

— Am treabă, a zis și s-a pierdut în întunericul de sub copaci.

Mama Beal l-a privit plecând.

— Seceta, așa spune el.

— Mamă, a avertizat-o doamna Schofield.

— Vreau doar să zic că aveam vecini fermieri care s-au descurcat.

Căpitanul Gray — așa îi plăcea să i se spună — avea propria misiune, încerca să recruteze bărbați care să călătorească împreună cu el la Washington D.C. pentru a se alătura miilor de alți veterani care se adunau acolo ca să ceară plata ajutoarelor promise.

— Sunt o mulțime ca noi aici în Minnesota care au nevoie disperată de acei bani. Nu cerem nimic special. Asta ni s-a promis. Un guvern trebuie să-și țină promisiunile.

— Nu știu de ce un guvern ar trebui să se poarte diferit de oamenii din care e format, a spus Mama Beal cu pipa în gură. Când e vorba de bani, oamenii se poartă de multe ori urât și sunt nerecunoscători.

După ce am terminat de mâncat, Mama Beal a spus:

— Copii, ajutați-ne să facem curat. Buck, ai promis că ne cânți ceva la muzicuța ta.

— Cânți la muzicuță? m-a întrebat căpitanul Gray. Am un acordeon în coliba mea. Te superi dacă te acompaniez?

— Deloc, am zis. Pot să vă ajut la curățenie? am întrebat-o pe Sarah Schofield.

— Mulțumesc mult, Buck, dar ne descurcăm. Tu mai bine gândește-te ce ne cânți.

Am privit-o pe Maybeth ajutându-și mama. Le dădea instrucțiuni celor mai mici cu o răbdare maternă, mișcându-se cu o grație felină și, dintr-un motiv necunoscut, picioarele ei desculțe, subțiri, maronii de la soare și noroi mi se păreau foarte frumoase. Am încercat să mă gândesc la o melodie care s-o impresioneze. Voiam să fie ceva frumos și liric, dar și puțin trist și melancolic, fiindcă așa mă simțeam eu și voiam ca ea să înțeleagă. M-am decis în cele din urmă la „Shenandoah".

Când căpitanul Gray s-a întors, și-a adus nu numai acordeonul, ci și o bucată mare albă de lemn pe care cuvântul HOOVERVILLE fusese vopsit cu litere negre. Cuvântul fusese șters cu vopsea roșie și dedesubt era scris HOPERSVILLE.

— Pancarta asta a atârnat de copacul de lângă coliba mea prea mult, a spus el. M-am gândit să-i dau un nume mai vesel acestui loc. Ce zici, Mamă Beal?

— Cred că e perfect, căpitane Gray, a răspuns ea.

Am cântat câteva cântece împreună. Aveam un repertoriu mai amplu decât al lui, dar cunoșteam amândoi mai multe melodii și, în timp ce noi cântam, oamenii ieșeau din micile lor adăposturi și se adunau în jurul focului. Se întâmpla un miracol sau ce am crezut atunci că era un miracol. Un bărbat a adus o pungă de pricomigdale și le-a împărțit copiilor care erau acolo. Altcineva a oferit un urcior de cidru. S-au ivit felii de măr, brânză și pâine. În timp ce eu și căpitanul Gray cântam și unii oameni care știau cuvintele ne acompaniau, participanții

la mica adunare, care nu aveau prea multe, au găsit un mod de a se hrăni unii pe alții.

— E târziu și copiii trebuie să se culce, a spus doamna Schofield în cele din urmă.

— Încă o melodie, am zis. Ceva special.

— Foarte bine. Dar numai una.

Am interpretat „Shenandoah", așa cum plănuisem. La sfârșit m-am uitat peste foc la Maybeth Schofield. Ochii îi erau ca două perle albastre umede, ca două picături de rouă, și, când mi-a zâmbit, mi-a furat inima.

Capitolul treizeci și nouă

Înainte ca Lydia și Lester să se culce în cortul familiei Schofield, Mama Beal a scos o Biblie, o ediție veche legată în piele fină maro-roșcată cu marginile paginilor aurite.

— Știi să citești, Buck?

— Da, doamnă.

— Ai vrea să ne citești un pasaj acum, la sfârșitul zilei? Așa facem în familia noastră. Deși pare că suntem într-o situație disperată, nu credem că Dumnezeu ne-a părăsit.

Îmi începusem călătoria pe Gilead cu o credință puternică în Dumnezeu, dar un alt fel de Dumnezeu, unul care distrugea. Încă îmi era teamă că un asemenea Dumnezeu mă însoțea, întunecat, puternic, în așteptare, un păstor care își devora turma. Însă sora Eve îmi oferise o altă imagine la care să mă gândesc, iar când Mama Beal mi-a dat Biblia, nu m-am simțit ca un impostor citind din ea. Am ales Psalmul 23, pentru că îl cunoșteam cel mai bine.

După ce am terminat, Mama Beal a spus:

— Foarte bună alegere, Buck, dată fiind situația noastră actuală. Noapte bună, copii!

Doamna Schofield i-a condus pe cei doi copii mai mici în cort. Înainte de a-i înapoia Biblia Mamei Beal, am observat că pe paginile de la început erau scrise de mână nume și date.

— Arborele nostru genealogic, mi-a explicat bătrâna.

Și-a tras lada lângă mine și și-a trecut degetul pe fiecare pagină, lămurindu-mă în legătură cu originea ei, de la primul nume și prima dată — Ezra Hornsby, 21 septembrie 1804 — până la numele cele mai recente — Lester și Lydia Schofield, 18 mai 1924. Am aflat și explicația pentru cortul indian. Tatăl ei, Simon Hornsby, fusese misionar episcopalian printre indienii Sioux din teritoriul Dakota unde ea crescuse și învățase despre frumusețea și utilitatea acestei construcții simple.

M-am uitat îndelung la acele pagini care erau o adevărată hartă a familiei și am simțit că mă cuprindea invidia. Acești oameni știau cine erau, de unde proveneau și înțelegeau contextul mai larg în care li se desfășurau viețile. Eu nu aveam niciun rost, trăiam de unul singur fără niciun reazem.

Mama Beal și-a pus Biblia în poală.

— Unde ai de gând să-ți petreci noaptea?

Fusesem atât de absorbit de întâmplările din acea seară, încât nu mă gândisem deloc la asta.

— Cred că am să mă întind undeva în iarba înaltă.

— Maybeth, du-te și adu o pătură pentru Buck.

— Nu, doamnă, n-aș putea primi, am spus.

— Poți și o vei face. Maybeth?

Fata a intrat în cort și s-a întors cu o pătură de lână. Înainte să mi-o dea, tatăl ei a apărut împleticindu-se în lumina focului și s-a așezat greoi pe o ladă. Ochii îi luceau într-un fel pe care îl cunoșteam și mirosea puternic a whisky.

— Ce-ai folosit ca să-ți cumperi de băut? a întrebat Mama Beal.

— Poftim? a spus bărbatul, mimând cu greu inocența.

Mama Beal s-a uitat cu dispreț la el, făcându-l să-și lase privirea în jos.

— Muzicuța. Am dat-o la schimb.

Doamna Schofield a ieșit din cort și și-a văzut soțul stând aplecat, smerit, lângă foc. M-am gândit că se va repezi asupra lui, în schimb l-a luat în brațe. El și-a pus capul pe umărul ei, cum ar face un copil cu mama lui, și a închis ochii. Femeia i-a aruncat Mamei Beal o privire pe care la vârsta aceea nu am înțeles-o, dar pe care de atunci am interpretat-o ca fiind expresia unei compasiuni materne profunde, o putere care provenea dintr-o suferință adâncă pe care am mai întâlnit-o de-a lungul vieții la mulți oameni, nu doar la Sarah Schofield. Am mai văzut-o la alte femei care îndurau din greu fără să-și piardă speranța sau darul de a-i îmbrățișa iertătoare pe cei distruși.

— Hai să mergem la culcare, iubitule, a spus ea, conducându-și soțul în cort.

— Maybeth, ce-ar fi să-l ajuți pe Buck să-și găsească un loc moale pentru la noapte? a zis Mama Beal. Te aștept aici. Să nu întârzii.

Ne-am îndepărtat de lumina focului, dar nu prea mult, fiindcă luna era doar în primul pătrar și noaptea era întunecată. Ierbii înalte de pe malul râului i-a luat locul nisipul, iar eu am găsit un loc la câteva zeci de metri depărtare de tabăra Schofield și mi-am întins pătura pe plajă. Cerul era presărat de stele și Calea Lactee era ca un arc nebulos, delicat.

— Pot rămâne puțin dacă vrei, s-a oferit Maybeth. E cam înfricoșător aici.

— Nu mi-e teamă.

— Nu la asta m-am referit, a zis ea.

Ne-am așezat pe pătură și Maybeth și-a încrucișat picioarele, frecând peticul care îi acoperea un genunchi.

— Am avut o rochie frumoasă, a spus ea. Albastră. Dar am dat-o.

— De ce?

— Janie Baldwin avea mai multă nevoie de ea. Culegea căpșuni într-o grădină din oraș. Le fura, de fapt, și un câine a atacat-o. I-a rupt aproape toată rochia. Familia Baldwin o duce mai rău decât noi.

— Familia ta e drăguță.

Fata s-a uitat la foc.

— Îmi fac griji din cauza tatei.

M-am gândit la propriul meu tată și la felul în care își câștigase traiul vânzând whisky unor oameni precum Powell Schofield. Nu eram sigur ce-ar fi trebuit să-i spun.

— Aceea e steaua mea, a zis ea, arătând către ultima luminiță strălucitoare din Carul Mare.

— Steaua ta? E proprietatea ta?

— Am ales-o. Există mai multe stele pe cer decât oameni pe pământ, așa că sunt din plin. Am luat-o pe aceea fiindcă dacă urmărești linia care o leagă de cea de dedesubt, descoperi Steaua Polară. Mă ajută să știu în ce direcție mă îndrept. Care e steaua ta?

— Cea de dedesubt, am spus eu. Cea care unește și te ajută să-ți găsești drumul.

Ne-am uitat împreună la stelele noastre până ce Maybeth a spus:

— E timpul să mă întorc.

— Mulțumesc pentru pătură.

M-am gândit că va pleca imediat, dar a mai rămas o clipă.

— Câți ani ai?

— Treisprezece, am zis.

Era aproape adevărat.

— La fel ca mine. Ai auzit de *Romeo și Julieta*? Shakespeare?

Datorită Corei Frost aflasem despre dramaturg. Știam vag povestea, doi oameni care se iubeau și care nu au avut un sfârșit prea bun.

— Julieta avea treisprezece ani, iar Romeo nu era mult mai mare, a spus ea. Presupun că oamenii se căsătoreau devreme pe atunci.

Privind-o pe deasupra focului mai înainte în seara aceea, mă gândisem să o sărut și încercasem să-mi imaginez cum ar fi.

— *Noapte bună. Noapte bună. O, griji dulci și amare, aș fi în stare să-ți spun tot noapte bună până mâine.*

În liniștea ce s-a așternut, am privit râul, o întindere de apă fantomatică în lumina stelelor, și m-am gândit din nou cum ar fi să o sărut pe Maybeth Schofield.

— Buck?

Mi-am întors fața către ea, iar ea s-a aplecat spre mine și și-a atins buzele de ale mele pentru o clipă. Apoi s-a ridicat și a fugit înapoi la tabăra familiei sale.

Am stat întins în acea noapte privind la cele două stele care aveau să fie mereu unite în mintea mea, cuprins fiind de un foc care era cu totul nou pentru mine și a cărui fierbințeală nu provoca durere, ci o imensă bucurie. „Maybeth", am spus cu voce tare și numele era dulce ca mierea pe buzele mele.

Apoi m-am gândit la Albert, la Mose și Emmy, fiindu-mi din nou teamă că îi pierdusem pentru totdeauna.

Nu doar teama mă copleșea, ci și vinovăția, căci pentru scurt timp, aflându-mă în tovărășia familiei Schofield, uitasem de ei. Ce fel de frate eram?

Dimineața a venit repede în nou-numita așezare Hopersville. Când am dat pătura la o parte, am simțit mirosul focurilor pentru gătit care deja ardeau. M-am ridicat, m-am uitat la râul care reflecta culoarea trandafirie a cerului și am știut ce aveam de făcut în acea zi.

Doamna Schofield își aprinsese propriul foc pentru gătit. Un ceaun negru pe jumătate plin cu apă atârna deasupra flăcărilor și un ibric acoperit de funingine fusese așezat pe jăratic la marginea focului. Nimeni nu părea să se fi trezit încă, iar doamna Schofield stătea singură cu o ceașcă albastră de email aburindă în mână. Mi-a zâmbit.

— Întotdeauna ești așa de matinal, Buck?

— Dacă am treburi de făcut, da, am zis.

— Bei cafea?

Nu beam, deși aveam aproape treisprezece ani, eram destul de mare să mă însor, cel puțin în alte epoci, dar m-am gândit că aș putea fi destul de mare și să beau cafea.

— Da, doamnă, am spus.

— Ia-ți o ceașcă din lada aceea roșie de pe platforma camionului.

Oblonul era lăsat în jos și pe el se afla o ladă roșie în care erau cești, farfurii, platouri, oale și tigăi. Restul platformei era plin ochi cu tot ceea ce familia Schofield adusese cu ea din Kansas. Am luat o ceașcă din ladă și doamna Schofield a umplut-o cu lichid din ibricul înnegrit. Băutura era amară și nu-mi plăcea, dar am zâmbit ca și cum gustam ambrozie și i-am mulțumit.

— Ai ceva planuri pentru azi, Buck?

— Trebuie să găsesc niște prieteni.

— Aici în zonă?

— Poate, am spus. Așa sper.

— Unde vrei să-i cauți?

Mă gândisem la asta aproape toată noaptea. Dacă polițiștii îmi prinseseră cumva familia, eram destul de aproape de Mankato, unde credeam că fuseseră duși pentru anchetă. Aveam de gând să vizitez secția de poliție și să mă asigur. În afară de asta, nu-mi făcusem niciun alt plan.

— În împrejurimi, am spus.

— E o zonă întinsă. Crezi că ar putea fi în Hopersville?

— Mă îndoiesc, doamnă. Dacă m-ar fi auzit cântând la muzicuță, ar fi sosit în goană.

Mama Beal a ieșit din cort; părul ei lung și cenușiu era răvășit. Atât de devreme dimineața arăta ca un bătrân copac încovoiat, lovit de furtună. S-a îndreptat de spate, care i-a trosnit ca niște artificii. Când m-a văzut, a zâmbit.

— Ai dormit bine?

— Da, doamnă. Mulțumesc din nou pentru pătură.

— N-ai pentru ce, Buck. Ne ajutăm unul pe altul. O, Doamne, cafeaua miroase minunat.

Apoi s-a trezit Maybeth. Își periase probabil părul înainte de a ieși, căci era lung și moale și nu arăta de parcă ar fi dormit.

Soarele de-abia răsărise. Lumina noii zile s-a ivit printre copaci și am văzut-o pe Maybeth scăldată în razele aurii, iar inima mi-a tresărit.

— Cu ce pot să te ajut, mamă? a întrebat ea.

— Am nevoie de terci de ovăz și de melasă, a spus doamna Schofield.

Maybeth s-a îndreptat către camion și Mama Beal a zis:

— S-ar putea să aibă nevoie de ajutor, Buck.

Am stat lângă oblonul lăsat și Maybeth a spus:

— Te-am visat noaptea trecută. Tu m-ai visat pe mine?

— Da.

Nu era chiar o minciună deoarece, deși nu o visasem cu adevărat, mă gândisem la ea foarte mult și îmi imaginasem mai multe săruturi.

— Cutia aceea, a zis ea. Poți să o tragi de acolo?

Era din carton uzat, plină cu conserve și borcane de gem, toate pregătite în casă.

— Tu ai făcut astea? am întrebat.

— Mai mult mama și Mama Beal, dar am ajutat și eu. Majoritatea provin din grădina noastră din Kansas.

A scos un borcan ce conținea un lichid de culoarea chihlimbarului: melasă.

— Și cealaltă.

A arătat către altă cutie și, când am tras-o, a scos din ea un recipient rotund cu terci de ovăz.

Gemenii se treziseră deja, dar a durat ceva până și-a făcut apariția și domnul Schofield. Mama Beal rostise deja rugăciunea, iar noi mâncam. Tăcut, domnul Schofield s-a așezat lângă soția lui și ea i-a turnat un polonic plin cu terci fierbinte.

— Buck, a zis el, mă întreb dacă m-ai putea ajuta azi.

— Cu ce? a întrebat Mama Beal.

— Vreau să încerc să repar motorul camionului.

Am observat că doamna Schofield și mama ei au schimbat o privire, dar nu au spus nimic.

— Nu prea mă pricep la motoare, am zis.

— Nici eu, Buck, dar dacă nu îl facem să funcționeze, nu mai ajungem la Chicago.

M-am gândit la Albert, care ar fi făcut minuni cu motorul stricat și asta mi-a amintit de misiunea pe care mi-o

stabilisem în ziua aceea, fiindu-mi teamă că era lipsită de orice speranță.

— Powell, a spus Mama Beal, Buck s-ar putea să aibă alte planuri.

— Nu am, doamnă, am zis. Vreau să ajut.

A fost însă un efort zadarnic încă de la început. După două ore în care doar a vorbit într-un limbaj ce l-ar fi făcut mândru pe un marinar, domnul Schofield a renunțat. Bucăți din motor zăceau împrăștiate pe pământ, iar eu m-am gândit că, dacă existase vreodată dorința de a repara camionul, aceasta dispăruse de tot. Domnul Schofield s-a uitat la rezultatul muncii noastre, a clătinat din cap și a spus:

— Trebuie să beau ceva.

Fără să adreseze nici măcar un cuvânt familiei, s-a îndepărtat printre copaci.

— Maybeth, a spus doamna Schofield.

— Am înțeles, mamă.

S-a pregătit să-l urmeze.

— Aș putea să ajut? m-am oferit.

Doamna Schofield a aprobat din cap.

Am pornit împreună și, după o clipă, Maybeth m-a luat de mână; deși încă trebuia să-mi găsesc familia, nu mă mai simțeam singur.

Capitolul patruzeci

Activitățile erau în toi în Hopersville. Colibele erau poate improvizate, dar viețile celor pe care le adăposteau erau reale și pline de forfotă. Deși mulți dintre locuitorii acelor cocioabe erau bărbați singuri, trăiau și familii în tabără, iar râsetul copiilor semăna cu cel din orice localitate mai așezată.

Maybeth și cu mine l-am urmat pe tatăl ei de la distanță. Acesta a ocolit un deal abrupt acoperit de copaci și a urmat șinele de cale ferată către Mankato. Era limpede că știa foarte bine încotro mergea. Nu vorbeam, dar percepeam un sentiment profund de tristețe dinspre Maybeth în timp ce urmărea silueta încovoiată a tatălui ei. Ajuns la un drum de pământ care se intersecta cu șinele, el a luat-o la dreapta și, la o sută de metri mai departe, a dispărut într-un loc bine-cunoscut mie. Mulți oameni l-ar fi numit o bodegă, dar tatăl meu vorbea mereu despre astfel de locuri ca fiind un paravan pentru afaceri ilegale. Albert și cu mine îl însoțisem în zeci de localuri ca acesta când își făcea livrările de alcool clandestin. Dacă domnul Schofield era genul acela de bărbat, așa cum începusem să cred că era, urma să rămână multă vreme acolo.

Maybeth s-a oprit în soarele dimineții și s-a uitat fix la construcția părăginită de lângă drum.

— Nu înțeleg.

— Tatăl meu spunea că unii bărbați suferă de o anumită boală, i-am spus eu. Tânjesc după alcool.

— Din cauza asta am pierdut de fapt ferma, a zis fata. El dă vina pe vreme. Dă vina pe bănci. Dă vina pe oricine și orice în afară de el însuși.

Cuvintele ei erau pline de mânie acum, tristețea dispăruse.

— O să dureze până va ieși, am spus. Am treabă în oraș. Vii cu mine?

În Mankato am găsit un chioșc de ziare și am răsfoit ediția de dimineață. Presupuneam că dacă autoritățile îmi prinseseră familia, știrea s-ar fi publicat. N-am găsit însă nimic. Ceea ce nu m-a liniștit neapărat. Am întrebat unde era biroul șerifului și am fost trimis la tribunalul districtului, o clădire impozantă cu un turn înalt cu ceas deasupra căruia se ridica o statuie uriașă reprezentând Justiția, o femeie legată la ochi ținând în mână o balanță.

Maybeth avusese răbdare cât timp mă ocupasem de treburile mele și nu pusese întrebări, dar de data asta a zis:

— Ce căutăm noi aici?

În capătul aleii care ducea la treptele tribunalului era o bancă de piatră. Ne-am așezat, iar eu m-am uitat adânc în ochii ei.

— Pot avea încredere în tine?

Răspunsul ei a fost să se aplece spre mine și să mă sărute lung pe buze.

I-am spus numele meu adevărat și tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni, în afară de crime. Cum să-i spui fetei pe care o iubești că ești un ucigaș cu sânge rece?

— Crezi că ei sunt acolo?

— Dacă i-a luat poliția, ar putea fi.

— Vrei să intri pur și simplu și să întrebi?

— Nu sunt sigur.

— O să te caute și pe tine, nu-i așa?

— Numele meu nu a apărut în niciun ziar, așadar poate că nu.

— Doar să întrebi și te-ai da de gol.

Avea dreptate și am rămas uitându-mă fix la banca de piatră șlefuită, fără să am habar cum aș putea obține răspunsurile de care aveam nevoie.

— Aș merge eu să întreb, a zis ea.

Mi-am dorit să o sărut din nou. Ceea ce am și făcut.

— Ar putea fi periculos. Ai avea parte de necazuri mari.

— Vreau să te ajut.

S-a ridicat și mi-a zâmbit.

— Nu-ți face griji, mă întorc.

S-a îndreptat către tribunal, a urcat scările și a dispărut în clădirea aceea mare.

Am așteptat multă vreme, aproape o jumătate de oră, dacă mă luam după ceasul din turn. Eram convins că i se întâmplase ceva, că nu pusese întrebările potrivite despre cine trebuia, iar acum era prizonieră la fel ca familia mea. Numai eu eram de vină. Am privit fix acea fortăreață de piatră și m-am hotărât să mă predau. M-am ridicat, am înaintat pe trotuar, am urcat treptele și tocmai ajunsesem la ușa masivă, când Maybeth a apărut din nou în lumină.

M-a luat de braț și ne-am întors la banca de piatră.

— Am vorbit cu o femeie care lucrează la poliție, dar nu e agentă, a spus Maybeth pe un ton conspirativ. Bate la mașină și tot felul de lucruri din astea. Se întâmplă ceva

foarte important. O vânătoare de oameni, a numit-o ea. Doar atât am putut să aflu. Nimic despre familia ta.

Neliniștea de pe chipul ei se reflecta în al meu.

— Oare pe voi vă caută?

Vânătoare de oameni, m-am gândit eu și am tras concluzia că cele mai mari temeri ale mele se adeveriseră. Îi prinseseră pe Albert, Mose și Emmy, iar acum voiau să-mi dea și mie de urmă.

— Cred că da.

— Ce vei face?

— Nu pot să-mi las familia acolo. Trebuie să-i eliberez.

— Cum?

— Nu știu. Trebuie să mă gândesc. Hai să mergem.

Am umblat pe străzile din Mankato multă vreme, Maybeth păstrând tăcerea lângă mine. Îmi frământam creierii să găsesc o cale să-mi salvez familia, dar reveneam mereu la ideea că eram un nimeni și nu mai aveam nimic.

— Ar trebui să mă întorc, a spus Maybeth în cele din urmă. Mama și cu Mama Beal se vor îngrijora. Hai, Odie.

— Buck, am zis. Numele meu e Buck acum.

Tonul meu aspru a făcut-o să se tragă la o parte, dar în loc să plece, m-a luat de mână.

— Când nu mai ai nimic în care să crezi, e vremea să crezi în miracole.

M-am uitat la pantalonii ei peticiți, la pantofii uzați cu tălpile roase și sfoară în loc de șireturi, la cămașa subțire care aproape se albise din cauza soarelui. M-am gândit la ferma pe care o pierduseră în Kansas și la tatăl ei făcându-și veacul într-o bodegă și risipind ce le mai rămăsese pe băutură. Familia Schofield nu mai avea nimic, cu toate astea, Maybeth încă mai credea în miracole.

M-a tras cu blândețe de mână.

— Vino cu mine. Putem să găsim o soluție împreună.

Aveam oare altundeva să mă duc? Așa că m-am întors cu ea.

Înainte să ajungem în Hopersville însă, am dat peste un monument ridicat în onoarea unui grup de oameni. Într-o zonă mică, acoperită cu iarbă, în spatele unui gard de fier, se afla o lespede uriașă de granit, lustruită și tăiată în forma unei pietre de mormânt. Pe suprafața ei fusese cioplit textul:

AICI
AU FOST SPÂNZURAȚI
38
DE INDIENI SIOUX
26 DECEMBRIE 1862

— Oh, Doamne! a zis Maybeth. E îngrozitor. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu.

M-am uitat țintă la monumentul cenușiu dedicat unei mari tragedii umane și mi-am adus aminte de Emmy. M-am gândit la cuvintele ei când își revenise din ultima criză înainte de a cădea într-un somn vindecător. Spusese: „Sunt morți. Toți sunt morți". Părea o exagerare, dar nu mă puteam stăpâni să nu mă întreb: asta văzuse ea? Și dacă da, de unde știuse?

Asta m-a făcut să mă gândesc iar la Albert și Mose, dar mai ales la micuța Emmy. În acel moment teribil, stând în fața unei comemorări atât de solemne și concrete a tragediei, mi se părea că nu făcusem altceva decât să dezamăgesc oameni. Îl ucisesem pe Jack. Din cauza mea, șarpele îl mușcase pe Albert. Îi promisesem surorii

Evè că voi avea grijă de Emmy și că va fi în siguranță, dar ea se afla acum probabil din nou în mâinile lacome ale Vrăjitoarei Negre. Albert și Mose zăceau în închisoare, iar eu nu puteam face absolut nimic pentru ei.

— Vino, a spus Maybeth și m-a luat de mână.

Când ne-am întors, am găsit o albie cu apă fierbinte lângă foc și pe doamna Schofield care întindea rufe pe o sfoară între doi copaci. Precum toți ceilalți din Hopersville, familia Schofield lua apă de la o cișmea dintr-un parc mare aflat dincolo de dealul acoperit cu copaci, cărând-o pe o distanță lungă ca s-o folosească la gătit și spălat. Maybeth mi-a spus că uneori să iei apă era o experiență groaznică, fiindcă oamenii din oraș îi urau pe cei din Hopersville și, dacă îi întâlneau în parc, îi insultau și uneori aruncau cu pietre în ei. Doar gândul că cineva putea fi atât de crud cu Maybeth mă scotea din minți.

Trecuse de mult de amiază. Mama Beal stătea pe o ladă, tricotând. Gemenii jucau bile în jurul unui cerc pe care Lester îl făcuse pe pământ. Când au văzut-o pe Maybeth, au strigat-o să li se alăture.

— Mai târziu, le-a răspuns ea. L-am urmărit pe tata..., a început să-i explice Mamei Beal.

— S-a întors, a spus bătrâna oftând exasperată.

A arătat cu capul către cort, de unde se auzea un sforăit puternic.

— A dat broșa cu perle a mamei tale de data asta.

— N-am mai purtat broșa aia de ani de zile, a zis mama lui Maybeth de lângă sfoara cu rufe.

— Putea s-o dea pentru bani de benzină, Sarah.

— Ca să ne ducă unde? Nu făceam tot drumul până la Chicago.

Mama Beal și-a îndreptat privirea către camionul al cărui motor zăcea desfăcut pe pământ.

— N-o să mai ajungem niciodată acolo.

— A încercat, mamă, a zis doamna Schofield.

Chipul acesteia era aspru, însă vocea ei era blândă când a spus:

— Am niște pâine și brânză, dacă vă e foame, copii.

Chiar atunci căpitanul Gray a venit șchiopătând către tabăra Schofield.

— Poliția umblă prin Hopersville căutând pe cineva.

— Pe cine? a întrebat Mama Beal.

— Nu știu, dar distrug tot. Mai bine să nu le stați în cale.

Auzeam acum lătratul câinilor și strigăte îndepărtate.

Domnul Schofield a ieșit împleticindu-se din cort, încercând să-și lege cureaua, cu ochii tulburi, ca și cum nu se trezise încă din beție.

— Ce se întâmplă?

— Poliția, a spus Mama Beal. Caută pe cineva.

— Pleacă, Buck, a zis Maybeth. Fugi.

Toți s-au holbat la mine, uimiți și bănuitori. Am auzit câinii îndreptându-se spre noi, dar am rămas pe loc, nehotărât.

— Pleacă!

Maybeth mi-a dat un brânci.

— Te voi găsi.

Fără să știe despre ce era vorba, Mama Beal a spus:

— Du-te, fiule. Dumnezeu să te aibă în pază.

Am luat-o la goană de-a lungul malului. După o sută de metri, m-am ascuns într-un crâng de oțetari și am rămas acolo fiindcă puteam să văd ce se întâmpla în Hopersville. Polițiști cu câini în lesă se deplasau repede

prin tabără, scoțând bărbații din cocioabe, răstindu-se la ei cu glasuri lătrate. Dacă se opunea cineva, era lovit cu bastonul. Mă simțeam îngrozitor de vinovat deoarece știam că eu eram cauza acelei hărțuiri, într-un loc în care viețile oamenilor fuseseră deja aruncate în haos în mod brutal. M-am uitat cum trei polițiști cu un câine se apropiau de familia Schofield și am sperat că, văzând că aveau copii, n-o să le facă rău. Dar când căpitanul Gray s-a așezat între agenți și ceilalți, a fost trântit la pământ și un câine care mârâia s-a repezit la el. Doamna Schofield a țipat și a încercat să-l ajute, dar a căzut sub lovitura unui baston. Soțul ei, care încă nu reușise să-și lege cureaua, a făcut un pas către polițist ca să-și apere soția, dar pantalonii i-au căzut în vine, iar el s-a împiedicat, prăbușindu-se peste doamna Schofield. Maybeth s-a repezit să-și ajute părinții, dar s-a ales cu un bocanc în coaste. Mama Beal i-a strâns pe cei doi gemeni la piept, protejându-i cu corpul ei bătrân.

N-am mai suportat; nu puteam să stau deoparte și să nu fac nimic pentru acei oameni cumsecade care îmi deschiseseră sufletele și casa lor, așa cum era. Mă orbea o mânie mai puternică decât teama și m-am ridicat, gata să alerg să-i ajut. Habar nu aveam ce să fac, dar nu voiam să mă mai ascund.

Înainte să fac un pas, o mână puternică m-a înșfăcat de umăr și o voce joasă a mârâit:

— Te-am prins.

Mâna m-a răsucit. L-am privit drept în față pe Șoimul Zboară Noaptea.

Capitolul patruzeci și unu

Am încercat să scap, dar indianul m-a ținut pe loc, strângându-mă fără milă.

— Dă-mi drumul, ticălosule.

L-am lovit cu piciorul.

— Ușurel, băiete, a zis el. Nu mai țipa. Te așteaptă.

— Cine?

Am încercat să-l lovesc din nou.

— Amdacha.

— Cine?

— Frânt în Bucăți. Tu îi spui Mose. Cu fratele tău și cu fetița.

Am încremenit.

— Unde?

— Pe partea cealaltă a râului. Vino repede până nu ne văd agresorii ăia.

— Nu pot să-i părăsesc.

Am privit disperat către tabăra familiei Schofield, unde conflictul continua, iar Maybeth zăcea la pământ lângă mama și tatăl ei, ținându-se de partea unde fusese lovită. Gemenii urlau ca din gură de șarpe, în timp

ce Mama Beal se ridicase și le dădea polițiștilor o lecție dură.

— N-ai cum să-i ajuți, a zis indianul. Dacă se pricep să construiască un cort, cred că se vor descurca și în situația asta. Dar dacă oamenii legii pun mâna pe tine, Buck, n-o să mai vezi niciodată lumina zilei.

Unul dintre polițiști intrase în cort și ieșise strigând ceva peste toată larma din jur. Agentul l-a smucit pe câinele care îl mușcase pe căpitanul Gray și poliția a plecat mai departe. Veneau spre noi. Indianul și cu mine ne-am strecurat la adăpostul oțetarilor și am luat-o amândoi la fugă. Ne-am oprit doar când am ajuns la un pod care traversa râul.

I-am găsit într-o pădurice deasă de plopi, la patru sute de metri de Hopersville în josul râului. Canoea fusese dusă între copaci și așezată pe o parte. Era imposibil să vezi tabăra dinspre râu și de pe malul îndepărtat dacă nu aprindeai un foc, ceea ce însă nu se întâmplase. Păturile erau întinse pe iarba moale și mi-am dat seama că acolo își petrecuseră tovarășii mei noaptea.

Când ne-au văzut, Albert și Emmy au luat-o la fugă spre noi. Mose doar s-a uitat de unde stătea, izolat de ceilalți, și m-a privit de parcă eram un străin, cineva care nu însemna nimic pentru el. Emmy m-a îmbrățișat plângând de fericire. Chiar și Albert, care nu-și arăta emoțiile niciodată, a zâmbit larg și m-a strâns în brațe.

— Unde l-ai găsit, Forrest? a întrebat el.

— Pe partea cealaltă a râului, cum am bănuit, a răspuns indianul.

— M-am întors ieri în tabără și nu mai erați, am zis eu.

— Am auzit oameni cu câini venind spre noi, mi-a explicat Albert. A trebuit să plecăm.

— N-am putut nici măcar să-ți lăsăm indicii ca să știi, a adăugat Emmy. Am părăsit locul în mare grabă.

— Am auzit câini din nou acum, a spus Albert. În așezarea aceea improvizată de peste râu. Ce s-a întâmplat?

— Polițiștii au venit să mă caute și au distrus tot.

— Nu umblau după tine, a intervenit Forrest.

Se așezase confortabil pe una dintre pături.

— Atunci, după cine? am întrebat.

— La câțiva kilometri în josul râului e un spital de stat pentru infractori nebuni. Acum două zile a scăpat unul de acolo. Un om destul de periculos, după cum spun ei.

— De unde știi? am întrebat.

— Am fost numai ochi și urechi, pe partea cealaltă a râului. Dar dacă te-ar fi prins pe tine în schimb, domnule răpitor, ai fi fost o captură frumoasă pentru ei.

— Și era rău pentru noi, a spus Emmy și m-a îmbrățișat din nou.

Mose mesteca un fir lung de iarbă cu o expresie gânditoare și mohorâtă.

— Ce e cu el? l-am întrebat pe Albert.

— E așa de când am descoperit scheletul.

— Nici nu mai vorbește cu noi, a zis Emmy.

— Nu fiți supărați pe el, a spus Forrest. Are o misiune de îndeplinit. Acum că l-am găsit pe Buck, a venit timpul să o împlinească.

— Ce fel de misiune? am zis.

Forrest însă n-a vrut să spună. S-a ridicat, s-a îndreptat către Mose, s-a așezat lângă el și i-a vorbit încet multă vreme. Mose a ascultat și, după ce Forrest a terminat, a aprobat din cap.

Forrest s-a întors în locul unde stăteam noi, ceilalți.

— Noi doi vom lipsi un timp.

— Vrei să vă însoțim? a întrebat Albert.

— E ceva ce ne privește pe Amdacha și pe mine. Așteptați-ne aici până ne întoarcem.

Forrest a ieșit dintre copaci și Mose l-a urmat fără să ne arunce vreo privire. Era evident că îl măcina ceva foarte tare, iar eu am sperat ca bunătatea lui firească să nu fi dispărut.

După ce au plecat, am spus:

— Cum se face că v-ați întovărășit cu Forrest? Nu vă e teamă că o să ne predea?

— Ne aștepta, Odie, a zis Emmy. Când am ajuns aici plutind pe râu, ne-a făcut semn. Albert n-a vrut să oprească, dar Mose a insistat să o facem. Șoimul Zboară Noaptea a spus că ne aștepta.

— Stătea aici?

— A citit despre mine și mușcătura de șarpe, a zis Albert. Nu avea nimic altceva de făcut. Era foarte îngrijorat pentru Mose.

— De ce Mose?

— Presupun că din cauză că este Sioux, ca el.

— Ni s-a părut că te-am auzit cântând la muzicuță aseară, a zis Emmy. Era însă întuneric și Forrest a spus că trebuie să așteptăm până dimineața, când se va duce să te caute. În felul acesta evitam să fim prinși. E un om de treabă, Odie.

— Ție ce ți s-a întâmplat? m-a întrebat Albert.

Le-am povestit tot, în afară de Maybeth și de sărutările noastre. Era o amintire prețioasă, doar pentru mine. După aceea, ziua a trecut îngrozitor de încet, mai ales fiindcă, aflându-mă în siguranță, nu mă gândeam decât la Maybeth și la familia Schofield și îmi făceam griji pentru ei. În cele din urmă, n-am mai suportat.

— Trebuie să mă întorc, i-am spus lui Albert. Vreau să mă asigur că totul e în ordine cu familia Schofield.

— Nu ne despărțim încă o dată.

— Am să mă întorc, îți jur, Albert.

— Nu.

A încercat să adopte acel ton autoritar pe care îl avusese mereu, dar Albert cel cu voință de fier dispăruse.

— Mă duc, am zis.

M-am ridicat.

Albert s-a ridicat încet și el.

— Nu o s-o faci.

— Nu vă certați, a zis Emmy. Albert, dacă trebuie să plece, se va duce. Nu e ca data trecută, când ne-a părăsit furios. E important.

Albert era prea obosit să se împotrivească, însă a spus pe un ton răutăcios:

— Dacă nu te întorci, nu te mai căutăm.

— Voi fi aici înainte să se lase întunericul.

M-am dus înapoi în Hopersville și, în timp ce umblam prin așezare, am văzut ce lăsase în urmă poliția. Anexele fuseseră dărâmate, gardurile, rupte, micile adăposturi din scânduri, făcute bucăți. Tabla ruginită era smulsă de pe corturi și ușile, scoase din balamalele improvizate. Mi-am dat seama că autoritățile se folosiseră de operațiunea lor ca pretext pentru a distruge spiritul așezării și a-i risipi pe locuitorii ei nedoriți. Când am ajuns la cortul familiei Schofield, am descoperit că fusese doborât la pământ, unde zăcea ca o ființă neînsuflețită. Dar oamenii erau adunați în jurul micii tabere, erau chipuri pe care le-am recunoscut din seara de dinainte, când ne bucuraserăm împreună de mâncare și de muzică.

Trăgeau prelatele pe stâlpii lungi în timp ce Mama Beal le dădea instrucțiuni cum să înalțe din nou construcția.

Maybeth a venit în fugă. M-a îmbrățișat și s-a agățat de mine de parcă își imaginase că mă pierduse pentru totdeauna.

— Oh, Buck, mi-a fost așa de frică pentru tine.

M-am dat un pas în spate și am atins-o blând pe partea unde fusese lovită.

— Ești bine?

— Mă doare puțin, dar nu-mi pasă. Tu ești în siguranță. Asta e cel mai important.

— Mama ta cum se simte?

Doamna Schofield ședea împreună cu gemenii lângă camionul rămas fără motor. Își ținea brațele în jurul lor și le vorbea cu o voce joasă, mângâietoare.

— A zis că bastoanele n-au fost mai rele decât grindina din Kansas. Mama e o femeie puternică.

Nu se putea spune același lucru despre tatăl ei, care nu se vedea nicăieri. N-am întrebat, dându-mi seama că știam ce se întâmplase cu el. Mai devreme sau mai târziu, avea să se întoarcă de la bodegă și până atunci munca grea avea să se fi terminat.

Mama Beal mi-a zâmbit când m-am apropiat să le dau o mână de ajutor.

— M-am întrebat dacă te vei întoarce. Mă bucur să te văd, Buck.

După ce cortul a fost ridicat din nou, Mama Beal le-a spus tuturor:

— Pregătesc tocană și pâinici pentru cină. Sunteți invitați cu toții.

— Nu pot să stau, i-am zis lui Maybeth.

— De ce?

— I-am găsit pe cei din familia mea. Trebuie să mă întorc.

— Asta înseamnă că pleci?

— Încă nu. N-o s-o fac până nu-mi iau rămas-bun, promit.

— Rămas-bun.

Pe buzele ei cuvintele sunau ca dangătul trist și lent al unui clopot.

— Nu-mi place acest cuvânt.

Nici mie nu-mi plăcea și, pe când mergeam printre umbrele lungi ale după-amiezii târzii, am încercat să nu-mi imaginez momentul când îl voi rosti.

Forrest se întorsese la tabără, dar era singur.

— Unde e Mose? l-am întrebat.

— Prietenul tău are treabă, mi-a răspuns.

— Se va întoarce?

— Poate. Când va fi pregătit.

Adusese provizii — pâine, brânză, mere, o bucată mare de salam și ne umpluse burduful cu apă.

— Cum a făcut rost de mâncare? l-am întrebat pe Albert încet.

— I-am dat o parte din banii pe care îi avem de la sora Eve.

M-am holbat la fratele meu.

— Ai avut încredere în el să-i dai din banii noștri?

— N-am avut încotro, a zis Albert. Tu erai plecat. Nu puteam să o las pe Emmy singură. A adus înapoi tot restul până la ultimul bănuț.

Ceva se întâmpla cu noi. Când începuserăm călătoria noastră, Albert nu avea încredere în nimeni. Mai curând s-ar fi lăsat încoronat regele Angliei decât să se lase în

seama unui om pe care de-abia îl cunoșteam. Mose, cel mai prietenos copil din lume, ne întorsese spatele. Eu eram foarte îndrăgostit. Călătoream pe apă doar de o lună și deja ne schimbaserăm într-un fel pe care niciodată nu mi l-aș fi imaginat când eram la Școala Lincoln pentru Indieni.

Capitolul patruzeci și doi

Mose nu s-a întors a doua zi. Ne-am îngrijorat, dar Forrest ne-a asigurat că Mose era bine. Nu eram convins. Chiar dacă nu se afla în pericol, nu-l văzusem niciodată atât de mohorât. Dimineața târziu m-am dus din nou la familia Schofield, căutând-o pe Maybeth. Nu era acolo, mi-a spus mama ei în timp ce întindea rufele, dar se va întoarce curând. Gemenii se jucau la râu, domnul Schofield lipsea, dar bănuiam unde ar putea fi. Mama Beal, care fuma din pipa ei făcută dintr-un cocean, m-a invitat să stau cu ea.

— Pari cam abătut, Buck, a remarcat ea. Nu așa arată un tânăr îndrăgostit.

— Nu sunt îndrăgostit.

Mama Beal a zâmbit, ținând pipa în gură.

— Dacă spui tu... Deci ce te frământă?

I-am spus despre Mose, deși nu i-am relatat toată povestea noastră încâlcită.

— Am trăit multă vreme printre Sioux, a zis Mama Beal. Un popor apăsat de foarte multe suferințe. Eu însă i-am considerat buni, prietenoși și puternici. Mai ales când practicau vechile credințe.

A tras din pipă, adâncită în gânduri.

— Pe vremuri, a continuat ea, când un băiat Sioux avea 11 sau 12 ani, pleca singur în căutarea unei revelații. O numeau *hanblecheyapi*, ceea ce înseamnă, cred, să tânjești după un vis. Era un fel de a se uni cu spiritul Creatorului pe care ei îl numesc Wakan Tanka. Când eram copil și iarba preriei era mai înaltă decât un stat de om, obișnuiam să plec departe și să mă așez în mijlocul ei ca să văd numai cerul albastru deasupra mea. Închideam ochii și încercam să-l simt pe Wakan Tanka, așteptând să mi se arate în vis.

— Și vi s-a arătat?

— De multe ori simțeam o mare împăcare. Poate că așa e Dumnezeu și așa e Wakan Tanka. Poate că asta înseamnă să te afli în căutarea unei revelații. Părerea mea e, Buck, că dacă îți găsești pacea din suflet, Dumnezeu nu e departe. Se pare că prietenul tău n-a avut o viață ușoară. Acum își caută liniștea din suflet și probabil că are nevoie să fie singur.

Maybeth s-a întors în tabără venind dinspre râu. Purta o altă cămașă și niște pantaloni nu chiar atât de peticiți. Își periase părul, avea fața curată, arsă de soare și zâmbea. În plus, nu mai mirosea a fum. În Hopersville, când cineva gătea la un foc de tabără, hainele îi răspândeau mereu un iz de lemn ars și cărbune. Albert, Mose, Emmy și cu mine miroseam la fel din cauza focurilor făcute de-a lungul călătoriei. Nu-l mai remarcai când plutea întruna în jurul tău. Maybeth însă mirosea a săpun Ivory parfumat.

— Bună, Buck, a spus ea, ca și cum să mă găsească acolo era ceva neașteptat, dar plăcut.

— Buck a pierdut un prieten, a spus Mama Beal. Cred că i-ar prinde bine puțină alinare.

— Hai să facem o plimbare împreună, mi-a propus Maybeth.

Ne-am plimbat prin Hopersville, unde oamenii încă își puneau lucrurile în ordine după razia din ziua precedentă și, chiar dacă peste tot era încă haos, eu nici nu băgam de seamă. Am urmat o potecă în sus pe dealul împădurit, deasupra așezării improvizate, și am găsit o piatră plată la umbra răcoroasă a unui copac ce oferea o priveliște spre frumoasa vale a râului Minnesota. Maybeth m-a ținut de mână și ne-am sărutat.

Romeo n-a fost niciodată mai îndrăgostit de Julieta cum eram eu de Maybeth Schofield. În acea zi de vară din 1932, cu poliția din sudul statului Minnesota căutând-o pe Emmy și pe răpitorii ei, cu membrii familiei Schofield rătăciți departe de viitorul la care sperau în Chicago, cu toate necazurile cu care ne confruntam din cauza Marii Crize, eu nu o vedeam decât pe Maybeth și ea nu mă vedea decât pe mine.

Când în sfârșit ne-am întors, tatăl lui Maybeth venise înapoi, clătinându-se pe picioare, și se ocupa de vechiul camion, cu capul vârât sub capotă. Mormăia și înjura încet, în timp ce Mama Beal îl privea nerăbdătoare și doamna Schofield îl încuraja din când în când.

— Buck, poți să-l ajuți? m-a rugat ea. Mi-e teamă că s-ar putea răni.

— Nu sunt sigur, doamnă. Cunosc însă pe cineva care face minuni cu motoarele.

— Chiar așa? Poți să-l aduci aici?

— Am să-l întreb, dar el hotărăște.

— Oh, te rog, Buck.

— Încerc să mă întorc în după-amiaza aceasta, am spus.

Am lăsat-o pe Maybeth cu familia ei și m-am dus înapoi în tabăra noastră. Forrest era plecat, dar Albert și Emmy jucau Go Fish cu un vechi set de cărți de joc, pe care Albert îl azvârlise în fața de pernă împreună cu tot ce mai era în seiful soților Brickman. I-am explicat situația familiei Schofield și l-am rugat să-i ajute. Mi-am dat seama însă imediat, din privirea de gheață pe care mi-a aruncat-o, că va fi o luptă grea.

— E prea riscant, a spus el, punând jos cărțile de joc.

— Nu putem să trăim mereu cu teamă, am zis eu.

— Nu mereu. Numai până când ajungem în Saint Louis.

— Dacă vom mai reuși vreodată.

— Crezi că e o greșeală să încercăm să o găsim pe mătușa Julia?

Nu asta era greșeala. Greșeala fusese să mă îndrăgostesc de Maybeth Schofield, ceea ce schimbase totul.

— Cred doar că nu ne putem ascunde la nesfârșit. Acești oameni chiar au nevoie de ajutor. Al tău.

Emmy a început să adune cărțile.

— Trebuie să-i ajuți, Albert, i-a spus, ca și cum ea era persoana adultă și el, copilul.

— De ce?

— Pentru că așa este corect să procedezi.

Albert și-a ridicat privirea la cer. A clătinat din cap de parcă situația era fără speranță și în cele din urmă a fost de acord.

— Bine, dar merg numai eu. Voi doi rămâneți aici. E mai puțin riscant.

— Mulțumesc, Albert, am spus, gândindu-mă că fratele meu nu era un om așa de rău, că Emmy era foarte înțeleaptă pentru vârsta ei și, mai ales, la cât de recunoscătoare va fi Maybeth.

Mai ales la ea mă gândeam.

Albert s-a îndepărtat șchiopătând, fiindcă piciorul încă îl durea, și a lipsit toată după-amiaza. Nici Forrest nu s-a întors. Dumnezeu știe unde dispăruse Mose. Am început să-mi fac griji. Dacă nu se mai întorcea niciunul? Dacă eu și Emmy rămăseserăm singuri? Atunci mi-am amintit cuvintele pe care Mose le schițase mereu și mereu în palma lui Emmy când încerca s-o aline la începutul călătoriei: *Nu ești singură.*

Avea dreptate. Nu eram singuri. Ne aveam unul pe altul, Emmy și cu mine, iar acum mai exista și familia Schofield. Poate Chicago era un loc mai potrivit decât Saint Louis. Mult mai bun, mai ales fiindcă Maybeth și cu mine am fi putut fi împreună. M-am gândit că mi-ar plăcea ca lucrurile să stea așa.

— Mi-e dor de Mose, a zis Emmy.

Și mie mi-era. Nu de acest Mose posomorât și capricios, ci de acel Mose care zâmbea întotdeauna și, chiar dacă nu putea cânta, părea că muzica i se revărsa din suflet. Apoi găsiserăm scheletul copilului indian și totul se schimbase.

Emmy a început să construiască o căsuță din crenguțe și am întrebat-o:

— Îți amintești că mi-ai spus că toți sunt morți?

— Cine?

— Când ai avut ultima criză, ai zis: „Sunt morți. Toți sunt morți". Mai ții minte?

— N-nu, totul este mereu în ceață.

A dărâmat căsuța și a zis cu o voce plictisită:

— Spune-mi o poveste, Odie.

Soarele cobora spre apus, printre plopi umbrele se lungeau, iar păsările se cuibăreau în copaci pregătindu-se pentru noapte.

— Povestea începe astfel, am zis.

Cei patru Vagabonzi merseseră cale lungă de la bătălia lor cu armata de șerpi a vrăjitoarei. Erau obosiți și au hotărât să-și ridice tabăra pe malul unui râu. În depărtare se înălțau turnurile unui castel.

— Castelul vrăjitoarei? a întrebat Emmy. Unde copiii erau ținuți prizonieri în turn?

— Nu, e un alt castel. Ascultă mai departe.

Vagabonzii nu știau ce să creadă despre castel și pe bună dreptate. Tot ținutul era sub stăpânirea Vrăjitoarei Negre și Vagabonzii știau că era periculos să te încrezi în oricine. Au tras la sorți să vadă cine se va duce la castel ca să-l cerceteze. Spiriduțului i-a revenit însărcinarea asta. Și-a luat rămas-bun de la tovarășii săi și a pornit în susul râului, unde castelul se înălța în depărtare. A ajuns la un pod părăsit de multă vreme și acoperit cu liane. Când l-a străbătut, a descoperit că drumul de pe partea cealaltă era plin de hârtoape. Tot ținutul era ca o junglă care se întindea până și pe zidurile castelului. Poarta era larg deschisă și nu se vedeau gărzi, așa că spiriduțul a intrat precaut.

Înăuntru a găsit oameni care umblau ca niște spectre, cu ochi lipsiți de viață, cu trupuri subțiri ca niște bețe. Mureau de foame, dar asta nu era singura lor nenorocire. Vrăjitoarea Neagră le furase sufletele. Trăiau, însă nu aveau viață. Spiriduțul a încercat să le vorbească, dar parcă se adresa zidurilor. Nu aveau nici voința, nici puterea să vorbească. Mergeau într-o tăcere sinistră și, pentru că erau atât de lipsiți de vlagă, încât nu erau în stare să plece din castel, se învârteau în cerc fără rost.

Spiriduțul avea o muzicuță fermecată, primită în dar pe vremuri de la marele spiriduș care era tatăl lui.

— La fel ca muzicuța ta, a spus Emmy.

— Nu ca a mea, am zis. Era o muzicuță fermecată.

— Când cânți la ea, e ca o magie, Odie.

— Liniște, am spus. Lasă-mă să termin povestea.

A scos muzicuța ca să cânte o melodie care să aducă speranța în acel loc mohorât. În timp ce cânta, o voce frumoasă i s-a alăturat din cel mai înalt turn al castelului. Părea o voce fermecată, la fel ca muzicuța. Spiridușul a urmat sunetul acesteia pe o scară lungă în spirală și a ajuns în cele din urmă la o încăpere unde a găsit-o pe cea mai frumoasă prințesă din lume.

— Cum o chema?

— Maybeth, am spus. Maybeth Schofield.

— Maybeth Schofield? Nu e nume de prințesă. Ar trebui să fie ceva precum... Esmeralda. Acesta e un nume de prințesă.

— Cine spune povestea?

— Bine. Maybeth Schofield, a fost ea de acord, dar s-a strâmbat nemulțumită.

A întrebat-o pe prințesă ce se întâmplase, iar ea i-a povestit despre vraja pe care Vrăjitoarea Neagră o folosise asupra oamenilor. La fel cum mânca inimile copiilor, tot așa le luase sufletele celor din castel ca să se hrănească cu ele.

— Pe al tău, nu? a întrebat-o el.

— Mi l-a lăsat ca să mă tortureze. Sufăr când văd că poporul meu se împuținează, slăbește și își pierde speranța, a răspuns prințesa. Cînd am auzit însă melodia cântată de tine la muzicuță, am simțit dorința să cânt. Uitându-mă pe fereastră, am observat o schimbare la oamenii mei. Am văzut cum chipurile li s-au înviorat. Le-am zărit strălucirea din ochi. Cred că dacă tu vei continua să cânți la muzicuță și eu te voi acompania, îi vom salva.

Asta au și făcut. El a cântat melodii la muzicuța fermecată și ea a cântat cu vocea ei minunată, ivită dintr-o dragoste profundă pentru poporul său. Încet, toți cei din castel, care își pierduseră sufletele, s-au trezit și le-au crescut suflete noi, devenind iarăși întregi și fericiți.

— Spiridușul s-a însurat cu prințesa? Au trăit fericiți până la adânci bătrânețe? Ce s-a întâmplat cu ceilalți Vagabonzi?

Până să apuc să-i răspund, a sosit Albert în tabără cu mâinile negre de ulei și de unsoare.

— Ai reparat camionul? l-am întrebat.

— Da, dar la ce e bun un camion fără benzină? Tot nu pleacă nicăieri.

A luat un săpun din fața de pernă și s-a dus la râu să se spele. În timpul ăsta, s-a întors Forrest, dar fără Mose.

— Unde e? a întrebat Emmy.

— Habar n-am, a spus indianul dând din umeri indiferent.

— Nu știi?

— Dacă un om simte nevoia să fie singur, își alege cel mai bun loc pentru asta. Nu l-am mai văzut de ieri.

— Nu-ți pasă, am zis eu.

— Nu-mi fac griji, a răspuns el.

Apoi a zâmbit ușor.

— Și tu ai lipsit o vreme, Buck. Și iată-te aici. Ai încredere în prietenul tău.

Am luat o cină rece și ne-am culcat fără să facem focul. Era începutul lui iulie și noaptea era caldă. Stăteam întins pe pătura mea, neputând să dorm, gândindu-mă la Mose, pe care părea că-l pierdusem în mai multe feluri. Mă gândeam la Maybeth și la soarta grea a familiei sale.

Și mă întrebam cum se va termina povestea spiridușului și a prințesei.

În toiul nopții, m-am ridicat, am luat lanterna împreună cu ultimii bani dați de sora Eve și am părăsit tabăra în timp ce toți ceilalți dormeau.

Capitolul patruzeci și trei

Focul făcut de familia Schofield încă mocnea. Deși crezusem că toată lumea se culcase, domnul Schofield ședea lângă flăcările ce se stingeau, încovoiat, ca un om care își pierduse sufletul.

— Salut, Buck.

— Bună seara, domnule Schofield. Maybeth e aici?

— S-a culcat deja. Doarme dusă, bănuiesc.

Nu aveam niciun plan, dar dintre toți oamenii cu care m-aș fi putut întâlni, domnul Schofield era ultimul cu care voiam să vorbesc, așa că am rămas pe loc stingher. Și-a ridicat privirea spre mine, așteptând să plec sau să-i dau un motiv bun pentru a rămâne.

— Stai jos, Buck, a spus el în cele din urmă.

A aruncat câteva bețe în jăratic și flăcările s-au întețit imediat. Focul mă îmbia și împreună cu invitația tristă, dar sinceră a domnului Schofield m-a făcut să-mi fie imposibil să-l refuz. M-am așezat pe una dintre lăzile răsturnate.

— Nu poți să dormi? m-a întrebat.

— Nu, domnule.

— Nici eu. Vreau să-ți mulțumesc că l-ai trimis pe fratele tău să-mi repare camionul. E un vrăjitor.

— Cel mai priceput om pe care îl cunosc.
— Încotro mergeți?
— La Saint Louis.
— Ce faceți acolo?
— Avem o mătușă.
— Rude, deci? E important.
S-a uitat spre cort.
— Cel mai de preț lucru din lume. Crede-mă, Buck, dacă ai o familie, poți să pierzi orice și tot un om bogat rămâi.

Am stat un timp într-o tăcere stânjenitoare pentru mine, dar care nu părea să-l deranjeze pe domnul Schofield. Pur și simplu se uita la foc pierdut în gânduri.

— Ei cred că de vină a fost băutura, a spus el brusc. Dar nu e așa.
— Poftim?
— Motivul pentru care am pierdut ferma. Nu băutura a fost de vină. Ai trăit vreodată la fermă, Buck?
— Nu, domnule.
— E cea mai grea viață posibilă. Nu poți controla nimic. Nu stăpânești ploaia, soarele, arșița, frigul, lăcustele, ofilirea plantelor, putrezirea rădăcinilor, tăciunele sau mana. Te rogi la Dumnezeu pentru ce ai nevoie — ploaie în perioade de secetă, cer senin când câmpurile sunt inundate. Te rogi să nu vină gerul prea târziu primăvara sau prea devreme toamna. Te rogi ca grindina să nu-ți distrugă porumbul firav. Te rogi și te rogi și te rogi. Și când rugăciunile nu-ți sunt ascultate și, dă-mi voie, Buck, să-ți spun că rareori sunt, nu mai ai nimic altceva de făcut decât să strigi la Dumnezeu sau să te apuci de băutură pentru alinare.
— Dumnezeul Tornadă, am zis.
— Cum adică?

— Dumnezeu e o tornadă.

— Așa e.

— Asta obișnuiam să cred, am zis.

— Încă merită să o faci, Buck. Jur că nu cunosc alt Dumnezeu.

— Cel care vi le-a dat pe Maybeth și pe doamna Schofield. Pe Lester și pe Lydia. Și pe Mama Beal, deși se poartă cam aspru. Tocmai ați spus că un om poate să piardă tot și încă să se considere bogat.

— Așa am zis, nu?

A râs ușor.

— Și mai știi ceva? E vorba și de tine și de fratele tău. Ați adus o mică rază de soare în familia Schofield și vreau să știi că vă sunt recunoscător.

M-a bătut pe spate ca un adevărat prieten.

— E plăcut să mai ai un bărbat cu care să vorbești, Buck. E o bucurie rară pentru mine. Trăiesc într-o casă de femei.

Când îi lăsasem pe ceilalți dormind pe malul râului, nu știam ce aveam de gând să fac când ajungeam în tabăra familiei Schofield. Sperasem că Maybeth era încă trează, dar acum că ședeam lângă tatăl ei și vorbeam ca doi bărbați, am luat o hotărâre.

— Domnule Schofield, aveți idee cum veți ajunge cu toții la Chicago?

Umerii i s-au gârbovit iar.

— Numai să mă gândesc la asta și mă face să vreau să beau din nou.

— Am ceva pentru dumneavoastră, domnule.

Am băgat mâna în buzunar, am scos banii pe care îi luasem din fața de pernă și i-am întins. Ochii i s-au luminat ca doi cărbuni aprinși.

— Ce naiba?

— Sunt numai patruzeci de dolari. Vreau să vi-i dau ca să vă duceți familia la Chicago.

— De unde ai tu patruzeci de dolari?

— Nu i-am furat, am spus. Jur.

— Nu pot să-ți iau banii, Buck.

— Vă rog, domnule. Dumneavoastră și familia dumneavoastră aveți nevoie de ei mai mult decât mine.

— Nu știu ce să spun.

— Spuneți că îi veți lua. Și promiteți-mi că o să-i folosiți pe toți ca să ajungeți la Chicago.

S-a uitat la bani și a jurat solemn:

— Promit.

I-a luat și i-a strecurat în buzunar. În lumina focului am văzut o lacrimă curgându-i pe obraz, urmată de mai multe. Era greu să privești un adult plângând, așa că m-am uitat în întunericul din Hopersville unde ardeau alte focuri de tabără, în jurul lor stând alte suflete pierdute. Mi-am dat seama că mă făcea să mă simt atât de bine că îi dădusem banii, era un sentiment așa de plăcut, încât dacă aș fi avut destui bani, i-aș fi dat ca să-i salvez pe toți.

— Unde ai fost?

Albert s-a ridicat în capul oaselor. M-a privit acuzator în lumina lanternei.

— Nicăieri.

Nu mă simțeam bine să mint, așa că i-am mărturisit:

— Am dat banii noștri.

— Poftim?

— Am dat banii noștri.

— Toți?

— Toți.

— Cui?

— Domnului Schofield. Are nevoie de ei ca să-și ducă familia la Chicago.

— Și noi avem nevoie de ei ca să mergem la Saint Louis.

— Vom ajunge la Saint Louis.

— Te gândești vreodată înainte să faci o prostie?

— Sora Eve ni i-a dat sperând că vor fi de folos. Am făcut un bine.

Fratele meu și-a ridicat genunchii la piept, i-a cuprins cu mâinile și a clătinat din cap cu tristețe.

— O să-i bea pe toți, Odie. Ascultă-mă cu atenție. Ai dat bani buni unui om rău. La naiba, nu știu cum mai ajungem la Saint Louis acum.

Ca de obicei, n-am dormit prea mult în noaptea aceea. M-am neliniștit că Albert avea dreptate și că nu făcusem decât să înrăutățesc situația familiei Schofield. M-am gândit la Maybeth și m-a durut sufletul, dragostea și grija împungându-mă ca niște ghimpi în inimă.

Forrest și-a dat pătura la o parte când s-a crăpat de ziuă, a făcut un mic foc și a aruncat niște fulgi de ovăz într-o conservă mare care, așa cum scria pe etichetă, conținuse odată piersici. Ceilalți încă dormeau, dar eu m-am ridicat și m-am dus lângă el.

— Ai riscat mult azi-noapte, a zis amestecând fulgii de ovăz. Patruzeci de dolari.

— Ai auzit?

— A fost o noapte liniștită, a spus. Aud bine.

— Cum adică „am riscat"?

— Că lupul își schimbă părul, dar năravul, ba. Băutura e un demon puternic dacă te confrunți cu el. L-am văzut punând la pământ foarte mulți oameni de treabă. Dar, Buck, uite care e treaba. Dacă nu riști, niciodată nu vei vedea binele care se poate ivi din fapta ta.

— Crezi că n-am greșit?

— Cum a spus fratele tău, se poate să fi dat bani buni unui om rău. Eu însă îți admir dovada de credință.

După ce s-a trezit, Albert a continuat să se uite urât la mine și și-a mâncat fulgii de ovăz într-o tăcere posomorâtă. Aș fi putut să-i spun despre cele două bancnote de cinci dolari pe care le ascunsesem în gheață cu săptămâni în urmă, unde încă se aflau, dar, m-am gândit, la naiba cu el!

Când mi-am terminat micul dejun, m-am ridicat.

— Mă duc să vizitez familia Schofield. Vrei să-mi golesc buzunarele? i-am spus fratelui meu. Să fii sigur că nu am furat și altceva?

Am văzut cum încerca să se stăpânească.

— Mai avem un drum lung de făcut. Nu vreau decât să fim cu toții în siguranță.

Am înțeles mesajul lui și, chiar dacă nu voiam nici în ruptul capului să-i zic atunci, îi eram recunoscător.

Capitolul patruzeci și patru

Hopersville revenea încet la viață. Pe când mă plimbam prin mica așezare improvizată, oamenii începeau să aprindă focuri pentru gătit, bărbații fumau primele țigări ale zilei, toți se întindeau și se frecau la ochi somnoroși. Cei câțiva care deja mă cunoșteau din vedere, dacă nu după nume, mă salutau cu prietenie.

Când am ajuns la cortul familiei Schofield, Mama Beal ședea pe o ladă răsturnată, amestecând ceva în ceaunul cel mare ce atârna deasupra focului.

— Griș, Buck, a spus ea când m-a văzut. Ești bine-venit să ni te alături.

— Am mâncat deja, am zis. Mulțumesc.

Doamna Schofield a ieșit din cort, împingându-i pe gemeni dinaintea ei. Copiii s-au repezit imediat spre râul ce semăna cu aurul topit în razele soarelui care răsărea. Mama lor a venit lângă foc și, deși îmi zâmbea, era un zâmbet silit.

— I-ai văzut? a întrebat-o pe Mama Beal.

— Nu încă.

— Maybeth? am spus.

— S-a dus să-l caute pe tatăl ei, a zis Mama Beal.

— El unde e? am întrebat, simțind că mă cuprinde teama.

Femeile n-au răspuns, dar expresiile de pe chipurile lor mi-au dezvăluit tristul adevăr. Bani buni dați unui om rău.

— Numai Dumnezeu știe ce a luat ca să plătească pentru băutură, a spus Mama Beal. A vândut deja tot ce era de valoare.

— Poate că greșim, mamă, a zis doamna Schofield.

Era mai curând o rugăminte decât o afirmație și mi-a rupt inima să știu ce rol jucasem în această nouă faptă dezamăgitoare a soțului ei.

Mama Beal a continuat să amestece în ceaunul cu griș fierbinte.

— Uite-o că vine, a zis doamna Schofield.

Faptul că Maybeth era singură spunea multe, dar întregul ei comportament — capul lăsat în jos, umerii încovoiați, mersul încet — era un semn evident că dăduse greș.

— Nu l-am putut găsi, mamă, a spus ea când a ajuns la noi. L-am căutat pretutindeni.

Mi-am închipuit-o intrând singură în bodega aceea și în alte locuri asemănătoare, uitându-se în zadar după tatăl ei și fiecare dram de bunătate pe care îl simțisem când îi dădusem banii acelui om s-a scurs din mine. M-am gândit să-mi mărturisesc vina că adusesem această nenorocire asupra lor, dar n-am avut curaj.

— Se va întoarce după ce va fi băut tot ceea ce a luat drept garanție, a zis Mama Beal. Între timp, grișul e fierbinte și gata de mâncat. Maybeth, vrei să-i chemi pe gemeni?

Am stat într-o tăcere mohorâtă în timp ce ei mâncau. Chiar și gemenii cei gălăgioși simțeau atmosfera apăsătoare și nu rosteau niciun cuvânt. Am încercat să

mă îmbărbătez, așa cum învățasem din timpul petrecut cu sora Eve. În schimb, m-am pomenit gândindu-mă la scheletul copilului indian pe care îl îngropaserăm în insula de pe râu și la Mose, care se cufundase într-o stare pe care noi nu o înțelegeam și apoi dispăruse, la toți banii pe care îi dădusem într-un moment de generozitate prostească și în cele din urmă la faptul că încă eram un fugar certat cu legea și foarte aproape de a-mi petrece tot restul vieții după gratii. Când întunericul îți cuprinde sufletul, nu ia forma unor umbre slabe, ci te învăluie ca bezna unei nopți fără lună. Ce am văzut pe chipurile femeilor adunate în jurul focului a fost expresia absentă a abandonului și am știut că era vina mea.

— Îl voi găsi eu, am spus, gândindu-mă că era un fel de a-mi ispăși vina, dar și o dorință de a scăpa de disperarea micului grup.

— Merg cu tine, s-a oferit Maybeth.

Ne-am ridicat și am plecat împreună.

— De obicei începe să bea mai târziu, a zis Maybeth în timp ce mergeam. E din cauza acestei situații, ne-am împotmolit aici fără nicio soluție. De fapt, el e un om bun, Buck.

Îmi doream să cred că așa era, dar știam adevărul. Îi dădusem tatălui ei mijloacele să schimbe traiul greu al familiei sale și tot ce făcuse fusese să dispară. Bani buni dați unui om rău. Uram momentele în care Albert avea dreptate.

— Nu-mi amintesc când am mai fost atât de tristă, a spus ea. Mă doare să le văd pe mama și pe Mama Beal străduindu-se așa de mult să ne țină uniți. Iar tata pleacă și se comportă astfel.

Am luat-o pe Maybeth de mână. Deși chipul ei era plin de îngrijorare, tot îmi părea cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată și îi împărtășeam suferința. Conștiința mă îndemna să-i mărturisesc, dar mi se strângea inima la gândul că se va supăra pe mine. Voiam să ajut, însă habar nu aveam ce puteam face în acele condiții. Așa că am procedat cum mi s-a părut mai firesc. Am scos muzicuța și am început să cânt o melodie, cea mai veselă la care m-am putut gândi, piesa lui Gershwin „I Got Rhythm".

După câteva măsuri, Maybeth a început să mă acompanieze și am fost uimit cât de bine cunoștea versurile.

Zâmbea acum, cântând pentru a alunga necazurile și chipul ei era mai frumos ca oricând. Apoi a făcut ochii mari și mi-am dat seama ce era ceea ce tocmai auzise — glasul tatălui ei intonând ca un tenor beat. Vocea se auzea de la mică distanță, de undeva din Hopersville. Am continuat să cânt și domnul Schofield m-a acompaniat, astfel că am urmat sunetul până în locul unde l-am găsit așezat pe o găleată răsturnată, cu spatele lipit de peretele dărăpănat al colibei căpitanului Gray, care era și el acolo. Ne-a zâmbit larg, deschizându-și brațele în semn de bun-venit.

— Ia te uită, căpitane! Tinerii mei preferați luminoși ca niște îngeri în soarele de dimineață.

— Tată, a spus Maybeth pe un ton sever. Te-am căutat peste tot.

— Se pare că nu chiar peste tot, a zis el radios. Aici sunt, draga mea.

— Beat, a spus ea, aruncându-le amândurora o privire rece.

Domnul Schofield a ridicat mâna de parcă făcea o mărturisire solemnă.

— Nu m-am atins de niciun strop azi. Dacă sunt beat, sunt doar de fericire. El e motivul.

M-a arătat cu degetul.

Deși negase, părea că băuse. Totuși, nu simțeam niciun iz de alcool. Simțeam însă mirosul de benzină.

— Salvatorul nostru, Maybeth, fetițo. Și roadele generozității sale.

Tatăl ei s-a aplecat și a atins o canistră roșie de 19 litri de benzină pe care scria SKELLY.

— Iată biletul nostru de plecare din Hopersville. Următoarea oprire, Chicago.

Maybeth era uluită.

— N-ai băut?

— După cum am spus, nici nu m-am atins. Azi-dimineață am plecat să caut o benzinărie. Și apoi, un magazin de unde am cumpărat câte un mic cadou pentru fiecare dintre voi, inclusiv pentru tine.

A luat de jos o pungă de hârtie maro plină ochi, iar ceea ce a scos din ea a făcut-o pe Maybeth să rămână cu gura căscată de uimire și plăcere: o rochie albastră.

— E la fel cu cea pe care i-am dat-o lui Janie Baldwin, a strigat ea și, luând rochia, a întins-o în fața ei, ca și cum o proba uitându-se în oglindă.

M-am gândit că arăta minunat.

— Buck, sper că nu te superi că am folosit o mică parte din darul tău ca să cumpăr cadouri, a spus domnul Schofield.

— Sunt banii dumneavoastră acum, i-am zis eu.

— Atunci, nu te deranjează că i-am făcut un mic cadou și căpitanului Gray. O sumă suficientă pentru a-și lua un bilet de autobuz până în D.C. ca să participe la întâlnirea membrilor Bonus Army de acolo.

Nu știam cât costa un bilet de autobuz până la Washington D.C. Am sperat că mai rămăseseră destui bani pentru ca familia Schofield să ajungă la Chicago.

— Văd după chipul tău că ți-e teamă că i-am cheltuit pe toți, a râs domnul Schofield. Nu te îngrijora, Buck. Mi-am făcut socotelile și mai avem destul ca să ne ducă în Chi-town.

Căpitanul Gray s-a întins ca să-mi strângă mâna.

— În ce mă privește, Buck, îți mulțumesc din străfundul inimii mele și din miezul piciorului meu de lemn.

Maybeth m-a privit uimită.

— Ai bani?

— Nu mai am, i-am spus eu. I-am dat pe toți tatălui tău.

Am crezut că o să mă certe că am avut încredere să-i dau unui om prieten bun cu bodega. În schimb, s-a aplecat spre mine și, de față cu tatăl ei, cu căpitanul Gray și oricine se mai uita, m-a sărutat. Lung. Pe buze.

— Bine, bine, a spus domnul Schofield ridicându-se de pe găleata răsturnată și înșfăcând canistra de benzină. Hai, Maybeth. Trebuie să ne împachetăm lucrurile.

S-a îndreptat către cortul familiei Schofield și Maybeth l-a urmat.

De-abia atunci m-a lovit realitatea faptei mele. Ea urma să plece. Maybeth n-avea să mai fie aici.

Capitolul patruzeci și cinci

VA PLECA. VA PLECA. VA PLECA.

Acele cuvinte îmi răsunau în minte ca un dangăt funebru pe când mergeam cu cei doi Schofield înapoi către cortul lor. Maybeth ținea rochia albastră într-o mână și mâna mea în cealaltă, pășind veselă. Picioarele îmi erau ca de plumb, iar inima, gata să mi se sfărâme.

Va dispărea. Pentru totdeauna. Cuvinte ca o piatră de mormânt. Sfârșitul.

Doamna Schofield s-a ridicat de lângă foc și Mama Beal ne-a aruncat o privire îngrijorată în timp ce ne apropiam. Când a văzut canistra de benzină, doamna Schofield s-a uitat neîncrezătoare la soțul ei.

— Este oare...? a îndrăznit ea să întrebe.

— Suficientă benzină ca să ne ducă la o stație unde să ne facem plinul, a spus el.

— Cum...?

— E meritul lui Buck. El a făcut-o. Inima lui generoasă.

Mama Beal și-a încrețit fruntea studiindu-mă.

— Ai cumpărat benzină?

— Și altele în plus, a zis domnul Schofield.

A scotocit în punga de hârtie, a scos un batic colorat și i l-a întins soției sale.

— O să te apere de vânt pe drumul spre Chicago, Sarah.

Doamna Schofield și-a pus baticul, l-a legat sub bărbie și a înălțat capul.

— Cum arăt?

— Ca îngerul care ești, a zis soțul ei, ciupind-o de obraz.

— Unde sunt gemenii? a întrebat domnul Schofield.

— Se joacă la râu, a răspuns soția lui.

— Am o cutie cu creioane și o carte de colorat cu Mica Orfană Annie pentru ei.

I-a aruncat o privire soacrei sale.

— Am ceva și pentru tine, Mamă Beal.

A scos din pungă o rolă mică de bancnote legate cu elastic. I-a întins-o bătrânei.

— Sunt un om cu multe slăbiciuni. Asta e tot ce a mai rămas din banii pe care Buck mi i-a dat cu generozitate. Ți-aș fi recunoscător dacă i-ai lua și te-ai ocupa de cheltuieli până ajungem la Chicago.

Ea a întins mâna și a acceptat solemn oferta.

— Mulțumesc, Powell.

S-a uitat apoi la mine.

— N-o să întreb de unde un tânăr fără resurse are îndeajuns de mulți bani ca să salveze o familie care nu e nici măcar a lui. O să cred că ai făcut rost de ei în mod cinstit și o să spun mulțumesc și slavă Domnului.

După care a făcut un lucru surprinzător. S-a ridicat, a ocolit focul în direcția mea și m-a îmbrățișat cu tot sufletul, trăgându-mi fața la pieptul ei.

— Ei bine, a zis, dându-mi drumul și studiind tabăra. Ar fi bine să ne apucăm de strâns.

Vestea s-a răspândit repede și oamenii au venit să ajute familia Schofield. Maybeth aproape dansa în timpul pregătirilor de plecare și, cu toate că îi înțelegeam nerăbdarea de a porni la drum spre Chicago, sufeream fiindcă ea nu părea să-și dea seama ce însemna asta pentru mine, pentru noi. Prelatele și păturile au fost date jos, dar s-a hotărât să se lase structura cortului intactă în caz că altcineva mai voia să locuiască acolo.

Când totul a fost aproape gata, Maybeth mi-a zâmbit larg și a spus:

— Poți călători cu mine și cu gemenii în spate.

Cuvintele ei m-au luat complet pe nepregătite.

— Crezi că am să vin cu voi?

— Nu vii? M-am gândit că de asta ne-ai făcut rost de benzină, ca să mergem la Chicago împreună.

— Ei sunt familia ta, Maybeth. A mea e în altă parte.

— Nu, Buck. Trebuie să vii. Ce se va întâmpla cu noi?

— Nu pot veni. Vreau să vin, dar nu pot.

— Ia-ți familia cu tine.

— Și ce faceți? Aruncați niște mobilă ca să avem loc cu toții? Nu uita, suntem niște infractori căutați de poliție. Nu vreau să risc să vă pun în pericol. Eu merg la Saint Louis.

O lacrimă ca o perlă s-a rostogolit pe obrazul ei.

— Nu mai vreau să plec atunci. Rămân cu tine.

— Familia ta n-o să te lase. O să le frângi inima. Știi că au nevoie de tine. În plus, nu mai avem loc în canoea noastră.

— Ah, Buck.

M-a îmbrățișat și am stat lângă cortul gol care era numai un schelet acum, ca oasele întunecate ale unei ființe golite de orice substanță.

Familia Schofield aranja ultimele lucruri pe platforma camionului.

— Maybeth, a strigat domnul Schofield.

— Lasă-i în pace, Powell, a zis Mama Beal.

Maybeth m-a luat de mână și ne-am îndreptat către locul de unde puteam vedea râul curgând dintr-o parte în alta, ca o legătură între trecutul și viitorul meu. În aer se simțea mirosul focurilor, dar o briză adia dinspre apă, fluturând rece pe obrajii noștri, purtând izul mâlului cărat de râul Minnesota, pe care îl vărsa în Mississippi, de unde plutea în jos până la ocean. Maybeth s-a întors spre mine, m-a sărutat și și-a lăsat capul pe umărul meu, murmurând:

— O să-mi scrii scrisori, eu o să-ți răspund și nu ne vom pierde niciodată.

— Unde să le trimit?

— Pe mătușa mea o cheamă Minnie Hornsby. Locuiește în Cicero, chiar lângă Chicago.

— Scrisorile tale către mine unde vor ajunge?

— La post restant în Saint Louis.

Nu credeam că o să meargă, dar dacă asta o făcea să se simtă mai bine, am asigurat-o că ne vom trimite scrisori.

Ne-am îndreptat spre camion. Gemenii erau deja în spate, cuibăriți printre toate obiectele pe care familia Schofield le pusese acolo. Domnul Schofield era la volan, soția lui, lângă el. Mama Beal stătea lângă portiera deschisă. Am ajutat-o pe Maybeth să urce pe platforma camionului, iar ea s-a așezat pe o valiză pusă culcat, cu o pernă deasupra.

Mama Beal și-a lăsat brațul cu blândețe peste umerii mei.

— Buck, inima e ca o minge de cauciuc. Oricât de tare ai zdrobi-o, tot își revine. Ține minte: strada Stout, numărul 147.

— Ce e asta?

— Adresa surorii mele, Minnie din Cicero. Ai grijă de tine, m-ai înțeles?

— Da, doamnă. O să încerc.

S-a urcat în cabină și domnul Schofield a pornit motorul. Albert făcuse treabă bună, iar motorul duduia plăcut. În timp ce camionul se îndepărta, cei care la început le fuseseră vecini și apoi prieteni le-au făcut cu mâna, iar eu stăteam în mijlocul lor cu inima frântă. Domnul Schofield a condus încet până a ajuns la drumul prăfuit care ducea la Mankato. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost mâna ridicată a lui Maybeth, în vreme ce cu cealaltă se ștergea la ochi.

Capitolul patruzeci și șase

Nimic nu durează o veșnicie, dar să pierzi dragostea adevărată este foarte greu. Te distruge. E cea mai profundă suferință. Trăiești cel mai mare gol. Maybeth plecase și eu mă simțeam ca și cum viața mea luase sfârșit.

Dacă n-ai iubit niciodată, dacă n-ai fost niciodată tânăr și îndrăgostit, nu înțelegi durerea despărțirii sau ce sentimente am trăit stând lângă cortul familiei Schofield, lângă cenușa focului stins, în timp ce oamenii din Hopersville se întorceau la treburile lor.

Căpitanul Gray m-a luat de umăr și mi-a zis:

— Le va fi bine acum, Buck. Mulțumesc din nou, fiule, pentru tot ce ai făcut.

Apoi s-a alăturat oamenilor care treceau pe acolo.

Eram complet singur. Am rămas câteva clipe în locul unde cu puțin timp în urmă fuseseră viață, râsete, cântece, mirosul mâncării fierbinți, prezența caldă a unei familii și Maybeth. Acum nu mai era nimic. Doar un gol care îmi sfâșia inima.

Am plecat și nici azi nu pot spune încotro m-am dus. Era trecut de amiază când m-am pomenit în tabăra dintre

plopi unde îi lăsasem pe Albert, Emmy și Forrest. Spre uimirea mea, Mose era și el acolo.

Nu mai era însă vechiul Mose. Acela fusese nepăsător și, oriunde îl ducea viața, inima îi rămânea ușoară și sufletul său era vesel. Dinspre Mose cel de acum, care stătea singur, departe de ceilalți, venea o posomorală apăsătoare și ochii care m-au privit erau chinuiți.

— Ți-e foame? m-a întrebat Forrest.

Părea să nu țină cont de norul de furtună care plutea deasupra lui Mose. Mi-a aruncat un măr și o bucată de brânză din proviziile noastre care se împuținau.

— Norman, dă-i lui Buck burduful de apă ca să bea.

M-am așezat lângă Emmy, al cărei chip era plin de îngrijorare. S-a uitat la mine, a dat ușor din cap către Mose și a ridicat din umeri nedumerită. Albert se prefăcea că era ocupat cu un fel de ceaun de metal din două bucăți și cu o toartă dintr-un lanț.

— Ce e asta? l-am întrebat.

— Echipament militar. L-am cumpărat ieri — când încă aveam bani — de la un magazin universal din nordul orașului Mankato ca să nu mai gătim în conserve vechi.

A potrivit cele două bucăți de metal, a trecut lanțul deasupra lor, l-a fixat la locul lui și a ridicat apoi ceaunul ca să pot să-l admir.

— Mare scofală, am zis.

— Cel puțin, am folosit banii pentru noi.

— Ce inimă bună ai, bunico.

— Ca să pot avea grijă de noi toți, a spus el.

— Pot să mă descurc și singur.

— Foarte bine. Dar Emmy?

— Sunt bine, a zis ea.

— Fiindcă ne ai pe noi, a replicat Albert.

Era supărat pe mine, dar lăsându-se pradă furiei, se răstise la Emmy și ea se întristase.

O piatră a căzut între Albert și mine, aruncată cu atâta putere, încât a ricoșat în copaci. Ne-am ridicat privirea și l-am văzut pe Mose în picioare, fulgerându-ne cu privirea, tot corpul fiindu-i tensionat, ca și cum se pregătea să ne bată pe amândoi.

Sunteți atât de josnici, a spus el. *Sufletele voastre sunt atât de egoiste.*

M-am uitat la Forrest, dar el nu a părut deloc surprins de această reacție bruscă.

Nu vedeți decât ce se întâmplă acum. Nu vă pasă decât de voi.

Puteam să-i argumentez că tocmai fusesem de ajutor unei famili întregi, să-i atrag atenția că ne străduiam din greu să avem grijă de Emmy sau să-i amintesc că, deoarece o ajutaserăm, se pusese un preț pe capul nostru și eram doar la un pas de închisoare sau chiar mai rău. Mai erau însă pietre la picioarele lui și nu eram sigur că nu va mai arunca una, poate drept spre mine, dat fiind că deja doborâse astfel un om. Acesta era un Mose pe care nu-l cunoșteam. Habar n-aveam de ce era sau nu în stare să facă.

— Ce vezi acum, Mose? a întrebat Emmy, nu cu frică, după cum îmi dădeam seama, ci cu îngrijorare.

Istoria, a răspuns el. *Înțeleg cine sunt.*

Am vrut să-l întreb cine era, dar sincer vorbind, mi-a fost prea teamă. Emmy însă a îndrăznit:

— Spune-ne.

Mose a rămas pe gânduri, având în continuare o expresie furioasă pe chip. Apoi s-a relaxat, s-a îndreptat și ne-a făcut semn: *Urmați-mă.*

Ne-am adunat cu toții în urma lui, în afară de Forrest, care doar ne-a privit plecând. Simțeam complicitatea dintre el și Mose, deși nu știam ce urmăreau. În acele clipe, fiindcă nu-l cunoșteam pe noul Mose și mare parte din Forrest era încă un mister, m-a cuprins neliniștea. Îmi dădeam seama că și Albert simțea la fel, căci se tot uita peste umăr la mine și la Emmy cu o expresie îngrijorată.

De când găsiserăm scheletul pe insulă, nimic nu mai fusese la fel. M-am întrebat dacă nu cumva eram blestemați. Citisem despre asemenea lucruri în cărți. Oameni care tulburau morții și care plăteau un preț cumplit. Sau poate din cauza originii sale Sioux, Mose era posedat de un spirit răzbunător. Oricare era adevărul, voiam să mă întorc. Înapoi pe apă. Înapoi în timp. Înapoi la locul de sub sicomor pe malul râului Gilead, unde licuricii luminaseră precum milioane de stele și unde Emmy mă ținuse de mână, iar pentru o clipă trecătoare mă simțisem pe deplin liber și foarte fericit.

— Toți sunt morți, a zis Emmy.

La auzul cuvintelor ei, Mose s-a oprit brusc. S-a întors încet, ațintindu-și ochii negri asupra ei. Apoi a spus: *Treizeci și opt.* S-a uitat la mine și la Albert, ca și cum trebuia să înțelegem, dar văzând că nu se întâmpla asta, a mers mai departe.

Ne-a condus într-un loc unde mai fusesem cu Maybeth, o mică porțiune acoperită cu iarbă și înconjurată de un gard de fier, având în mijloc o lespede de granit ca o piatră de mormânt. Mose a rămas nemișcat în fața ei, ca și cum era și el făcut tot din granit, și a privit lung la cuvintele cioplite acolo:

AICI
AU FOST SPÂNZURAȚI
38
DE INDIENI SIOUX
26 DECEMBRIE 1862

— Toți sunt morți, am spus eu, repetând cuvintele rostite de Emmy nu doar cu câteva clipe înainte, ci cu mai multe zile în urmă, când ieșise din criza pe care o avusese pe insulă.

— Aici ai fost tot timpul? a întrebat Albert.

Mose a scuturat din cap și a răspuns: *Am meditat în singurătate. M-am dus și la bibliotecă.*

— La bibliotecă? am spus. De ce?

Ca să aflu cine sunt.

— Cine ești? a zis Emmy.

Mose, a răspuns el. *Și nu numai Mose.* Ne-a spus pe litere, *A-M-D-A-C-H-A. Frânt în Bucăți.*

— Forrest te-a adus aici? am întrebat eu.

Mose a încuviințat din cap.

— El ți-a spus despre oamenii Sioux spânzurați?

Unele lucruri. Am aflat întreaga poveste singur la bibliotecă.

— Care e întreaga poveste? a întrebat Albert.

Stați jos, a răspuns Mose prin semne.

N-am să vă redau toată trista istorisire, elocvent comunicată de Mose prin semne, dar iată ce ne-a spus pe scurt.

La sfârșitul verii anului 1862, cea mai mare parte a pământului pe care poporul Sioux din Minnesota de Sud trăise de generații le fusese furată prin tratate prost explicate sau ignorate cu bună-știință. Din cauza lăcomiei

oamenilor albi, care fuseseră numiți agenți ai indienilor, sumele de bani și proviziile promise poporului Sioux nu sosiseră. Femei și copii înfometați au cerut în cele din urmă unuia dintre agenți să le dea mâncare. *Știți ce le-a spus acesta?* a întrebat Mose prin semne. Și-a lăsat mâinile în jos și, din cauza expresiei chinuite de pe fața lui, nu eram sigur dacă va continua. *Le-a spus să mănânce iarbă,* a zis el în cele din urmă.

Înfometați și jerpeliți, furioși și disperați, unii dintre indienii Sioux din Minnesota de Sud au pornit la război. Conflictul a durat numai câteva săptămâni, dar s-a soldat cu sute de morți în fiecare tabără. Soldații i-au adunat pe aproape toți indienii din acea parte a statului, chiar și pe cei care nu avuseseră nimic de-a face cu războiul, și i-au aruncat în lagăre de concentrare. În iarna care a urmat, sute au murit din cauza bolilor. Cei care au supraviețuit au fost răspândiți în rezervații și așezări, chiar și în îndepărtata Montana.

Aproape patru sute de bărbați Sioux au fost trimiși în judecată pentru participarea reală sau imaginară la sângerosul conflict. A fost un simulacru de proces. Niciunul dintre ei nu a beneficiat de un reprezentant juridic. N-au avut nicio șansă să se apere împotriva acuzațiilor, multe dintre ele false. Unele audieri au durat câteva minute. În cele din urmă, peste trei sute au fost condamnați la moarte. Președintele Abraham Lincoln a comutat pedeapsa tuturor în afară de 39 dintre ei, care au fost declarați vinovați de fapte îngrozitoare. Pe 26 decembrie 1862 — *a doua zi de Crăciun*, a precizat Mose și amărăciunea sa era evidentă —, 38 dintre condamnați au fost conduși la un eșafod construit special în forma unui pătrat ca să-i execute pe toți în același timp.

Mâinile le-au fost legate la spate și le-au pus cagule pe cap, a spus Mose. *Nu se puteau vedea unul pe altul, așa că și-au strigat numele astfel încât ceilalți să știe că erau toți acolo, împreună în trup și spirit. Au fost condamnați, dar nu învinși. Amdacha a fost unul dintre acei bărbați.*

Mose și-a înălțat chipul brăzdat de lacrimi către cer și, preț de câteva clipe, n-a mai putut continua.

Apoi a spus: *O mulțime imensă de oameni albi se strânsese ca să se uite. La ora stabilită, dintr-o singură mișcare, toți cei 38 de bărbați au fost spânzurați. Toată mulțimea, toți acei oameni albi nerăbdători au ovaționat.*

În timp ce Mose povestea, îmi curgeau și mie lacrimile. Toată această cruzime, această aplicare greșită și nemiloasă a legii avusese loc într-o regiune unde eu îmi petrecusem ultimii patru ani din viață, însă în niciuna dintre lecțiile predate la Școala Lincoln pentru Indieni nu ni se vorbise despre ea. Până în ziua de azi nu pot spune dacă am plâns pentru acei oameni nedreptățiți, pentru Mose, a cărui durere o resimțeam puternic sau din cauza vinovăției care îmi împovăra sufletul. Aveam alte origini decât Mose. Pielea mea era de aceeași culoare cu a celor care ovaționaseră când Amdacha murise, era la fel cu a celor care făcuseră lucruri oribile unei întregi națiuni tribale și am simțit cum crimele lor îmi întinau sângele.

O mașină a poliției s-a apropiat și a încetinit.

— Ar trebui să plecăm, a spus Albert, privind mașina în timp ce aceasta trecea pe lângă noi.

A pornit, iar Emmy și cu mine l-am urmat. Mose însă a zăbovit cu capul plecat, lacrimile sale udând iarba din jurul pietrei de mormânt.

Capitolul patruzeci și șapte

Pe când apunea soarele, m-am întors în Hopersville. Focurile ardeau printre copacii ce străluceau precum jăraticul în lumina tot mai slabă a înserării. Erau ca niște mici oaze primitoare, luminoase. Mă gândeam la familia Schofield, la cum își arătaseră imediat bunătatea și generozitatea față de un copil străin pe care îl adăpostiseră. Dragostea. Voiam să mă agăț de asta și singurul mod în care o puteam face era să mă întorc la tabăra lor. Într-un fel, era ca o întoarcere acasă.

Pe când mă apropiam de-a lungul râului, o siluetă s-a repezit să mă salute în întunericul ce se lăsa. Inima mi-a tresărit, plină de speranță, gândindu-mă că, printr-un miracol, poate era Maybeth. Dar după o clipă mersul șchiopătat mi-a dezvăluit cine era.

— Buck, a zis căpitanul Gray, gâfâind puțin. M-am gândit că o să te întorci. Trebuie să pleci. Imediat.

— De ce?

— Niște oameni te-au căutat azi. Unul dintre ei era polițist, șeriful unui district.

— Warford? Un bărbat masiv cu față roșie?

— Da.

Șeriful Trage Mai Întâi, Pune Întrebări După, mi-am spus.

— Cum arătau ceilalți? am întrebat.

— Mai era un bărbat — înalt, zvelt, cu păr negru și ochi negri.

— Clyde Brickman. Cealaltă persoană era o femeie?

— Da, soția lui, presupun. Îi cunoști?

— Da, și îmi aduc numai necazuri.

— Au spus că au auzit de un copil cu o muzicuță care locuiește în așezare. Voiau informații. Despre el și o fetiță care îl însoțește.

— Ce le-ați spus?

— Nimic. Oferă însă bani și din disperare sunt sigur că unii oameni au acceptat. Trebuie să dispari de aici.

— Mulțumesc, am zis, apoi am adăugat: Să le faceți zile grele celor din D.C. când ajungeți acolo.

— Așa am să fac, a zis căpitanul Gray dând solemn din cap.

M-am întors iute în tabără. Cât stăteam la periferia orașului Mankato, cum nimeni nu se apropiase de micul nostru crâng de plopi, deveniserăm mai neglijenți, iar acum am descoperit că Albert făcuse un foc. Pusese tigăile din echipamentul militar peste flăcări și am simțit miros de carne friptă.

— Stinge focul, am spus.

Și-a ridicat privirea, chipul lui având o expresie tensionată, gata de ceartă.

— De ce?

— Soții Brickman sunt aici împreună cu șeriful Warford.

Emmy ședea cu picioarele încrucișate privindu-l pe Albert care gătea. Am auzit cum și-a ținut respirația. Mose era de partea cealaltă a focului, unde se izola de câte ori

rămânea cu noi. Stătea încovoiat deasupra focului, privind gânditor la flăcări, dar la auzul numelor Brickman și Warford, s-a ridicat în capul oaselor și a rămas țeapăn.

— Cred că aud râul chemându-vă din nou, a spus Forrest calm.

Albert a stins focul și ne-am mâncat carnea nu prea friptă cu pâine albă într-o tăcere mohorâtă. Nu știam ce credeau ceilalți, dar eu începusem să sper că îi lăsaserăm în urmă pe soții Brickman sau că măcar furia li se potolise și se întorseseră la Școala Lincoln, mulțumindu-se să-și reia domnia terorii asupra celor rămași acolo. Acum, în întunericul din jurul focului nostru de tabără stins, mi-era teamă că n-aveam să mai scăpăm niciodată de ei, că oriunde am fi fugit, aveau să ne urmărească.

— Cum se crapă de ziuă, plecăm pe râu, a zis Albert. Vom părăsi aceste locuri înainte să se fi trezit cineva. Apoi a spus ceva care m-a lovit în plin: Vii cu noi, Mose?

Nu i-am zărit chipul clar în întuneric, dar am putut vedea cum a ridicat mâinile și a spus: *Nu știu.*

N-am dormit prea mult în noaptea aceea. Nu era doar din cauza vechii mele insomnii. Lumea pe care o cunoșteam se destrăma. M-am ridicat și m-am dus pe malul apei, m-am așezat pe o piatră mare și m-am uitat fix la cele două stele, a lui Maybeth și a mea, care arătau mereu nordul. Într-acolo avea să ne poarte curentul. Luna nu răsărise încă, râul era o curgere întunecată și, chiar dacă odată mi-l închipuisem drept calea noastră spre libertate, acum ne oferea numai dezamăgire.

Apoi un gând plin de amărăciune mi-a trecut prin minte: de ce plecaserăm oare de la Școala Lincoln? Era adevărat că duceam o viață grea, dar în felul ei era previzibilă. Poliția nu ne căuta. Soții Brickman erau

diabolici, dar mă descurcam în privința lor. Albert și Mose aproape terminaseră școala și urmau să fie liberi să facă ce doreau, iar eu puteam să îndur anii care îmi mai rămâneseră. Pe râu nu exista certitudine, în afară de faptul că soții Brickman și poliția ne urmăreau până ne prindeau. O noapte în camera tăcută era floare la ureche în comparație cu ce ne aștepta după ce ne găseau.

În lumina cenușie dinaintea zorilor ne-am trezit și am încărcat în tăcere canoea. Mose ne-a ajutat, deși nu ne-a dat de înțeles că va veni cu noi. Mi-era teamă de răspunsul lui, așa că nu am întrebat. În final, Emmy a deschis subiectul.

— Te rog, vino, Amdacha, a spus ea folosind numele lui Sioux. Suntem o familie.

Mose a privit-o multă vreme și după aceea s-a uitat lung la râu. În cele din urmă, a zis: *Vin până când știu că ești în siguranță.*

Am înțeles că era de acord să ne însoțească doar pentru Emmy, nu pentru mine sau Albert. O familie? Dispăruse la fel ca speranța cu care ne începuserăm călătoria.

— Tu ce vei face, Forrest? a întrebat Albert în timp ce ne pregăteam să ne desprindem de la mal.

— Nu sunt sigur.

— Ai putea veni cu noi, i-a propus Emmy.

Forrest i-a zâmbit recunoscător, dar a clătinat din cap.

— Nu e loc și pentru mine în canoea voastră. În plus, aceasta e casa mea. Am rude aici. E timpul să le vizitez.

S-a uitat la Albert.

— Sunteți pe drum spre Saint Louis, dar va trebui să faceți mai întâi o vizită altui sfânt. Saint Paul. Cunosc

niște oameni acolo, oameni buni, care vor fi fericiți să vă ajute.

A luat o bucată de hârtie și un ciot de creion din buzunarul de la cămașă, a mâzgălit ceva pe ea și i-a dat-o fratelui meu. A scuturat mâna lui Albert, apoi, pe a mea și i-a ciufulit părul lui Emmy.

S-a întors spre Mose, care acum era Amdacha, și i-a pus mâna pe umăr. *Wakan Tanka kici un.*

— Creatorul să te binecuvânteze, mi-a șoptit Emmy.

Amdacha s-a dus la pupa, în timp ce Albert urca la prova, iar Emmy și cu mine luam loc în mijlocul canoei. Amdacha a pășit înăuntru, a ridicat vâsla și Forrest ne-a împins pe râu.

Capitolul patruzeci și opt

Trecuse o lună de când fugiserăm de la Școala Lincoln și deja obosisem de goana asta. Toată dimineața am stat în canoe, pierdut în gânduri. Ceilalți erau la fel de tăcuți, până și Emmy și Peter Iepurașul. Nici peisajul nu ne ridica moralul. Întreg malul râului purta urmele dezastrului. Resturi uscate și putrede atârnau de crengile joase ale copacilor și, la fiecare cot al râului, bucăți de lemne se îngrămădeau pe râpele înalte. Trunchiurile albite ale plopilor scufundați întregi, ce fuseseră de multă vreme smulși din vale și se împotmoliseră în bancurile de nisip, se înălțau în mijlocul apei precum oasele unor dinozauri. Poate că vederea acestor distrugeri ne făcea să fim tăcuți sau poate că și ceilalți, la fel ca mine, se simțeau dezrădăcinați și nefericiți precum acei copaci.

La amiază am tras canoea pe o plajă nisipoasă acoperită de ramurile unui ulm măreț. Am mâncat de prânz din proviziile care se împuținau.

— Uite, a zis Emmy, arătând către un plop aflat pe partea cealaltă a râului, al cărui trunchi fusese rupt la trei metri deasupra solului.

O saltea murdară și în descompunere era prinsă la cumpăna apelor.

— Oare cum a ajuns acolo?

— O inundație, a spus Albert.

— Atât de mare?

— Râul acesta a apărut în urma unei inundații, Emmy, i-a explicat Albert. Cu zece mii de ani în urmă exista un lac în nord, mai mare decât oricare altul de azi. Se numea Agassiz. Într-o zi, pământul și peretele de prundiș care îl delimitau s-au rupt și toată apa a năvălit afară, producând o inundație uriașă ce s-a transformat în râul Warren. Acesta a săpat o vale largă de mulți kilometri prin statul Minnesota până la Mississippi. Râul pe care ne aflăm acum este ceea ce a mai rămas după acea mare inundație.

Fratelui meu îi plăcea mereu să se laude cu ceea ce știa din cărți. Deși consideram povestea foarte interesantă, n-aveam de gând s-o recunosc.

— O să se reverse cât timp plutim noi pe el?

— S-ar putea, dacă plouă îndeajuns de mult.

Să nu plouă, mi-am spus în gând.

Însă Emmy făcuse ochii mari de uimire.

— Mi-aș dori să văd așa ceva.

Mose — încă încercam să mă obișnuiesc cu el ca Amdacha — stătea separat de noi, nu departe, dar izolat.

— Odie, nu mi-ai spus dacă spiridușul și prințesa s-au căsătorit.

Când mi-a văzut expresia confuză, Emmy mi-a explicat:

— Spiridușul și prințesa din povestea ta. S-au căsătorit?

În timp ce mă gândeam cum să răspund, am văzut cum o bucată lungă de lemn a ieșit la suprafață, apoi a fost prinsă într-un vârtej și a început să se rotească.

Nu le spusesem nimic despre mine și Maybeth, niciun cuvânt. Când Albert se dusese să-l ajute pe domnul Schofield să-și repare camionul stricat, le-am zis că era doar o familie pe care o cunoscusem, aflată în necaz. Nu eram sigur de ce păstrasem secretă adevărata mea legătură cu familia Schofield și sentimentele mele profunde pentru fiica lor. Am încercat să-mi spun că era din cauză că o voiam pe Maybeth — chiar și numai amintirea ei — doar pentru mine, neîntinată de nevoia de a explica ceva, apărată de ironiile pe care le-ar fi făcut Albert despre această primă dragoste a mea.

Însă în timp ce priveam bucata de lemn rotindu-se, am acceptat în cele din urmă adevărul. Deja eram conștient de fisurile care începuseră să apară în relația dintre mine, Albert, Emmy și Mose, fiindu-mi teamă că ne îndepărtam unii de alții. În acel moment cumplit nu m-am putut stăpâni să nu mă întreb, spre tristețea mea, dacă nu cumva alesesem să rămân cu familia greșită.

— Spiridușul și prințesa nu s-au căsătorit, i-am spus în cele din urmă lui Emmy. Ea a rămas să-și ajute poporul și el a plecat în drumul lui.

— Ah, a făcut ea cu dezamăgire în glas.

— Dragostea nu se împlinește întotdeauna, am spus și am aruncat o piatră în râu.

Am plutit cu canoea până la apus, când am ajuns la periferia unui oraș.

— Forrest mi-a povestit în mare despre râul ăsta, a zis Albert. Acela trebuie să fie Le Sueur. Hai să înnoptăm aici.

Ne-am făcut tabăra într-un mic golf. În timp ce ne pregăteam pentru noapte, am auzit niște împușcături dinspre oraș.

— Cine trage? a întrebat Emmy.

— Și în cine? am adăugat eu.

Albert și-a lăsat capul într-o parte, a ascultat și a zâmbit.

— Nu sunt împușcături. Sunt artificii. Astăzi este 4 Iulie.

Deși la Școala Lincoln nu erau permise artificii, în fiecare an de Ziua Independenței eram duși în oraș, unde ne alăturam altor cetățeni adunați lângă parcul Ulysses S. Grant ca să-i privim pe membrii organizației civice locale lansând artificii sau proiectile și detonând mortiere. Mă gândesc acum ce nepotrivit era să obligi niște copii care nu se bucurau de nicio libertate, ale căror rude și-o pierduseră pe a lor cu zeci de ani în urmă, să ia parte la aceste festivități. Adevărul era însă că ne plăcea spectacolul aerian fascinant și, după ce se dădea stingerea în dormitoare, începeam să șușotim, retrăind cele mai impresionante momente și amintindu-ne mai ales de finalul magnific.

Artificiile din Le Sueur au început puțin după apus. Parcul era aproape de râu, căci exploziile de pe cer și zgomotul detonărilor se auzeau foarte clar, bubuiturile făcând aerul să vibreze.

— Oh, priviți! a strigat Emmy când o crizantemă uriașă din scântei purpurii a înflorit într-o cascadă aurie.

De entuziasm, l-a apucat pe Amdacha de mână. L-am văzut chircindu-se, apoi relaxându-se și, spre marea mea uimire și ușurare, zâmbind. A fost primul zâmbet ce îi apărea pe chip după foarte multă vreme.

— Cântă ceva, Odie, m-a rugat Emmy când liniștea s-a așternut din nou.

Mă înveselisem, dar nu prea eram într-o dispoziție festivă, așa că am dus muzicuța Hohner la buze și am

interpretat „Down by the Riverside", un cântec învățat de la mama lui Emmy, ale cărui versuri și melodie îmi ridicau mereu moralul.

Emmy m-a acompaniat cântând din toată inima: „O să-mi culc capul istovit pe malul râului..."

Albert ni s-a alăturat după câteva măsuri: „N-o să mai învăț ce înseamnă războiul, n-o să mai învăț ce înseamnă războiul..."

La strofa a treia, Amdacha a început să rostească prin semne cuvintele.

Ne-am încumetat să aprindem un foc în noaptea aceea și am stat de vorbă încet în jurul flăcărilor, așa cum făcuserăm de multe ori după ce porniserăm în călătoria pe apă. Începeam să simt că ceea ce se rupsese se repara acum, dar știam că nimic nu va mai fi exact la fel. Ne schimbam cu fiecare curbă a râului, deveneam alți oameni și pentru prima oară am înțeles că această călătorie nu era numai despre cum să ajungem la Saint Louis.

Emmy și-a lăsat capul pe umărul meu și a ațipit. Am întins-o pe pătură, dar ea s-a trezit o clipă și s-a ținut strâns de mine, așa că m-am întins să-i țin companie.

Albert și Amdacha au rămas lângă focul care se stingea, chipurile fiindu-le luminate slab de ultimele flăcări.

— Îmi pare rău, a spus Albert.

Pentru ce? a întrebat Amdacha.

— Eu mi-am cunoscut mama și tatăl. Îmi știu originile.

Privise fix la jăratic, dar deodată și-a înălțat capul.

— Nu m-am gândit niciodată cât de greu e pentru tine. *Cel mai important e cine sunt acum.*

Albert a luat un băț și a amestecat în jăraticul din care au țâșnit scântei aprinse.

— Mi-a fost teamă că nu vei veni cu noi.

O să mă întorc. Într-o zi.

— Pentru că acum ești Amdacha?

Frânt în Bucăți, mi-am zis eu.

Amdacha și-a ridicat ochii spre cerul nopții, s-a gândit o clipă, a dat ușor din umeri și a răspuns: *La naiba, poți să-mi spui în continuare Mose.*

Partea a cincea

Cartierul

Capitolul patruzeci și nouă

Au trecut două zile până când în fața noastră a apărut orașul Saint Paul. Prima imagine a ceea ce ne aștepta a fost construcția impunătoare de piatră a fortului Snelling, ale cărui parapete cenușii dominau malul înalt deasupra confluenței dintre râul Minnesota și fluviul Mississippi.

În timp ce treceam pe sub marea fortăreață, Mose și-a ridicat privirea, care era plină de ură. *De aici proveneau soldații care i-au omorât pe oamenii din poporul meu*, a spus el prin semne. S-a uitat la malurile râului, cercetând copacii și umbrele, ca și cum căuta ceva. *Au construit o închisoare aici și au aruncat în ea aproape două mii de femei, copii și bătrâni. Au murit sute în iarna care a urmat.*

Tot ce se întâmplase de când plecaserăm din New Bremen îi frânsese inima lui Mose. De-a lungul zilelor pe râu, în timp ce pluteam cu canoea spre Saint Paul, îl privisem luptând cu suferința cumplită cauzată de acea durere și noaptea îl ascultam cum țipa în somn. Astfel că i-am înțeles mânia când am trecut pe sub zidurile de piatră care erau un simbol a tot ceea ce fusese distrus în viața lui.

Am intrat pe Mississippi la apus, o apă mare și lină, malurile fiind luminate de ultimele raze ale soarelui. Albert ne-a condus către țărm ca să înnoptăm acolo. Am golit canoea, am ridicat-o de pe apă, ne-am ridicat tabăra sub copaci și am început să adunăm resturi de lemne ca să facem un foc. Scopul era să ne bucurăm de lumină, căci nu aveam ce să gătim. Nu mai mâncaserăm nimic de mai mult de o zi. Mă gândisem la bancnotele de cinci dolari din gheata mea, să le folosesc ca să cumpăr provizii, dar Emmy îmi spusese că voi ști când era momentul potrivit și nu simțeam că acesta sosise.

Întâlniserăm remorchere ce trăgeau încărcături pe Minnesota, dar primele două pe care le-am văzut pe mărețul Mississippi erau de două ori mai lungi, zece barje la un remorcher și opt la celălalt. Valurile provocate de trecerea lor izbeau țărmul și m-am gândit cât de ușor putea fi scufundată canoea noastră dacă ne-am fi aflat în drumul unei asemenea flotile.

Când ne începuserăm călătoria, luna fusese aproape plină, iar în acea noapte era plină din nou. Stăteam întins sub copacii de pe mal și priveam la omul din lună al cărui chip îmi apărea printre crengi crăpat și sfărâmat. Nu puteam să dorm. Ajunseserăm în sfârșit pe fluviul Mississippi, care ne ducea la Saint Louis. Dar cât de departe era, câte luni pline vor mai trece până acolo, nu știam.

L-am auzit pe Mose ridicându-se și l-am privit strecurându-se afară din tabără. M-am gândit că doar s-a dus să se ușureze, dar văzând că nu se întoarce, m-am îngrijorat. Mi-am pus ghetele și m-am îndreptat spre locul unde se adâncise în luncă. L-am găsit într-un mic luminiș, șezând cu picioarele încrucișate, cu fața ridicată spre cerul nopții, învăluit în lumina albă a lunii. Făcea

o incantație încet, fără cuvinte, căci nu avea limbă, dar era evident că știa ce spune. M-am întrebat dacă era o rugăciune sacră învățată de la Forrest sau doar își dădea frâu sentimentelor. Sunetul care ieșea din el creștea și descrește a ca niște valuri blânde pe marea nopții. Și-a ridicat mâinile într-un gest de implorare. Sau poate de celebrare. Ce știam eu? Am simțit că locul meu nu era acolo, că nu se cădea să văd ceva ce nu trebuia împărtășit cu nimeni și m-am retras în liniște.

Dimineața am încărcat canoea și ne-am pregătit să intrăm în Saint Paul. Am văzut case înălțându-se pe mal deasupra fluviului; unele dintre ele erau imense și minunate.

— Crezi că acolo locuiesc prinți și prințese? a întrebat Emmy, privindu-le fascinată.

— Oameni bogați, cu siguranță, a răspuns Albert. Cei înstăriți găsesc întotdeauna locuri de unde să se uite de sus la ceilalți.

— Vreau să fiu bogată într-o zi, a spus Emmy. Și să trăiesc într-o casă mare ca acestea.

— Știi cât costă una? a zis Albert.

Emmy a scuturat din cap.

— O avere, a spus el. Hai să mergem mai departe.

Am vâslit o bună parte a dimineții. Peisajul s-a schimbat. În locul copacilor au apărut fabrici, iar șiruri de case mici îngrijite se întindeau pe dealuri. După aceea a apărut un grup de turnuri de piatră, cele mai înalte construcții pe care le văzusem vreodată, înghesuite unele în altele, iar în vârful unuia dintre dealurile din spate se înălța cupola unei catedrale. Am plutit pe sub un pod ce părea incredibil de înalt și în cele din urmă Albert ne-a condus printr-un canal îngust aflat între o insulă lungă și

malul sudic al fluviului. Am tras canoea pe partea opusă măreţului centru al oraşului.

De îndată ce ne-am dat jos, Albert a scos o bucată de hârtie din buzunar şi am recunoscut biletul pe care Forrest scrisese numele persoanei despre care a spus că ne va fi de folos. Nu eram sigur dacă aveam într-adevăr nevoie de vreun ajutor, dar cu certitudine aveam nevoie de o baie zdravănă. Nu ne mai spălaserăm de când plecaserăm de la sora Eve şi chiar şi nouă ni se părea că mirosim ca niște mortăciuni sau ca niște ființe pe moarte.

— Cartierul de Vest, Gertie Hellmann, a citit Albert. Întrebaţi pe oricine.

M-am uitat peste umărul lui şi am văzut că Forrest făcuse şi o schiţă a fluviului, cu un *X* ce marca locul unde se găsea Cartierul de Vest, care era, după cum mi-am dat seama, exact acolo unde ne aflam.

— Ce facem acum? am întrebat.

— Mă duc să o găsesc pe Gertie.

— Şi canoea?

— Rămâneţi să o păziţi. Mă duc singur.

S-a uitat la Mose.

— Ai grijă să nu se întâmple ceva.

Mose a aprobat solemn din cap, iar fratele meu a urcat râpa şi a dispărut.

Din experienţa mea, şinele de cale ferată şi fluviile sunt de nedespărţit. Se urmează unele pe altele pretutindeni. Deasupra locului unde trăseserăm canoea erau mai multe şine şi, în timp ce îl aşteptam pe Albert să se întoarcă, un tren de marfă a trecut încet înaintând în josul fluviului. Vagoanele erau goale şi unele uşi fuseseră lăsate deschise. Din când în când vedeam unul sau doi

bărbați stând înăuntru fără să facă nimic. Ne holbam la ei când treceau, iar ei se uitau indiferenți la noi. M-am întrebat unde se duceau, dacă știau sau dacă le păsa.

Când a trecut și ultimul vagon, trei siluete s-au ivit pe partea cealaltă a căii ferate, copii ca și noi, cu mâinile vârâte în buzunare, privind cu mult interes spre locul unde stăteam.

— Sunteți indieni? a întrebat cel mai înalt dintre ei.

Avea un păr negru, zburlit, urechi mari și purta haine aproape la fel de murdare ca ale noastre. M-am gândit că era cam de vârsta mea.

— Arătăm a indieni? i-am strigat eu.

— El arată, a spus, făcând un semn spre Mose. Aveți o canoe.

— Suntem vagabonzi, am zis eu.

— Vagabonzi? Din ce țară vin ăștia?

— De aici.

— La naiba, avem arabi, mexicani, evrei, dar n-am auzit niciodată de vagabonzi. Cum vă cheamă?

— Buck Jones, am spus. El e Amdacha. Iar ea e...

Emmy nu-și luase alt nume și am ezitat, încercând să mă gândesc la ceva potrivit.

— Emmy, a spus ea.

— Am o soră pe nume Emma. E un nume aproape la fel, zise băiatul cel înalt. Eu sunt John Kelly. Ei sunt Mook și Chili.

S-a uitat în susul râului.

— Ați venit cu canoea până aici?

— Da, așa am făcut.

— De unde?

— Tare curios mai ești, am spus. Locuiești aici?

— Cu toții stăm în Cartier.

— O cunoști pe Gertie Hellmann?
— Toată lumea o cunoaște pe Gertie. De ce?
— O căutăm.
— N-o să aveți nicio problemă să o găsiți.
S-a uitat la canoea noastră cu mult interes.
— N-am mers niciodată cu așa ceva. E periculos?
— Nu, dacă știi ce ai de făcut.
— Putem să mergem cu ea?
— Altă dată.
— Rămâneți mult timp aici?
— Nu știu încă.
— Buck Jones, a zis John Kelly. Ca vedeta de film.
Apoi a rânjit.
— Pe naiba! Ne mai vedem, Buck Jones.
A luat-o din loc și ceilalți l-au urmat.
Albert a apărut după câteva minute.
— Înapoi la canoe, a spus el.
— Nu ne oprim aici?
— Coborâm puțin pe fluviu.

Am străbătut aproape un kilometru până la capătul insulei, unde canalul îngust se deschidea din nou spre întinderea largă a fluviului. De-a lungul malului fuseseră construite colibe și câteva din ceea ce aveam să aflu că se numesc case plutitoare erau ancorate acolo. Am ajuns în sfârșit la o clădire mare din cărămidă pe care scria cu vopsea albă ATELIERUL DE BĂRCI AL LUI MORGAN. Două docuri lungi pătrundeau în fluviu, iar de ele erau legate mai multe ambarcațiuni. Câteva aveau catarge, două erau iahturi lucioase și una era un remorcher. Un bărbat stătea până la genunchi în apa maronie a fluviului, aplecat deasupra unuia dintre vasele mai mari cu pânze, studiind o gaură aflată peste linia de plutire care

fusese peticită în grabă cu placaj. Albert ne-a dus până la câțiva metri de bărbatul care s-a întors când a auzit plesnetul vâslelor.

— Îl caut pe Wooster Morgan, a zis Albert.

— L-ai găsit.

Bărbatul era aproape chel, însă avea o mustață neagră ce se răsucea energic deasupra gurii. Purta o cămașă de lucru albastră cu mânecile suflecate peste niște bicepși care semănau cu bilele de bowling.

— Tocmai m-am întors de la Gertie Hellmann. A spus că ne putem lăsa canoea la dumneavoastră.

— Așa a spus? Păi, nu vrem să o contrazicem pe Gertie. Ridicați-o și o să găsim un loc unde să o punem.

Wooster Morgan a ieșit din apă și a privit cum ne descărcam lucrurile, în timp ce fratele meu și cu Mose își puneau canoea pe umeri.

— Pe aici, a spus el și ne-a făcut semn să-l urmăm.

Atelierul era alcătuit dintr-o încăpere mare cu tot felul de strunguri și polizoare, și cu o grămadă de unelte pe care nu le mai văzusem înainte și a căror întrebuințare nu o puteam ghici. Erau și multe utilaje de sudură, iar de pe grinzi atârnau lanțuri groase cu cârlige îndeajuns de mari ca să ridice o balenă. O ambarcațiune mică stătea pe niște șine, chila fiind fixată cu tălpici — o sanie cu pânze, după cum mi s-a spus mai târziu că se numește. Locul mirosea a unsoare, acetilenă și mai ales a rumeguș proaspăt. În timp ce Albert se uita la toate acele utilaje, arăta de parcă își imagina că tocmai păsise în rai.

Wooster Morgan a aranjat două capre de tăiat lemne și de îndată ce canoea a fost așezată peste ele, ne-a întrebat cum ne cheamă. I-am spus numele pe care le foloseam atunci.

— V-a zis Gertie regulile pensiunii mele pentru bărci? ne-a întrebat.

— Nu, domnule, a răspuns Albert.

— Aveți o săptămână. În mod normal v-aș cere un dolar, dar fiindcă sunteți prieteni cu Gertie...

Ne-a măsurat cu privirea, mângâindu-și mustața.

— O strângere de mână din partea voastră, băieți, și un sărut pe obraz de la îngerașul de acolo sunt de ajuns deocamdată.

Am mers prin Cartierul de Vest, ce era alcătuit din șapte sau opt patrulatere formate din case construite atât de aproape una de alta, încât până și Emmy ar fi avut probleme să se strecoare printre ele. De fapt, majoritatea construcțiilor nu erau mult mai solide decât colibele adunate grămadă în Hopersville. Toate aveau toalete în spate și n-am văzut niciun semn că ar exista apă curentă. Iarbă nu era deloc, iar cei câțiva copaci erau piperniciți. Părea că o întreagă așezare se ivise într-o zonă săracă. Era o comunitate plină de viață, judecând după oamenii pe care îi întâlneam. Femei care atârnau rufe pe sfoară strigându-se una pe alta de după garduri dărăpănate. Copii murdari jucându-se în curți cu noroi. Bărbați cu cai și căruțe plecând la muncă — negustori de haine vechi, vânzători de gheață, tinichigii. Erau și mașini, dar nu multe. Când am luat-o pe o stradă numită Fairfield, am văzut că pe ambele părți erau prăvălii — măcelării, mercerii, băcănii, două frizerii, o fierărie, în care oamenii intrau și ieșeau, salutându-se prietenește.

La Școala Lincoln aveam canalizare, dușuri și un acoperiș deasupra capului prin care nu intra ploaia. Erau copaci și multă iarbă. Primeam trei mese pe zi și aveam un pat în care să dormim. De fapt, viața era destul de

confortabilă. În această comunitate aglomerată și haotică descopeream însă două lucruri prețioase care ne lipsiseră la Școala Lincoln: fericirea și libertatea.

— Acolo.

Albert a arătat către o clădire dărăpănată cu două etaje aflată pe colț. Avea scris cu vopsea pe fereastră *La Gertie.*

Ușa era deschisă și l-am urmat pe fratele meu înăuntru. Locul era înghesuit și plin de mese. Scaunele fuseseră răsturnate și așezate cu picioarele spre tavan. În aer plutea un miros delicios.

O scară mobilă se afla într-un colț al micului restaurant și un bărbat era urcat în vârful ei, încercând să repare o gaură din tavan. Când a auzit tropăitul picioarelor noastre pe podeaua de lemn, s-a întors și s-a uitat țintă la noi. Purta mănuși de lucru, salopetă și ghete care arătau de parcă ar fi mers pe jos în ele până în Africa și înapoi. A coborât de pe scară și, când s-a apropiat, i-am observat cicatricea de pe partea dreaptă, care era așa de mare, încât aproape îi acoperea ochiul. Deși acea rană veche nu părea să-l deranjeze, era dureros să te uiți la ea. Și-a scos mănușile și și-a pus mâinile în șolduri în timp ce ne măsura cu privirea. Apoi a vorbit și mi-am dat seama că, în ciuda aparențelor, nu era un bărbat.

— Salut, a spus ea, sunt Gertie.

Capitolul cincizeci

— Să începem cu începutul.

Gertie ne-a condus în bucătărie, unde o femeie stătea lângă mașina de gătit, supraveghind conținutul a două oale uriașe care fierbeau. Acestea erau sursa acelui miros minunat pe care îl simțisem când intrasem în restaurant.

— Flo, a zis Gertie, avem oaspeți.

Femeia s-a întors către noi. Părul ei blond era umed de la aburii mâncării și fața i se înroșise, dar asta nu-i știrbea cu nimic frumusețea. Ochii îi erau uimitor de albaștri, iar zâmbetul, sincer și larg.

— Copii?

— Așa zice el, Norman, a spus Gertie. Forrest i-a trimis.

— Forrest? Ce mai face? a întrebat Flo uimită și bucuroasă. Unde e?

— A rămas fără slujbă, e în Mankato, a răspuns Gertie, fără să ne lase să vorbim.

— S-a întors în Minnesota, a zis Flo.

Părea să zâmbească tot timpul.

— O să-l vedem?

Deși întrebarea ne era adresată nouă, tot Gertie a fost cea care a răspuns.

— Va rămâne acasă un timp, dar dacă îl cunosc cât de cât pe Forrest, o să vină aici în cele din urmă să-și vadă fratele.

Privirea albastră a lui Flo, senină ca un cer de vară, ne-a cuprins pe toți.

— Cât timp veți fi oaspeții noștri?

— Sunt în drum spre Saint Louis. Se opresc puțin să-și tragă sufletul, a zis Gertie. Vor sta în magazie la noapte.

Flo purta o rochie înflorată care îi ajungea până la gambe. I-a ridicat puțin tivul, s-a lăsat pe vine pentru a fi la același nivel cu Emmy și a spus:

— Ești cea mai drăguță ființă pe care am văzut-o vreodată. Cum te cheamă?

— Emmy.

Mi-am dat ochii peste cap. Oare când o să învețe?

Flo și-a ridicat privirea spre mine.

— Buck, am spus. Buck Jones.

— Ca vedeta de film. Și tu? l-a întrebat pe Albert.

— Norman, a zis el.

— Dar tu?

Mose s-a uitat în jos la ea și, chiar dacă ar fi avut limbă, tot n-ar fi putut răspunde, atât era de tulburat.

— Numele lui e Amdacha, a zis Albert. E Sioux.

— Precum Forrest și Calvin, a spus Flo.

— Calvin? am zis.

— Fratele lui Forrest. Nu v-a vorbit de el?

— Nu, doamnă. Doar ne-a trimis aici la Gertie.

— Probabil că nu era sigur că îl veți găsi și pe Calvin. Este cea mai aglomerată perioadă pe fluviu. Și părinții voștri? a întrebat Flo.

— Suntem cu toții orfani, a răspuns Albert.

— Îmi pare rău.

Zâmbetul ei s-a stins puțin.

— Trăim vremuri cu adevărat grele.

Stomacul îmi chiorăia. Nu mai mâncasem de două zile și mirosul de mâncare îmi lăsa gura apă.

— Ți-e foame? m-a întrebat Flo.

— Mi-e o foame de lup, am zis.

— Stau cu noi numai noaptea asta, a spus Gertie brusc. Le dăm de mâncare și vor dormi în magazie. Ne vor plăti ajutându-ne la cină.

— Foarte bine, a aprobat Flo din cap.

— Hai, veniți, a zis Gertie. Să vă cazez. După aceea veți mânca și apoi — s-a uitat la noi cu severitate — mergeți să vă spălați.

Am făcut duș într-o clădire de piatră care adăpostea băile publice, aflată pe malul celălalt al râului, aproape de centrul orașului, un loc apreciat de oamenii mai puțin înstăriți care nu aveau propriul sistem de apă curentă. Judecând după mulțimea prezentă acolo, un număr mare de oameni se afla în această situație.

Era după-amiaza târziu când ne-am întors în Cartier. Restaurantul lui Gertie nu se deschisese încă pentru a servi cina, dar doi bărbați stăteau la o masă. Când am intrat, s-au întors și s-au uitat fix la noi, ca și cum am fi încălcat proprietatea.

— Gertie n-a deschis încă, a spus unul dintre ei.

Era înalt, cu umerii lați, cu șuvițe de păr castaniu și un început de barbă neagră. Ochii săi erau albaștri precum cerul, semănau cu cei ai lui Flo, dar nu erau la fel de prietenoși.

Celălalt bărbat era indian și am știut imediat că era Calvin, fratele lui Forrest. Era mai tânăr decât acesta cu cel puțin zece ani și purta părul prins într-o coadă care

îi trecea de umeri. Purtarea lui a fost diferită de cea a tovarășului său, mai ales când ochii căprui i s-au ațintit asupra lui Mose, pe care l-a studiat intens.

Albert a răspuns în numele tuturor, vorbind pe un ton sfidător.

— Lucrăm pentru Gertie în seara aceasta.

— N-a spus nimic despre voi, a ripostat bărbatul masiv.

— Fiindcă nu e treaba ta ce fac eu aici, a zis Gertie venind dinspre bucătărie. Ce faci tu când ești pe vas e treaba ta, Tru. Ce fac eu aici e treaba mea. Și nu-mi place tonul tău, mai ales față de angajații mei.

Bărbatul pe care îl numise Tru avea un pahar în fața lui. După culoare și dâra slabă de spumă, mi-am dat seama că bea bere. Iar după tonul vocii și privirea urâtă pe care ne-a aruncat-o, mi-am dat seama că nu era la primul pahar.

Flo a intrat după Gertie și ne-a măsurat cu privirea aprobator.

— Drăguți foc.

Și-a tras un scaun la masa unde stăteau Calvin și bărbatul morocănos.

— N-ai avut noroc, Tru?

Acesta a luat o înghițitură lungă de bere.

— Wooster Morgan spune că va dura cel puțin o săptămână, mai curând, două. Zice că trebuie să găsească piesele pentru motor. Ticălosul de Cooper o să remorcheze încărcătura lui Berenson. Dumnezeu știe dacă voi mai putea să primesc ceva după aceea.

— Nu poți să-l repari?

— Aș putea. Dacă Morgan m-ar lăsa să-i folosesc echipamentul.

— Ceea ce deja a spus că nu o va face pentru nimic în lume, a intervenit Calvin cu un zâmbet liniștit.

— Oh, Tru, ți-am spus să nu-ți pierzi cumpătul.

Și-a pus mâna cu blândețe pe a lui.

— O să se iveaască ceva.

— Sper să mai am un echipaj când se va întâmpla asta. Mac Cooper deja a anunțat că va angaja pe oricine dorește să lucreze pentru el.

— Loialitatea contează foarte mult, a zis Flo.

— Cu Hoover la Casa Albă banii sunt mai importanți, a răspuns Tru.

— Calvin, fratele tău i-a trimis pe copiii aceștia aici, a spus Flo, după care ne-a prezentat pe rând.

— Ce mai face Forrest? a întrebat indianul.

— Era bine când ne-am despărțit, a zis Albert.

— Unde s-a întâmplat asta?

— În Mankato.

— Probabil că n-a mai avut cirezi de vite de care să aibă grijă. V-a spus ce mai plănuiește?

— Nu, domnule, a răspuns Albert.

Calvin s-a lăsat pe spate în scaun și a spus:

— Dacă nu-l putem repara pe *Hellor*, poate mă reped până în Mankato.

— *Hellor*? am întrebat eu.

— Așa se numește remorcherul fratelui meu, a zis Flo. Frate și soră. Îmi era limpede acum.

— De fapt se numește *Hell* sau *High Water*, mi-a explicat Flo. Îi zicem *Hellor* pe scurt.

— Dar curând n-o vei mai face dacă nu repar blestematul de motor și nu încep remorcările din nou, a zis fratele ei.

— O să stai aici și o să bei până deschidem restaurantul, Tru? a întrebat Gertie cu mâinile în șolduri și sfredelindu-l cu privirea pe bărbatul morocănos.

— Mai curând înghit un pește crud decât să gust mâncarea ta proastă, Gertie.

— Cum vrei, dar e vorba de supa de linte a lui Flo.

— Mă întorc, a zis Tru, terminându-și berea. Să mergem, Cal. Să vedem ce se mai întâmplă pe chei.

După ce au plecat, Flo a spus:

— De fapt, e un om bun. S-a împotmolit într-o situație fără ieșire.

— Are astfel de probleme de când îl cunosc, a zis Gertie. Ne-a studiat cu privirea, adăugând:

— Copii, v-ați spălat bine. Hai, pregătiți-vă. O să avem o seară plină.

A fost într-un fel prima mea slujbă oficială, iar această seară de început s-a dovedit a fi diferită de orice slujbă urma să am mai târziu.

Capitolul cincizeci și unu

Gertie avea numai un fel de mâncare la fiecare masă. În seara aceea a fost supă de linte și pâine. Asta făcea ca servitul să fie destul de ușor. Restaurantul lui Gertie era o afacere simplă, fără pretenții. Nu avea fețe de masă, tablouri sau fotografii înrămate pe pereți, era doar un loc care servea mâncare bună, făcută în casă, la un preț decent. Flo pregătea farfuriile la bucătărie, Emmy și cu mine duceam mâncarea, Albert debarasa mesele, Mose spăla farfuriile, tacâmurile și paharele, iar Gertie încasa banii și făcea ca totul să funcționeze.

Toată lumea o știa pe Gertie, iar ea cunoștea pe toată lumea. Majoritatea clienților erau bărbați, mulți dintre ei, oameni apăsați de necazuri. „Nu conduc o cantină socială" era o frază pe care o spunea deseori, dar n-am văzut niciodată ca vreun om să plece înfometat.

Deși deschidea la cinci fix, nu avea o oră stabilită pentru închidere. Restaurantul se închidea când se termina supa și întotdeauna oalele se goleau.

După ce am făcut curățenie, iar castroanele și tacâmurile au fost puse la loc, Flo a adus o pâine, o bucată mare de brânză, felii de friptură rece de vită, roșii, lăptuci

și ne-a făcut sendvișuri la toți. Ne-am așezat la o masă lângă fereastra din față. Era în amurg și lumina serii intra prin geam ca un val auriu. Afară strada era liniștită, zgomotul făcut de pietoni, de căruțele trase de cai și de cele câteva mașini se transforma într-un murmur blând.

— Munciți din greu, a spus Gertie. Și nu vă plângeți. Mi-ați fi fost de mare folos în trecut.

— Toată lumea întreba de Elmer și Jugs, am zis eu. Cine sunt?

— Până cu două zile în urmă au avut slujba voastră. Acum sunt în închisoarea ținutului, pe partea cealaltă a fluviului.

— Ce s-a întâmplat?

— S-au îmbătat și s-au înhăitat cu cine nu trebuia, a zis Gertie. Îi eliberează în cincisprezece zile.

S-a uitat cu atenție la fiecare dintre noi.

— Ce-ar fi să lucrați în locul lor? Vă grăbiți să ajungeți în Saint Louis?

— Cum ne vei plăti? a întrebat Albert.

— Casă, masă și un dolar pe zi.

— Pentru fiecare?

— N-am nevoie de voi chiar atât de mult, a zâmbit Gertie. Un dolar pentru toți.

Albert ne-a privit pe rând și a văzut că nu eram împotrivă. Un dolar pe zi pentru toți patru va fi, după cincisprezece zile, îndeajuns să ne ducă o bună bucată de drum spre Saint Louis. I-a întins mâna lui Gertie.

— De acord.

Ușa s-a deschis, iar Tru și Calvin au intrat și și-au tras două scaune lângă masa noastră.

— N-a mai rămas nimic, a zis Gertie.

— Sendvișurile alea arată bine, a spus Tru.

— Vă pregătesc ceva la amândoi.

Flo s-a ridicat și s-a dus la bucătărie.

— Deci, ce ați aflat? a întrebat Gertie.

Deși vocea ei era tăioasă, am avut sentimentul că se aștepta să primească vești bune.

— Dacă reușesc să-l repar pe *Hellor* până săptămâna viitoare, Kreske îmi poate da să remorchez o încărcătură de cereale. Perkins trebuia să o ducă, dar s-a trezit cu un transport de alcool clandestin pentru Moline. Încărcătura lui Kreske merge în Cincinnati și de acolo pot aduce alta de fosfați până aici.

— Poți să-l repari pe *Hellor* la timp?

— Nu știu. Tu ce crezi, Cal?

— Depinde de tine și de Wooster Morgan. Dacă te porți frumos cu el, mă va lăsa să-i folosesc echipamentul. Însă chiar și atunci...

A dat resemnat din umeri.

— Truman Waters să se roage de cineva? a spus Gertie. Trebuie s-o văd și pe asta.

Ușa s-a deschis din nou și un copil a năvălit înăuntru. L-am recunoscut. Era John Kelly, unul dintre cei cu care vorbiserăm lângă calea ferată mai devreme în acea zi.

— Gertie, a zis el gâfâind, se naște copilul și mama are mari probleme.

— Ea te-a trimis?

John Kelly a scuturat din cap.

— Bunica. Zice că avem nevoie de un doctor.

A aruncat o privire în jur și m-a văzut.

— Salut, Buck.

— Vă cunoașteți? a întrebat Gertie.

— Ne-am întâlnit după-amiaza asta, a spus John Kelly.

— Tu.

Gertie m-a sfredelit cu privirea.

—Vino cu noi.

S-a ridicat și le-a spus tuturor:

— Nu mâncați tot ca să mă aduceți la sapă de lemn. Flo! a strigat ea către bucătărie. Plec. Naște doamna Goldstein.

Flo a ieșit în ușa bucătăriei, ștergându-și mâinile de șorț.

— Nu știi nimic despre nașteri, Gertie.

— Faptul că nu se pricepe la ceva nu a oprit-o niciodată, l-am auzit pe Tru mormăind.

— Ne întoarcem când totul e în regulă la familia Goldstein.

Gertie a ieșit repede pe ușă cu John Kelly și cu mine, amândoi încercând să ținem pasul.

Nu ne-am dus cu ea la casa lui John Kelly. La capătul străzii ne-a poruncit:

— Voi doi mergeți la doctorul Weinstein. Știi unde locuiește, Shlomo?

— Da, pe State. Mama spune însă că nu ne permitem un doctor.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Voi asigurați-vă că vine.

— Shlomo? am întrebat după ce ne-am despărțit de Gertie. Am crezut că te cheamă John Kelly.

— E doar porecla mea.

— Poreclă? Mook și Chili sunt porecle.

— E complicat. Îți explic mai târziu. Hai, vino.

A început să alerge.

John Kelly — niciodată nu m-am gândit la el ca Shlomo Goldstein — a bătut cu putere în ușa unei case de pe strada State, care a fost deschisă în cele din urmă de o femeie slabă. Deși era aproape întuneric și părea frântă de oboseală, ne-a întrebat cu multă blândețe:

— Ce este, băieți?

— Mama mea naște și lucrurile nu merg bine.

— Mama ta?

— Rosie Goldstein de pe strada a Treia.

— Ce e, Esther?

Un bărbat mai obosit decât femeia a apărut în spatele ei.

— Mama băiatului naște, Simon, și spune că sunt probleme.

Bărbatul purta o pereche de ochelari pe vârful nasului său subțire. S-a uitat pe deasupra lor, măsurându-ne cu privirea pe mine și pe John Kelly.

— Cine e cu ea acum?

— Bunica și sora mea mai mare.

— Nicio moașă?

— Numai ele două. Însă Gertie se duce acum acolo. Ne-a spus să vă căutăm pe dumneavoastră.

— Gertie Hellmann? De ce n-ai zis așa? Mamă, dă-mi geanta.

Familia Goldstein locuia la etajul unui duplex dărăpănat pe ale cărui ziduri era trasată o dungă neagră la o înălțime de o jumătate de metru.

— Asta? a zis John Kelly când am întrebat. Inundația. Se întâmplă aproape în fiecare primăvară în Cartier.

Am auzit strigătele chinuite ale doamnei Goldstein de îndată ce am intrat în casă. Două femei ne-au întâmpinat, vecinele de la parter, care erau surori, Eva și Bella Cohen.

— Mulțumim că ați venit, doctore Weinstein, a spus Eva. Noi am ajutat, dar ceva nu e în regulă.

— Dați-vă la o parte, doamnelor, a zis doctorul și a urcat treptele.

— Băieți, a spus Bella. Rămâneți aici. Sora ta Emma e înăuntru, Shlomo. O să vă pregătim ceva de mâncare.

Surorile Cohen ne-au servit budincă de orez mie, lui John Kelly și surorii lui mai mici, Emma. Nu mai mâncasem așa ceva înainte și era destul de bună, dar nu îndeajuns încât să ne abată atenția de la strigătele de la etaj. Chiar și când am fost rănit și am petrecut o vreme într-un spital de campanie în Franța ani mai târziu, nu am auzit țipete precum cele ale mamei lui John Kelly în timp ce se chinuia să nască în acea lungă noapte de iulie în Cartierul de Vest din Saint Paul. A durat ore în șir, iar Bella i-a cântat Emmei până când fetița a adormit. A întins-o pe canapeaua ponosită, a acoperit-o cu un șal tricotat și ne-a spus mie și lui John Kelly că ar trebui să ne odihnim. John Kelly însă nu putea să doarmă. Privea în tavan, ca și cum se aștepta ca în orice clipă bebelușul să cadă drept prin el.

— Aveți cărți de joc, domnișoară Cohen? am întrebat în cele din urmă.

— Da, Buck, a răspuns Eva. Ți le aduc.

— Cunoști jocul Crazy Eights? l-am întrebat pe John Kelly.

— Desigur. Nu-l știe toată lumea?

Așa că am jucat Crazy Eights până la primele ore ale dimineții, când strigătele femeii au încetat în sfârșit și alt fel de țipete au început, mai slabe și mai ascuțite.

Bella Cohen, care se legăna într-un balansoar, ațipind din când în când, a bătut din palme entuziasmată și a spus:

— S-a născut copilul.

John Kelly și-a aruncat cărțile, a sărit în picioare și a fugit în sus pe scări, ieșind din apartamentul surorilor Cohen. Le-am mulțumit celor două pentru bunătate și

l-am urmat. În capul scărilor am dat de Gertie, care era la fel de lividă ca budinca de orez pe care o mâncasem. Ținea în brațe un maldăr de cearșafuri care odată fuseseră albe, însă acum erau mânjite cu pete roșii de sânge.

— E băiat, a spus ea.

M-am holbat la cearșafuri fără o vorbă. Nu știam nimic despre nașteri și ceea ce vedeam în brațele lui Gertie mă înspăimânta.

— Ea a murit?

Gertie a scuturat din cap și a zâmbit obosită.

— Nu, Buck, a fost o naștere grea. Copilul era întors în poziția greșită.

— Întotdeauna e așa de zgomotos? Și de murdar?

— Cred că nu întotdeauna.

— Ai mai asistat la multe nașteri?

— Sincer, Buck? Asta a fost prima oară.

— Sper să nu văd așa ceva niciodată.

Încă mă uitam fix la cearșafurile însângerate.

— E băiat, a zis Gertie, privind peste umărul meu la surorile Cohen, care urcaseră și ele treptele.

Cele două au râs și și-au spus ceva într-o limbă despre care am aflat mai târziu că se chema idiș.

— Cearșafurile, a spus Eva. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de spălat.

— Mulțumesc, a zis Gertie și le-a întins maldărul. Mai e ceva, Buck. Shlomo trebuie să împartă ziarele. Vrei să mergi cu el? A fost o noapte grea pentru familia lui și cred că s-ar bucura de tovărășia ta.

Am fost de acord, iar Gertie mi-a mulțumit și s-a întors în apartamentul familiei Goldstein. Câteva minute mai târziu, John Kelly a ieșit, arătând aidoma cuiva căruia i se luase o mare piatră de pe inimă.

— Trebuie să plec, a zis el. Voi întârzia cu împărțitul ziarelor.

— Pot să vin și eu?

— Ești un om de onoare, a spus el și m-a luat de după umăr, ca și cum fuseserăm dintotdeauna cei mai buni prieteni.

Capitolul cincizeci și doi

Nu existau felinare pe străzile din Cartier, dar drumul nostru era luminat de lună. Am traversat un pod cu arcade din piatră peste Mississippi. Dedesubt, fluviul era brăzdat de mici valuri argintii, însă în depărtare se întuneca, devenind una cu bezna nopții. Am înaintat de-a lungul străzilor pustii care duceau printre clădirile impunătoare din centrul orașului Saint Paul. Vizitasem Saint Louis cu ani în urmă și îmi aminteam că avea o arhitectură impresionantă, dar cât fusesem la Școala Lincoln, locuisem multă vreme la marginea unui orășel, astfel că străzile nesfârșite și pustii ale orașului mi se păreau neliniștitoare.

Aveam multe lucruri la care să ne gândim în noaptea aceea și am păstrat tăcerea în timp ce mergeam. În cele din urmă, am pus o întrebare care mă frământase tot timpul cât stătusem la surorile Cohen.

— Unde e tatăl tău, John Kelly?

— E vânzător de vechituri. Adună tot timpul obiecte. Îl văd cam o dată pe lună, când se întoarce să le vândă. Acum e în Dakota de Sud.

— Cine se ocupă de treburi cât el e plecat?

— Cu toții ne străduim, însă tata spune că eu sunt bărbatul în casă. Dar tu? Unde sunt părinții tăi?

— Au murit. De mult.

— Îmi pare rău.

— De ce îți spui John Kelly?

— E mai sigur. Mai ușor.

— Cum adică?

— Majoritatea polițiștilor sunt irlandezi. Dacă află că ești evreu, îți pot face necazuri. La naiba, te pot chiar omorî. Uită-te la Gertie.

— Te referi la fața ei?

— Da. Polițiștii i-au făcut asta.

— De ce?

— După cum am spus, dacă află că ești evreu, scot imediat bastoanele. Din câte am înțeles, Gertie a încercat să ajute un amărât pe care polițiștii îl băteau măr, așa că i-au făcut la fel și ei.

Am intrat pe o stradă și am ajuns la un doc, aproape gol acum, care se întindea în spatele unei clădiri. Un bărbat masiv stătea singur acolo, mestecând un chiștoc de țigară.

— Unde naiba ai fost, puștiule? s-a răstit el.

— Am avut o noapte grea, a zis John Kelly, încercând să-și ia un aer dur.

Bărbatul i-a aruncat la picioare un pachet de ziare legate cu sfoară.

— Împarte-le repede, ai înțeles? Nu vreau să primesc reclamații.

— Ți s-a întâmplat vreodată să primești așa ceva de la clienții mei?

— Nu face pe deșteptul cu mine, puștiule. O să-ți trag una de zbori tot orașul.

— Bine, bine, spuse John Kelly.

A ridicat pachetul cu ziare ținându-l de sfoară și ne-am îndreptat spre centrul orașului, apoi am luat-o pe un deal lung și abrupt, după care am intrat în cele din urmă într-o zonă, aproape de catedrală, unde se înălțau clădiri mari, cele mai mari pe care le văzusem vreodată. Felinarele luminau cu putere la fiecare colț de stradă, iar John Kelly s-a oprit sub unul dintre ele, a scos un briceag și a tăiat sfoara. A încercat să adune ziarele sub un braț, dar n-a reușit.

— Am o sacoșă de pânză acasă care mă ajută să le car mai ușor. Așa de zăpăcit am fost azi-noapte, că am uitat-o.

— Dă-mi mie jumătate, am zis eu.

Am făcut traseul împreună, străbătând străzile una după alta. Toate casele aveau coloane albe, erau bine îngrijite, cu obloane frumoase cu motive ornamentale din lemn și garduri decorate din fier forjat. Totul exprima bogăție și eu m-am gândit la lumea pe care o cunoșteam atunci. Mi se părea că existau două feluri de oameni — cei înstăriți și cei nevoiași. Cei înstăriți erau ca soții Brickman, care dispuneau de tot ce aveau furând de la cei nevoiași. Oare toți oamenii care dormeau în acele case mari din Cathedral Hill erau ca soții Brickman? Dacă așa era, am decis că voiam să fiu dintre cei nevoiași.

Împărțiserăm ultimul ziar și tocmai apărea lumina slabă a zorilor pe cer, când o voce aspră ne-a strigat. Ne-am oprit sub un felinar și un polițist masiv a ieșit din umbra unui ulm uriaș.

— Ce puneți la cale, huliganilor?

— Împărțim ziare, a răspuns John Kelly.

— Zău? Și unde sunt?

— Am terminat. Acum mergem acasă.

— Dacă ești băiatul cu ziarele, unde ți-e sacoșa?

— Am uitat-o. Am avut o noapte agitată. Acum câteva ore mama a născut un băiețel.

— Chiar așa? Cum îl cheamă?

— Nu știu încă. A trebuit să plec înainte ca mama să se hotărască.

— Pe tine cum te cheamă, puștiule?

— John Kelly.

— Și pe tine? a zis polițistul, împingându-și bărbia colțuroasă spre mine.

— Buck Jones.

— Ca pe vedeta de film?

— Da, domnule, am spus. Mamei mele îi place mult de el.

— Nu e așa cum crede lumea, a zis polițistul. Niciunul dintre ei nu e, puștiule. Unde locuiești? l-a întrebat pe John Kelly.

— Connemara Patch.

— Foarte bine, atunci. Hai, plecați. Nu mai pierdeți vremea.

— Connemara Patch? am întrebat după ce ne-am îndepărtat de polițist.

— Acolo locuiesc o mulțime de irlandezi.

John Kelly a privit înapoi peste umăr.

— Dacă i-aș fi spus că numele meu e Shlomo Goldstein din Cartierul de Vest, am fi fost amândoi plini de vânătăi acum.

Ne-am despărțit pe strada Fairfield, care începea deja să forfotească, fiind plină de căruțe cu cai și bărbați obosiți care intrau în tura de dimineață, ei fiind norocoșii care aveau o slujbă.

— Ce faci în după-amiaza asta, Buck? m-a întrebat John Kelly.

— Presupun că nimic.

— O să faci ceva. O să vii cu mine, a zis el cu o privire vicleană. Am să te caut.

A mers mai departe fluierând, cu mâinile băgate în buzunarele pantalonilor săi de pânză decolorați. Fratele mai mare. Bărbatul în casă. Noul meu cel mai bun prieten.

Când am ajuns la restaurant, aroma mâncării m-a atras în bucătărie. Am găsit-o pe Flo lângă mașina de gătit prăjind costiță și ouă într-o tigaie de fontă. Și-a ridicat privirea, și-a dat la o parte o șuviță de păr blond de pe față și a spus:

— Gertie mi-a povestit ce s-a întâmplat noaptea trecută. Chiar a fost ceva neobișnuit.

N-am vrut să-i spun cât de greu a fost să asculți ore în șir țipetele mamei lui John Kelly în timp ce se chinuia să nască.

— L-ai ajutat pe Shlomo să împartă ziarele?

— S-a rezolvat.

— Înseamnă că ți-e foame.

— Mi-e bine.

Adevărul e că muream de foame, dar n-am vrut să o las pe Flo fără micul dejun.

— Prostii. O să mai adaug niște costiță și mai sparg un ou. Preferi pâinea prăjită? Bei cafea?

Am mâncat împreună, doar noi doi, la o masă. Era o atmosferă intimă și specială.

— Unde e Gertie? am întrebat.

— S-a dus cu niște blintz la familia Goldstein.

— Blintz?

— Un fel de clătită evreiască umplută și răsucită.

Unii dintre bărbații cărora tatăl meu le livra alcool clandestin erau evrei, dar nu prea știam ce însemna asta.

— Toți cei din Cartierul de Vest sunt evrei?

— Nu toți.

— Tu și cu Gertie sunteți evreice?

— Eu, nu. Sunt catolică și am primit confirmarea. Întreab-o pe Gertie dacă e evreică și îți va răspunde probabil că nu.

— Nu mai e evreică?

— Nu cred că încetezi să mai fii ceva. Nu se mai duce la sinagogă.

— Sinagogă?

— E o biserică pentru evrei.

— Tu mai mergi la biserică?

— Uneori.

— N-ai renunțat la religie?

— Pui o mulțime de întrebări. Tu ești o persoană religioasă, Buck? De acolo vin toate aceste întrebări?

— Religioasă?

Am cugetat un timp asupra cuvântului. În acel moment, religia însemna pentru mine ipocrizia slujbelor ținute de soții Brickman duminica. Aceștia creaseră o imagine a lui Dumnezeu ca păstor care își păzește turma. Dar așa cum Albert mi-a amintit cu amărăciune de atâtea ori, Dumnezeul lor era unul care își mânca turma. Chiar și Dumnezeul iubitor în care sora Eve credea așa de profund mă părăsise de atâtea ori. Am hotărât că nu credeam într-un singur zeu. Credeam în mulți, toți în conflict unul cu altul, cel mai recent fiind Dumnezeul Tornadă, care părea să fie cel mai puternic.

— Nu, am răspuns în cele din urmă. Nu sunt o persoană religioasă.

Gertie și-a făcut apariția.

— Tocmai l-am văzut pe Shlomo, a spus ea. Pare frânt de oboseală. Cred că și tu ai nevoie de un somn bun. După ce termini de mâncat, culcă-te puțin. Nu-ți face griji cu clienții de la micul dejun. Ne descurcăm și fără tine.

— Și tu ai putea să dormi, a zis Flo.

Gertie a fluturat din mână.

— Mai târziu.

Mi-am dus farfuria și furculița la bucătărie, le-am spălat și când m-am întors, am privit uimit cum Flo a luat-o pe Gertie în brațe, a ținut-o tandru un moment și apoi a sărutat-o lung și afectuos.

Capitolul cincizeci și trei

Inspirăm dragoste și expirăm dragoste. Este esența existenței noastre, aerul cu care se hrănește sufletul nostru. În timp ce stăteam întins pe patul meu în vechea magazie din spatele restaurantului, m-am gândit la cele două femei și am meditat asupra iubirii lor a cărei manifestare o surprinsesem. Flo era o floare frumoasă, Gertie, o ființă aspră și am încercat să înțeleg natura sentimentelor lor. Nu știusem că femeile pot iubi femei, așa cum mă îndrăgostisem eu de Maybeth Schofield. Cu fiecare cotitură a râului de când plecasem de la Școala Lincoln, lumea devenea tot mai largă, misterele sale, tot mai complexe, posibilitățile ei, infinite.

Gertie îi trezise pe fratele meu, pe Mose și pe Emmy ca să ajute la micul dejun, dar mie mi se îngăduise să rămân în pat. Mirosul magaziei îmi aducea aminte de vechiul loc pentru înhămat caii, unde Jack, bărbatul cu privirea înfricoșătoare, ne ținuse prizonieri. Era de două ori mai mare decât acel loc și avea două paturi unde Elmer și Jugs dormiseră când nu erau deținuți în închisoarea ținutului. Mose și Albert împărțiseră unul dintre ele. Emmy îl luase pe celălalt, dar mi-l cedase mie. Auzeam zgomotele din Cartier, strigătul unui negustor de haine vechi — „Hai-ne

vechi! Hai-ne vechi! Ziare! Oase!" —, scârțâitul roților căruțelor, nechezatul cailor, huruitul ocazional al unui motor pe benzină și zăngănitul șasiului unei mașini care ocolea gropile de pe o stradă desfundată. Vocile care se auzeau de pe strada Fairfield deseori vorbeau în idiș, dar, cum Cartierul de Vest era primul loc unde ajungeau cei mai mulți imigranți din Saint Paul, se mai auzeau strigăte în spaniolă, arabă și alte limbi necunoscute mie, iar eu mă simțeam ca și cum districtul Fremont se afla la un milion de kilometri depărtare.

Am avut un somn agitat deoarece simțeam freamătul activităților din jurul meu și părea că eram singurul care nu participam la ele. M-am trezit în cele din urmă, m-am ușurat în toaleta din curte, în spatele restaurantului, și m-am dus să văd ce făceau ceilalți.

Le-am găsit pe Emmy și pe Flo în bucătărie, pregătind mâncarea pentru prânz.

— Bună dimineața, somnorosule, a spus Emmy veselă.

— Unde e Norman?

— A plecat de mult, Buck, a răspuns Flo. Se pare că el are un talent ce îi e de mare ajutor fratelui meu.

— Să enerveze lumea? am zis.

— Așa vorbești despre fratele tău?

— Al tău nu te enervează niciodată?

— Tot timpul. Dar îi iertăm, nu-i așa?

Flo a arătat din cap către un cuțit și o grămadă de morcovi și a spus:

— Spală-te pe mâini și ajută-mă să-i tai.

În timp ce lucram, am întrebat:

— Ce treabă a avut fratele tău cu Norman?

Emmy a intervenit veselă:

— O să repare vasul lui Tru.

— O să încerce să o facă, o atenționă Flo.

A luat un castron plin cu aluat de mălai și l-a ținut în timp ce Emmy a început să pună cu lingura în tigăile deja pregătite.

— Albert poate repara orice, am zis. Și Mose?

— Mose și Calvin au plecat să-i ajute.

— Și Gertie?

— S-a dus la cumpărături pentru cină. O să servim tocană de vită diseară.

După ce am terminat de tăiat legumele, Flo mi-a dat liber de la îndatoriri, dar mi-a zis:

— Începem să servim prânzul într-o oră și jumătate. Să te întorci până atunci, Buck.

Am întrebat-o dacă nu avea cumva o foaie de hârtie și un plic ca să scriu o scrisoare. Mi le-a dat împreună cu un creion Nr. 2 pe care l-a ascuțit pentru mine. M-am îndreptat spre podul cu arcade de peste fluviul Mississippi, m-am așezat și m-am gândit la Maybeth Schofield.

De când părăsisem Hopersville, Maybeth Schofield nu-mi ieșise din minte. Deseori petrecusem lungile ore de pe râu rememorând săruturile noastre, revăzând acea ultimă imagine a ei făcându-mi trist cu mâna de pe platforma camionului, în timp ce familia ei se îndrepta către Chicago și închipuindu-mi ce fel de viață aș fi avut dacă aș fi plecat cu ei. În sufletul meu știam că nu mi-aș fi abandonat niciodată propria familie, dar posibilitățile ispititoare ale acelei alegeri diferite încă mă chinuiau.

Dragă Maybeth, am scris. *Sunt în Saint Paul pentru două săptămâni, locuiesc cu Gertie Hellmann și prietena ei Flo pe strada Fairfield. Sper că vă e bine în călătoria voastră. Mă uit la stelele noastre în fiecare noapte, cele două care arată nordul, și mă gândesc la tine.*

M-am întrebat dacă să mai scriu ceva despre săruturile noastre, dar am decis să o las pe Maybeth să deschidă prima subiectul când îmi va răspunde. Dacă menționa ceva în scrisorile ei, care speram să mă aștepte în Saint Louis, voi îndrăzni la rândul meu și îmi voi mărturisi toate sentimentele. Între timp însă, am hotărât să aleg un ton mai simplu. Așa că am încheiat astfel: *Îți scriu mai multe altă dată. Transmite cele mai bune gânduri părinților tăi și Mamei Beal.* M-am gândit multă vreme cum să mă semnez și în cele din urmă am ales: *Al tău pentru totdeauna, Odie.*

Al tău pentru totdeauna. Un cod sigur, m-am gândit, pentru *Te iubesc.*

Am împăturit scrisoarea, am pus-o în plic și am scris adresa: *Maybeth Schofield, Strada Stout, nr.147, Cicero, Illinois.* Am decis să nu includ și expeditorul, căci nu mă așteptam să mai fiu în Saint Paul când Maybeth mi-ar fi răspuns. Nu știam unde se afla poșta și era aproape timpul să mă întorc la restaurant ca să ajut la servirea prânzului, astfel că am strecurat scrisoarea în cămașă ca să o apăr de ochii iscoditori și de întrebările fratelui meu și m-am întors în Cartier.

Mose venise înapoi, însă Albert, Tru și Calvin, nu.

Muncim la motorul vasului, a spus el prin semne. N-a avut timp să explice mai multe, că Gertie a deschis ușa și ne-a pus la treabă.

În două ore, supa de fasole și pâinea de mălai pe care le pregătise pentru mulțimea de clienți de la prânz dispăruseră, cu excepția porțiilor pe care Flo le păstrase pentru noi și pentru Gertie. Ne-am așezat în jurul unei mese lângă fereastra din față și am mâncat împreună ca o familie.

— Cum merge treaba cu *Hellor*? l-a întrebat Gertie pe Mose. Wooster Morgan a fost de acord să vă ajute?

A spus că pentru nimic în lume nu-l va ajuta pe Truman Waters, a zis Mose prin semne. *Însă Albert a vorbit cu el. Îi place de Albert. L-a lăsat să folosească echipamentul și uneltele. Cred că a avut impresia că Albert doar se laudă, dar el chiar se descurcă foarte bine.*

Am tradus și Gertie a scuturat din cap.

— Truman e un ticălos încăpățânat. Trebuie însă să recunosc că ține la *Hellor* și la echipaj.

— I-a făcut o promisiune solemnă bătrânului că va avea grijă de vas, a zis Flo.

— Bătrânul? am spus.

— Tatăl nostru. Când a murit, i-a lăsat moștenire *Hell* sau *High Water* lui Tru. Suntem oameni ai apelor de generații. Să aibă grijă de *Hellor* este o misiune sacră pentru Tru.

Gertie a pufnit disprețuitor, iar ca răspuns, Flo a zis cu blândețe:

— În orice păcătos, Gertie, se poate ascunde un sfânt.

După ce am făcut curățenie în bucătărie, Mose s-a întors la atelierul de bărci. Gertie, care era frântă de oboseală, a fost în cele din urmă de acord, la insistențele lui Flo, să se întindă puțin. Flo a întrebat-o pe Emmy dacă i-ar face plăcere să o ajute să coacă pâinicile pentru tocana de vită pe care o servea în seara aceea. Mă gândeam să trag și eu un pui de somn, ca Gertie, când John Kelly a intrat și m-a întrebat:

— Vrei să ne distrăm?

Nu sărisem niciodată într-un tren de marfă din mers, însă John Kelly era un maestru.

— Toate încetinesc când traversează Cartierul.

Am așteptat aproape de podul cu arcade, unde o pasarelă de fier se întindea peste fluviul Mississippi. Tocmai

ratasem un tren, dar John Kelly a zis că altul urma să vină curând.

— Cum se simt mama și frățiorul tău? am întrebat.

— Sunt foarte bine, a spus el. Mama e o femeie puternică și îți dai seama ușor că Mordy seamănă cu mine. Are plămâni de negustor de haine.

— Mordy?

— Mordecai David. Mordy însă i se potrivește mai bine, a spus el cu mândrie. Adevărul e că nu știu cum ne-am descurca fără Gertie. S-a asigurat că avem mâncare din belșug, așa că bunica poate avea grijă de mama și mama are grijă de Mordy.

A arătat către șine.

— Uite-l că vine.

Locomotiva a trecut zăngănind pe lângă noi, urmată de un șir lung de vagoane. Din când în când vedeam oameni în haine ponosite privindu-ne prin ușile deschise. Un vagon gol a ajuns în dreptul nostru, legănându-se puțin în timp ce greutatea lui apăsa asupra șinelor. John Kelly a țipat, „Ăsta!", și-a făcut vânt și a sărit prin ușa deschisă. Am rămas pe loc, uitându-mă la toate acele roți de metal care scrâșneau, gândindu-mă că dacă alunecam puteam să o sfârșesc ca o felie de pâine unsă cu gem de căpșune.

— Hai! a urlat John Kelly.

A trebuit să alerg ca să-l prind din urmă și, când am sărit, John Kelly m-a apucat și m-a tras în siguranță înăuntru lângă el.

— Unde mergem? am întrebat gâfâind.

— Doar la fabricile de dincolo de fluviu. Dacă am lua însă trenul potrivit, am putea ajunge la Chicago, Saint Louis, Denver sau oriunde în altă parte. De aici, toate merg oriunde.

În timp ce trenul încetinea pe partea cealaltă a fluviului, ne-am dat jos în mijlocul unei rețele de șine de cale ferată și vagoane care staționau. John Kelly n-a avut nicio problemă, dar eu m-am împiedicat și am căzut, iar scrisoarea pe care i-o adresasem lui Maybeth Schofield și pe care o îndesasem în cămașă mi-a alunecat. M-am ridicat de pe jos și am luat-o.

— Ce ai acolo? a întrebat John Kelly.

— Ce crezi că e?

— Maybeth, a spus el citind peste umărul meu. O fată de care îți place?

— Cam așa ceva, am zis.

— Vrei s-o pui la poștă?

— Da, dar am nevoie de un timbru.

— Zis și făcut, a spus el.

M-a condus în centrul orașului către o clădire imensă din piatră cenușie, plină de turnuri, printre care unul mare cu ceas. Era cea mai impresionantă construcție pe care o văzusem vreodată. Acesta era tribunalul federal și de asemenea sediul principalei poște pentru regiunea centru-nord, după cum mi-a explicat John Kelly. Era impunătoare și, fiind un tribunal, cu siguranță înăuntru erau tot felul de reprezentanți ai legii. John Kelly a intrat în clădire de parcă era proprietatea lui și, cu toate că eram extrem de neliniștit, l-am urmat.

Interiorul era făcut numai din marmură și mahon, iar un val de oameni îl traversau permanent. M-am strecurat prin mulțimea de persoane care veneau și plecau, cu chipuri concentrate, uneori străbătute de lacrimi, permanent îngrijorate. Justiția era o forță formidabilă și nemiloasă, cu toate astea, mă aflam chiar sub nasul ei. Am încercat să mă fac mic și invizibil.

John Kelly m-a condus în zona poștei, unde erau mai multe cozi la ghișee. Ne-am așezat la una, așteptându-ne rândul. Doi polițiști în uniformă au trecut pe lângă noi. Deși, logic vorbind, îmi dădeam seama că nu era nicio posibilitate să mă caute pe mine în mod special, mi-am lăsat oricum capul în jos ca să-mi ascund fața.

Încă mă uitam fix la podeaua lustruită, când o mână uriașă m-a înșfăcat de umăr și o voce puternică a spus:

— Doamne sfinte, tu ești!

Când am văzut cine era, mintea mi-a luat-o razna. Stând dinaintea mea, sfredelindu-mă cu unicul său ochi, era Jack, bărbatul cu privirea fioroasă, omul pe care îl împușcasem mortal în șopronul din districtul Fremont.

Capitolul cincizeci și patru

Mă aflam în ghearele unui demon chior înviat din morți și eram complet paralizat de frică.

— Hei! a spus John Kelly, adunându-și toată duritatea de care un copil de treisprezece ani era în stare. Dă-i drumul!

Alți oameni se holbau și, pe cât de frică îmi era de bărbatul cu privirea fioroasă, mai teamă îmi era că atrag atenția. Se aflau polițiști în clădire și ultimul lucru pe care îl voiam era amestecul legii.

— Îmi... îmi pare rău, am bâiguit.

— Îți pare rău? a întrebat Jack. De ce? M-ai salvat, Buck.

Avea brațul stâng învelit într-o fașă, dar pe chipul său, care era departe de a exprima mânie, se citea încântare.

— Te-am salvat? am zis.

— Totul e în regulă? a întrebat un bărbat care se afla în spatele nostru.

— Suntem vechi prieteni, i-a zis Jack. Nu-i așa, Buck?

— Așa e, am spus precaut.

— Hai să mergem undeva să putem sta de vorbă, a propus Jack cu blândețe.

Am ieșit și ne-am îndreptat către un parc situat de partea cealaltă a străzii. Pe drum mă înmuiasem tot și creierul îmi spunea să fug, ceea ce aș fi făcut dacă nu aș fi fost extrem de curios să aflu cum înviase acest bărbat din morți. Am stat pe o bancă la umbra unui ulm și Jack ne-a spus povestea lui.

— M-am trezit în șopron, a început el. Cămașa îmi era plină de sânge și aveam o gaură în piept.

Și-a folosit brațul sănătos ca să o descheie și să-mi arate rana cusută.

— Doctorul spune că glonțul e atât de aproape de inimă, că nu poate să-l extragă în siguranță. Zice că dacă era cu un centimetru mai încolo, eram un om mort.

Și-a încheiat la loc cămașa și și-a ridicat privirea spre locul unde lumina soarelui se strecura printre crengile copacului, căzându-i pe față cu o strălucire aurie.

— Acel centimetru a fost un miracol, a șoptit el.

S-a uitat din nou la mine cu ochiul sănătos.

— Sunt ultimul om de pe pământ care merită un miracol, Buck, dar iată că am avut parte de unul.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— M-am schimbat, sunt un alt om. Am luat securea și am distrus alambicul pe care l-a construit fratele tău pentru mine, după care m-am spălat bine și am venit la Saint Paul să le găsesc pe Aggie și pe Sophie.

— Ai reușit?

— Dumnezeu m-a ajutat și le-am găsit, a zis el radios. Locuim cu toții la sora ei până când Aggie își rezolvă situația și apoi ne întoarcem acasă peste câteva zile. Dar, la naiba, închipuie-ți, să dau așa peste tine. Ceilalți unde sunt?

Chiar înainte să-l împușc mortal — sau așa cum crezusem că o făcusem —, îmi dădusem seama că Jack putea

fi un om bun. Apoi se schimbase. Am știut că o parte din tendința de a face rău provenea de la băutură, dar habar n-aveam ce altceva mai contribuia la natura sa dual㠍. Așa că nu i-am mărturisit adevărul. În schimb, i-am zis:

— Ne-am despărțit după ce am plecat de la tine. Ne-am gândit că e mai sigur dacă fiecare o apucă pe drumul lui.

— Îmi pare rău să aud asta, Buck. Ei erau familia ta. Dacă un om își pierde familia, pierde tot. Micuța Emmaline e bine?

— E bine.

N-am putut să nu mă gândesc la salteaua din podul lui Jack care fusese tăiată fâșii în ceea ce bănuisem că fusese o criză de furie criminală.

— Ce s-a întâmplat cu Rudy?

— Rudy?

Jack a clătinat trist din cap.

— L-am înțeles greșit. Am crezut că umbla după Aggie și Sophie, dar băutura îmi întunecase judecata. S-a dovedit că era doar îngrijorat că le-aș putea face rău. După ce le-a dus la sora lui Aggie, a plecat la Fargo. Are rude acolo.

S-a posomorât brusc.

— Știi, Buck, mă simt îngrozitor pentru felul cum m-am purtat cu voi toți. V-am ținut închiși ca pe animale. Mi-e rușine să spun că v-am luat banii. I-am folosit ca să nu mi se anuleze dreptul la ipotecă asupra fermei, acesta fiind motivul principal pentru care beam atât de mult. Pe vremea aceea credeam că iau niște bani pe care și voi i-ați furat de la oamenii aceia din Lincoln, dar tot nu e în regulă. Nu știu cum m-aș putea revanșa față de voi.

M-am gândit la banii pe care îi dădusem domnului Schofield și la binele pe care speram că îl făcuseră. Acum Jack era în fața mea, un alt om, și am înțeles că banii pe

care îi luase jucaseră un rol în acea schimbare. Sincer vorbind, eram așa de ușurat că nu mai purtam povara vinovăției de a-l fi ucis pe acest om, că aproape m-am înveselit.

— După cum ai spus, nu erau banii noștri. Mă bucur că au fost de folos.

Jack se concentrase atât de mult asupra mea, că nici nu-mi observase tovarășul. I-a zâmbit lui John Kelly.

— El cine e?

— El e..., am început, însă mi s-a părut că nu era cea mai bună alegere să spun adevărul, având în vedere răsturnarea de situație, așa că am ezitat.

John Kelly a intervenit:

— Rico.

— Rico, zici? Ei bine, Rico, a spus Jack întinzând mâna, îmi pare bine să te cunosc.

John Kelly a strâns cu putere mâna bărbatului, făcându-mi cu ochiul.

Jack chiorul s-a ridicat.

— Am treabă, așa că trebuie să plec. Dacă mai ajungi în districtul Fremont, ești întotdeauna bine-venit în casa mea.

Nu a plecat imediat, ci a rămas o clipă cu ochiul sănătos închis și fața înălțată, ca și cum inspira o aromă dulce. Și-a atins pieptul unde îl împușcasem și a zâmbit.

— Viața e mai ciudată și mai frumoasă decât am crezut că e cu putință. Mulțumesc, Buck, pentru acest dar.

Mi-a strâns mâna și a plecat.

— Rico? am spus pe când ne îndreptam către podul de peste fluviu spre Cartier.

— N-ai văzut filmul *Micul Cezar*? Edward G. Robinson? Rico? E un tip dur.

Am întârziat la restaurant, iar Mose și Emmy deja munceau din greu. Gertie m-a trimis imediat să ajut la pregătirile pentru clienții din acea seară și n-am avut prilejul să le spun celorlalți despre întâlnirea mea cu bărbatul înviat. Am avut mult de lucru la cină, dar când după aceea ne-am așezat împreună la o masă, ca să mâncăm tocana care fusese pusă deoparte pentru noi, mi-am făcut curaj să le povestesc despre Jack. Înainte să apuc însă, Albert, Tru și Calvin și-au făcut apariția și erau foarte veseli.

— E un geniu, a declarat Tru, bătându-l pe fratele meu pe umăr. Avem un adevărat geniu al mecanicii aici. Flo, dă-i omului niște mâncare. Gertie, avem nevoie de bere ca să sărbătorim.

Flo s-a ridicat imediat, dar Gertie nu s-a mișcat. I-a aruncat o privire aspră lui Tru Waters.

— Ce sărbătorim?

— Cred că am reparat vasul, a spus Tru. Ascultă-mă cu atenție, *Hellor* va fi gata să remorcheze încărcături pe fluviu în câteva zile.

Gertie s-a uitat la Calvin, așteptând o confirmare.

— Băiatul are talent, a zis el. Chiar și Wooster Morgan a fost impresionat. Vrea să-l angajeze pe Norman la atelierul de bărci.

— Nici în ruptul capului, a spus Tru. Băiatul se alătură echipajului meu.

Flo a adus tocana de vită și Gertie a venit cu două pahare cu guler de spumă.

— Un pahar pentru Norman, Gertie, a zis Tru.

Ea l-a privit pe fratele meu, care i-a spus cu un rânjet strengăresc, neobișnuit pentru el:

— O bere e tocmai potrivită.

Știam că Albert fusese implicat împreună cu Volz în traficul clandestin de alcool la Școala Lincoln, dar nu-l văzusem niciodată bând. În seara aceea a făcut-o, și încă din plin, golind pahar după pahar.

Avusesem de gând să le povestesc despre Jack, dar berea îl doborâse pe Albert, iar el s-a prăbușit în patul pe care îl împărțea cu Mose și a început imediat să sforăie ca un bubuit de tunet. Fusese o zi lungă și pentru Emmy și a luat-o somnul aproape imediat ce a pus capul pe pernă. Sforăitul lui Albert îl împiedica pe Mose să doarmă, așa că s-a ridicat și a ieșit afară în lumina lunii. Sperasem că după ce am aflat că nu-l ucisesem pe Jack voi scăpa de insomnia mea, dar mintea îmi era atât de plină de gânduri, încât îmi era din nou imposibil să adorm, astfel că m-am ridicat și m-am alăturat lui Mose.

Cartierul avea un miros specific, izul unei degradări lente, pricinuită în parte de inundațiile anuale de primăvară, care făceau ca Mississippi să se reverse și să curgă printre casele dărăpănate, astfel că multe dintre ele, precum cea a lui John Kelly, purtau însemnul apei înalte de la cea mai recentă calamitate. Primăvara totul era inundat, apoi putrezea încet în căldura verii care urma. Stăteam, respirând mirosul neplăcut al ruinii din jurul meu și am văzut că o lumină era aprinsă deasupra restaurantului lui Gertie. Am privit împreună cu Mose cum siluete treceau de colo colo în spatele perdelelor trase.

Îmi place de ele, a spus Mose prin semne, mâinile lui fiind albe ca laptele și grațioase în lumina lunii. *Îmi amintesc de mama lui Emmy. Sunt bune la suflet.*

— Forrest a știut ce face când ne-a trimis aici, am zis. Fratele lui îi seamănă mult.

`*Sunt oameni de treabă*, a zis Mose. Apoi a adăugat: *Îmi place aici. Și lui Albert îi place.*

Îl cunoșteam pe Mose de mult timp. Deseori înțelegeam din expresia feței sale și din felul în care își mișca mâinile ce ton ar fi avut cuvintele lui dacă le-ar fi putut rosti. Ceea ce am perceput de data asta m-a speriat puțin.

— Ce vrei să spui? am întrebat precaut.

Tru vrea să ne alăturăm echipajului său. Ne-a oferit slujbe.

Deși îl auzisem pe Truman Waters declarând asta, m-am gândit că erau numai vorbe în vânt. Se entuziasmase fiindcă datorită lui Albert remorcherul avea să funcționeze din nou, mult mai repede și cu mai puține cheltuieli decât anticipase el.

— Vorbea serios?

Foarte serios, a răspuns Mose.

— V-a oferit la amândoi?

La amândoi. Cal spune că ar trebui să acceptăm. Zice că să găsești o slujbă zilele astea e aproape imposibil.

— Îți place de Cal.

E din poporul meu.

— Credeam că Albert, Emmy și cu mine suntem familia ta.

Încă sunteți. Inima mea vă poate cuprinde pe toți.

— Ce ai de gând cu Saint Louis?

Nu cunosc orașul Saint Louis. Încep însă să cunosc Cartierul și n-ar fi un loc rău unde să mă stabilesc. Gertie și Flo o iubesc pe Emmy, iar ea s-a atașat de ele. Și tu ai un prieten aici, un prieten foarte bun, după felul cum vorbești despre el.

Albert fusese întotdeauna cel mai bun prieten al meu, însă se schimba. Am observat cât de mândru era

când stătea lângă Truman Waters, bând împreună cu acest bărbat de parcă erau aproape egali. De când văzuse moartea cu ochii din cauza mușcăturii șarpelui, devenise altcineva și simțeam o mare tristețe, ca și cum legătura noastră sau ceea ce împărtășiserăm luase sfârșit.

Sforăitul puternic al lui Albert încetase în magazie și Mose a spus prin semne: *Micul dejun se servește devreme. Mai bine am dormi puțin.* Și-a pus mâna pe umărul meu într-un fel surprinzător de dominator, ca și cum era adultul ce trimitea un copil la culcare. Acest simplu gest aproape mi-a frânt inima.

M-am îndepărtat, iar el s-a întors singur în magazie.

Îmi venea să plâng, însă asta i-ar fi confirmat lui Mose părerea că eram numai un copil. În schimb, m-a cuprins mânia. Am înțeles că de fapt Cartierul era doar o altă promisiune care nu se va împlini. Fuseserăm ispitiți cu posibilitatea că vom avea un cămin, dar, dacă rămâneam, îmi dădeam seama că asta ne va distruge sau cel puțin va distruge nevoia noastră de a fi împreună unii cu alții. Va pune capăt legăturii ce se formase între noi. Va sfârși căutarea căminului nostru adevărat. Nu știam cum voi proceda, dar mi-am jurat că voi face în așa fel încât acest Cartier să nu fie ultima oprire din călătoria noastră. Porniserăm către Saint Louis și aveam să mă străduiesc din toate puterile să fac tot posibilul să ajungem acolo.

Capitolul cincizeci și cinci

— Povestește-mi despre Saint Louis și mătușa Julia, i-am spus lui Albert în dimineața următoare.

Stăteam la o masă în restaurant luând micul dejun înainte ca fratele meu, Tru și Cal să plece la atelierul de bărci. Soarele de-abia răsărise.

— De ce? a întrebat el, sorbind dintr-o cafea fără zahăr și arătând foarte mahmur după noaptea de beție petrecută cu Truman Waters.

— A trecut timpul și uneori mai uit.

Ceea ce era adevărat, dar nu era motivul pentru care întrebasem. Intenționam să-i reamintesc țelul nostru, să se gândească la faptul că Saint Louis era destinația noastră cea mai importantă și la familia noastră reală de acolo, care era ținta adevărată a călătoriei. Plănuisem să dezgrop amintirile despre mătușa Julia, despre mama și tata și să zgândăresc sentimentele lui Albert până ce dorul îl va face să-și vină în fire.

Și-a lăsat capul în jos și s-a uitat în farfurie, iar mie mi-a fost teamă că, în loc să-și aducă aminte, el se gândea să vomite în omleta din fața lui.

Emmy mi-a dat un ajutor neprețuit.

— Saint Louis e mare? a întrebat ea veselă.

— D-da.

Albert a aprobat din cap atât de slab, încât am crezut că se temea să nu-i cadă în farfurie.

— Ce îți amintești despre mătușa Julia? am întrebat. Știu doar că a fost drăguță cu noi.

Albert a pus furculița jos și a închis ochii. Când a vorbit, a făcut-o cu mare efort.

— Îmi amintesc că era frumoasă. Mirosea a flori de liliac. Am vizitat-o doar o dată, după ce a murit mama, dar țin minte că a fost drăguță cu noi.

— Îmi aduc aminte că avea o casă mare roz.

— Aproape de fluviu, a zis el.

— Mai știi strada?

A clătinat din cap.

— Avea un nume grecesc, dar nu mai reținexact. Mi-amintesc că era o cofetărie în colț și ne-a dat niște bani amândurora să ne cumpărăm ciocolată.

— Îmi aduc aminte de ciocolata aceea, am spus.

— Cea mai bună pe care am mâncat-o vreodată, a zis Albert.

Am remarcat o expresie melancolică în ochii lui în timp ce își amintea aceste lucruri.

— Mose mi-a spus că veți lucra pentru Tru, am zis eu precaut, uitându-mă la el pentru confirmare.

A dus la gură o furculiță plină cu omletă, dar s-a oprit ca să aprobe din cap.

— Așa o să faceți? am întrebat.

— Desigur, de ce nu? a răspuns.

— Pentru că e periculos să rămânem aici.

— Cum adică? a spus el.

Atunci i-am lovit în plin.

— L-am văzut pe Jack chiorul. E în viață.

Ochii tulburi, injectați ai lui Albert s-au înviorat.

— Minți.

— Nu mint.

Mose a pus furculița jos și a întrebat: *De ce nu ne-ai spus?*

— N-am avut ocazia. Vă zic însă acum. Trebuie să plecăm.

Ușa a fost dată de perete, iar Tru și Cal au intrat plini de veselie, mai ales Tru.

— Ah, iată-l, a spus el, dându-i o palmă așa de tare peste spate fratelui meu, încât Albert a părut că o să vomite puținul pe care îl mâncase în acea dimineață. Ne așteaptă o zi importantă, Norman.

Vorbim mai târziu, a spus Mose.

Bărbații și-au tras scaunele la masa noastră și au stat cu noi, iar Gertie și Flo le-au adus de mâncare. Tru a vorbit cel mai mult, prezentându-și planurile despre cum o să remorcheze o încărcătură în josul râului săptămâna următoare.

— Aveți multe de învățat, a zis el adresându-li-se lui Albert și Mose. Va fi o muncă grea, dar veți învăța cum e viața pe fluviu și jur, băieți, că e cea mai bună din câte există.

Flo a turnat cafea, ne-a zâmbit și a început să ne explice.

— Tru și cu mine am crescut pe fluviu. Am bătut Marele Noroios de atâtea ori, că nu mai țin minte.

— Nimic nu se compară cu privitul soarelui care răsare pe Mississippi, Norman, a zis Tru. Apa e ca focul împrejurul tău și tot fluviul e pustiu, cu excepția ta și a remorcherului. Jur că, stând în cabina pilotului într-o astfel de dimineață, îți dai seama ce simte un rege când privește din castelul său peste tot ținutul pe care îl stăpânește.

— Fluviul nu e doar al tău, Tru, i-a amintit Cal.

— Uneori așa simt.

Și-a pus mâna pe umărul fratelui meu.

— O să vezi, Norman.

Apoi mi-a zâmbit.

— O să găsim o ocupație și pentru tine, Buck.

M-am uitat la fratele meu, care avea ochii injectați și fața palidă, aprobând din cap ca un lacheu stupid tot ceea ce i se spunea, iar în acel moment l-am urât pe Truman Waters, omul care îmi fura fratele.

După-amiază m-am dus să pun la poștă scrisoarea pentru Maybeth, dar mai întâi am vizitat atelierul de bărci unde era andocat *Hell* sau *High Water*. Când am pășit pe puntea remorcherului, i-am zărit pe Cal și Mose în cabina pilotului. Prin ușa deschisă de la sala motoarelor se auzea zăngănitul metalului lovindu-se de metal și vocile lui Albert și Truman Waters. Bucăți din motor zăceau pe punte, unele curate și strălucitoare, altele încă pline de unsoare, amintindu-mi de măruntaiele unui animal măcelărit care putrezea în soarele fierbinte de iulie.

— Cal! a urlat Tru dinăuntru. Adu-ne tija de la pistonul de la prova.

Cal nu l-a auzit din cabina pilotului.

— Cal! a strigat Tru din nou.

Când n-a primit niciun răspuns, a tras o înjurătură, după care a ieșit din sala motoarelor pe punte, m-a zărit și, spre uimirea mea, a zâmbit, ca și cum era fericit să mă vadă.

— Salut, Buck! Ai venit să ne ajuți?

— Sunt aici doar să arunc o privire.

— Vino atunci și uită-te, mi-a făcut el semn cu o mână unsuroasă.

Sala motoarelor era un spațiu strâmt, ocupat de mașinăria mare care era inima remorcherului, un boiler lung de care era atașată o rețea de tije, pistoane, cilindri și pompe. Albert stătea întins pe spate, privind la toată structura aceea de oțel, plin de unsoare, cu o cheie fixă mare în mână, având pe chip cel mai fericit rânjet pe care îl văzusem vreodată. Mi-a fost limpede că fratele meu era în elementul lui, lumea mașinilor. Suferința cauzată de mușcătura șarpelui îl zguduise, păruse pierdut, dar am înțeles că în măruntaiele acelui remorcher se regăsea pe sine. Am vrut să mă bucur pentru el, dar furia din suflet mă împiedica. Era așa de absorbit de munca lui, încât nici nu m-a observat.

Am plecat de pe *Hellor*, am traversat podul cu arcade, însă m-am oprit la jumătate ca să cercetez cu privirea fluviul care era maroniu în lumina soarelui de amiază. O insulă mare numită Harriet se întindea la vest de pod și deasupra plajei publice a insulei se afla un șirand, dar nu se vedea niciun înotător. În acele zile, fluviul era o cloacă murdară și, deși în viitor autoritățile orașului se vor îngriji mai bine de această prețioasă resursă, în 1932 nici chiar cei mai curajoși nu îndrăzneau să facă baie în apa lui.

M-am uitat fix la coline, unde casele frumoase se înălțau deasupra clădirilor dărăpănate ale Cartierului și m-am întrebat de ce Flo și Gertie, Tru și Cal, John Kelly și toți ceilalți se mulțumeau să trăiască de pe o zi pe alta.

Am privit în jos la atelierul de bărci, la *Hellor*, care staționa acolo. Deși petrecusem mai mult de o lună pe

apă, remorcherul mi se părea ceva mare, străin și greoi. Prefer oricând o canoe, mi-am spus.

Undeva în centrul orașului, un orologiu a bătut ora patru și mi-am dat seama că trebuia să mă întorc la restaurant ca să ajut cu clienții de la cină. Nu pusesem încă la poștă scrisoarea pentru Maybeth. S-a dovedit că nici nu aveam să o mai fac.

Capitolul cincizeci și șase

— O să dau o mică petrecere pe *Sweet Sue* în seara aceasta, ne-a anunțat Tru după cină. Sunteți cu toții bine-veniți.

— *Sweet Sue*? a întrebat Emmy.

— Casa mea plutitoare, i-a explicat Tru. Acolo locuim, Cal și cu mine.

Când am terminat de curățat sala de mese și bucătăria, ne-am îndreptat cu toții spre fluviu, unde un șir de case plutitoare degradate erau trase la mal. Arătau mai rău decât construcțiile șubrede care adăposteau oamenii pe străzile din Cartier, însă m-am gândit că aveau totuși un ușor avantaj în faptul că, atunci când aveau loc inundațiile în fiecare primăvară, casele pluteau pe apele în creștere și nu erau afectate. Oameni — familii întregi — stăteau pe punte și îi salutau pe Tru și pe Cal când treceau.

Tru a scos bere de contrabandă din frigider și a împărțit-o cu generozitate. Adulții au băut, dar Albert a refuzat cu înțelepciune oferta, acceptând în schimb sasparilla, la fel ca Emmy, Mose și cu mine. Tru avea un butoi de metal pe punte, tăiat la jumătate din înălțimea

lui inițială. În timp ce amurgul se transforma în beznă, a făcut un foc în el. Felinare cu gaz străluceau pe casele plutitoare de-a lungul malului și noi am devenit o parte dintr-un grup mai mic în cadrul comunității celei mari care alcătuia Cartierul.

Emmy, Flo și Gertie ședeau împreună pe lăzi goale răsturnate, cu Mose și Cal lângă ele. Tru îl acaparase pe fratele meu și îi împuia capul cu povești despre aventuri pe Marele Noroios. Eu stăteam singur deoparte, iritat peste măsură, până când Cal s-a ridicat, a traversat puntea și s-a așezat lângă mine.

— Ești ca un nor de furtună într-o zi senină, Buck. De fiecare dată când te uiți la Tru pare că vrei să-l strângi de gât. E un om foarte bun.

— Bea prea mult.

— Nu când remorchează o încărcătură. Atunci e treaz și concentrat asupra muncii sale, e unul dintre cei mai buni piloți de pe fluviu.

Am băut din sasparilla și n-am răspuns.

— Uite ceva ce te va lămuri. Polițiștii care au lovit-o pe Gertie au primit la rândul lor o bătaie soră cu moartea. Au pretins că nu aveau habar cine a făcut-o și poate că așa e, dar toată lumea din Cartier știe cine i-a pedepsit pe acei doi polițiști. Cine crezi că a fost?

— Tru? am spus eu în silă.

— E devotat lui Flo, și pentru că ea o iubește pe Gertie, îi e devotat și ei. N-o lăsa pe Gertie să te păcălească. Ține foarte mult la Tru.

— Au un fel ciudat de a arăta asta, dacă te iei după cum vorbesc unul cu altul.

— Ai mâncat vreodată o nucă? Spargi coaja tare și dai înăuntru peste miezul bun.

— Buck, vrei să ne cânți ceva la muzicuță? a strigat Flo cu blândețe.

— N-am chef să cânt, am zis.

— Atunci spune-ne o poveste, a insistat Emmy.

— O poveste, Buck, a zis Truman Waters și și-a ridicat berea în semn de încurajare.

— O poveste? am spus. Sigur, o să vă spun o poveste.

Au fost odată patru Vagabonzi.

— Zâna prințesă, uriașul, vrăjitorul și spiridușul, a zis Emmy veselă. Au plecat într-o odisee să o omoare pe Vrăjitoarea Neagră.

— Exact, am spus eu.

Făcuseră o călătorie lungă și grea și, chiar dacă Vrăjitoarea Neagră trimisese mulți dușmani să se lupte cu ei, erau încă teferi, căci împreună erau de neînvins. Magia dintre ei îi făcea puternici și știau că nimic nu li se putea împotrivi, nici toate puterile rele ale Vrăjitoarei Negre.

Deși nu înțelegeau, aceasta era slăbiciunea lor. O încredere deplină în ei înșiși.

Vrăjitoarea Neagră însă știa, își dădea seama că să trimită o armată împotriva lor era inutil și a mai aflat că exista o altă cale prin care să-i distrugă.

M-am oprit pentru a obține un anumit efect, iar adunarea de pe puntea casei plutitoare a tăcut până când Emmy a strigat nerăbdătoare:

— Ce cale?

A trimis o musculiță să le șoptească la ureche în timp ce dormeau. Musculița i-a șoptit uriașului astfel: Ești puternic și nu ai nevoie de ceilalți. Vrăjtorului i-a șoptit: Ești deștept și nu ai nevoie de ceilalți. Zânei prințese i-a șoptit: Ești magică și nu ai nevoie de ceilalți. Dar când musculița a încercat

să șoptească în urechea spiridușului, acesta a plesnit-o și a ucis-o.

Dimineața următoare uriașul s-a trezit, s-a uitat la prietenii lui și s-a gândit: Ce nevoie am de ceilalți? Sunt destul de puternic și singur. Vrăjitorul a deschis ochii și s-a gândit: Ce nevoie am de ceilalți? Sunt destul de deștept și singur. Zâna prințesă, care fusese întotdeauna bună, s-a trezit și s-a gândit: Magia mea e puternică. Ce nevoie am de ceilalți?

Doar spiridușul a înțeles planul diabolic pe care Vrăjitoarea Neagră îl pusese la cale.

— Prieteni, a strigat el, nu vă lăsați înșelați. Singurul mod în care ne putem împotrivi răului din acest ținut e să rămânem împreună.

Șoaptele musculiței însă își făcuseră efectul și ceilalți Vagabonzi erau surzi la rugămințile spiridușului.

— Am s-o ucid pe Vrăjitoarea Neagră eu însumi, a spus uriașul. N-am nevoie de ajutorul vostru.

— Eu am s-o ucid pe Vrăjitoarea Neagră, a zis vrăjitorul.

— Ba nu, eu am s-o ucid pe Vrăjitoarea Neagră, a spus zâna prințesă.

Cei trei Vagabonzi lăudăroși și-au aruncat mai întâi priviri bănuitoare și apoi mânioase. Au început să se lupte unul cu altul, făcându-și de petrecanie. Doar spiridușul, care stătuse trist deoparte și privise fără să poată face ceva, a supraviețuit.

Știa că nu o putea ucide numai el pe Vrăjitoarea Neagră. A hoinărit singur prin ținut pentru tot restul zilelor sale, blestemând-o pe Vrăjitoarea Neagră și jelindu-și prietenii morți.

După câteva clipe de tăcere, în care s-a putut auzi numai trosnetul focului în butoiul tăiat, Truman Waters a mormăit:

— La naiba, nu e o poveste prea veselă.

— Nu toate au un final fericit, am spus.

Povestea mea tristă a avut efectul dorit, aruncând o umbră întunecată asupra petrecerii de pe *Sweet Sue*. Gertie s-a ridicat și a zis:

— Ar trebui să mergem toți la culcare. Se crapă de ziuă devreme și atunci vin și oamenii înfometați.

Ne-am îndreptat spre restaurantul lui Gertie, iar Albert, Mose, Emmy și cu mine ne-am pregătit de somn în magazie. Albert a aprins o lumânare și ne-am așezat pe paturi.

— Foarte bine, spiridușule, a zis Albert, spune-ne totul despre Jack chiorul.

Le-am relatat întâlnirea noastră întâmplătoare de la poștă și discuția cu el din parc.

I-a intrat un glonț în inimă și încă trăiește? a întrebat Mose.

— Era mort, a spus Albert. Puteam să jur că așa era.

— Doar părea. Glonțul i-a ratat inima cu un centimetru.

— Nu ne-a urât pentru asta, Odie? a întrebat Emmy.

— De fapt, era recunoscător, a jurat că noi i-am schimbat viața. Iată însă care e situația. Dacă Jack, care nici măcar nu ne căuta, ne-a găsit, Vrăjitoarea Neagră și soțul ei cel ticălos ne pot descoperi și ei aici. Trebuie să ne întoarcem pe fluviu și să pornim către Saint Louis și mătușa Julia.

Am încercat să le descifrez expresiile la lumina pâlpâitoare a lumânării. M-am gândit că odată — nu de mult — aș fi putut spune totul despre ei doar în funcție de ce exprimau chipurile lor. Acum însă îmi păreau niște străini și gândurile lor erau un mister pentru mine.

— Ei bine? am zis.

— Eu rămân, a spus Albert. Voi lucra pentru Tru.

Rămân și eu, a zis Mose, dând din cap.

— Și eu vreau să rămân, Odie, a zis Emmy cu blândețe, ca și cum îi era teamă să nu mă rănească. Îmi place de Flo și de Gertie.

— Jack m-a găsit, am spus eu. Într-un oraș de un milion de oameni, Jack m-a găsit și nici măcar nu mă căuta. Soții Brickman ne urmăresc cu îndârjire.

— Săptămâna viitoare eu și Mose vom pleca în josul fluviului pe *Hellor*, a spus Albert. Poate tu și Emmy ne însoțiți. Așa am fi cu toții în siguranță un timp.

— Un timp. Vrăjitoarea Neagră nu va renunța însă. Știi asta.

— Nu știu. Și nici tu. În cele din urmă soții Brickman vor uita de noi.

— Nu Vrăjitoarea Neagră. Ea nu uită niciodată.

— Foarte bine, a zis Albert. Ai insistat că trăim într-o democrație. Toți cei ce sunt în favoarea ideii de a rămâne să ridice mâna.

Am știut rezultatul înainte ca restul să voteze și, după ce Albert a suflat în lumânare, am stat pe pat, cuprins de deznădejde și incapabil să adorm.

M-am ridicat, am părăsit magazia și am străbătut la întâmplare străzile din Cartier, cu case întunecate pe o parte și pe alta și prăvălii pustii în aerul nopții liniștit, fierbinte și apăsător. Cămașa mi se lipise de spate din cauza transpirației care provenea probabil de la umiditate, de la efortul de a merge sau de la neliniștea și nesiguranța din sufletul meu. Îmi dădeam seama că mă păștea ceva cumplit. Oare de ce restul nu erau conștienți de asta?

Apoi am înțeles. Adevărul îngrozitor cu care nu am vrut să mă confrunt. Uciderea lui DiMarco. Împușcarea lui Jack. Mușcătura de șarpe a lui Albert. Urmărirea

neobosită a soților Brickman. Eu eram de vină, totul era numai din cauza mea. Era blestemul meu. Am înțeles deodată că, mult înainte ca Dumnezeul Tornadă să coboare din înalt, să o ucidă pe Cora Frost și să devasteze lumea lui Emmy, acel spirit răzbunător se atașase de mine și mă urmase pretutindeni. Mama mea murise. Tatăl meu fusese omorât. Eu eram de vină pentru toate nenorocirile din viața mea și a celor la care ținusem vreodată. Numai eu. Am înțeles cu o claritate dureroasă că dacă rămâneam cu fratele meu, cu Mose și cu Emmy, îi voi distruge și pe ei în cele din urmă. Adevărul m-a zguduit și am încremenit fără suflare, singur și cumplit de înspăimântat.

Am căzut în genunchi și am încercat să mă rog la Dumnezeul cel milostiv pe care sora Eve mă îndemnase să-l îmbrățișez. M-am rugat cu disperare să fiu dezlegat de blestem, m-am rugat pentru un sfat. Dar tot ce am simțit a fost propria mea singurătate și un sentiment copleșitor de neputință. Încetul cu încetul însă, în timp ce stăteam în genunchi în Cartierul de Vest, în lumina strălucitoare a lunii, am avut o revelație întunecată și rece. Când m-am ridicat în cele din urmă de pe pământul acelei străzi nepavate, știam exact ce aveam de făcut.

Capitolul cincizeci și șapte

— Hei, Buck Jones!

John Kelly a alergat spre mine prin întuneric.

— Mă ajuți să împart ziarele?

M-a bătut pe umăr în semn de salut, apoi mi-a văzut chipul.

— Ești bine?

— Plec, am spus.

— Unde te duci?

— La Saint Louis.

— Și ceilalți?

M-am gândit la fratele meu, la Mose și la Emmy. Ei credeau că și-au găsit un cămin. Erau fericiți. Dacă veneau cu mine, știam că într-un fel le distrugeam bucuria.

— Plec singur.

— Cum o să ajungi acolo?

M-am gândit la canoea aflată în atelier. Era o ambarcațiune cu care mă obișnuisem, îmi devenise ca o prietenă, dar eram conștient că nu puteam să o manevrez singur pe un fluviu atât de mare și de necunoscut mie cum era Mississippi.

— Ai spus că pleacă trenuri spre Saint Louis din triaj.

— Desigur, s-a entuziasmat John Kelly. Poți să te urci clandestin într-un marfar.

— Știi în care?

— Nu, dar pariez că dacă noi întrebăm în triaj, cineva ne va lămuri.

— Noi? Tu nu mergi.

— Nu, dar n-o să te las până nu știu că ai plecat în siguranță. Suntem prieteni.

— Mulțumesc, am zis eu, plin de recunoștință. Am ceva de luat de la restaurantul lui Gertie.

M-am strecurat în magazie și m-am dus la patul unde dormea Emmy, mi-am vârât mâna sub salteaua subțire unde ascunsesem muzicuța și plicul cu scrisoarea pentru Maybeth. Am pus aceste obiecte prețioase în buzunarul de la pantaloni. Am stat în picioare deasupra lui Emmy, care fusese întotdeauna drăguță ca o prințesă a zânelor. În lunga noastră odisee, devenise mai mult decât fata orfană a Corei Frost. Era sora mea. Surioara mea cea dragă. Am fost tentat să mă aplec și să o sărut pe frunte, dar m-am temut să n-o trezesc. M-am întors și m-am uitat la patul pe care Mose îl împărțea cu Albert. Chipul lui era liniștit, într-un fel care îmi amintea de vechiul Mose, copilul indian puternic care zâmbea mereu și avea o inimă mare și simplă. Tot ceea ce aflase despre sine și ceea ce înțelesese despre lumea în care se născuse îl făcea să nu mai zâmbească la fel de des, dar se mai întâmpla uneori și inima lui era la fel de generoasă, deși nu mai era simplă.

Apoi l-am privit pe fratele meu. Toată viața mi se învârtise în jurul unei ancore, iar aceea era Albert. Cu el începeau toate amintirile mele, fusese lângă mine în toate călătoriile, mă salvase dintr-o mie de pericole, îmi știa sufletul mai bine decât oricine. Sora Eve îmi spusese

ce voia fratele meu, dorința lui cea mai fierbinte era să aibă grijă de mine. Toată viața se sacrificase pentru mine. Îl iubeam pentru asta. Îl iubeam din toată ființa mea cu o dragoste atât de mare, încât aproape îmi zdruncina hotărârea. Doream să-mi pun capul pe umărul lui, cum făcusem de nenumărate ori, iar el să-și așeze brațul în jurul meu, să-mi spună că totul era în ordine, că eram în siguranță și că astfel vom rămâne mereu, pentru că așa fac frații. Să-l părăsesc pe Albert era cel mai greu lucru din câte făcusem vreodată. Mi-am sărutat vârful degetelor și am atins ușor cu ele pieptul lui deasupra inimii, mi-am șters lacrimile și m-am dus afară, unde mă aștepta John Kelly.

— Spre sud, ne-a spus unul dintre bărbații adunați în jurul unui mic foc din triaj. Orice tren care merge în direcția aceea se îndreaptă spre Saint Louis.

A arătat către locul unde șinele de cale ferată și fluviul se îndepărtau împreună în noapte.

— Asigurați-vă ca, în cazul în care trenul o ia către est sau către vest, să vă dați jos din el și să luați altul. Ține direcția spre sud, fiule. Mergi doar spre sud.

Am stat împreună, John Kelly și cu mine, așteptând să treacă un tren și curând unul a apărut încet pe pod dinspre Cartier în direcția în care arătase omul de lângă foc. John Kelly mi-a strâns mâna, cum își iau rămas-bun doi bărbați.

— Mult noroc, Buck Jones, a zis el.

— Mulțumesc, John Kelly. Promite-mi ceva. Fratele meu și cu ceilalți o să te întrebe despre mine. Ți-aș fi recunoscător dacă nu le-ai spune nimic.

— Am înțeles, prietene. Rămâne între noi.

S-a uitat peste umărul meu.

— Vine un vagon deschis. Pregătește-te.

În timp ce vagonul trecea pe lângă noi, mi-am făcut vânt prin ușa deschisă și, după ce am ajuns înăuntru, am scos capul și i-am făcut semn lui John Kelly că eram bine. El semăna cu o mică statuie de argint în lumina lunii, cu mâna încremenită în semn de rămas-bun.

M-am sprijinit de perete și m-am uitat prin ușa mare, deschisă către Cartier, dincolo de fluviu, unde totul era întunecat. Străzile încă nu aveau o rețea de iluminare, dar urma să vină ziua când aceasta va funcționa, când toate drumurile vor fi pavate și case mai bune cu instalații sanitare vor înlocui construcțiile degradate. Totuși, inundațiile devastatoare din primăvară vor continua, iar în treizeci de ani autoritățile din Saint Paul vor decide în interesul cetățenilor orașului să dărâme toate clădirile. Cei ale căror vieți fuseseră influențate de traiul în Cartier nu vor putea face nimic altceva decât să stea deoparte și să plângă, în timp ce toate urmele vieții lor dispăreau.

În vara anului 1932 însă nu știam nimic despre asta, mă apropiam de a treisprezecea aniversare și priveam cum tot ceea ce iubeam trecea încet prin fața ochilor mei, pierzându-se în trecut. Trenul a ieșit încet din Saint Paul, luând viteză și, în timp ce locomotiva șuiera în noapte, am știut că, mai repede decât orice canoe, el mă ducea către locul despre care sora Eve îmi spusese că fusese întotdeauna în inima mea, acolo unde toate întrebările mele urmau să primească un răspuns și călătoria mea avea să ia sfârșit.

Mă ducea acasă.

Partea a șasea

Ithaca

Capitolul cincizeci și opt

Mi-a fost imposibil să dorm. Am stat în vagonul de marfă toată noaptea, privind la Bătrânul Fluviu care mă însoțea mereu. Treceam pe lângă orașe, dar el era tot timpul acolo, la fel ca și luna ce semăna cu un ochi alb, nemișcat, atotvăzător. Mi-am amintit cum a asigurat-o Mose pe Emmy: *Nu ești singură.* Mi-am repetat cuvintele de mai multe ori și eram recunoscător fluviului și lunii că mă însoțeau.

Aproape în zori, am adormit în cele din urmă pe podeaua vagonului de marfă. Probabil că am avut un somn adânc, fiindcă atunci când m-am trezit, trenul se oprise. M-am ridicat în capul oaselor, simțind dureri de la lemnul tare care îmi servise de saltea și am tras cu ochiul prin ușa deschisă. Ne aflam într-un triaj asemănător celui pe care îl părăsisem noaptea trecută, deși acesta avea silozuri de cereale înalte ca niște turnuri de castel ce se ridicau lângă el. La capătul îndepărtat al trenului, un bărbat se mișca vioi, privind pe sub fiecare vagon de marfă și cercetându-le pe cele care aveau ușa deschisă. O brută, m-am gândit, amintindu-mi toate acele povești despre bătăile pe care le primeai din partea nemiloasei poliții feroviare

care patrula prin triaje. M-am dat jos din vagon și am luat-o la goană.

Triajul și o mare parte a orașului erau dominate de un mal înalt și abrupt. Am găsit un mic restaurant pe o stradă murdară aproape de calea ferată, din care ieșea un miros de costiță prăjită și care mi-a arătat cât de înfometat eram, atrăgându-mă înăuntru. În starea ei de visare, Emmy îmi spusese că voi ști când va fi momentul potrivit să folosesc banii din gheată, iar mie mi-era foame, eram singur, așa că am decis că acesta era momentul. Am luat loc pe un scaun la tejghea. Femeia din spatele ei era subțire, blondă, obosită, dar m-a privit cu un zâmbet plăcut când m-am așezat. S-a întins și mi-a cules câteva fire de paie de pe cămașă.

— Unde ai dormit azi-noapte, scumpule? Într-o căpiță de fân?

— Cam așa ceva.

— Ți-e foame?

— Da.

— Ce vrei să mănânci?

— Ouă și costiță, am zis. Cu pâine prăjită.

— Cum vrei să fie ouăle?

— Omletă, vă rog.

— Vă rog, a spus ea continuând să zâmbească. Mi-aș dori ca toți clienții mei să fie la fel de politicoși.

— Unde mă aflu? am întrebat.

Un bărbat care ședea la câteva scaune depărtare a zis:

— Dubuque, Iowa, fiule.

I-a făcut cu ochiul femeii din spatele tejghelei.

— N-a fost nicio căpiță de fân, Rowena. Băiatul a dormit într-un vagon de marfă sau numele meu nu e Otis.

— Așa e, scumpule? a zis Rowena. Mergi cu trenul?

Nu știam ce reacție vor avea, așa că am tăcut.

— Unde sunt părinții tăi? m-a întrebat ea.

— Au murit.

— Oh, dragule, ce păcat!

— De când nu ai mai mâncat, fiule? m-a întrebat bărbatul.

— De aseară. Am mâncat destul de bine.

— În regulă, a zis bărbatul, ca și cum își dădea seama că mint, dar înțelegea situația. Îi plătesc eu micul dejun, Row.

— N-aș putea accepta, am spus.

— Ascultă, fiule, am un băiat de vârsta ta acasă. Dacă n-ar avea pe nimeni pe lume, mi-aș dori să-l ajute cineva.

— Mulțumesc, domnule.

— Domnule, a zis el zâmbind. Ai primit o educație bună.

Am plecat îndestulat de la micul restaurant, nu doar fiindcă îmi potolisem foamea, cât mai ales fiindcă mă înzdrăvenisem, mișcat de bunătatea acelor străini. Regretam că Albert nu era cu mine ca să împărtășim experiența asta și să vorbim entuziasmați despre ea în jurul focului seara. Mi-era cumplit de dor de el și, în afară de asta, întâmplările bune devin și mai bune atunci când le povestești. Dar de câte ori mă gândeam la Albert, Mose sau Emmy, un nor îmi întuneca fericirea pentru că nu eram sigur dacă aveam să-i mai văd vreodată.

Am luat un tren de marfă spre sud și, cum nu prea dormisem noaptea trecută, m-a luat somnul imediat și nu m-am trezit până târziu după-amiază. Când am privit prin ușa deschisă a vagonului, am văzut că trenul trecea în viteză printre câmpuri de porumb, îndreptându-se

direct către soarele care cobora roșu la linia orizontului. Călătoream înspre vest. Nu știam cât de mult mersesem în direcția greșită. Mi-am tras un șut, am înjurat cu voce tare și m-am rugat ca trenul să se oprească curând. Dar nu a făcut-o. A continuat să zăngănească și după apus în lumina lunii, încetinind în cele din urmă când la orizont au apărut luminile unui oraș.

Trenul s-a oprit într-o gară mare, plină cu vagoane de marfă ce staționau și, de îndată ce am putut, am sărit jos. Am încercat să mă orientez, să văd dacă există vagoane legate de locomotivă îndreptate în direcția din care tocmai venisem, dar n-am văzut decât un labirint de șine, era întuneric, iar eu eram pierdut.

Cam la o sută de metri distanță, la marginea triajului, am zărit strălucirea unor flăcări mici. M-am gândit la focurile prietenoase din Hopersville, la bărbatul care stătea lângă foc la triajul din Saint Paul și care mă trimisese în direcția bună, sfătuindu-mă prietenește să merg doar spre sud. Am traversat triajul spre o albie mică unde curgea un pârâu și l-am urmat până la un podeț unde se făcuse focul.

Acolo se aflau doi bărbați zdrențăroși. Unul dormea pe o pătură, iar cel de-al doilea stătea în capul oaselor, aplecat deasupra flăcărilor, cu o sticlă în mână. Obiectul acela ar fi trebuit să-mi dea de bănuit. M-am apropiat încet, fiindcă nu voiam să iau prin surprindere pe nimeni, dar bărbatul cu sticla s-a răsucit brusc în direcția mea și s-a încordat, de parcă ar fi urmat să sară la bătaie.

— Scuze, am spus, n-am vrut să te sperii.

M-a măsurat cu privirea, după care s-a relaxat.

— Un puști cu caș la gură nu mă sperie pe mine.

Din momentul în care am auzit mârâitul din vocea lui, care nu semăna deloc cu un sunet omenesc, am înțeles că făcusem o mare greșeală.

Bărbatul de pe pătură s-a trezit și s-a ridicat în capul oaselor.

— Avem oaspeți, George, a spus cel cu sticla.

George m-a măsurat și el cu privirea și era clar din felul în care se zgâia că băuse și el din lichidul din sticlă.

— E doar un copil, Manny.

— Da, a zis Manny, ca și cum asta era bine. Stai jos, puștiule.

— Eram numai în trecere.

Am făcut un pas înapoi.

— Am spus să stai jos.

George s-a ridicat în picioare și a început să mă înconjoare pe la spate.

Am făcut un alt pas mai departe.

George nu era așa de beat cum sperasem. S-a mișcat cu repeziciune și mi-a prins brațul într-o strânsoare de fier. Am încercat să mă eliberez, dar el era mai puternic decât părea și mi-a țintuit brațele la spate. L-am lovit în tibie cu piciorul încălțat cu gheată, dar nu mi-a dat drumul. Doar s-a înfuriat și m-a zgâlțâit ca pe o păpușă de cârpă, mârâind:

— Mai fă o dată așa, puștiule, și o să-ți rup gâtul.

Manny s-a ridicat și mi-a scotocit prin buzunare.

— Ce e asta?

A luat muzicuța și plicul ce conținea scrisoarea pe care i-o adresasem lui Maybeth Schofield. A scos o notă falsă din instrument și a râs cu cruzime. A aruncat plicul în foc, iar eu l-am privit cum se preschimbă în cenușă. S-a

aplecat aproape de fața mea, iar respirația lui duhnind a whisky și mirosul dinților nespălați m-au izbit.

— Ai ceva bani, puștiule?

M-am gândit la cele două bancnote de cinci dolari ascunse în gheata mea dreaptă, dar nu le-aș fi dat pentru nimic în lume.

— N-nu, am spus.

Bărbatul m-a controlat cu brutalitate peste tot.

— Nu minte, George. Nu are nimic pentru noi.

— Ba are, a zis George, grohăind ca un porc.

— Așa e, a spus Manny.

Am zărit pe chipul bărbatului din fața mea aceeași poftă nestăpânită pe care o văzusem la Vincent DiMarco în acea ultimă noapte îngrozitoare la cariera de piatră când îmi spusese despre Billy Mânecă Roșie. Am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui George, dar mâinile sale erau ca niște cătușe de oțel. Am dat cu piciorul spre Manny, însă el s-a ferit. George m-a ținut numai cu o mână și cu cealaltă m-a izbit sălbatic în cap.

— Adu-l lângă foc, a zis Manny.

George m-a târât acolo și m-a trântit la pământ, iar amândoi bărbații au stat deasupra mea, urâți ca niște șacali. De câte ori mă gândeam la Billy Mânecă Roșie, încercam să nu-mi imaginez detaliile oribile a ceea ce probabil i se făcuse înainte ca DiMarco să pună capăt suferinței sale. În acele momente însă, când cei doi rânjeau pofticioși deasupra mea, imaginile mi-au apărut în minte așa de brutal, încât stomacul mi s-a strâns și mi-a venit să vomit. Poate că ar fi fost o strategie bună, însă am procedat altfel.

— Am bani, am spus repede.

— Pe naiba ai, a zis Manny.

— Jur. Zece dolari.

— Unde? a întrebat George.

M-am întins după gheata dreaptă și i-am desfăcut șireturile. Bărbații m-au urmărit cu atenție. Am scos gheata, am căutat înăuntru și am luat bancnotele de cinci dolari. Ochii bărbaților s-au luminat de un alt fel de poftă, iar Manny a vrut să înșface banii, dar mi-am tras repede mâna din fața lui și am ținut bancnotele deasupra focului.

— Am să le ard, i-am amenințat.

— Pe naiba o s-o faci, a zis George.

— Dă-mi înapoi muzicuța și vei avea banii.

— Fă cum îți spune, Manny.

De îndată ce am avut muzicuța în mână, am aruncat bancnotele în foc, unde au plutit ca niște frunze uscate în flăcările lacome. Cei doi bărbați s-au repezit unul peste altul, încercând să salveze banii care ardeau și în acele momente de confuzie am sărit în picioare și am luat-o la goană de lângă podeț, ducând cu mine gheata și muzicuța. Am fugit spre labirintul de șine și de vagoane care staționau și când în cele din urmă am riscat să arunc o privire peste umăr, am văzut că eram singur. Am continuat însă să alerg până am ajuns la un vagon deschis, mi-am făcut vânt înăuntru și am rămas întins pe jos, gâfâind.

A durat un timp până să-mi dau seama ce se întâmplase. Atunci am început să plâng, încercând însă să-mi înăbuș suspinele. Am crezut că fusesem singur, dar în acel moment mi-am dat seama cât de părăsit eram. Am simțit un gol înăuntrul meu care putea să înghită tot universul.

— Albert, am șoptit. Albert.

Capitolul cincizeci și nouă

Am ajuns în Saint Louis două zile mai târziu. Orașul fusese ținta mea atât de mult timp, încât bănuisem că voi trăi un sentiment măreț când voi sosi. În schimb, mă aflam într-un alt loc străin în mijlocul unei rețele de șine de cale ferată ce se întindea la umbra unui șir inegal de clădiri înalte, toate proiectându-se pe un cer cenușiu de culoarea unei monede vechi.

Habar nu aveam încotro s-o apuc sau cum să-mi încep căutarea. Nu mai fusesem în Saint Louis de la vizita făcută după moartea mamei, care se întâmplase când aveam jumătate din vârsta de acum. Cunoșteam numai fluviul Mississippi, așa că m-am îndreptat spre el. Am descoperit o așezare de colibe, un Hooverville mai presus de imaginația mea, cu o populație de o sută de ori mai mare decât ce văzusem în Hopersville. Colibele acopereau malurile pe o distanță de peste un kilometru în josul fluviului. Erau cocioabe construite printre grămezi de resturi, toate arătând atât de sărăcăcios, încât m-am gândit că, dacă cerul cenușiu s-ar fi deschis și ar fi plouat cu găleata, tot ce se afla dinaintea mea ar fi ajuns în fluviu și ar fi fost dus la vale.

Am mers pe potecile bătătorite, înconjurat de un puternic miros de putrefacție. În închipuirile mele de-a lungul călătoriei, Saint Louis fusese o promisiune frumoasă și îndepărtată. Tot drumul acela, m-am gândit cuprins de deznădejde, și toate prin câte trecuserăm, pentru ce fuseseră?

— Hei, puștiule!

Mi-am ridicat privirea. Gândurile sumbre mi se oglindeau probabil pe chip deoarece un bărbat cu o barbă cenușie precum mușchiul spaniol m-a măsurat cu privirea pe sub borul unei pălării vechi, gri.

— Ai necazuri, puștiule? Ți-e foame?

A arătat în josul râului.

— Găsești mâncare gratis sub pod. La Hanul Primitor.

— Mulțumesc.

— Te obișnuiești cu asta, a zis el.

— Cu ce?

— Dacă nu știi acum, vei afla în curând.

A intrat într-o colibă, nu mai mare decât o pianină, acoperită cu hârtie gudronată.

Am găsit Hanul Primitor, unde era o coadă lungă de oameni amărâți, așteptând orice puteau primi, cu femei și copii printre ei. Deși îmi era foarte foame, nu-mi venea să mă alătur acelei cozi încă, astfel că am hoinărit pe malul fluviului.

Suprafața apei era uleioasă și sclipitoare, iar un miros urât se ridica dinspre ea. Pe celălalt mal, coșurile uzinelor răspândeau coloane de fum care se amestecau cu cenușiul murdar al cerului și numai Dumnezeu știa ce murdării aruncau acele uzine în fluviu. În Saint Paul, apa era foarte adâncă și de atunci continuase să curgă pe lângă sute de alte orașe și localități mai mici. Având dinapoia mea

așezarea aceea mizeră de oameni nevoiași și dinainte apa murdară a fluviului Mississippi, mi se părea că locul unde ajunsesem era iadul.

— Ar fi trebuit să plec cu Maybeth, am spus cu voce tare.

La auzul numelui ei, aproape mi s-a frânt inima. M-am înviorat însă când mi-am amintit promisiunea de a ne scrie unul altuia de îndată ce puteam. Scrisoarea pe care i-o compusesem nu fusese pusă la poștă. Poate Maybeth avusese mai mult noroc.

Am întrebat trei oameni din Hooverville înainte să mă îndrume cineva și puțin mai târziu m-am pomenit la poșta din centrul orașului, care nu era la fel de impunătoare precum cea din Saint Paul, însă la fel de aglomerată. Am așteptat la coadă și, când am ajuns la ghișeu, am întrebat despre scrisorile aflate la post restant.

Funcționarul m-a privit peste ochelarii care îi stăteau pe vârful nasului.

— Pe ce nume?

De când fugisem de la Școala Lincoln, avusesem grijă să nu-mi dau numele adevărat, în caz că se răspândeau vești despre faptele mele reprobabile.

— Ei bine, fiule?

O făceam însă pentru Maybeth, așa că am spus:

— O'Banion. Odiseu O'Banion.

— Odiseu? Așteaptă să verific.

A lipsit puțin, apoi s-a întors și a clătinat din cap.

— Nu e nimic, fiule.

— Dar pe numele Buck Jones?

— Ca vedeta cowboy?

A zâmbit.

— Ai multe porecle celebre. Să văd.

N-am avut noroc nici cu acest nume. Eram pe punctul să plec, când mi-a trecut un alt gând prin minte.

— Încerc să-mi găsesc mătușa. Locuiește pe o stradă cu nume grecesc cu o cofetărie în colț.

Funcționarul a privit în tavan și s-a gândit câteva clipe, dar îmi dădeam seama că nu știa. Bărbatul din spatele meu însă, un om care, judecând după proporțiile sale, nu fusese prea afectat de Marea Criză, a rostit cu glas tare:

— Cunosc strada. Exista o cofetărie în colțul dintre Ithaca și Broadway în Cartierul Olandez, dar s-a închis anul trecut. O altă victimă a acestor vremuri grele.

Funcționarul a notat indicațiile pe o bucată de hârtie și, când am părăsit poșta, mergeam iar cu pas vioi. Aveam din nou o țintă. Eram aproape acasă.

Literele albe de pe vitrină formau cuvintele COFETĂRIA LUI EMERSON. Înăuntru nu mai era nimic în afară de rafturi goale și o tejghea. Am mers cam cincizeci de metri pe Ithaca și brusc mi-a apărut în fața ochilor. Exact așa cum mi-o aminteam. O casă de cărămidă cu trei etaje, cu un gard înalt de fier forjat, vopsită în roz, cum o știam. Dar era mult mai mică decât credeam și avea mare nevoie de o zugrăveală nouă. Locul de lângă casă era gol, acoperit de o mare de buruieni, care începuseră să se târască prin gard și să distrugă iarba de pe pajiște, care trebuia tăiată. Toate obloanele de la ferestre erau trase, iar sentimentul pe care mi-l dădea această imagine nu era plăcut. Am deschis poarta, iar balamalele ruginite au scârțâit. Am înaintat încet pe alee, am urcat treptele și am bătut la ușa din față. Aceasta a fost în cele din urmă deschisă de o negresă zveltă într-un capot de mătase roșie.

Era drăguță, dar somnoroasă și foarte supărată pentru că vedea un copil stând în pragul ușii.

— Ce dorești? a spus ea înainte să apuc să vorbesc.

— Caut pe cineva, am zis.

Și-a pus o mână în șold, mânioasă.

— Zău? Pe cine?

— Pe mătușa mea Julia.

Sprâncenele ei îngroșate cu creionul s-au ridicat și toată oboseala i-a dispărut de pe chip.

— Julia?

— Da, doamnă. Mătușa mea. Locuia aici.

M-a măsurat cu privirea de sus până jos și a dat foarte ușor din cap, de parcă nu-i venea să creadă că mă aflu acolo.

— Așteaptă aici, scumpule.

Nu mi-am dat seama dacă tonul ei devenit brusc dulce era sincer sau dacă râdea de mine. A închis ușa, iar eu am stat pe mica verandă și am privit cerul, care nu mai era cenușiu, ci căpătase o culoare verzuie urâtă, care îmi amintea prea bine de ziua când Dumnezeul Tornadă devastase districtul Fremont și o omorâse pe mama lui Emmy. Pe tot parcursul călătoriei mele, Dumnezeul Tornadă păruse să aștepte și mi-era teamă că scopul său suprem fusese mereu să mă împiedice să am parte de un final fericit.

Ușa s-a deschis din nou și nu am recunoscut-o pe femeia care stătea în prag. Ochii ei însă erau mari de uimire și cuvintele au plutit ușoare în timp ce le rostea cu buzele ei roșii.

— O, Doamne! Chiar *ești* tu.

S-a întins, și-a pus mâna pe obrazul meu și a șoptit uimită:

— Odiseu!

Capitolul șaizeci

Am stat într-o cameră din spatele casei, care îmi amintea de salonul confortabil de la ferma Corei Frost. Avea un mic șemineu cu o poliță deasupra, pe care se afla un ceas vechi. De-a lungul unui perete era un raft plin cu cărți. Pretutindeni în cameră erau vaze cu flori colorate menite să înveselească atmosfera. Mătușa Julia îi ceruse femeii în capot de mătase roșie să ne aducă sendvișuri și limonadă. Sendvișurile erau cu șuncă și brânză, iar limonada avea bucățele de gheață în ea. Nu mâncasem nimic toată ziua și eram ispitit să le înfulec. Mătușa Julia avea însă un comportament rafinat și nu doream să o jignesc, așa că am mâncat cu aceeași grijă ca și ea.

O văzusem o singură dată în toată viața mea. Mătușa Julia fusese mai mult un nume care era pomenit de mama când povestea despre copilăria ei. Chiar și așa, îmi închipuisem o întâlnire foarte emoționantă, cu îmbrățișări călduroase și râuri de lacrimi. Nu a fost astfel. M-a invitat înăuntru și m-a condus în această cameră mică din spatele casei, unde am stat la măsuța de cafea față în față, discutând încurcați.

— Cum... cum ai ajuns aici?
— Cu trenul.
— Ca o haimana?
— Ca toată lumea zilele acestea.
— O, Doamne!
S-a încruntat, apoi a zâmbit.
— Ai ajuns însă în siguranță. Ai venit tocmai din...?
— Minnesota.
— De la școala de acolo? Școala pentru indieni?
— Da, doamnă. De acolo.
A mușcat din sendviș, apoi sprâncenele ei îngroșate cu creionul, la fel ca ale celeilalte femei, s-au încruntat.
— Dar nu se poate să fi terminat studiile. Ai numai doisprezece ani.
— Aproape treisprezece.
— Totuși.
— Am fugit.
S-a lăsat puțin pe spate și a rămas nemișcată.
— Ei bine, asta nu-mi place să aud.
— Se purtau urât cu noi acolo.
— Școala poate fi grea.
— Ne băteau.
— Ei, hai, Odiseu!
— Un băiat a murit. Billy Mânecă Roșie.
Aceasta a făcut-o să tacă. Ca și cum și-ar fi adus aminte, a întrebat:
— Unde e Albert?
— A rămas în Minnesota.
— La școală?
— A găsit o slujbă în Saint Paul.
De îndată ce intrasem în casă, cerul verzui se deschisese și rafalele de ploaie băteau în ferestre. M-am gândit

la toți oamenii din Hooverville și mi-am imaginat cum tot ce aveau aluneca în fluviu.

Mătușa Julia și-a întors privirea către furtuna de afară și a părut absorbită de ceea ce vedea.

— Ei bine, a spus ea, uitându-se din nou la mine cu o veselie prefăcută. Ce planuri ai?

Am înghițit bucata de sendviș pe care o mestecam; n-a fost ușor deoarece mi se uscase gâtul din cauza a ceea ce voiam să-i propun.

— M-am gândit că aș putea locui cu tine.

— Cu mine?Aici? Mi-e teamă că nu va fi posibil, Odiseu.

— N-am altundeva să mă duc.

Era adevărat, dar mărturisesc că m-am străduit să sune foarte patetic.

— Bineînțeles că nu ai, a zis ea cu o compasiune sinceră și într-un fel părea că se ceartă pe ea însăși pentru lipsa de empatie. Ei bine, atunci poți rămâne. Până ne hotărâm ce să facem cu tine.

— Mulțumesc, mătușă Julia.

M-a cercetat în tăcere un răstimp stânjenitor, iar în cele din urmă a spus:

— Ultima oară când te-am văzut, aveai pe jumătate înălțimea de acum. Așa mi te amintesc. Ai crescut. Ești aproape un bărbat.

Aproape un bărbat. Părea mândră când a rostit aceste cuvinte, ca și cum avusese o contribuție la formarea mea. Am înțeles că ea așa credea. În toți anii aceia scurși de la singura noastră întâlnire, le trimisese bani soților Brickman ca să aibă grijă de mine. Nu avea cum să știe că, până nu i-am furat noi, banii nu ne făcuseră niciun bine mie și lui Albert.

S-a ridicat, s-a dus la ușă și a strigat:

— Monique!

Femeia în capot roșu de mătase s-a întors. Deși vorbeau cu voce joasă, am auzit-o pe aceasta zicând:

— Din cauza vremii, nu va fi prea aglomerat în seara aceasta.

Au continuat să vorbească, iar mătușa Julia a hotărât în cele din urmă:

— Să fie odaia din pod atunci.

În clipa când am pășit în pod, mi-am adus aminte de casa lui Jack și de spațiul cu salteaua tăiată în bucăți. Acest loc nu era la fel de dezordonat, dar tot îmi dădea senzația că eram ținut departe de ochi iscoditori, ca și cum eram un fugar. Ceea ce de fapt eram, dar nu mi-a plăcut că mătușa mea se purta așa cu mine.

— O să-ți fie bine aici, a spus ea cu aceeași veselie falsă pe care o arăta de când sosisem. Vezi, ai și o fereastră.

Aceasta dădea către o curte din spate neîngrijită, un patio vechi de piatră aflat chiar sub odaia mea, și o alee ce ducea de-a lungul proprietății, totul fiind ud din cauza ploii. În odaie mai era un pat îngust, un scrin, un lampadar și mirosea a mucegai.

— Cine locuiește aici? am întrebat.

— N-a mai stat nimeni de mult timp.

O notă de tristețe i-a întunecat tonul vesel. După care și-a dat seama de ceva.

— Bagaje n-ai?

— N-am avut timp să împachetez.

— Va trebui să ne ocupăm de asta, a zis ea. Poate mâine. Astăzi doar odihnește-te. Îmi închipui că ești obosit.

— Trebuie să merg la baie.

Am văzut imediat că își făcea griji.

— E câte o toaletă la fiecare etaj de dedesubt, dar aș prefera să nu le folosești. Sunt pentru...

S-a oprit ca să-mi dea o explicație potrivită.

— Sunt pentru ceilalți oaspeți ai mei.

— Alți oaspeți? Aici e un hotel?

— Nu chiar, Odiseu. Am să-ți explic mai târziu. Există o toaletă la subsol. Folosește scările din spate.

Grozav, m-am gândit. Vom fi eu și păianjenii.

— Simte-te ca acasă. Ai mâncat destul?

— Da, doamnă. Mi-e bine.

— Nu-mi mai spune doamnă, te rog. Mă face să mă simt bătrână. Mătușa Julia e îndeajuns.

A coborât pe trepte și am auzit cum se închidea ușa de la pod, iar eu am rămas singur din nou. În odaie era un aer stătut, așa că am deschis fereastra. Ploaia a pătruns înăuntru, apa s-a adunat pe pervaz și a picurat pe podeaua de lemn, dar cel puțin aveam aer proaspăt. Trebuia să mă ușurez, dar în loc să mă duc până la subsol, am deschis-o mai mult și m-am ușurat în potopul de afară. Am tras din nou fereastra jos, dar am lăsat o deschizătură să intre aer, apoi m-am așezat pe pat, simțindu-mă la fel de singur ca în vagoanele goale de marfă. Acolo însă nu aveam saltea, iar cea de sub mine era minunat de moale. Mătușa Julia avusese dreptate — eram obosit. Foarte curând am adormit.

M-au trezit râsetele unei femei, niște sunete ascuțite și înalte, venind direct de sub mine. Odaia din pod era întunecată, soarele aproape asfințise, dar tot mai auzeam ploaia lovind în geam. Când m-am dat jos din pat, am intrat cu picioarele în apă. M-am dus repede la lampadar,

l-am aprins și am văzut că furtuna adusese o mare parte din ploaie înăuntru.

N-aveam nimic cu ce să șterg podeaua, așa că am coborât pe treptele de la pod și am luat-o pe coridor. Râsul încetase, dar am auzit murmurul vocilor de după ușa închisă. Înainte să mă pot mișca, aceasta s-a deschis. Un bărbat a pășit afară, îmbrăcat într-un costum frumos, având însă cravata desfăcută. După el a venit o femeie drăguță, blondă, tânără, purtând un furou roz care de-abia îi acoperea șoldurile. Avea părul în dezordine, iar rujul i se șterse. Bărbatul nu m-a observat. S-a aplecat spre femeie și a sărutat-o lung pe buze.

— Pe săptămâna viitoare, Mac? a zis ea.

— Poate mai repede dacă ai noroc.

— Mă simt norocoasă.

L-a plesnit peste fund în joacă.

Bărbatul a pornit pe coridor către scara principală fără să se uite înapoi. După ce a plecat, femeia și-a schimbat postura, sprijinindu-se de tocul ușii. Și-a trecut o mână peste partea stângă a corpului și s-a strâmbat de parcă atingea un punct sensibil. Apoi m-a văzut. A rămas în aceeași poziție, însă pe față i-a apărut o expresie curioasă.

— Tu ești el. Băiatul Juliei.

— Nepotul ei, am spus.

— Da, da, a zis ea. Vrei ceva?

— A plouat în odaie. Am nevoie de un prosop.

— Hai să vedem ce putem face pentru tine, scumpule.

S-a dus la un dulap mic de pe coridor, a căutat înăuntru și a scos un prosop alb pufos.

— E bun?

— Da, mulțumesc.

— Ești politicos. Îmi place asta. Cum te cheamă?

— Odiseu.

A întins mâna. Unghiile ei erau vopsite într-un roșu intens, atrăgător.

— Dolores. Îmi face plăcere să te cunosc.

Încă mă ținea de mână, când a apărut mătușa Julia din direcția scării pe unde bărbatul tocmai coborâse. Când m-a văzut cu Dolores, s-a întunecat la față și a grăbit pasul.

— Ți-am spus să rămâi sus, Odiseu.

— Avea nevoie doar de un prosop, a zis Dolores.

— A intrat ploaia pe fereastră, am explicat eu.

— Păi, închide blestemata de fereastră. Dolores, trebuie să te aranjezi.

— Desigur, Julia.

Mi-a făcut cu ochiul și a dispărut în camera ei.

— Mergem sus, a spus mătușa Julia și a venit după mine.

La lumina lampadarului, a cercetat balta ce se întindea pe podea sub fereastra deschisă.

— Era sufocant, am spus. Am vrut doar să am puțin aer.

— Dă-mi prosopul.

Când i l-am dat, a îngenuncheat și a început să șteargă apa.

— Pot s-o fac eu.

— Nu e vina ta, Odiseu. Ar fi trebuit să mă gândesc. A rămas în genunchi și a continuat: Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul față de tine. Voiam numai să aștept momentul potrivit ca să explic tot.

— E în regulă.

S-a uitat fix la prosopul ud din fața ei.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le înțelegi.

— E în ordine.

— Mâine, a spus ea și s-a apucat din nou de șters. Mâine o să vorbim.

M-a lăsat din nou singur, insistând cu blândețe, dar ferm.

— O să rămâi în odaia ta toată noaptea.

N-a încuiat ușa, dar nu puteam să nu mă gândesc că, în afară de faptul că aveam o saltea în loc de un strat de paie, odaia din pod nu era diferită de camera tăcută de la Școala Lincoln.

Capitolul șaizeci și unu

Noaptea am simțit nevoia să mă ușurez. Din nou, în loc să cobor tot drumul până în subsol ca să mă ușurez printre păianjenii de acolo, am deschis fereastra și m-am pișat pe vechiul patio de piatră de dedesubt, apoi am dormit până dimineața. M-am trezit târziu și am simțit că am o nevoie pentru care o fereastră deschisă nu îmi era de folos. Am luat-o pe scările din spate, cum îmi indicase mătușa Julia, auzind pe când treceam zgomotul făcut de femei în bucătărie.

Subsolul m-a surprins. Nu era cătuși de puțin adăpostul unor insecte târâtoare, cum îmi imaginasem, era pavat, luminat puternic și avea o instalație de care auzisem, dar pe care nu o văzusem niciodată — o mașină electrică de spălat și stors rufe. La Școala Lincoln, spălatul rufelor și al lenjeriei de pat se făcea de mână, fetele interne de acolo ocupându-se de asta. Rufele erau atârnate afară pe sfori lungi ca să se usuce, chiar și în gerul iernii, o situație care, atunci când munca se termina, le făcea deseori pe fete să plângă deoarece degetele le erau aproape degerate. În subsol, uscătoarele acum goale stăteau pe trei rânduri, fiind suficient de multe încât să poți întinde toate

cearșafurile din toate paturile din casă. Nu era nevoie să atârni nimic afară în frig sau, într-o zi ca aceasta, să-ți faci griji că ploaia te încurcă.

Spre marea mea ușurare, toaleta era curată și modernă, având chiar și un mic duș. Mi-am făcut nevoile. Când am ieșit, Dolores băga rufe în cuva mașinii de spălat. S-a întors, iar fața ei era obișnuită, fără machiaj, dar tot drăguță. De fapt, era chiar mai drăguță.

— Bună dimineața, somnorosule, mi-a spus.

— Bună dimineața.

A cercetat cu privirea hainele pe care le purtam.

— Le-ai spălat vreodată?

— De mult.

— Mi-am dat seama după miros. Dacă ai dormit în ele, ar trebui să-ți speli și cearșafurile.

— N-am dormit în ele.

— Scoate-ți hainele și am să le arunc înăuntru împreună cu restul.

— Nu am altceva ce să port.

Ea a zâmbit, ca și cum răspunsul meu era cam ciudat, și a spus:

— Așteaptă aici, scumpule.

A coborât din nou în câteva minute cu un halat de pluș roz.

— Poți să porți asta până se usucă totul.

M-am dezbrăcat în baie. Dolores nu era mai înaltă decât mine, iar halatul, despre care am presupus că era al ei, mi se potrivea foarte bine. Mi-a luat hainele și le-a aruncat în cuva mașinii de spălat, care era plină cu apă fierbinte și detergent și deja pornise.

— Le lăsăm să se spele un timp. Ți-e foame?

— Da, doamnă.

— Doamnă? La naiba, nu sunt mult mai mare decât tine. De ce nu faci un duș? Vino după aceea în bucătărie.

Când am ajuns acolo, activitatea era în toi. Mai multe femei tinere precum Dolores, purtând încă îmbrăcămintea de noapte, erau ocupate să pregătească micul dejun. Am hotărât că aceasta era un fel de casă a femeilor. Auzisem că existau asemenea locuri în orașe. Tinerele s-au purtat cu mine ca niște surori glumețe, ceea ce m-a făcut să mă simt în largul meu. Ne-am așezat apoi la o masă mare în sufragerie și am mâncat împreună. Unele feluri îmi erau cunoscute — omletă, șuncă, pâine prăjită cu gem de zmeură —, dar mai erau terci din mălai și gogonele prăjite, de care nu mai mâncasem niciodată și care mi-au plăcut enorm.

— Micul dejun e mereu așa? am întrebat.

— Pe vremuri aveam o bucătăreasă, a spus una dintre fete, o roșcată pe nume Veronica, dar a trebuit să renunțăm la ea.

— La fel s-a întâmplat cu spălătoreasa și cu menajera, a zis Dolores. Economiile astea blestemate.

S-a uitat la Monique.

— Doar zece clienți azi-noapte? A fost mai rău decât duminica.

— E din cauza furtunii, a spus Monique.

Dolores s-a uitat pe fereastră la ploaia care cădea în averse, făcând ca dimineața să fie una mohorâtă.

— N-o să fie mai bine diseară dacă nu se oprește potopul.

Mătușa Julia a apărut și s-a așternut tăcerea. Îmi era limpede că ea avea o poziție specială în această casă a femeilor. A fost evident uimită să mă vadă și a aruncat o privire întrebătoare către masă.

— Se trezise și l-am invitat, a zis Dolores.

— Și halatul?

— E al meu, a răspuns Dolores. Hainele lui sunt la spălat.

Mătușa Julia s-a uitat pe fereastra sufrageriei la ploaie și la ziua mohorâtă.

— Speram să mergem la cumpărături astăzi, Odiseu, dar cu vremea asta, mi-e teamă că va trebui să o lăsăm pe altă dată. Doamnelor, a zis ea, luând loc pe singurul scaun liber de la masă, azi este ziua în care ne ocupăm de treburile casei.

Am fost trimis la muncă în subsol să o ajut pe Dolores cu spălatul rufelor — era mai mult lenjerie de pat. De când plecase spălătoreasa, care era și menajeră, femeile își îndeplineau cu schimbul această îndatorire ce, din motive necunoscute mie atunci, trebuia făcută în fiecare zi.

— Îmi amintești de fratele meu, a spus Dolores în timp ce atârnam cearșafurile pe uscătoare.

— Locuiește în zonă?

— În Mayville. Un orășel lângă Joplin. Câți ani ai? Vreo 13, 14? Cam atât ar avea și el.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— În ziua când am plecat de acasă. Cu cinci ani în urmă. Cam la vârsta ta.

— Cu ce te ocupi aici? Ai o slujbă?

S-a oprit și mi-a aruncat o privire ciudată.

— Știi ce e casa asta, Odiseu?

— O casă a femeilor, presupun.

— Da, a zis Dolores. O casă a femeilor. Exact.

Ploaia nu s-a oprit și după-amiază, când treaba s-a terminat, mătușa Julia mi-a spus să mă duc în pod fiindcă va urca și ea curând. Ajuns sus, am stat la fereastră, am privit în depărtare și m-am gândit la toți oamenii din

așezările aflate în josul fluviului. Potecile pe care mergeau se transformaseră în noroaie și în timp ce așteptau la rând la Hanul Primitor, erau probabil udați până la piele. Știam că sunt norocos și mă simțeam vinovat deoarece, deși aerul din pod era stătut, aveam un acoperiș solid deasupra capului, mâncam pe săturate și aveam o mătușă care ținea la mine.

Am auzit-o urcând treptele. A intrat, ducând o tavă de argint cu două pahare de limonadă și o farfurie cu pricomigdale. A pus tava pe pat și a lovit salteaua cu palma.

— Vino aici, mi-a zis.

— Asta e casa ta? am întrebat după ce am sorbit puțină limonadă și am mușcat dintr-o prăjitură.

— Da.

— Trebuie să fii bogată.

— M-a costat mai mult decât îți închipui, Odiseu.

— Am fost aici doar o dată, am spus.

— Totuși, ai știut să ajungi. Ultima oară când te-am văzut era imediat după moartea lui Rosalee.

Vorbea despre mama mea.

— Când Zeke a venit să mă anunțe. Acesta era tatăl meu. Ezekiel O'Banion. Mai știi?

— Nu prea bine. Mi-aduc aminte că mi-ai dat mie și lui Albert niște bani să ne cumpărăm ciocolată.

A zâmbit și a vorbit pe un ton de parcă era o amintire plăcută pentru ea:

— Așa e.

— Ea cum era? Mama.

— Nu-ți amintești?

— Puțin.

— Rosalee a fost o soră mai mare minunată și o mamă bună pentru tine.

— Dar cum era?

— Pentru cineva care nu putea auzi era din cale-afară de vorbăreață. Îmi amintesc că, atunci când mama și tata au trimis-o la Gallaudet, am plâns în hohote. Când s-a întors să ne viziteze de Crăciun, faptul că am văzut-o a fost cel mai frumos cadou pe care mi l-aș fi dorit.

— Gallaudet? Ce e asta?

— O școală pentru surzi. N-a stat însă mult acolo. Tata a murit anul următor și mama a obținut o slujbă de învățătoare cu un salariu foarte mic. Rosalee a venit acasă; voia să ne ajute. Dintotdeauna am avut o pasiune pentru modă și îmi croiam propriile haine, așa că m-am dus să lucrez la un magazin de rochii din oraș, făcând ce economii puteam. Apoi a murit mama. Zeke o iubea pe Rosalee de când erau copii și căsătoria cu el a fost cel mai bun lucru pentru ea. Eu mi-am dorit să plec din acel orășel sufocant din munții Ozark în cel mai nepotrivit fel. Așa am plecat și am ajuns...

S-a uitat în jur și a făcut un gest spre camera cu aerul ei stătut.

— Am ajuns aici.

— Ai cumpărat casa asta?

— Bărbatul care a fost proprietarul ei înaintea mea a fost trimis la închisoare.

— De ce?

— Omorâse pe cineva. Înainte de a pleca, mi-a lăsat mie casa.

— Erați căsătoriți?

— Doar... buni prieteni. Dar n-am răspuns la întrebarea despre mama ta. Rosalee era deșteaptă, citea mult, era bună și, când eram copil, tot ce-mi doream era să fiu ca ea.

— De ce...?

— Ce vrei să spui?

— După ce tata a murit, de ce nu ne-ai adus aici pe Albert și pe mine ca să locuim cu tine?

— A durat mult până am aflat despre moartea tatălui vostru. Mi s-a zis că erați bine îngrijiți la o școală din Minnesota. Am trimis bani ca să vă ajut, iar acesta a fost cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac în acele condiții.

— Aș fi fost fericit să locuiesc în odaia asta. Și Albert, de asemenea.

— M-am gândit că vă era mai bine cu alți copii.

— Locul ăla a fost un iad, am spus.

— Ei, hai, Odiseu! Nu putea fi atât de rău.

— Exista o încăpere care odată fusese o celulă de închisoare și duceau înăuntru copiii care nu se purtaseră așa cum ar fi trebuit. O numeau camera tăcută.

În glasul meu se simțea amărăciunea.

— Iarna era frig și vara era cald, și în ea era un șobolan. El a fost tot ce era mai bun în locul acela. Înainte să ajungi acolo, te băteau cu un bici. Un bărbat pe nume DiMarco ne bătea și adora să o facă.

— Ai fost dus în acea încăpere? m-a întrebat.

— Practic am locuit în ea.

— Chiar te-au bătut?

Am văzut că avea lacrimi în ochi, așa că mi-am îmblânzit tonul.

— Tot ce vreau să spun e că mi-aș fi dorit să fiu aici cu tine.

Cu lacrimi în ochi, m-a îmbrățișat și, deși ceea ce povestisem era purul adevăr, mă simțeam îngrozitor că i-l spusesem.

— O să mă revanșez față de tine, Odiseu. Jur că așa am să fac.

— Lasă-mă să rămân aici.

S-a șters la ochi. A zâmbit, ca o primă rază de soare pe ziua aceea, și a spus:

— Bineînțeles că poți rămâne. Totul va fi mai bine de acum înainte, promit.

Nu numai că ploaia nu s-a oprit, ci a turnat și mai tare, de parcă venise potopul lui Noe. Am stat la fereastra cu priveliștea ei mohorâtă și, fiindcă nu aveam altceva de făcut, mi-am scos muzicuța și am început să mă distrez, improvizând câteva fraze muzicale pe melodiile mele favorite. Curând, câteva dintre fete s-au adunat în odaia din pod și mi-au cerut să cânt diverse piese. În cele din urmă, Dolores a întrebat:

— Știi „Shenandoah"?

În timp ce cântam, i-am văzut tristețea din ochi și m-am gândit la Cora Frost, la Emmy și la ce însemna-se melodia aceea pentru ele. Nu știu de ce, dar asta m-a făcut să-mi placă de Dolores cel mai mult dintre toate fetele. În plus, îmi amintea puțin de Maybeth Schofield.

Mătușa Julia ni s-a alăturat și, după ce a ascultat „My Wild Irish Rose", a zâmbit și a spus:

— Tatăl tău obișnuia să cânte.

— A fost a lui, am zis, ridicând muzicuța Hohner în mână. E tot ce mi-a rămas de la el.

— Fetelor, a spus mătușa Julia. Odiseu și cu mine avem nevoie să fim singuri.

După ce ele au plecat, s-a așezat lângă mine pe pat.

— Nu mi-ai povestit cum ai ajuns aici. Mi-ar plăcea să aud.

I-am povestit, dezvăluindu-i toate infracțiunile și toate păcatele. A aflat adevărul despre DiMarco, Emmy și răpirea, împușcarea lui Jack, Albert și mușcătura șarpelui, Maybeth Schofield, Dumnezeul Tornadă și motivul plecării mele din Saint Paul. Când am terminat și mă descărcasem de toată povara, a făcut ceva atât de neașteptat, că m-a lăsat fără cuvinte. A îngenuncheat în fața mea, mi-a luat mâna în palmele ei și, de parcă schimbaserăm locurile, ea fiind păcătoasa și eu duhovnicul, m-a implorat:

— Iartă-mă!

Capitolul șaizeci și doi

Târziu în noapte, ploaia s-a oprit în sfârșit, iar a doua zi după micul dejun mătușa Julia a chemat un taxi și m-a trimis la cumpărături cu Dolores.

— E tânără și știe ce haine ți se potrivesc, mi-a explicat.

Când eram în mașină însă, Dolores a spus:

— Julia nu iese niciodată. Casa aceea e ca o închisoare pentru ea. Se izolează în camera ei și tot ce se aude este zgomotul mașinii de cusut.

— Mașina de cusut?

— Noi, celelalte, ne cumpărăm hainele, dar Julia creează modele și își face toate lucrurile pe care le poartă și care sunt mereu foarte șic. Mi-aș dori să am talentul ei.

Nu remarcasem acest aspect la mătușa Julia. Aveam doisprezece ani și trăisem multă vreme la țară, unde moda cea mai elegantă însemna haine ce nu erau croite din pânză de sac.

— Locuiești de mult cu ea? am întrebat.

— Să locuiesc cu ea?

S-a uitat la mine de parcă vorbeam într-o limbă de neînțeles, apoi a clătinat din cap.

— Ești încă atât de inocent, Odiseu. Vei afla totul în curând, presupun.

— Spune-mi Odie.

— Și tu mie, Dollie. Mi s-a cerut să-ți cumpăr o mulțime de haine.

— De pantofi n-am nevoie, am zis. Ghetele mele Red Wings sunt noi.

— Cunosc marca Red Wings. Sunt scumpe. De unde ai avut bani?

Deoarece ne simțeam bine împreună, i-am povestit cum căpătasem acea pereche de ghete minunate în magazinul universal din Westerville, Minnesota, inventând câteva detalii ca orice povestitor și trecând sub tăcere îndeajuns de mult din adevăr, ca ea să nu afle că răpisem o persoană. Sau că eram un criminal. La sfârșit, râdea în hohote. La fel făcea și șoferul de taxi care ascultase.

— Ești foarte priceput la spus povești, Odie, a zis ea. Te-ai gândit vreodată să le scrii?

— Cândva, poate.

Dăduse șoferului adresa unui magazin din centrul orașului Saint Louis denumit Stix, Baer & Fuller, care avea forma unui patrulater ce acoperea o suprafață de o sută de metri. Nu mai văzusem niciodată atât de multe mărfuri la un loc și, în mod ciudat, asta m-a întristat puțin. Magazinul nu era aglomerat. Nu știam dacă era din cauză că era dimineața devreme într-o zi a săptămânii sau a blestematelor de economii de care se vorbea. Dollie mi-a spus că instrucțiunile ei erau să aibă grijă să primesc mai multe perechi din toate — pantaloni, cămăși, lenjerie, șosete, pantofi. Am probat mai multe lucruri, după care i-am zis lui Dollie că nu mai vreau.

— Nu-ți dorești haine noi? m-a întrebat mirată, de parcă rostisem o blasfemie.

Adevărul era că nu-mi păsa. Pantalonii, cămașa, lenjeria și șosetele pe care le purtam erau curate acum, în perfectă stare și asta i-am zis și ei. Mai exista însă un motiv.

— Pot să-ți arăt ceva, Dollie?

— Desigur. Ce?

— Nu aici. Trebuie să mergem pe jos.

— Presupun că mișcarea nu strică.

La câteva sute de metri distanță, am stat pe o înălțime de unde am privit așezarea de pe malul fluviului. Ne uitam în jos la locul unde o mie de colibe fuseseră ridicate în același spațiu și oamenii așteptau la coadă pentru mâncare în fața Hanului Primitor. Din cauza potopului din zilele precedente, fusesem sincer îngrijorat pentru soarta lor și a adăposturilor improvizate. Nimic nu ajunsese în fluviu ca să fie dus mai departe, dar toți cei din Hooverville înaintau cu greu pe potecile pline de noroi și, în ciuda soarelui strălucitor care apăruse după ce trecuse furtuna, mergeau încovoiați, ca și cum potopul încă îi lovea.

— Crezi că nu știu despre asta? a spus Dollie cu o voce încordată.

— Voiam numai să înțelegi de ce nu te-am lăsat să-mi cumperi toate lucrurile acelea noi. Nu cred că le-aș putea purta fără să mă simt vinovat.

— Crezi că eu ar trebui să mă simt prost fiindcă m-am îmbrăcat așa?

Rochia ei avea un imprimeu albastru cu buline albe, nasturi cafenii și un guler rotund cu paspoal asortat. M-am gândit că era drăguță și că-i stătea bine în ea.

— Ai habar ce trebuie să fac ca să port asemenea haine?

Ochii i-au fulgerat și fața i se aprinsese. Mi-a povestit cu detalii vizuale și cuvinte dure, ce aminteau de felul de a vorbi al unui marinar beat, cu ce se ocupa de fapt.

Am rămas încremenit, aruncat fiind într-o lume pe care nu mi-aș fi putut-o niciodată imagina. Abia acum înțelegeam toate semnele care ar fi trebuit să-mi dezvăluie unde nimerisem când ajunsesem în casa de pe strada Ithaca.

— Și mătușa Julia?

— Da, și prețioasa ta mătușă Julia. Trezește-te, Odie. E o lume nenorocită.

— O să mă întorc pe jos, am zis.

— Foarte bine. Îmi închipui ce o să spună Julia. Halal mod de a-mi mulțumi, puștiule.

A plecat furioasă, iar eu am rămas singur, privind la unica lume care îmi era familiară, pentru că cea în care mă trezisem dimineața mi se părea străină și cu totul nepotrivită.

Am colindat prin Hooverville, mi-am umplut ghetele de noroi printre cocioabe și am studiat oamenii care se sprijineau leneș de ușile făcute din placaj, lemn furat sau deseori simple pături uzate, atârnate în încercarea de a ține vremea rea la distanță. Am văzut fețe chinuite, dezamăgite și lipsite de orice nădejde.

Atunci am zărit ceva care, cu toată tristețea momentului, mi-a dat speranță — un afiș lipit pe un stâlp de telefon, cu un titlu scris cu litere mari negre: MIȘCAREA SABIA LUI GIDEON.

Tabăra se afla într-un loc denumit Riverside Park, care s-a dovedit a fi departe de Hooverville. Am auzit muzică de pian dinspre cortul cel mare și l-am găsit pe

Whisker acolo, cântând. A fost foarte fericit să mă vadă și avea un zâmbet la fel de larg ca fluviul Mississippi pe fața lui osoasă.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Buck Jones!

Nu mi-a strâns doar mâna, ci m-a cuprins în brațele lui subțiri cu multă căldură.

— Ceilalți unde sunt?

— A trebuit să ne despărțim, am spus.

— Îmi pare rău să aud asta. Mai ai muzicuța?

I-am arătat-o și apoi am întrebat despre sora Eve.

— Când am văzut-o ultima oară, se ducea la cortul cu bucătăria. Rămâi mai mult timp pe aici, fiule?

I-am spus că nu știu, apoi m-am repezit într-acolo, dar n-am găsit-o pe sora Eve. Dimitri mi-a zdrobit mâna în strânsoarea lui energică și aproape m-a lăsat fără suflu când m-a lovit prietenește peste spate.

— Unde e indianul cel mare?

N-am vrut să dau amănunte tuturor celor pe care îi întâlneam, așa că i-am oferit aceeași explicație de mântuială, cum făcusem și cu Whisker. Când am întrebat despre sora Eve, m-a trimis la cortul de machiaj, dar ea nu era nici acolo. M-am gândit cum în New Bremen îmi spusese că oriunde s-ar duce, căuta un loc liniștit, la mică distanță de toată activitatea trupei, ca să-l poată asculta pe Dumnezeu.

Pe un dâmb deasupra fluviului se afla un pavilion care din depărtare părea pustiu. Am găsit-o pe sora Eve stând acolo în lumina soarelui cu ochii închiși. Unui copil ca mine, care-și căuta cu disperare salvarea, mi s-a părut că fața ei strălucea.

Deoarece părea adâncită în visare, am spus în șoaptă:

— Soră Eve.

A deschis ochii. Ca și cum se aștepta să vin, a zis simplu:

— Odie.

Am stat de vorbă. I-am povestit tot ce se întâmplase de când fugisem din New Bremen și am terminat cu recenta descoperire despre mătușa Julia.

— Crezi că acesta e tot adevărul despre cine este ea, Odie?

— Este...

Nu am putut găsi însă un cuvânt destul de dur pentru ceea ce simțeam despre mătușa Julia.

— Nu e deloc ceea ce mi-am imaginat.

— Ce ți-ai imaginat? Te-ai gândit că e o sfântă și că te va adăposti?

— Ei bine... da.

— Și nu a făcut-o?

— M-a băgat în pod.

— Te-ai rugat vreodată să ajungi în siguranță la Saint Louis, Odie?

— Cred că da.

— Ce ai găsit însă aici nu a fost răspunsul?

— Un cămin, soră Eve. M-am rugat să am un cămin. Casa mătușii Julia nu e așa ceva. Nu asta m-am rugat să găsesc.

— Ți-am spus odată că există doar o rugăciune la care știu cu siguranță că există un răspuns. Îți amintești?

Deoarece cuvintele ei îmi păruseră așa de simple și liniștitoare, nu le uitasem niciodată.

— Ai spus să mă rog pentru iertare.

— Crezi că mătușa Julia ar avea nevoie de iertare? Crezi că în sufletul tău poți să i-o acorzi? Din câte îmi spui, în condițiile date, ea a făcut tot ce a putut mai bine.

Dinspre pavilion, priveliștea asupra fluviului era înșelătoare, culoarea lui murdară era ascunsă de reflexia cerului albastru. M-am uitat fix la el dorind să pot ierta, dar inima mea era împietrită.

— Nu pot trăi în casa aceea, am spus.

— Poți să te alături din nou mișcării dacă vrei. Lui Whisker i-a fost dor de tine și de muzicuța ta.

Cuvintele ei erau salvarea pe care o căutam. Am acceptat bucuros și am îmbrățișat-o cu recunoștință.

— Trebuie să știu ce se întâmplă cu Emmy, a zis ea pe un ton extrem de serios. E specială, Odie.

Credeam că înțelegeam la ce se referea. Stând singur pe acea colină în Saint Paul, mă gândisem mult la Emmy, amintindu-mi toate lucrurile ciudate. Cum ne așteptase în camera ei la soții Brickman, deja îmbrăcată, de parcă își dădea seama că va pleca. Cum știuse dinainte că acel om nefericit o va amenința pe sora Eve cu pușca și că „Beautiful Dreamer" va salva situația. Și cum, cu mult, mult timp în urmă, intuise importanța acelor bancnote de cinci dolari din gheata mea. Am crezut că în sfârșit înțelegeam ce i se dezvăluise surorii Eve când o luase prima oară pe Emmy de mână.

— Tu vezi trecutul, am spus. Ea percepe viitorul.

Sora Eve a încuviințat încet din cap, dar a zis:

— E poate chiar mai mult de atât, Odie.

Și-a încrucișat brațele și s-a recules.

— Ce urmează să-ți spun îți va părea incredibil. Am văzut deja lucruri neobișnuite, așa că iată despre ce este vorba. Acele crize pe care le are? Bănuiesc că sunt încercarea ei de a se lupta cu ceea ce percepe când privește în viitor. Presupun că încearcă să schimbe ce vede acolo.

Cuvintele ei m-au lăsat cu gura căscată.

— Schimbă viitorul?

— Poate doar îl modifică puțin. Ca un bun povestitor care rescrie ultima propoziție.

Am tăcut un timp, gândindu-mă la crizele lui Emmy. Avusese una înainte ca Jack să ne prindă și, când își revenise, spusese: *El nu e mort, Odie*. Când trecuse criza, înainte ca Albert să fie mușcat de șarpe, zisese: *El e bine*. După criza de pe insula unde găsisem scheletul, spusese: *Toți sunt morți* și adăugase: *Nu am putut să-i ajut. Am încercat, dar nu am putut. Se îndeplinise deja.* Oare s-a întâmplat astfel deoarece văzuse istoria poporului lui Mose, dar era vorba de trecut, așa că nu a putut să-l schimbe?

M-am uitat fix la sora Eve.

— Trebuia să-l ucid pe Jack? Albert urma să moară de la mușcătura de șarpe? Emmy a schimbat însă lucrurile ca toate acestea să nu se întâmple?

— Am auzit că timpul e fluid, Odie, ca și apa din fața noastră. Mie mi s-a dat darul de a merge în trecut. Poate cineva cu un alt fel de dar poate să pătrundă în viitor înaintea celorlalți. Dacă așa ceva este posibil, de ce să nu se poată ca lucrurile să fie modificate puțin?

— Ai ținut-o de mână după criza ei din New Bremen. Ce ai văzut?

— A fost ca și cum priveam în ceață. Am întrebat-o și nu părea să știe despre ce vorbeam. Dacă tot ce cred eu despre ea este adevărat, înseamnă că nu se înțelege în totalitate pe sine. Cel puțin, nu încă. E totuși atât de mică, Odie, iar eu vreau să știu că e în siguranță.

— Flo și Gertie se vor îngriji foarte bine de Emmy, am asigurat-o. Albert și Mose sunt și ei acolo. Nu vor permite să i se întâmple ceva.

A părut că se liniștește.

— Bine, a spus ea. E bine. Deci.

Și-a lăsat capul într-o parte și m-a cercetat cu privirea.

— Ce ai de gând să faci?

— Cred că trebuie să mă întorc și să o anunț pe mătușa Julia că plec.

— Vrei să vin cu tine?

— Poate mă duci cu mașina, am zis. Mă simt de parcă aș fi mers pe jos o zi întreagă.

— Mă ocup eu de asta.

Ne-am îndreptat către corturi, unde l-am găsit pe Sid vorbind cu Whisker lângă pian. Sid mi-a aruncat o privire acră.

— Whisker mi-a spus că te-ai întors. Nu mi-a făcut nicio plăcere.

S-a uitat la sora Eve.

— Nu rămâne cu noi, nu-i așa?

— Ni se va alătura din nou, Sid, și cu asta am încheiat discuția. Am nevoie de cheia de la De Soto. Îl duc pe Buck cu mașina.

— Unde?

Sora Eve mi-a aruncat o privire, așteptând un răspuns.

— Strada Ithaca, am zis. E în Cartierul Olandez.

— E la cinci minute de aici, a spus Sid. Știi unde e, Evie?

— Sunt sigură că Buck poate să-mi spună.

Sid a căutat în buzunar și a scos cheia, dându-i drumul în palma surorii Eve. Mi-a aruncat o ultimă privire neliniștită.

— Doamne, îmi doresc ca de data asta să nu ne mai creezi alte necazuri.

— Speranța, Sid, a zis sora Eve cu blândețe. Asta aduc oamenii când vin la noi.

Am ajuns ușor la casa mătușii Julia.

— Nu mă surprinde că ai găsit-o, a spus sora Eve, zâmbind la vederea pereților vopsiți în roz. Vrei să intru cu tine?

— O să mă descurc, dar va dura un timp. Mă voi întoarce la voi după ce rezolv lucrurile aici.

M-a privit lung cu ochi blânzi, dar pătrunzători.

— Odie, tu ai crezut că-ți cauți un cămin. Aici te-a condus credința ta. Asta nu înseamnă că acesta este sfârșitul călătoriei.

— Oriunde plec de aici, vreau să fiu cu tine.

— Foarte bine, atunci.

M-a sărutat ușor pe obraz.

M-am apropiat de ușă și am sunat la sonerie. Dollie a deschis, încă supărată pe mine, după cum am putut vedea.

Vocea îi era de gheață.

— Mătușa ta te așteaptă.

Am urmat-o în odaia din pod, unde am găsit-o pe mătușa Julia stând pe pat. De fiecare parte a ei era o grămadă de fotografii, cele mai multe înrămate. Înăuntru era un aer proaspăt și răcoros. De îndată ce ploaia se oprise, ținusem fereastra larg deschisă ca să simt adierea vântului, dar și ca să am posibilitatea de a mă ușura noaptea fără să trebuiască să mai cobor atâtea scări.

— Mulțumesc, Dolores, a zis ea. Asta e tot.

Dollie a plecat, lăsând în urmă o atmosferă înghețată.

Am rămas în picioare în fața mătușii Julia, gata să-i înfrunt mânia. Mânia pricinuită de faptul că nu acceptasem hainele noi. Mânia că plecasem în goană. Mai ales mânia pentru că aflasem de la Dollie adevărul despre cine era ea sau faptul că nu avusese timp să mă pregătească pentru această dezvăluire.

Situația era următoarea: o iertasem deja. Nu-mi mai păsa cine era, din ce își câștiga traiul și cum avea grijă de nevoile fetelor care locuiau în casa roz. Eu omorâsem un om. Doi, după cum crezusem. Mințisem de mai multe ori decât îmi puteam aminti. Furasem sau fusesem pe punctul să o fac. Păcătuisem de nenumărate ori. Orice era mătușa mea, nu eram mai bun decât ea.

Eram pregătit așadar să accept orice pedeapsă mă aștepta. Mătușa Julia însă m-a surprins. A luat o fotografie și a ridicat-o ca eu să o pot vedea.

— Știi cine e? a întrebat liniștită.

— Un bebeluș.

— Care bebeluș?

Am dat din umeri.

— Tu ești, Odiseu.

Nu-mi aminteam să fi văzut vreodată o fotografie de-ale mele. Eu și cu Albert n-aveam nimic cu noi când am ajuns la Școala Lincoln, nici fotografii, nici altceva ce putea oferi indicații despre trecutul nostru. Mi-a dat-o, dar să mă uit la ea era ca și cum aș fi privit imaginea unui animal exotic. Simțeam că n-avea nimic de-a face cu mine.

A luat altă fotografie de pe pat.

— Și aceasta?

Înfățișa un alt copil foarte mic pe un căluț-balansoar.

— Tu ești, la trei ani. Iar aici, la patru, a spus ea arătând către alta. Și la cinci. Aceasta e ultima pe care o am cu tine. Aveai șase ani. A fost făcută singura dată când m-ai vizitat aici. Până acum două zile, aceea a fost ultima oară când te-am văzut. Le păstrez în camera mea.

A luat înapoi fotografia cu mine bebeluș și a părut fascinată de zâmbetul acelui copil și de chipul lui, chiar dacă eu nu mă regăseam în el.

— Părinții mei ți le-au trimis?

— Rosalee. Aproape în fiecare an.

— Nu văd fotografii cu Albert.

N-a părut să audă, era absorbită de fotografia cu mine bebeluș și de înțelesul profund pe care aceasta îl avea pentru ea.

— Mi-amintesc ziua când te-ai născut. Ca și cum a fost ieri.

— Erai de față?

— Oh, da. S-a întâmplat aici, în odaia asta. Te-ai născut în acest pat.

Ceea ce-mi spunea era o dezvăluire atât de neașteptată, încât nu am știut ce să răspund.

— Te-am numit Odiseu fiindcă Rosalee și cu mine crescuserăm ascultând-o pe mama citind epopeea lui Homer pentru noi. Știi la cine se referă numele tău, Odiseu?

— Un erou grec. Cora Frost, o profesoară de la Școala Lincoln, mi-a povestit despre el.

— A fost un mare conducător și am știut că și tu vei deveni unul într-o zi. Ți-am dat numele acesta și pentru că te-ai născut pe strada Ithaca. Mi s-a părut că e un semn.

Asta a fost prea mult.

— Mama mea mi-a dat acest nume, am spus.

S-a uitat la mine tăcută. Capul a început să-mi zumzăie ca un roi de albine care se învârt, căutând o ieșire.

În cele din urmă, am privit-o din nou și probabil că revelația mi se citea pe chip, fiindcă a aprobat din cap și a șoptit:

— Da.

Capitolul șaizeci și trei

— Nu era un loc unde să crești un copil, mi-a explicat mătușa Julia.

Nu, nu mătușa Julia. Mama. Am încercat să pronunț cuvântul în minte, dar nu suna bine deloc.

După incredibila sa mărturisire, n-a mai putut sta locului. M-am așezat pe pat în timp ce ea se plimba de colo colo, uitându-se din când în când la mine pentru a-mi cântări reacțiile pe măsură ce vorbea. Nu i-a fost ușor, deoarece stăteam încremenit, țeapăn ca o sperietoare de ciori.

— Rosalee avea deja un copil. Știam ce frumos se purta cu Albert. Mult mai bine decât aș fi putut să mă port eu cu tine, mai ales aici. Oh, presupun că aș fi putut să plec și să încerc să-mi câștig traiul în alt fel pentru amândoi, dar nu știam să fac nimic, nu aveam nicio pregătire. Asta — ridică mâinile de parcă îmbrățișa odaia, casa, întreaga situație — este tot ceea ce cunosc. Odiseu, au fost așa de buni cu tine, iar Albert a fost un frate așa de afectuos.

— Deci... cine? am întrebat în cele din urmă.

— Cine?

— Tatăl meu.

S-a oprit. A rămas câteva clipe abătută, cu trupul nemișcat, de parcă era sculptat în granit.

— Aș vrea să-ți pot spune.

M-a țintit cu privirea ca să-mi observe reacția.

— Într-un asemenea loc, Odiseu, mai apare câte un copil în ciuda precauțiilor.

Și-a întins palmele către mine ca un cerșetor care cere de pomană.

— Acesta este însă trecutul. Tatăl tău nu mai este important acum. Ce contează e că tu ești aici, iar eu voi avea grijă de tine dacă vrei.

— De ce?

— Cum adică?

— Când tata a fost ucis...

M-am oprit brusc fiindcă era greșit. Nu era tatăl meu.

— Când unchiul a fost ucis, m-am corectat, dar simțeam că nici așa nu era bine, de ce n-ai trimis după noi?

— Ți-am spus deja. Multă vreme nu am știut ce se întâmplase. Când am aflat, mi s-a părut cea mai bună soluție să vă las acolo unde erați. Am vorbit cu oameni care cunosc asemenea situații și ei m-au asigurat că Școala Lincoln este o instituție excelentă.

— Am crescut ca un copil alb printre indieni.

— A fost chiar așa de rău?

— Rău a fost felul în care s-au comportat cu noi toți.

— Nu am știut nimic despre asta, Odiseu. Jur. Primeam o scrisoare de la directoare în fiecare an, în care îmi spunea ce bine vă merge.

— Vrăjitoarea Neagră.

Începuse din nou să se învârtă prin încăpere, dar s-a oprit.

— Poftim?

— Așa o numeam toți pe directoare, pe doamna Brickman. Vrăjitoarea Neagră, fiindcă se purta oribil cu noi.

Și-a lăsat capul în jos, iar agitația care o pusese în mișcare a părut să se stingă în cele din urmă.

— Îmi pare rău, Odiseu. Chiar îmi pare. Acum însă ești aici. Pot să-ți îmbunătățesc situația.

— Nu rămân. Am prieteni în Saint Louis.

— Pe cine?

— Se numește Mișcarea Sabia lui Gideon.

— Ce e asta? O biserică?

— Ceva de felul ăsta.

Mătușa Julia — încă nu mă puteam gândi la ea ca la mama mea — a venit și a strâns fotografiile, după care s-a așezat lângă mine pe pat. Multă vreme n-a rostit niciun cuvânt. Apoi a zis:

— Vei putea vreodată să mă ierți?

Se întâmpla din nou; după cum spusese sora Eve, totul se reducea la iertare.

— Poate, am zis. Sunt multe lucruri la care trebuie să mă gândesc. Am nevoie de timp. Atunci aș putea fi pregătit să mă întorc. Înțelegi?

— Da.

S-a întins și m-a luat de mână.

Am ajuns să cred că suntem ființe ale spiritului, iar acesta curge prin noi precum electricitatea și trece de la unul la altul. Asta am simțit când am atins mâna mamei mele, forța dorului ei adânc. Eram fiul ei, singurul ei fiu, și fotografiile din poala sa, banii pe care îi trimisese, dorința naivă de a crede minciunile Vrăjitoarei Negre, toate îmi dezvăluiau că mereu mă iubise.

N-am plecat imediat. Nu mâncasem nimic de la micul dejun, așa că mătușa Julia a rugat-o pe Dollie să ne aducă sendvișuri și limonadă. În odaia din pod unde venisem pe lume, ne-am pregătit să împărțim ceea ce eu credeam că va fi ultima noastră masă împreună, cel puțin deocamdată. Luasem numai câteva înghițituri, când Dollie s-a întors.

— Niște oameni vor să te vadă, Julia.

— Nu acum, Dolores.

— Oh, ba da, acum.

Nu Dollie vorbise. Vocea invizibilă se auzea de dedesubt, dar o cunoșteam prea bine. Dollie s-a dat la o parte și Thelma Brickman a apărut pe treptele de la pod, iar în spatele ei venea Clyde Brickman.

— Odie O'Banion, spuse Vrăjitoarea Neagră, cuvintele scurgându-se de pe buzele ei ca o miere otrăvită. Și Julia. Cât mă bucur să vă văd din nou pe amândoi.

Lui Dollie i se spusese să plece și închisese ușa de la pod după ea. Soții Brickman, mătușa Julia și cu mine, însoțiți de prezența amenințătoare a Dumnezeului Tornadă, am rămas în mica odaie.

— Arăți așa de înfricoșat, Odie, a spus Vrăjitoarea Neagră. Julia, ești așa de uimită!

Nu eram speriat, cât mai ales mirat și mânios.

— Cum m-ai găsit? m-am răstit.

— Încă mai cunosc oameni din perioada petrecută în Saint Louis cu mulți ani în urmă, Odie. Când ai dispărut cu Emmy și cu toate documentele din seiful nostru, m-am gândit că e posibil să vii aici, așa că am trimis o telegramă și am angajat un om să supravegheze casa Juliei.

Mătușa Julia s-a uitat la mine și mi-am dat seama că înțelesese.

— Vrăjitoarea Neagră?

Am aprobat din cap.

— Știi, Odie, nu m-a deranjat niciodată porecla asta, a spus Thelma Brickman. Teama e un instrument puternic.

— Ce cauți aici, Thelma? a întrebat mătușa Julia.

— O cunoști? am spus.

— Julia și cu mine ne știm de multă vreme, Odie, a răspuns Vrăjitoarea Neagră în locul ei.

Apoi vocea i s-a schimbat și a căpătat acea tonalitate despre care Albert îmi spusese că uneori o auzea la ea când bea: accentul unui om crescut în pădurile din munții Ozark.

— Încă îmi amintesc când am venit prima oară la tine, Julia. Mai ții minte? M-a adus acea brută căreia tata mă vânduse. Tu mi-ai cumpărat libertatea. Un timp am fost ca două surori.

Vocea i s-a schimbat din nou, devenind catifelată și seducătoare.

— Ai șlefuit trăsăturile colțuroase și lipsa de delicatețe ale unei fete de la țară, m-ai învățat despre bunele maniere, mi-ai dat cărți și mi-ai spus cum să-i fac pe plac unui bărbat. Ți-amintești, Julia?

— Ce țin minte, Thelma, este că te-ai băgat în viața mea și ai încercat să faci afaceri cu poliția locală ca să-mi furi casa.

— Tu m-ai încurajat să fiu ambițioasă.

Un rânjet sălbatic a apărut pe chipul Thelmei Brickman.

— M-am ridicat din nimic, din noroi și mizerie, din mijlocul unor oameni care își vindeau copiii. De aceea

am fost o târfă. Tu proveneai dintr-un mediu diferit, Julia. Deci ce scuză ai?

Mătușa Julia s-a uitat la mine, dar n-a răspuns.

— Habar n-ai în ce iad am trăit după ce m-ai alungat, a continuat Vrăjitoarea Neagră. Am ajuns să lucrez într-o văgăună de bordel din Sioux Falls, când un bărbat singuratic pe nume Sparks mi-a cerut să mă mărit cu el. Conducea o școală pentru copii indieni la frontiera statului Minnesota. Era o șansă deosebită pe care nu o puteam rata.

— Acesta este domnul Sparks? a întrebat mătușa Julia.

Clyde Brickman nu scosese o vorbă, dar se vedea că e nervos. Își rotea tot timpul ochii prin odaie și către ușa închisă, ca și cum îi era teamă că va năvăli cineva înăuntru.

— Domnul Sparks a suferit un infarct fatal la un an după căsătoria noastră, a spus Thelma Brickman. Acesta este Clyde, cel de-al doilea soț al meu. Conducea o casă de pariuri în Sioux Falls și era unul dintre clienții mei obișnuiți. Aveam nevoie de un ajutor la școala indiană, iar Clyde...

I-a aruncat o privire soțului ei.

— Ei bine, puteam să nimeresc mai rău.

— Minnesota, a zis mătușa Julia, ca și cum brusc înțelegea felul în care se potriveau toate detaliile. L-ai ademenit pe Zeke acolo, Thelma? I-ai înscenat un plan nebunesc ca să te răzbuni pe noi?

Zeke. Numele tatălui meu.

— L-ai cunoscut pe tata? am întrebat-o pe Vrăjitoarea Neagră.

— Tatăl tău livra băutura în această casă. Băutură clandestină chiar și în zilele de dinainte de Legea Volstead.

Când m-am certat cu Julia, el a fost cel care m-a dat pe ușă afară fără să pot să-mi împachetez măcar o valiză. N-am luat nimic, doar hainele de pe mine.

Cuvintele ei fuseseră pline de venin, însă acum zâmbea, un zâmbet ca o linie subțire, ca o cicatrice apărută pe fața ei după o arsură cu acid.

— Clyde și cu mine așteptam o livrare de băutură în Lincoln, una dintre ocupațiile noastre secundare, și când colo, cine apare cu fiii lui după el? Când m-a recunoscut, mi-a fost teamă că o să spună adevărul despre trecutul meu.

— Deci l-ai împușcat?

Voiam s-o sugrum pe Vrăjitoarea Neagră și am încercat să sar de pe pat, dar mătușa Julia m-a împiedicat.

— Nu vom ști niciodată cine a apăsat pe trăgaci, Odie.

După care i-a aruncat un zâmbet crud mătușii Julia.

— Unul dintre băieții lui Zeke semăna atât de mult cu tine, Julia, încât m-am bucurat enorm. Am insistat să-i luăm pe Odie și pe fratele său în grija noastră la Școala Lincoln.

M-a privit cu o veselie forțată.

— Toate suferințele pe care le-ai îndurat acolo, fiecare lovitură de bici mă bucurau atât de mult pentru că erau un cuțit înfipt în inima dragii tale mătuși. Acum însă, a continuat Thelma Brickman, recăpătându-și calmul, motivul pentru care mă aflu aici: unde e Emmy?

— Într-un loc unde nu o s-o găsești niciodată, am țipat.

— Nu îmi mai pasă de tine, Odie. Sunt dispusă să uit trecutul. Nu o vreau decât pe Emmy.

— Ea te urăște.

— Cu timpul o s-o fac să mă iubească.

— Nu poți obliga pe cineva să te iubească, Thelma, a zis mătușa Julia. Dragostea e un dar. Îl primești.

Vrăjitoarea Neagră a ignorat-o.

— Poliția îi caută în continuare pe răpitorii lui Emmy, Odie. Dacă pun mâna pe tine, îți garantez că vei petrece următorii ani într-un loc mult mai rău decât Școala Lincoln. Îți ofer șansa să te salvezi împreună cu fratele tău și cu Moses. Nu o vreau decât pe micuța Emmy.

— Nu o s-o ai.

— Atunci nu am altă soluție decât să te predau poliției.

— Albert are registrul, am spus.

— Te referi la agenda în care Clyde își nota donațiile făcute Școlii Lincoln de către cetățenii locali? Șeriful Warford știe totul despre acel registru, Odie. Va fi fericit să ne ajute să explicăm totul poliției din Saint Louis. Poți să scapi de o mulțime de necazuri. Nu o vreau decât pe Emmy.

— Minte, Odiseu, a zis mătușa Julia.

Știam asta deja. N-avea să fie mulțumită decât după ce ne va fi distrus pe toți.

— De ce o vrei pe Emmy atât de mult? Te urăște, am zis. Nu e perfectă, așa cum îți dorești tu. Uneori are crize.

Vrăjitoarea Neagră s-a aplecat spre mine și a vorbit cu un glas coborât, de parcă îmi împărtășea un secret.

— Știu despre acele crize.

M-am uitat fix în ochii ei, care ardeau ca doi cărbuni plini de răutate și m-am întrebat de unde aflase.

— În valea unde am crescut, a zis ea, aveam o vecină care trăia singură, o cotoroanță despre care toți jurau că era clarvăzătoare. Spuneau că atunci când privea în viitor, dacă voia, putea schimba ce vedea acolo. Emmy a avut

o criză când stătea cu mine. După ce și-a revenit, a zis: *Nu vei cădea, Odie. El o va face, dar tu nu.* Am întrebat-o despre asta mai târziu, dar nu și-a amintit. După ce am găsit corpul lui Vincent DiMarco în cariera de piatră, am pus lucrurile cap la cap și am ajuns la cea mai limpede concluzie. Dacă am dreptate în legătură cu ea, atunci e deosebită, Odie. Am dreptate?

Văzând că nu răspund, mi-a aruncat un zâmbet care mi-a dat fiori.

— Are nevoie numai de persoana potrivită ca să o călăuzească, să se asigure că darul ei nu se va risipi.

— Nu ești tu acea persoană, am țipat.

— Oh, ba sunt. Am avut-o o dată, Odie. O voi avea din nou.

— Nu a fost niciodată a ta.

— Ei bine, a spus ea, ca și cum încheia definitiv discuția, cred că va trebui să lăsăm poliția să se ocupe de asta.

— Nu te vei duce la poliție, a zis mătușa Julia.

— Cine mă va opri? Tu?

— Da.

— Mai exact, cum intenționezi să faci asta?

— Te voi ucide dacă va fi nevoie. Pleacă, Odiseu, a spus mătușa Julia. Știi unde să te duci.

— Nu te părăsesc, am zis, apoi am adăugat: mamă.

M-a privit, iar în ochii ei am descoperit ceea ce căutasem mereu, tot ce dorisem să aflu fără să înțeleg. Oase din oasele mele, carne din carnea mea, sânge din sângele meu, inimă din inima mea.

— Mamă? a spus Thelma Brickman, apoi a rânjit diabolic. Nu-i de mirare că semănați atât de mult.

A scos un mic pistol placat cu argint din poșetă.

— Îl iau pe fiul tău cu mine, Julia.

Clyde Brickman, care tăcuse tot timpul ca un laș, a zis:

— Doamne sfinte, ce vrei să faci, Thelma?

— Taci din gură, Clyde. Dacă ai fi pe jumătate bărbatul care speram că ești, n-ar trebui să fac asta. Odie, dacă nu vii cu mine, o voi împușca pe Julia, mamă sau nu.

— Și vei ajunge pe scaunul electric, am spus.

— Fiindcă m-am apărat de o femeie care m-a atacat brutal? Nu cred.

— Nu te-a atacat.

— Clyde nu va relata asta. Iar tu ai răpit o fetiță, Odie. Dumnezeu știe ce grozăvii i-ai făcut. Va crede oare cineva o poveste spusă de un băiat depravat a cărui mamă era o târfă?

Atunci m-am repezit la ea.

Nu-mi aduc aminte dacă am auzit pocnetul pistolului, însă țin minte durerea pricinuită de glonțul care mi-a pătruns în coapsa dreaptă și faptul că m-am prăbușit pe podea înainte de a ajunge la Vrăjitoarea Neagră. În haosul din mica odaie și tulburarea din mintea mea, în timp ce îmi dădeam seama cu uimire că fusesem împușcat, am simțit aerul din jurul meu învârtejindu-se, ca într-o mare furtună, și am fost convins că Dumnezeul Tornadă coborâse printre noi.

Nu era însă Dumnezeul Tornadă. Era mama mea. S-a repezit pe lângă mine și s-a aruncat asupra Vrăjitoarei Negre. S-au luptat, rotindu-se prin odaie. După care au ajuns la fereastra deschisă, zvârcolindu-se în timp ce una o înșfăcase strâns pe cealaltă. În clipa următoare au dispărut.

Am încercat să mă ridic, însă piciorul rănit nu mă susținea. Clyde Brickman a fugit la fereastră și s-a uitat mut în jos. Eu m-am târât pe podea, lăsând în urmă o

dâră de sânge și am apucat pervazul ferestrei ca să mă salt. Brickman, al cărui suflet nu fusese niciodată la fel de negru ca al soției sale, m-a ridicat ca să pot privi ceea ce văzuse. Împreună, pe piatra din curtea cea veche, trei etaje mai jos, cele două femei zăceau nemișcate, trupurile lor fiind la fel de încurcate cum le fuseseră viețile.

Capitolul șaizeci și patru

M-au lăsat să stau lângă patul mamei mele la spital, piciorul meu rănit fiind înfășat strâns cu tifon. Ea nu-și recăpătase cunoștința. Doctorii nu erau siguri că o va face vreodată. Dollie era cu mine, veghind-o. Saloanele spitalului erau pline, dar fiindcă mătușa Julia avea bani și o oarecare influență, primisem o rezervă numai pentru noi.

Vrăjitoarea Neagră era moartă de-a binelea, capul i se spărsese ca un ou de piatra din curte. Un mare noroc o salvase pe mama de aceeași soartă. Aterizase deasupra Thelmei Brickman. Vrăjitoarea Neagră săvârșise o faptă aproape mântuitoare când plecase din această lume. Atenuase căderea mamei mele. Doctorul o numise un mic miracol.

Eram la căpătâiul ei de ore întregi, când Albert a intrat în cameră. Mose, Emmy și sora Eve îl însoțeau. Când i-am văzut, am izbucnit în plâns.

— Cum...? am încercat să întreb.

Albert a îngenuncheat și m-a cuprins afectuos cu brațul pe după umăr.

— Am reușit în cele din urmă să-l facem pe John Kelly să spună adevărul și am coborât fluviul pe *Hellor* cât de repede a putut Tru să înainteze.

Dinspre ușă am auzit cuvintele:

— Noroc că fluviul avea apa adâncă și limpede.

Truman Waters și-a vârât capul pe ușă și am văzut că și Cal era cu el.

M-am uitat uimit la sora Eve.

— Tu i-ai găsit?

— Ei m-au găsit pe mine. În același fel ca tine. Totul s-a datorat afișelor pe care Sid insistă să le punem oriunde ne îndreptăm.

— Ea ne-a dus acasă la mătușa Julia, a explicat Albert. Femeile de acolo ne-au trimis aici.

S-a uitat la mătușa Julia, care zăcea atât de nemișcată, încât părea moartă.

— Mi-a fost teamă că am ajuns prea târziu.

— Am atât de multe să vă povestesc, am zis.

O asistentă și-a făcut loc printre cei din grup și a cerut ca toată lumea să plece.

Emmy și-a pus mâna pe a mea și a zis:

— Dar el este fratele nostru.

În cele din urmă, asistenta i-a alungat pe Cal și pe Tru, dar le-a permis celorlalți să rămână.

Le-am povestit totul. Când le-am spus adevărul despre originea mea, m-am uitat cu atenție la Albert și pe chipul lui nu am văzut deloc uimirea la care mă așteptam.

— Știai că nu suntem cu adevărat frați?

— M-am gândit din când în când. Ai apărut brusc, într-o zi. Aveam doar patru ani, așa că nu prea îmi dădeam seama. Acum însă înțeleg de ce câteodată mă scoți din minți.

N-am râs.

— Ascultă, Odie, tu faci parte din toate amintirile mele. Tu *ești* fratele meu. La naiba cu orice altceva. Te iubesc atât de mult, că era cât pe ce să fiu ucis uneori din cauza asta. Vei fi fratele meu până în ziua când voi muri.

Mose a intervenit și a zis prin semne: *Și al meu.*

Emmy a zâmbit și a spus:

— Și al meu. Vom fi mereu cei patru Vagabonzi.

Ceilalți au făcut cu schimbul ca să stea cu mine în timp ce vegheam la căpătâiul mamei. La un moment dat, când eram numai eu cu Albert, i-am împărtășit ceea ce sora Eve și cu mine discutaserăm despre Emmy și crizele ei.

S-a uitat la mine de parcă înnebunisem.

— Vrei să spui că a deviat glonțul ca să nu-l omori pe Jack? Și a făcut ca mușcătura de șarpe să nu mă ucidă?

— Gândește-te puțin. A fost nevoie de o schimbare așa de mică. Un centimetru ca glonțul să nu nimerească inima lui Jack. Puțin timp în plus pentru tine ca antidotul să sosească.

A cugetat la cuvintele mele.

— A avut o criză pe *Hellor* când veneam aici. După ce și-a revenit, a spus: *Ea nu este moartă acum.* Am întrebat-o cine nu era moartă, dar doar s-a uitat în gol la mine, ca de obicei, de parcă se afla în altă parte. Apoi a adormit. Habar n-am avut la ce se referă.

— O mică rotire a corpului Thelmei Brickman în timp ce cădea, Albert. Numai de asta a fost nevoie.

Mi-am pus mâna pe cea a mamei mele. Deși pulsul îi era slab, am simțit viața palpitând.

— Cel puțin, i-a dat o șansă. Și mai e ceva. Vrăjtoarea Neagră știa de Emmy și de crizele ei. Mi-a spus că a avut una când stătea cu soții Brickman.

— Ți-a spus ce a văzut Emmy?

— Nu chiar, dar cred că era vorba de mine și DiMarco la carieră. Când am căzut peste margine, am aterizat pe ciotul acela de piatră de dedesubt. Nu era prea lat, dar a fost îndeajuns ca să nu mă prăbușesc în abis.

— Spui că Emmy l-a plasat acolo?

— Sau m-a pus pe mine în locul potrivit, ca atunci când am căzut el să fie chiar dedesubt. Dacă m-aș fi mișcat puțin la stânga sau la dreapta, l-aș fi ratat.

Albert s-a gândit un moment, după care a zis:

— Dacă prevede viitorul, ar fi știut că venea tornada. De ce nu a făcut ceva ca să o salveze pe mama ei?

— Nu știu. Poate a încercat, dar nu a reușit. Poate tornada a fost prea mare pentru ea.

Albert a scuturat din cap.

— Îți dai seama cât de nebunesc sună toate astea?

Am văzut cum mintea lui pragmatică încerca să accepte o posibilitate pe care niciun calcul matematic nu o putea dovedi vreodată. Adevărul e că niciodată nu recunoscuse în fața mea că el credea ceea ce îi spusesem despre Emmy. În acea seară a văzut însă disperarea de pe chipul meu, fiindcă a spus:

— Orice s-ar întâmpla, Odie, ne avem încă unul pe altul. Vom fi mereu frați.

Sora Eve a stat cu mine. Trecuseră două zile de când venise prima oară la spital. Starea mamei mele nu se schimbase.

— Mă rog, i-am spus. Mă rog din tot sufletul. Nu pare să fie de ajutor. Crezi că e vreo șansă ca Emmy să mai aibă o criză?

— Ea nu înțelege cu adevărat darul pe care l-a primit, Odie, a zâmbit sora Eve. Nu încă. O va face într-o zi. M-aș bucura foarte mult să o ajut, dar depinde de ea.

— Poate mă lovești pe mine în cap și voi avea și eu un dar. Unul care să o ajute pe mama.

Ea a zâmbit din nou cu blândețe.

— Nu cred că funcționează așa. Tu ai primit deja unul.

— Ce dar?

— Ești un povestitor. Poți crea lumea în orice fel și-o închipuie inima ta.

— Asta nu o va face adevărată.

— Poate că întregul univers este doar o mare poveste. Și cine spune că ea nu poate fi schimbată pe parcurs?

Am vrut s-o cred, așa că mi-am imaginat următoarele:

În cele din urmă, mama mea s-a trezit. Ochii i s-au deschis încet și și-a răsucit capul pe pernă. Când m-a zărit, chipul i-a strălucit de bucurie și a șoptit:

— Odiseu, Odiseu. Fiul meu, fiul meu.

Epilog

Există un fluviu care curge prin timp și univers, larg și misterios, un flux al spiritului care se află în miezul oricărei existențe și fiecare moleculă din corpul nostru face parte din el. Oare ce este Dumnezeu, dacă nu acel fluviu?

Când privesc înapoi la vara anului 1932, văd un băiat de aproape treisprezece ani care s-a străduit din răsputeri să-l înțeleagă pe Dumnezeu, să zăgăzuiască acel fluviu și să-i dea o formă pe care o putea pricepe. Ca atâția alții înaintea sa, l-a modelat și remodelat mereu, dar acesta continua să fie de neînțeles. Mi-ar plăcea foarte mult să-l strig și să-i spun cu blândețe că rațiunea nu îi este de niciun folos, că este inutil să se plângă de meandrele fluviului și că nu ar trebui să se îngrijoreze în legătură cu locul unde îl va duce curentul. Mărturisesc însă că și acum, când am peste optzeci de ani, încă mă străduiesc să înțeleg ceea ce în sufletul meu știu că este un mister pe care oamenii nu-l pot percepe. Poate că cel mai important adevăr pe care l-am învățat de-a lungul vieții mele este că numai când cedez în fața fluviului și accept călătoria îmi găsesc liniștea.

Povestea mea despre cei patru copii orfani care navighează împreună într-o odisee nu s-a terminat. Viețile lor au continuat dincolo de câmpurile unduitoare și râpele înalte, orașele de pe malul râurilor și oamenii remarcabili pe care i-au întâlnit în călătoria lor din acea vară. Acesta este sfârșitul istorisirii care a început cu multe pagini în urmă, o relatare despre locurile unde i-a purtat fluviul pe cei patru Vagabonzi.

În mărturisirea completă făcută poliției din Saint Louis, Clyde Brickman a susținut că Thelma îl împușcase pe tatăl lui Albert, omul pe care și eu îl consideram tatăl meu. Nu a mai contat. Brickman tot a ajuns la închisoare nu doar pentru complicitatea la acea crimă, ci și pentru delapidarea la care luase parte împreună cu soția sa pe când conduceau Școala Pregătitoare Lincoln pentru Indieni, pentru traficul ilegal cu alcool și toate celelalte infracțiuni dezvăluite de registru și de documentele pe care Albert le luase din seiful soților Brickman. Când a fost întrebat de ce a păstrat toate acele scrisori, Brickman a declarat că se gândise că într-o zi va putea da înapoi banii pe care el și soția lui îi furaseră de la familiile indiene. Eu am considerat că mințea din nou, cu scopul de a îndulci orice sentință i se putea da și l-am urât și mai mult.

În timp ce luptam în Europa, în al Doilea Război Mondial, sora Eve m-a anunțat că Brickman murise de tuberculoză. Aproape de sfârșit, le chemase pe ea și pe Emmy, iar ele l-au vizitat pe când zăcea în patul său din spitalul închisorii. Le-a cerut să-l ierte, ceea ce cu mărinimie au făcut. A avut o singură rugăminte înainte de a muri: să intervină în favoarea sa pe lângă mine, Albert și Mose și să ne ceară iertare și nouă.

Din tot ce ni se cere să dăm celorlalți în această viață, cel mai greu este să iertăm. Mulți ani după acea vară hotărâtoare din anul 1932, am păstrat în inimă un sentiment profund de mânie față de numele Brickman. În ce mă privește, călătoria pe care o începusem într-o canoe mică s-a terminat doar când, cu ajutorul îndemnurilor blânde și călăuzirii surorii Eve, am reușit să renunț în cele din urmă la dușmănie. În acea clipă de eliberare am abandonat și credința în Dumnezeul Tornadă și am avut prima revelație a acestui mare fluviu din care facem cu toții parte și mi-am dat seama câtă dreptate a avut Mose când, alinând-o pe Emmy, care suferea pe malul râului Gilead, i-a spus prin semne că nu era singură.

Nu m-am întors la Saint Paul cu Albert și Mose, iar Emmy nu s-a dus nici ea. Am ales să rămânem în Saint Louis, eu, cu mama, Emmy, cu sora Eve, care avea să o îndrume în atâtea feluri necesare pentru a înțelege mai bine minunatul dar pe care îl primise.

Nu există o singură cale către mântuire. Mama și-a revenit din comă, dar nu și-a mai putut folosi niciodată picioarele. Când Lucifer l-a mușcat pe Albert și doctorul a propus să-i amputeze piciorul afectat, mi-am imaginat viața cumplită de cerșetor pe care ar fi dus-o fratele meu. Când am aflat adevărul despre leziunile mamei mele, am fost cuprins de disperare închipuindu-mi același destin tragic. Egoist, am îndemnat-o să aibă o credință adâncă în Dumnezeu, astfel încât sora Eve s-o poată vindeca, dar, ca și în cazul lui Albert, ea n-a putut s-o aibă. În schimb, și-a descoperit o mare forță interioară și s-a dovedit a fi femeia pe care sperasem să o găsesc când am pornit spre Saint Louis. Deși depindea de un scaun cu rotile, și-a creat un nou stil de viață. Și-a croit și și-a

cusut propriile haine dintotdeauna și s-a hotărât să facă același lucru pentru alții. A cumpărat cofetăria goală de la colțul străzii Ithaca și a transformat-o într-un magazin de rochii unde își vindea creațiile. Trei dintre tinerele femei de care se ocupase i-au rămas alături — printre ele Dollie, spre marea mea ușurare — și mama le-a învățat meșteșugul ei. La început a mers greu, dar mama mea se folosea de mici șantaje și îi convingea pe cei mai bogați dintre foștii ei clienți să le cumpere rochii soțiilor lor. În cele din urmă, reputația ei de creatoare de haine s-a răspândit. La sfârșitul Marii Crize, rochiile de la Maison de Julia erau cele mai căutate de femeile din elita orașului Saint Louis.

La optsprezece ani, Albert s-a înscris la Universitatea din Minnesota ca să obțină o diplomă în inginerie. De fapt, și-a luat mai multe. În fiecare an însă, de îndată ce partea din amonte a fluviului Mississippi se dezgheța, fratele meu și cu Mose lucrau pe *Hellor* cu Truman Waters și Cal. M-am alăturat deseori lor, la fel și Emmy. Într-una dintre călătoriile noastre în josul fluviului, într-o primăvară timpurie la sfârșitul acelor zile, Mose a dat dintr-un capriciu o probă ca rezervă la echipa Saint Louis Cardinals. A intrat în echipa din liga secundă și, un an mai târziu, l-au luat în liga principală. Emmy prezisese odată că va deveni un jucător faimos de baseball, ceea ce nu a fost chiar adevărat, dar s-a clasat de două ori pe locul întâi cu echipa în Liga Americană de Baseball. Îl numeau Jucătorul Sioux Tăcut și Puternic, iar cartonașele cu imaginea și statistica lui sunt la mare preț acum.

Când a izbucnit al Doilea Război Mondial, Albert și cu mine ne-am înrolat, precum milioane de alți tineri. În ciuda piciorului său mai rigid din cauza mușcăturii

șarpelui, talentul extraordinar pentru mecanică al fratelui meu era o valoare mult prea mare ca să se renunțe la el, așa că a fost primit în marină. A avansat rapid în grad și în cele din urmă i s-a încredințat comanda motoarelor puternice ale unui portavion. Către sfârșitul războiului, marele vas a fost scufundat, victimă a unor atacuri kamikaze. Deși portavionul a fost abandonat, Albert a rămas la bord ca să aibă grijă de evacuarea în siguranță a majorității muncitorilor din sala motoarelor. Fratele meu a fost toată viața un erou pentru mine și a avut parte de o moarte eroică. În onoarea lui Albert, primul meu fiu îi poartă cu mândrie numele. Într-o cutie de piele, pe un raft deasupra mesei mele de scris, încă păstrez Crucea Marinei ce mi-a fost dată pentru sacrificiul fratelui meu.

Mose a jucat trei campionate pentru Cardinals, dar la începutul celui de-al patrulea o minge rapidă l-a lovit în cap, în același fel în care acel prespapier pe care îl aruncase cu ani în urmă îl rănise pe Clyde Brickman. Lovitura i-a afectat ochiul stâng, iar scurta carieră a Jucătorului Sioux Tăcut și Puternic s-a încheiat. Aceasta însă nu a pus capăt dragostei lui Mose pentru acest sport. Un an mai târziu s-a întors la Școala Lincoln, a cărei administrație se schimbase radical, iar concepția „Ucide indianul, salvează omul" fusese abandonată în favoarea unei abordări mai umane în ce privește întreținerea și educația copiilor nativilor americani. Herman Volz, bătrânul și bunul german care se străduise să risipească întunericul adus de soții Brickman, era încă acolo când a sosit Mose. A murit în somn câțiva ani mai târziu. Mose a antrenat echipele de baseball și baschet ale școlii. S-a căsătorit cu Donna Șoim Înalt, fata cea dulce Winnebago din Nebraska, care îmi servise odată grișul într-un castron ciobit și care mai

târziu a predat ore de gospodărie fetelor de la Școala Lincoln.

Datorită experienței lui la Cardinals și fiindcă echipele sale de la Școala Lincoln jucau așa de bine, Mose a devenit celebru la nivel național și imaginea lui a apărut pe coperta revistei *Saturday Evening Post*. S-a folosit de faima sa pentru a susține drepturile nativilor americani, mai ales în privința binelui copiilor. Școala Lincoln pentru Indieni s-a închis în 1958. La scurt timp după aceea, Universitatea Gallaudet l-a angajat pe Mose ca antrenor și familia lui s-a mutat în Washington D.C. Acolo a mers de multe ori la birourile autorităților unde, datorită mâinilor sale elocvente, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a trezi conștiințele legislatorilor națiunii. L-am vizitat pe el și familia lui de multe ori de-a lungul anilor și am fost mereu fericit să văd că drumul lui Mose l-a condus spre un liman al înțelegerii și al împăcării. A murit de leucemie în 1986, având soția și copiii la căpătâi. Donna mi-a spus mai târziu că ultimele cuvinte rostite de Mose prin semne către ea au fost: *Nu ești singură*.

După cum v-am spus la început, toate acestea s-au întâmplat de mult. Puțini și le mai amintesc. Cred însă că atunci când spui o poveste e ca și cum eliberezi o privighetoare, cu speranța că trilurile ei nu vor fi niciodată uitate.

Când mă vizitează, strănepoții mei mă roagă să le spun povești despre cei patru Vagabonzi și bătălia lor împotriva Vrăjitoarei Negre. Cea pe care îmi place cel mai mult să le-o împărtășesc este povestea de dragoste dintre spiridușul cu muzicuța lui fermecată și prințesa care purta numele neobișnuit Maybeth Schofield, despre cum, după

o lungă despărțire și multe încercări, s-au căsătorit și au trăit fericiți pe malurile unui râu numit Gilead. Fiindcă frumoasa prințesă a murit liniștită cu mult înainte ca vreunul dintre ei să se fi născut, ea este doar o parte a unui minunat basm pentru acești copii.

După ce ei pleacă înapoi la căminul lor din Saint Paul, mă odihnesc adesea la umbra sicomorului. Nu sunt singur în casa pe care am construit-o aici. Sora și tovarășa mea este o femeie căreia i-am făcut o promisiune, sub același copac, cu șaptezeci de ani în urmă: să ne întoarcem în locul unde ne-am găsit liniștea pentru o clipă în odiseea noastră din acea vară îndepărtată. Ea se află aproape de capătul propriei sale călătorii remarcabile, pe care l-a prevăzut cu mult înaintea oricui altcuiva. Încă mai are crize, pe care le numește manifestări ale divinului, dar a trebuit să admită că unele lucruri — precum moartea mamei sale și a lui Albert — au fost dincolo de limitele și posibilitățile ei. Chiar și așa, a schimbat esențial destinele multor oameni. În lumina slabă a serii, ea vine dinspre casă, se așază lângă mine pe malul râului Gilead și mă ia de mână. Pielea noastră e ofilită și ridată, dar dragostea ce ne leagă este veșnic tânără. Frate și soră în spirit, dacă nu de sânge, suntem ultimii dintre Vagabonzi.

Orice istorisire bună are o sămânță de adevăr și din acea sămânță crește o poveste minunată. O parte din ceea ce v-am spus este adevărul, restul... ei bine, să-l numim floarea din tufișul de trandafiri. O femeie care îi poate vindeca pe bolnavi? O fată care privește în viitor și se luptă cu ce vede acolo? Totuși, sunt oare aceste fapte mai greu de acceptat decât că o lume întreagă a apărut într-un singur moment întâmplător când gazele cosmice

au explodat? Ochii noștri văd atât de slab, iar mințile noastre se tulbură repede. Cred că e mult mai bine să fim precum copiii și să ne deschidem sufletele către orice posibilitate frumoasă, căci tot ce întrezărești cu inima există cu adevărat.

Mulțumiri

Sunt îndatorat ca întotdeauna agentei mele, Danielle Egan-Miller, și echipei sale de la Brown and Miller Literary Associates pentru observațiile pertinente, perspicacitatea în afaceri, entuziasmul, sprijinul și prietenia oferite de-a lungul atâtor ani. Sunt binecuvântat.

Datorez atât de mult redactorilor mei de la Atria Books, Peter Borland și Sean deLone, care au acceptat cu brațele deschise un manuscris dificil și și-au folosit experiența cu multă generozitate. Mulțumesc că m-ați ajutat să cizelez acea schiță de început și să o transform în povestea pe care mi-am dorit-o mereu.

În ce privește fundalul istoric al acestei cărți, mulțumesc Societății Istorice din districtul Blue Earth și Bibliotecii Familiei Gale de la Centrul Istoric din Minnesota. Îi sunt foarte îndatorat lui Clare Pavelka de la Pantofii Red Wing pentru eforturile ei neobosite de a găsi date despre ghete care s-au pierdut de mult în negura timpului.

Din păcate, povestirile despre tratamentele rele aplicate copiilor nativilor americani obligați să intre în internate guvernamentale sunt la fel de numeroase ca

firele de iarbă din prerii. În ce privește cartea mea, sunt deosebit de recunoscător relatării propriei experiențe oferite de Adam Vultur Norocos în frumoasele sale memorii *Pipestone*.

În cele din urmă, mulțumesc personalului de la Caribou Coffee and Underground Music Café, unde a fost scrisă această poveste: mulțumesc pentru zâmbetele voastre în orele întunecate ale fiecărei dimineți, pentru cafeaua pe care mi-ați oferit-o ca să-mi încep activitatea și pentru răbdarea de care ați dat dovadă în timp ce ocupam un scaun și o masă dincolo de orice limită rezonabilă de timp. N-aș fi reușit fără voi.

Nota autorului

Călătoria pe apă în care pornesc Odie O'Banion și tovarășii săi Vagabonzi în vara anului 1932 este mitică. Totuși, realitatea peisajului Marii Crize care îi servește ca fundal a rămas întipărită în memoria părinților mei și a părinților acelor copii care, ca mine, s-au născut într-o epocă îmbelșugată de după cel de-al Doilea Război Mondial. Tatăl meu era originar din Oklahoma. Am crescut ascultându-i istorisirile despre anii petrecuți în Dust Bowl, despre cum căuta ierburi sălbatice ca să suplimenteze mâncarea sau privea apa de ploaie murdară care cădea din cer. Mama mea s-a născut în Ellendale, Dakota de Nord, într-o familie sărmană care nu-și putea permite să hrănească o gură în plus. La patru ani, a fost trimisă să locuiască la niște rude în Wyoming, care, în cele din urmă, au adoptat-o și au crescut-o.

Marea Criză a lovit puternic aproape pe toată lumea, dar a distrus mai ales familiile. În 1932, Agenția pentru Copii a Statelor Unite a raportat că cel puțin 25 000 de familii colindau prin țară. La apogeul Marii Crize, aproximativ 250 000 de adolescenți își părăsiseră casele, de voie, de nevoie, și începuseră să vagabondeze.

Când am început să mă gândesc la povestea pe care voiam să o scriu și pe care, sincer vorbind, mi-am imaginat-o ca o versiune actualizată a romanului *Huckleberry Finn*, am considerat că Marea Criză e perioada cea mai potrivită și mai provocatoare. Aceasta a fost o epocă a disperării în țara noastră, când s-au dezvăluit cele mai bune și cele mai rele aspecte ale naturii umane. Pentru a crea un fundal cât mai realist, am citit nenumărate autobiografii, am parcurs o mulțime de ziare din acele zile, păstrate pe microfilme, și am studiat vastele arhive fotografice ale vremii. Pe cât de mult posibil, am încercat să redau adevărurile economice și sociale ale vremii.

Extrem de importante atât pentru epoca istorică, dar și pentru cartea pe care am scris-o, au fost așezările improvizate care au apărut în orașe în toată țara. Erau denumite Hooverville, o aluzie ironică la adresa lui Herbert Hoover, președintele din primii ani ai Marii Crize. (Un pantof Hoover era unul cu o gaură în talpă; pielea Hoover era cartonul îndesat acolo ca să acopere gaura.) Aceste așezări erau construite din resturi și în ele locuiau cei care pierduseră totul din cauza colapsului financiar mondial. Spre oamenii care trăiau acolo se îndreptau nu numai eforturi caritabile, ci și încercări concertate de desființare. Hooverville din Saint Louis, pe care am inclus-o în poveste, era cea mai mare din țară, cu o populație de peste 5 000 de locuitori. Guvernul federal a evacuat această așezare în 1936, dar mici grupuri de colibe au rezistat până târziu în anii 1960.

Îmi plac foarte mult cărțile lui Charles Dickens și parțial decizia mea de a începe *Acest tărâm al blândeții* într-o instituție fictivă denumită Școala Pregătitoare Lincoln pentru Indieni este o aluzie la impresionantele

sale romane despre inegalitatea socială. Istoria felului în care națiunea noastră s-a purtat cu nativii americani este una dintre cele mai triste dovezi imaginabile de cruzime omenească. Printre multele încercări de genocid cultural s-a numărat un program îngrozitor, conceput cu rea credință, prin care erau înființate internate în afara rezervațiilor, inițiat de Richard Henry Pratt, care a devenit faimos declarând că scopul acestuia era „Ucide indianul, salvează omul". Începând cu anii 1870 și continuând până la jumătatea secolului XX, sute de mii de copii ai nativilor americani au fost luați cu forța din familiile lor și trimiși să locuiască în internate departe de căminele lor din rezervație. În 1925, peste 60 000 de copii trăiau în 357 de asemenea instituții din 30 de state. Viața într-un internat pentru indieni nu era numai grea, ci distrugea și sufletul. Copiilor li se luau hainele tradiționale, li se tăia părul și le erau confiscate bunurile personale. Erau pedepsiți dacă vorbeau în limba lor maternă. Erau abuzați emoțional, fizic și sexual. Deși aparent descrise ca un mijloc de a integra copiii în cultura albilor și a-i învăța o meserie rentabilă, în realitate multe dintre aceste școli funcționau ca o sursă de mână de lucru gratuită, folosindu-i pe copii ca ajutoare la munca pe câmp sau ca servitori în casele localnicilor.

Am citit zeci de autobiografii despre viața în aceste instituții ca să scriu *Acest tărâm al blândeții*, dar cel mai mult m-am bazat pe *Pipestone: Viața mea într-un internat indian*, o carte de memorii a lui Adam Vultur Norocos (Adam Fortunate Eagle) în care acesta povestește despre zilele petrecute la Școala Pipestone pentru Indieni din sud-vestul statului Minnesota. Unii au auzit poate de numele lui Adam Vultur Norocos. S-a aflat

printre conducătorii acțiunii de ocupare de către indieni a fortăreței Alcatraz, care a început în noiembrie 1969 și a durat nouăsprezece luni, revigorând activismul nativilor americani în toată țara.

La începutul secolului XX, o mișcare de renaștere a protestantismului a cuprins întreaga țară, fiind susținută de oameni precum William J. Seymour și Azusa Street Revival, de evanghelistul Billy Sunday și charismatica vindecătoare prin credință Amy Semple McPherson. Deși în anii 1930 o mare parte din entuziasmul religios dispăruse, grupuri ambulante, precum Mișcarea Sabia lui Gideon din povestea mea, au continuat să fie apreciate în sud și în partea de centru-vest. Adevărul e că le sunt foarte recunoscător lui Sinclair Lewis și romanului său *Elmer Gantry*, o narațiune acidă la adresa ipocriziei religioase din epoca sa. Am fost mereu fascinat de personajul Sharon Falconer, evanghelista din cort, o femeie care avea o credință profundă și sinceră, dar și experiență de viață. Propria mea soră Eve este creată în mare parte pe modelul fascinantului personaj al lui Lewis.

Deși o parte însemnată din cercetarea mea a avut loc în biblioteci și muzee — am rămas ore în șir în Biblioteca Familiei Gale din Centrul Istoric din Minnesota sau în Centrul Istoric al Societății Istorice și Muzeul Districtului Blue Earth —, am petrecut mult timp eu însumi explorând regiunea în care are loc povestea. Am traversat cu caiacul și cu canoea apele pe care Odie și tovarășii săi călătoresc în roman, am străbătut pe jos o mare parte din zona în care au mers. Am stat la confluența râurilor Blue Earth și Minnesota, unde locuitorii așezării fictive Hopersville își construiesc adăposturile improvizate, am șezut pe piatra unde Odie și Maybeth Schofield se sărută.

Am colindat străzile din Cartierul de Vest din Saint Paul și, în ciuda schimbărilor majore în peisaj din zilele când Vagabonzii s-au refugiat aici, am putut să-mi închipui unde ar fi fost restaurantul lui Gertie, atelierul de bărci sau casa unde s-ar fi putut naște frățiorul lui John Kelly.

În cele din urmă, iată adevărul despre romanul meu: deși am încercat să redau cât mai veridic spiritul acelei epoci și să folosesc cât mai mult datele concrete din documentarea mea, *Acest tărâm al blândeții* este doar o poveste. După cum naratorul meu, Odie O'Banion, recunoaște deschis către sfârșitul cărții: *O parte din ceea ce v-am spus este adevărul, restul... ei bine, să îl numim floarea din tufișul de trandafiri.*

WILLIAM KENT KRUEGER

ACEST TĂRÂM AL BLÂNDEȚII

„Niciodată înainte nu mai trăsesem adânc în piept un aer atât de curat. Panglica albă ca de mătase care era râul luminat de lună, plopii canadieni argintii și cerul negru precum catifeaua, cu milioanele sale de diamante, îmi păreau cele mai frumoase lucruri pe care le văzusem vreodată. Mi-am zis că poate ce pierdusem prin uciderea lui DiMarco era vechiul meu sine și ce simțeam acum era apariția celui nou. Odie O'Banion cel renăscut, a cărui viață adevărată se desfășura acum înaintea lui."

ACEST TARAM AL BLANDETII
UNU253177
20.00 RON
509 – C

TREI